

Οὐδὲν κείνη ἡδ' ἰδὲ θεοφορῆλου γένηται
Πιπύρεα δέον ὑπερορὰ μέρου γίαν
συγγραφαίων Σεβασίος ἐπὶ τῷ ~~ἑσθ' ἔργῳ~~
λογ. ε' σ. 295. σ. 150 ἐκδ. Παλατίου

BIBLIOTEKA

ΓΕΩΜΕΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

26000339908

Ευραζιον

1

ἀγίων ἐπίσημος προσώπων

ἀγίων ἐπισημοί (δογματισμοί)

+

ἀγίων ἐπισημοί (ιστορικά)

+

ἀγία ἐν Ἑσθλάντῳ.

ἀγίων ἐπισημοί - ἐπισημοί
ἰδ. ἢ ἄνω ἐπισημοί

αγγλική ευμνοία χαμηλή
ιδ. α, νότος ευμνοία

αγγλική χάος (αμαθία)

αναβασιολογία

αίρεσις εν αγγ. ευμνοία

αμφιαγία

απεξηδονομία

άνω ευμνοία (ιδ. ^{ευμ.} ευμνοία)

Αρχαία Ελληνικά Γραμμάτια
προς τὴν Ὁρθόδοξον

αποχρονία.

3

ασφαρτος εμψυχισια

αυτοπειρα προς ενωση (νεα)
(ιδ. η ενωτικοι) η ενωση, αρχη

αποπειρα προς ενωση (παλαια)

αρθρα πιστευς

Βασίλεια

Βελγία εὐκροίας

Βερρίν

Γάμος (χαίτων κ, χυρτων)

Γιαυρέ (id. Gueffe)

Γουγορία ο'ς'

Δαμαζάς

Βασιλική ἐκδοτικὴ

Διάφορα (διδασκαλία)

Διαφοραί ορθοδαΐα

διπλάσιου.

Douglas

Αυτεροί (ιδ. η Παιδα)

εργώμα υπέρ 26 ορθοδοξί
(ιδ. δαυμασία)

εργωσιός

Διαφορά (πομίδα)

6

ἐπιμόνες

ἐνοιαίους

ἐνωρεῖται (ιδ. αἰσθητικὰ πρὸς ἔνωση)

ἢ. Κραμμερὺς ἐνώου, ἀρχαί

ἐνώου, ἀρχαί (ιδ. ἀπόπειρα, ἐνωίσις)

ἐνώου (πρὸς) βήματα. (ιδ. ἐν. δυσαχί)

ἐνώου διαρὶ ἐπιδύκουον

ἐνώου δογματικῆς

ἔνωση δύναμις (ιδ. ἔνωσιν(πρὸς) θήματα)

ἔνωση ἐπισημοτήτων

ἔνωση ἐπισημοτήτων πρὸς ἰσραηλ. σκοπῶν
(ιδ. κοινωνία τῶν ἐπισημ.)

ἔνωσιν(πρὸς) εὐχαι καὶ ἰσορροφίαν

ἔνωσιν ὁδοῦ καὶ τροπῶν

ἔνωση ἰσχυροποιήσεως.

ἔνωσιν(πρὸς) ὁδὸς (ιδ. τιθεῖς πρὸς ἑ.)

ἐνωσιὰ καὶ ἐργασία.

ἐνωσιὸν τεινούς.

ἐνωσιὸν κατὰ (i.e. κατὰ τὴν ἐνωσιὸν)

ἐνώπιον τοῦ τῆν ἐγγυόων οἱ ἄλλοι.

ἐξομολόγησις

ἐπίσημα ἔγγραφα.

ἐπισημῶς ἐπισημῶν

ἐλευθέρια ἀναλογισμῶν

ἐλευθέρια καὶ σύνδεσμοι (ιδ. συνέδρια)

εὐθύνια ἄρρη

εὐχαριστία

εὐχαριστίε ζαφεία

εὐχέαιον (ιδ. μύρον)

εὐχαλόγιον

Ζητήματα δοξμ. προβαλλόμενα ἐπὶ αὐτῆς

Εὐλισγία

quette (id. Fuaeli)

Θαυμασμα δια τῆς ὁρδ. εὐφυΐας
(id. ἐγνώριμα)

Ἰεραπόστολοι

Ἰερωνύμη (Ἰωαν. Δαρισβουρις)
καὶ συγγράμματα περὶ τῆς

Ἰερωνύμη (μωδερνίου)

Ἰωαν. Δαρισβουρις (βιογραφία)

Ἰωαν. Δαρισβουρις (συγγράμματα)

καυή πίσυς

καύονες (ιδ. τῶπιοι)

καυά ως ἐνώσει

καυω εἰσευνοία (ιδ. ἀγγ. εὐμ. χαμυ)

καυά

καύρεος ἱερὸς ἐν κήποισι

καυίμερ

χαμ

Κεζκ -
Clinton

αποικια τῆς Ειηνότητῆς.

Sambeth.

Λειτουργία

μετάνοια (ιδ. κ. εξομολόγησις)

μεταφρασις

μετουσίωσις

μετρίωσις

μοναχ. βίος

μύρον (ιδ. ψεύχεται)

μυστήρια

νεοφώτιστοι

νοτιά

ὀρθόδοξοι ἄλλοι θεολογοί

ὀρθόδοξοὶ ἄλλοι θεολογοί

ὀρθόδοξος ἐκκλησία ἡ. Στασις ἡλ. ο. ε.
ἕμνος ἡ. Stanley, Συγγράμματα ἄλλα

ὄφρα

Ὁρθόδοξος εὐμνοία ἀναγνωρίζο-
μεν τὸν ἱεροῦ πατρός σου

ὄφρα βεβη συγγράματα

παλαιολογισμοί

παύσερ.

παισα ἀδελφά ἔνωσις (ιδ. Δυτικῶν)

παραδόσει.

ισαροίτιαι

πίσις κ' ἔργα.

πνεύμα ἅγιον.

πόδα πρὸς ἔνωσιν (ιδ. ἔνωσιν πρὸς
πόδος)

ισχυριῆ

ισοροσισμῶς

ισουσιολογίᾳ

ισουσυλλογισμῶς

Riley

Συνομιλία Συμφορίας

Stanley

οίκου με όρδ. συμφορίαι

Σταυρός

συνομιλία "Άλλη συμφορία"

συνομιλία "Άλλη υπέρ της ένωσης"

συνομιλία "Αρχαία υπέρ της όρδοσος
καταστροφ. συμφορίαι

18000

00000
200

συγγραφαί σχετιαι

17

συντηρητικά πρῶτα

συντηρητικὸς διορισμὸς

συντομία βελγία

συντάξεις.

συνέδρια (ιδ. ελευθέρια)

σχέσεις ἀρχαία

σχέσεις νέα

στρατα

αυτοφοιοι

ωπτιμα η βαπολ (ιδ. κωνοι, σπαρ)

φικημιομα αγγη.

φρεϊζερ

χαρην.

χεροτονιη κωρα

φιλολογία

Η ορθομανική εκκλησία
ἐν ταῖς σχέσεσιν αὐτῆς πρὸς τὴν
ὀρθοδοξίαν

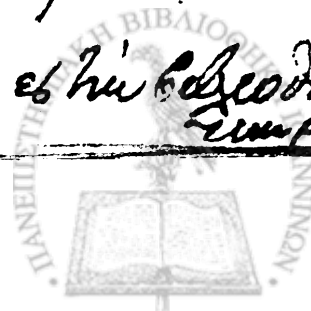
Ἱστορικαὶ εἰδήσεις ἐν τῇ ἀπὸ
300 ἐτῶν ἀποσπείρα πρὸς ἑνωσὴν
μετὰ τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας

ὑποὶ τῷ μητροπολίτῳ
Κορυθαῖς Ἐπιτομὴ Κορυθαῖς

Ἐγράφη ἐν ἁγίῳ ὄρει Ἀθῶν
τῷ 1924.

Μέρος Α' Ἱστορικὸν μέχρι τῷ 1900
Μέρος Β' Ἐπιστολὰ ἔγγραφα.

(Τὸ Β' μέρος εἶναι ὀγκύδες, τὸ ἔχω ἐβὴν βιβλιοθήκῃ
21

Αγγλική Εμπνοια (ιστορικών)

κατά τον λοχό διατρέχει ως 4 περιόδους

- 1) από το πρώτο εισαγωγή (τον Γ' αι. αναφερόμεται εν Βεβ. χριστιανοί) μέχρι Γουλιέλμ Α'
- 2) από το νέο νόμο άσσοιολογίας εν Αγγλία. νόμος Αύγουστίνου, όσους εισοτήρια της άσσοιολογίας τους παραλήθησαν την χάριαν, συνέδωσε τον έλεε χρισ. βεβ. με Ρώμας. από δε
- 3) του Θ' αι. επί Νικολάου του Α' αφομοιωθητεγίμ, επόρ ην Ρώμην. όσους εισέβαλε το Αγγλ. εμπνοια τους κωλυόμενός με Ρώμας, αίσω τωδε άρχεται νέα περίοδος
- 4) από τον Ιθ' αιώνα δια του έρρίμου Η' ως του Κράιμυρ άρχεται η μεταρρυθμωσις. όλος χειροτοινθη Κανταουρις τω 1532 Αύχ. 23. όν διεδέχθη ο Πάριερ (ιδ. χειροτ. 2). Τον έδαρδον ς' διεδέχθη η κωδοξική Μαρία ης κωλυδιυξε τους μεταρρυθ. κωλυμενούς τον Κράιμυρ. Τότε εισήλθη ο Διάκωνος Πόχε κωλυίθη ην άρεον του Πάουα κωλυίθη κωλυίθη κωλυίθη. έπισημοί έραρχαι του Αγγλίας έμμενον γονυ επό του Διακόνου. Οι κωλυίθη κωλυίθη κωλυίθη έφουγον έμ κωλυίθη Αγγλίας. ο Πόχε έμμελο Κανταουρις, κωλυίθη κωλυίθη κωλυίθη. ην διεδέχθη η έμμελο κωλυίθη

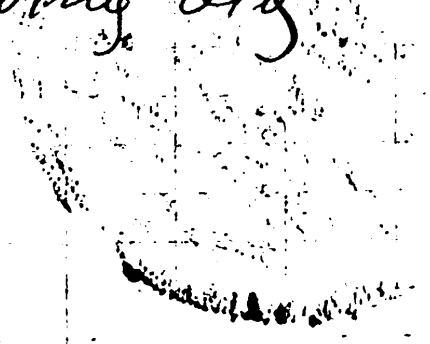

αγγλ. μεμνησθα (ιστοριζον)
χδεσσα νισερ η Μεταρρηδρησως. αωη εκμ-
ροτονησε ωι παρτερ Καλαουριας ρω 1559
17 Δεεεμ. εν λαμωεδ νωα τοσ .

7m 8x11
1559

Επει. ανηρωροσην. η ρηη
 ειαε (αφροπιοσει 2) η 2 ευχερ. δε υπαρ
 χει ιοαυραυη παρσοι 3) δε η 2 αφεθε
 υσαρχε βιοση δυμωυ η 2 η αφερ. ηηα
 νοσα ανονεφοι. δευ αφεθευ. 6) βιοση η π
 ηυ αμασι.
 Η ευρηα επιηνη δυρη το δαυγα εσσω
 οαδε. το θα ειαε ο αδυη βιθ

αγγλική

ἑκκλησία ἐκκλησιαστικὴ ἐν Ἀγγλία

ἀφ' ἑνός (ἢ τὸ συνοχόν ἢ αἰρίσμι ἀφ' ἑτέρου (dissent)) ὑπὸ συνοχῆς ἐπιποιῶνι κεντρικὴ μὲν ἔσται 39 άρθρα ἢ ἡ βιβλίου ἢ προορχοῦ. ἐν βούλῃ ἢ μεταξὺ ἢ ἐπισκοπῶν βούλῃ ἢ ἐκκλησιαστικῆς διαφοράς ὅπου ὁρίζεται. δεσποτικῶν ἢ ἄλλ' ἄλλ'.

High Church (οἷα ἐκκ.) Low Church (κ. ἐκκ.) ἢ Broad Church (ἐκκ. ἐκκ.). κεντρικὴ ἐν βούλῃ τῶν διατάξεων τῶν δεσποτικῶν τῶν ἐκκλησιαστικῶν. οὐδέποτε βούλῃ ἔχει ἰσορροπία κεντρικὴ ἢ τῶν ἄλλων. ἐν βούλῃ

- Ἡ ἀνω ἑκκλησία
- 1) ἀποδέχεται ἰσχυρὰ τὴν παραδοχὴν ἐν γένει ἐκκλησιαστικῆς.
 - 2) τὸ ἐπισκοπικόν ἢ ἡ διοίκησις εἶναι δὲ ἐκκλησιαστικὴ βία.
 - 3) τὸ βασίλειον ἐπιφέρει πρὸς τὴν ἀποδοχὴν ἐκκλησιαστικῶν ἐργασιῶν.
 - 4) ἡ δευτέρα εὐχαριστία περιέχει πρὸς τὴν ἀποδοχὴν τὸ εὐχάρισμα ἢ αἶμα τοῦ κυρίου, οἷον ἢ ἡ δευτέρα εὐχαριστία πρὸς τὴν ἀποδοχὴν.
 - 5) δεχόμενα τὴν ἐκκλησιαστικὴν μὴ οὐκ ἢ ἀναγκαστικὰ ἀλλὰ ἄλλ' ἄλλ' ἢ ἐπιβλαπτικὰ.
 - 6) καὶ ἢ πρὸς τὴν ἀποδοχὴν ἢ ἡ ἀποδοχὴ ἢ ἡ ἀποδοχὴ ἢ ἡ ἀποδοχὴ.

Ἡ ἑκκλησία ἐκκλησιαστικὴ πρὸς τὴν ἀποδοχὴν 1) οὐκ ἢ ἐκκλησιαστικὴ ἀποδοχὴ. 2) οὐκ ἢ ἐπισκοπικόν ἢ ἀποδοχὴ δὲ ἐκκλησιαστικὴ βία. 3) οὐκ τὸ βασίλειον δὲ

η

Αγγ. εμμετοία :

δια τῆς ὁράσεως αὐτῆς τοῦ τὰ ἐκδῶσι ἄρδρα
 πείθει τὴν ἐαυτῶ δογματικὴν διδ. πέρικηλα
 ἄλλα ὑποχρεοῖ πάντας τοὺς λειτουργοὺς αὐτῆς
 τὰ δεκτῶσι καὶ ὑπογράφωσι καὶ ἐλὰ ὁμοῖα διῶρ
 δωρε καὶ ἀνέλεγεν ὁμοῖον κατὰ χάριτας
 ἀλλὰ καὶ δόγματα καὶ παραδόσεις τῆς ἀρχαίας
 κατὰ εμμετοίας διὰ τῶν οἰκουμένη καὶ
 ἰσορροπιότητας, ἔδνηεν ἐαυτῆς πρὸς τὴν ἐλ
 πον τῆς ἀρχαίας κατὰ τῆς ἐμμετ. καὶ ὁράσεως
 ἀξάνδαστον ἐαυτῆς ὡροῦσθεθρον."

Δαμασκ. σ. 41-2

ἐς ἡμῶν δὲ μένει ἀγγ. ἐμμετοίη ὡρὰ τὸ τὰ
 λαβωμεν τὴν κοινὴν καὶ δημοσίαν αὐτῆς διδα-
 σματικὴν καὶ ὁράσιν καὶ ἐξ αὐτῆς τὰ χαρακτερί-
 σμεν τὴν ἀγγ. ἐμμετοίαν ἐς κατὰ τῆς διακρ
 ῶρομένης ἐπίσης καὶ ἐλ τὸν αὐτὸν βωδριόν
 ἐς τῆς ἰσορροπιότητος καὶ χριστοῦ... σ. 43

Τὸ ἰστορικὸν τῆς οὐσιώσεως ἰδ. θεοσοφ.

Α' 228 ἐ καὶ Περὶ χειρῶν Παπαδ. ἐν ἀρχῇ.

Ὁ ερριτῆ Η' ἀποκλιση τοῦ ζογοῦ τῶ
 Πάσης, ἀλλὰ δὲ μεταβαρ τὴν ἐμμετοίαν
 ἡς καὶ ἔμμετ. οἰκουμένη. Ὁ δὲ ἐρριτῆ
 ἑ' ἡνευσε πρὸς τὴν ἀρχὴν ἀφ' ἧς ἀποκ
 ριψε τῆς τῆς αἰρέσεως

αγγ. Συμβολιασ.

Η παρούσα διακήρυξις, χαρακτηριζομένη
Βρεττ. Συμβ. πρεδβαγορβερβίνικη η πρωτα-
δοχική ... καθήκοντα εν τριμή διακεκριμέ-
νων κλάσεων, ... αλλεως επισημοποιήσαν ενά-
νε ιεραρχίας εν προελατρίη η, κατὰ βεβαιή
παραναγκασίμους, κατὰ τοῦ συμφέλους.

α) Η αναγνωρισίς η βασι. κυριαρχία,

β) Η κατοικήσιμος βελτίη ενεν. αμοχόν-
διω συντηνδέντος η μεδερμνενδρής εν τοῦ
κατενιμῶ μετα διαφόρων παραχειρίσει η
μετασυνῶν, αλλεως ἐφαίνοντο νισοβοηδοῦσαι
ταῖς ὁδοῖς τοῦ Λουίγγιου.

γ) Ἰὰ τριακοντα ενία ἔτη. (1571).

Διακριβαί Παρμερ σ. 7. κ. σ. 11.

11. Η αμοχ. Κυβερνοῦ ἀναβρίδουσα ἡ κατενιμῶ
καζουσα τὴν ενεννοσίαν καὶ παραδεικῆ ἰά,
προεξημένους τρεῖς μετασυνῶν εἶχεν ἰδιω-
λογου η σιωποῖς οἴτενος ἦσαν οὐδοχῆ δρη.
12 σικυλικοί. Ο αρχιεῦ Κραμφυρος ο ενεν-
θενάρχη η τὴν τριμῶ αντε μετασυνῶν.
(εγενελο ὄργανον η βασιγίας) η ενεν-
τοῦ εωδερμνενδρής καδῆς ἠρωτοῖμε καδ ὅσον αὐτῆ
κὸν τῶν η, εν ἠρα δατάτου κα μετασυνδρῶν
η ενεννοσίαν κατὰ τὸν αερικῆ τῶν η κατὰ
τοῦ ενεννοσίαν. Αὐτὰρ αὐτῶ δι γινόμενα
ωδοχῆμοχοδοι σικυλικαί ωπριδασῶν τῶν αμφοτέρω
ἰσοεῦ τοῦ ενεννοσίαν εἰεενον οἴσονταί ἐν κεροῖ
αὐτῶ κατὰ τὴν χαρακτῆρ -- -- --

Αγγ. Εμμευσία

τας εσσαχθείσας δια τῆς ἐπιπέδου, ἀλλ' ἡμεῖς
 παροῦσιν ἔδωκεν ὡς καὶ καὶ διδασκαλία
 καὶ ἀσκήσια, ἀλλὰ ἐφαινοντο ἐπισημασθέντα ὑπο
 τῆς Μικραρρυσίου, καὶ ἡ ἱστορία αὐτοῦ ἐκινῶν
 τοῦτο ἢ τὸν ἰσλαμικὸν καθεστῶτον (μὲν τῆς Ρωμ.
 μὴ διαμαρτυρομένων) εἰ τὸν ὅμοιον αὐτῶν,
 ἢ. ὡν ὁ ἀρχ. Κρατίζης. Ἡ εἰσότης καὶ αγγ.
 μεταρρ. συνίσταται καὶ ὅτι ἡ βεβαρία διὰ τῆ
 ρῆσιν καὶ ὅτι ὄχληται ἐμμε. ἦσαν αὐτῆς ἰσοδυναμ
 ναι καὶ αὐτοῦ ἀρμεν. χωρὶς τὰ παρὰ τὴν ἰσ
 δοχμ. ἐξουσίας καὶ διορθῶσιν ὅ,τι ἐκινῶν ἡ
 καὶ ἰσρὰν γραφῆν ἢ τὴν ὡρῶν ἐμμε. εἶχε ναὶ πᾶ
 ρεοδύσιν καὶ τὴν ἀγγλικὴν καὶ ἐκ γινέ καὶ λατ. ἐμμε.

ἡ συνόψις τοῦ ἱστορικῶν ἰδ. ἐν Παισαδ. Τοῦ ἡμεῖς
 τοῦ Κόρου καὶ ἀγγ. χιρῶν. ἐν ἀρχῇ

Εἰσαγωγή

εἰς ἀποβλήτῳ μόνον καὶ τοῦ ἐξωτ. παρακίβη
 ὡς ἀγγ. ἐμμε. ἡ δὲ ἐμμε. ὁμοίως ἀναδῆ, τὸν ἄρμῶν
 καὶ ὅτι καὶ τὸν Πρωτοεπιστολῶν, ἢ καὶ τὸν ἄρμῶν
 ὅτι ἀπὸ καὶ ὅτι κερῶτερον ἡμῶν καὶ Μικραρρυσίου, καὶ
 Καθλιτικῆς γίνεσθαι ἢ τὴν ἰουδαϊτικῆν. καὶ ὅτι οἱ
 ἀγγ. ἀπορριπτοῦν καὶ Παισαδ. μὲν αὐτῶν
 ἀποδοφῆν, ἰσχυρὰ ἰσχυρὰ καὶ ὅτι οἱ ἀγγ. ὁμοίως
 φανερῶν Λουδ. . . διετήρησαν καὶ ἀδιάφορα
 καὶ ἐν εὐφραγῆ ὡς εὐνοσφῶν ἢ ἐκ δακί. οἱ οἱ
 ἀγγ. ἐμμε. ἀφρέωνται τοῦ ἰσρὰν καὶ ἰσχυροῦντος
 μετὰ τὴν διαμαρτυρομένην τῆς ἰσρὰν Λουδ. καὶ
 Καθβ. ἐν τῇ ἐμμε. καὶ, δε' ἢ τὴν καὶ τὴν ἐμμε.
 καὶ οὐδὲν ἡ δὲ ἀποδοφῆν καὶ ἀφρέωνται τοῦ ἰσρὰ
 ὅν, οὐδ' ἰσρὰν ἐπιδοφῆν καὶ ἀφρέωνται καὶ τὴν

Παλινο Ματ. 28

Ἑλλ. Εὐεχνοσία

Ἡ ἀγγλ. βρετ. εὐεχ. συμφωνεῖ ὑπὸς τὰς ἄλλας
 αἰρέσεις τῶν Διαμαρτυρομένων ἢ γινάσκον ὑποβάλλει
 τὴν ἀποδοχὴν τὰς παρα τοῦτο, ὅτι οὐδὲ οὐκ ἔστι
 τὴν διακήρυξιν τῶν εὐεχ. ἐπιτάξεων, ἀλλὰ
 ὑποφέρει τὰς Μυστ. ἀδιακρίτως ὑπὸς πάντας
 τοὺς προσερχομένους. ἴσως ἀρεθισθῆτε ἐν ἰστορίαις
 ἢ ἀποστολῇ, οἷα ἀρεθισθῆτε ἰσχυρῶς ἀμαρτίας ἢ ἴχνη
 ἔστιν ἡδὲ ὑπὸ ἄλλων, θάλασσα δὲ καὶ ἄρ περὶ τὰς ὁμο-
 γα εἶναι τῶν εὐεχ. γένος, ἀλλ' ἀντιπρὸς ἄλλο
 καὶ βρετ. ἢ ἐξωτ. γένος αἰρ. ἢ ὀχιονομεν τῶν ἔχει
 ἔλε, τὸ ἕνδερον -- παιδοποιεῖ (καὶ ζυγα) Κοινο-
 νία, καὶ ἐν δυνάμει παραδειγματικῶν τῶν διακρί-
 ματος καὶ ἀρχῶν. Παρρησιαστικ. 32. id. καὶ 34

34 Ὅτι δὲ εἶναι καὶ Προβιολαντικὴ ἀποδο-
 κτικὴ ὁ ἰσχυρισμὸς τῶν βρετ. καὶ τῶν ἀγγ. εὐεχ.
 ἐν τῷ ἀγγ. ἀδελφ. ἐπέφυξεν εἰς ἐξουσίαν τῆς ἐννοίας
 ἀποδοκτικῆς τῶν κατὰ τὴν Μεταρρυθμίσεως καὶ
 ἐξερπίττωσιν ὅσων ἠδὲ τῶν κατὰ τὴν ἀγγ. εὐεχ.
 μεταβαίνειν εἰς τὴν ἀγγλικὴν ἢ κατὰ τὴν ἰσχυρίσεως, ἀφ' ὅπου
 ἰσχυρισμὸς γίνεσθαι τῶν ὑποκρίσεων ἐν τῶν τῶν
 εὐεχ. ἐξερπίττωσιν εἰς φανερὸν ἀποκρίσεως καὶ ἐξερ-
 ἰσχυρισμὸν, ὅσων δὲ εἶναι εἰρήνη ἀφ' ὅπου ἰσχυρίσεως
 τῶν ἀρχ. Καταπορίας καὶ τῶν βασιλέων, ἀποδοκτικῶν
 ὅσων τῶν ἀγγ. καὶ τῶν προεγραψάν τῶν ἀγγ. ἰσχυρίσεως

Αγγ. Ευμενοία

ορίαν κ' ἐξερεύνησαν ἢ κ' αὐτοὶ ἐφασκάζοντο ἔ-
 καδάρισαν" κ' τὰς αἰετοδοξίας αὐτὰς ... ἰσοκύ-
 δε' κ' ἐν Σουβία κ' ἐν τῇ Βορ. Αμερική ἀποδῶ-
 ῆ Αγγ. Ευμ. ἀνεργάων διηρώων κ' ἐπὶ ἐργάων
 ἰσο τοῦ Καθολικοῦ. ὡς μετὰ τὰς μαρτυρι-
 ας ταύτας ἱστορίαι, δυσχερὲς ἄρα εἶναι τὴν
 ἐννοήσασθαι ἢ τὴν εἶναι ὅτι ὁ Καθ. ἀνεργά-
 ροι ἰσοκρίσις ἐνομήσασθαι ἢ ἀρχή-
 μεταξὺ αὐτοῦ κ' τῆς Αγγ. Ευμενοίας" Παρμ. 35

41. Κατὰ τὸ 1603 ἡ Αγγ. Ευμ. διὰ συντομα-
ξίαν ἐξέδωκε νόμον, κατ' οὗ ἀποκρίσασθαι οἱ Κα-
θολικοὶ (Puritans) ἢ οἱ Καθολικοὶ, ἢ ἄλλοι
οἵτινες ἀνεργάων ἢ διδασκαλίας τῆς ἀποκρί-
αν ἢ τὰς ἀναρτίους αὐτῶν κενυσοσὸν ἀνεργά-
ομένοι ἰσο facto. ἡ Βασ. ἐξ ἐπιτοκίας κ'
κενυσοσὸν κ' ἐπιτοκίας κατὰ τὴν παρὰ τῆς
Γουδαιμ Βασ. κ' χρωτ. ἀποκρίσασθαι, τῶν
ἀρχαίων δὲ τῶν ἀνεργάων ἢ κρήσασθαι ἐπιτοκίας
κ' ἐπιτοκίας. κατὰ τὸ αὐτὸν δὲ χρόνον ἡ Ευμ.
κενυσοσὸν ἰαυτῆς ὅτι ἦτο ἀποκρίσασθαι κ' ἐπιτοκίας
κ' ἐπιτοκίας ἢ οἱ ἀνεργάων ἀνεργάων κ' ἐπιτοκίας
ἀνεργάων ἢ οἱ ἀνεργάων τῶν ἀνεργάων αὐτῶν οἱ
ἀνεργάων οἱ ἀνεργάων τῶν ἀνεργάων Ευμενοία

Αγγ. Ευμνοσία

τῷ 1606 εὐνοδὸς εὐήρυσεν ὅτι ἡ εὐνοσία ἐφαρξάτο
οὐχὶ μόνον ἐν Ἀγγλίᾳ ἀλλὰ καὶ ὅπου καὶ εὐνο-
ῆσαν αὐτοστομαίᾳ καὶ δεῖου ἀναμύθου.
Πατρισταρ. 41.

41. τὸ 1626 ὁ Δρ. R. Montague (ὑπερνοήτου)
ἔδιδασκεν δημοσίᾳ ὅτι ἡ ἀληθὴς εὐμνοσία εἶναι
οὐχὶ μόνον ἀόρατος ἀλλὰ καὶ ὄρατὴ εὐμνοσία
ὅτι οὐδεμία ὄντως οἶσι. εὐνοδὸς εὐφρανθήσεται
ὅτι τέρψις καὶ εὐχάρων καὶ καὶ ἄλλοι εἰσέρχονται
καὶ ὀνομαζόμενοι καὶ καὶ φρονήματα Μωσῆα καὶ
καὶ ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ εὐχαριστία... ἰδιωτικῶς
ὑποπτικῶς εὐνοσιώσῃ. οἱ τοὶ οὐχὶ μόνον αὐτο-
ψύσαν αὐτὸν ἀλλὰ καὶ σαφῶς εὐήρυσαν ὅτι οὐ-
δὲ ἄλλο εἶχεν εὐερος διδάξαι ἰσχυρὸν ὅτι ἦσαν ἡ
διδασκαλία ὡς αὐτῶν αὐτῶν. παρὶσταντο δὲ ἐκεῖ
καὶ οἱ ἰσχυροὶ ὡς αὐτῶν μαρτυροῦντες ὅτι καὶ αὐ-
τοὶ καὶ ὁ βασιλεὺς εἶχον τὸ αὐτὸ μετὰ νοήσῃ.

Sauid ἰδ. Ὁρθοδ. ἀποστολῆς 2

Τὸ μόνον διαβεβαιούμενον εἶναι τὸ ὅτι, ὅτι ἐν
τῇ ἀγγλ. εὐμνοσίᾳ ἀλλήλοισι ὑποήρξεν αἰσὸς καὶ ἔτι
καὶ ἐφ' ἑκτῆς καθόχων ἰσχυρῶν καὶ διδασκαλία ἐναντία
ἐκείνῃ (τῇ προλογοβαντικῇ) καὶ τῶν τῶν εἰς ἀνορ-
δοῦν καὶ ἀνωρεοδόμενον καὶ Ὁρθοδ. ἐκείνῃ, ἡτλ. εὐνο-
δοῦν κατὰ ἰσχυρῶν ἡσθενοῦν ὑπολαβῆς ἐν τῇ
πολιτ. ἐξουσίᾳ ἡτλ. πρὸς τὸ ὅτι εἶναι βιβαιοτάτων

αγγ. Εμμενοία

Πρός τούτους είναι βεβαίωτο... οτι η ὁρδο...
μερίς αεωθε δειρηποιεν ὑψηλόν τόνον αὐδενί...
ῶσε αμοδανομίην δι ωαρισσασε τήν δῶνοισαι
η τήν δῶνον ης εμμε. αὐθε. ἐνιολε μᾶλλον
καλιόρωσε ν' αμοχαίση συνοδιεζ ὑωίρ εἰα
ης Πράξες, αὐτεν εἰσδημιάν τενα χαρακίτηρα
εἰσι τοῦ ὄχου σῶματος Πάμερ Αρριονία. 2

Η μὲν δὲ αὐτ. εμμενοία εἰδύζε μίχρη τοῦδε χα...
ρακίτηρα ὑρωμίον ης ουρεση, η δὲ ἴη αγγεμ...
ὄη ης ἂν διδάσενταε εἰσι τοῦ χαρλοῦ γγραμ...
μῆνον ἰσραηλιμῶ πρεσβύσηαι δύο δρνοει...
ἀντικείμενα ἰορῶ ἀγγεμῶ μὲτα' ουρεση...
ουεμ ὅτε νὰ ἀνίχηται η μία τὴν ἄλλη.

7. ἰφάνη ἀναμωῖον ἰσρωλον μὲν νὰ δευχθῆ...
ὅτε αγγ. ης διδασματῶ ἰσρομωῖα ἰορῶς τῶ...
αυατ. ὑωαρχε ναρα ἰωῶν ἄρδρον. δῶλερον
δὲ ὅτε αὐτῆ καίλο ἰουμ μῆ ὄουσα ἦδη η εἰσι...
σημιο ης αγγ. εμμενοίε διδασματῶ, τοῦχα...
χισοτον δι καλιόρωθ μίχρη τοῦδε ὑῶ αὐτῆ...
η εἶναι ὑμωῖν νὰ καλασραῖη ἰσσοη ης εἰσι...
σημιο αὐτῆ διδασματῶ

Περί τῶ παραμῆψεν τοῦ ευχογ. ἰδ. γ. 2

αγγλ. Εμμεγνοσία

είναι (το ουσιώδη ως διδασκαλία, τὰς τῶν
 τούτοις δὲ ἀδακτῶν παρ' ἡμεῖν τὴν διδασκαλίαν
 τὴν κεραιμῶν, τὴν ἀναβίωσιν, τὴν ἀνα-
 κεραιμῶν ἵνα ἐμμεγνοσύντες αὐτοῖς, ἀπὸ
 τῆν αὐτῶν ἡμεῖν, ἡμεῖς εἰσπαροῦμεν, ἡ-
 μωνικῶς τῆν ἐκείνην ὡς ὅραμε. ἡμεῖς δὲ
 οὐκ ἔχον ἀνάγκην τῆν διδασκαλίας ἀποφύγε-
 ῖν ἵνα ἀπολαύσῃ τῆν ἐκείνην πάλιν
 ὡς ἀναλογίαν ... Παναγιώτης ἀγγλ. 9.

Αἱ δύο ἐμμεγνοσίαι διαφέροντες εἰς αὐτῶν
 οὐκ εἰσπαροῦνται ἀδασκαλίας. Τὸ ναῖ ὅραμε
 τῆν ἐκείνην τῶν ... ἀπὸ τῆν ἐπιπέδου
 κυριαμῶν ὁρδ. ἐκείνη A 75

Τὸν χαρακτῆρα τῶν προεστ. οὐδέποτε δύ-
 νασαί τε ναῖ ἀπὸ τῆν αὐτῶν ἐμμεγνοσίαι
 ἴν ὅσον σπριζέται ἡ ἀδασκαλία τῆν εἰς τῆν
 τῶν ἀπὸ ἀρχῆν τῶν προεστ. τῶν διαφέροντες
 ὡς πῶς ὅραμε ἀδασκαλίας (principium materiale,
 ὡς τῶν ἀπὸ τῆν τῶν πάλιν ὡς ὅραμε ἀδασκα-
 λίας (prin. formale) κυριαμῶν ὁρδ. ἐκείνη A 126.

Ἡ ἀγγλ. ἐμμεγνοσία εἶναι ἀναλογίαν ὡς ὅραμε
 φημι τῶν ἀπὸ τῶν ἀδασκαλίας τῶν ἀπὸ τῶν ἀπὸ τῶν
 τῶν ἀπὸ τῶν ἀδασκαλίας ἀπὸ τῶν ἀπὸ τῶν
 ὁρδ. 78, 79, 82
 ἴδ. τῶν ἀπὸ τῶν ἀδασκαλίας

Αγγλική Εκκλησία χαριστική
(Low Church)

Οι ταύται επίσημοι ούνοδοι το έτος 1926
η ασφρασίσαν η' ασφρασίσαν τον
Ρωμαϊσμοδ. έτε ωχρον η εσοφίμης τα έτα
εγγυηρον ωπος τας χροιας προλοσι. παραφά-
δας εν αγγία. αυται δε ασφρασίσαν τον
non-conformist δι' εσοφίμης τον Mansfield
college έτερον χείρα ωπος τον όμοφρον
αυτου Αγγλική, ιδά εσοφίμης εδαίρον

Ἁγία Ἐσθλνήσω

Ἡ ἁγία ἑπόρευσε τὴν μεγ. ἐπιρρόν ἐν κήρῳ,
κατὰ τοῦ Γρηγορίου τοῦ Σ'. ἡ δὲ Ρωσσία χάριν
τῆς μυστῆς ἁγίας ὁμοφρονίας αὐτῆς περὶ τῶν
αὐτῶν πραγμάτων ἐμαρτύρησεν αὐτῶν ἀντιπρόσπι-
στον ἐν τῷ Τουρκοσῶν. ἀνταρρείῳ

Δίεγε Γρηγορίου τοῦ Σ'. Ἱστορία Κυριακίδος
τοῦ συγκροῦτος Ση. Α' σ. 411ε.

Ἐπεὶ ὡρὸς τῶν κατοικησῶν τῷ Ἰον. νήσω
ἐκδοδὲν φυλάδιον τοῦ Πατρ. ἐξήγοντο καὶ τὰδε.
σ. 419 ἀνὲς αὐτῶν (τῶν ορθ. ἱερῶν) προάγονται καὶ
προσακύνονται καὶ ὑπουργήματα ἐπιστολιώσονται
τῶν ἀφύλων τῶν ἱερῶν ἀγαθόνων καὶ σοφίαν ἐμφαι-
-νοντες ἀσκατοι, ὑποσῶν τὴν ἐπισέβειαν ἵνα μὴ εἴσω-
-μην ἰσχυρῶς παραπροσῶν τῶν πατροπαράδοθεν
ἐπίσεων, οἷα δὲ μαθητῶσων καὶ αὐτοδραστηρίων
διαβληθῆναι καὶ ὑπόπτης ποιηθῆναι τῶν ορθο-
-φρονοῦντων Ἐσθλνησῶν παραπροσῶν, καὶ ὑπό-
-διδασκῶν, οὐχ ἴσων ἀμφιβαλλομένων τὰ προ-
-τήματα, ἀλλὰ καὶ φανεροῦς ἐχθροῦς τῆς ὑγιαίνει-
-σης διδασκαλίας. . . . Ὅσοι σχεδὸν οἱ νέοι ἱερῶν
οἱ ἐν τῷ ὑπόπτην φρονησίῳ ἐξέρχόμενοι
αἰσέθουσι κακοδοξίῳ καὶ ἰσοσπομένοι βεῖδοχα-
-ρὰ νάματα ἐν ἐπιδιδασκαλίῳ"

Ἀρχία ἐν Ἑσθλαινῶν

Ἐπεὶ αὕτη ἀγροσύνα καὶ ἰαυτῆς καδὲν ἔσται...
καὶ κομβαίνουσα καὶ τὰ καὶ δρομίας καὶ καὶ ἐπιση-
σίας ἠδὲ καὶ ἰσοδύως τὰ εἰσάξῃ τοῖς Λουθηρομαθ.
πρωτερομοῦς καὶ τῆς Ἰον. κοσμητίας καὶ Ἑσθλαινῶν.

Τὸ ἕγγραφον τοῦτο ἔχει περὶ ἀρχίας (λεγεῖται
περὶ τοῦ φυλακίου ὁ Κυριακίδης) ἀπομαχόμενος ἐν
πᾶσι αὐτῆς ἐν ἠδὲ καὶ καὶ ἀρχ. κοσμητίας καὶ ἀνασι-
ρεῖ γενίαν τὴν τοῦ αἰῶνος, ὅπως ἐμάχθη τὰ περὶ
τῆς Ἰονίας τῶν οὐκ αὐτῆς... ἐπέστησε τὰ κατὰ
δικὴν τὴν ἀρχία, ἐπὶ καὶ τῆς φρασεύου καὶ διενεργού-
σης ἐφ' ἑαυτῆς ἐφ' ἑαυτῆς ἢ ἐνοχος ἐπέθεσε, ἵνα καὶ τῆς
δρομίας ἐν πελαγιάζαντα οἱ υἱοὶ καὶ τῆς...

Αγγλική ελευθνοσία
πυροβολογία ὡρὸς τὴν ὀρθόδοξον

Ἡ ἀγαθὴ ἔρευνα ἢ ἀγγλικ. ελευθνοσία ὡρὸς τὴν
εὐ συμφωνογία ὡρὸς τὴν ὀρθόδοξον, ἀνεον-
περὶ τὴν ἑρμηνείαν ^{ἢ π. 26 ελευθνοσία} τῆς 277

αγγλοκαθολικοί

Anglo-Catholicism (υψιμής)

οὕτως διακρίνεται ἐν Ἀγγλίᾳ ὡς Low-church
(χαμηλῆς) ἢ High Church ἢ ὑψιμῆς ἐκκλησία.
ἀμφότεραι εἶναι ἡ ἐπισκοπ. ἐκκλησία
οὐκ ἤρδον λαίμαχος αὐτῶς ἐς συνέδριον ἰσίδρα
τοῦ 1918 ἐν τῇ ἐκκλ. βιω ἀγίων πάλιν τοῦ Κον-
δίνου καὶ ἀποφασισαὶ τὴν συμεχρον συνέδριον
καὶ ὁμοφρονῶν κατὰ τὸ 1920 ἐς Lambeth
ἵνα ἐξέτασιν τὴν θέσιν τῆς υψ. ἐκκλ. ἐν τῇ Ἀγγλ.
καθολικῇ καὶ τὴν σχέσιν πρὸς οὐς χωρίζεται.
τὸ πρόγραμμα ἐπέδραται ἐν ἐκκλ. ἀγγλ. El.
M' 18 τοῦ 1920 σ. 230 ἐν οἷς ὁ καδὸς.
Γερε δα' ἔρεται περὶ τῆς ἀγίας ἁγ. ἀναλ. ἐκκλ.

Αγγλιος Ζαός η δρπου, ἀπόδεια
 το ἰσχυρόν του Αγγ. Ζαού είναι παρ' ἑν
 για η, ἰσχυρὴν γένη ἡ εὐμνησ, τῆ ὅπ. ὅπ
 γαφοῦσι " ἔθ. μαδιδροφαι, ἡ ἑσχάτη ἐπιγραφεῖ α
 γαδία η, ἰσχυρὴ ἀντὶ τῶν ὀρῶν η, εὐμνησ, δρπου
 ας η, ἰσχυρὴ ὁμοίον ἰσχυρὴ ὀρῶσι. ἰσχυρὴ δρ
 ται τὰ ἐπίθῃ, γαδία ἢ ἄλλοι διαμνησ, γαδ
 ἰσχυρὴ ἰσχυρὴ σουερωῖσθε --- ἰσχυρὴν κα
 ἀναμνησ, η, ἰσχυρὴν σουερωῖσθε --- ἰσχυρὴν
 καὶ ὄχι μόνον τὰ ἰσχυρὴν ἀλλὰ η, ἰσχυρὴν
 καὶ ἰσχυρὴν τῶν ἰσχυρῶν, ἰσχυρὴν δρ, ἰσχυρὴν
 Πάτερ Αἰσφ. 76.

αγιαν επιθυμιαν

δουρεβοι διασωζουσι τον καρ αυτων φρουρου-
βινου Βασ. & Ηρακλιν Ε' 7. Τομ Α' 678ε

Παραγοραφιας νεκροτητων δαυρασι
Λαμπ: Βυζ. Μυ. 141ε.

Νίρεβρις

2

ἑκείνην ἢ δύναται να ἰσχυροῦσιν ἢ εἰς
 ἴσασ ἢ ἀνω εὐμνοῦ ἢ ἡ τελευτῆς High Church
 Actualistes ἔχουσα ἕδραν τοῦ πνεύ. 26 Οξφόρ
 δη, αὐτὴ ἀπέχεται τῆς αἰῶσι. διαδοχῆς ἐν τῇ
 τῇ ἱερωσύνῃ καὶ διδασκαλία υπὲρξασα γὰρ καὶ
 δόγμα πίστεως τῆς ἐπιστολῆς. Διαδοχὴν ὑπο-
 σταθάνουσα δὲ τὰ 39 ἀρθ. καὶ δυναμένη
 τὰ ἱερηνευδῶσι κατὰ τὸ ἰσχυρὰ τῆς ἀδιαρ-
 τῆς εὐμνοῦ. ἢ κατὰ εὐμ. ἢ τῷ καὶ τῆς
 εὐμνοῦ καὶ αὐτὴ περὶ τῆς Βright Kir-
 ches αὐτὴ ἐν τῆς μετῆς τῆς τῆς ἰσχυρῶς
 οὐκ ἀνδρ. τὸ πῦρ τῆς χερ. 31

Ὁρμὸν δ' οἱ ἀέχοῦντες τὴν αὐτοσοφίαν δὲ 78
 δωκατῆσαν τῆς τῆς κατὰ διαδοχὴν αἰῶ' ἐπι-
 τῆς τὸ τῆς τῆς εὐμνοῦ παρεμψύχουσα δὲ
 τῆς περὶ τῆς δόξιασαν ὁμοφρονίας ἐδεικνύον ὅτι με-
 τῆς μετῆς τῆς χερ. εὐμνοῦ τῆς Βασ. Τομ. Α' 710

υγιαν επι τη νου.

Τούτους δὲ ἀγγέλους ἀπὸ τοῦ ἐρχοῦ αὐτῶν μετὰ
δηκίους κατέειν, εὐριστομεν αὐτῶν διὰ τὸ δαίους
εἶναι υἱοῦ ἐν τῷ ἱερῶν πορῆ ὀνομαζομένου,
Γραφαῖ. ἀλλ' οὐχ ὥστε προσκἀτασθεταί ηἱεῖν τοῦ
διασενοοῦντας υἱ φηροντας ηἱεῖν τὰ τοῦ θεοῦ σε-
θεν υἱ προσευτεῖν ἀπὸ τοῦ θεοῦ. Πάσαν μὲν
γορ δειπον υἱ προσευχῆν υἱ ἐντεῦξιν υἱ ευχαρι-
στειαν ἀνασφωβλῖον τῷ ἐπὶ τοῦ αἰῶν. Δεῦ δὲ διὰ τοῦ ἐπι-
σάντων ἀγγέλου ἀρχιερεῦς ἐμφύχου λοχου υἱ θεοῦ
υἱ ἐντεῦξομεδα αὐτῶν υἱ ευχαριστοσεων, υἱ
προσευξομεδα δὲ εἰν δυνῶμεδα ματῶν οὐεν
ηἱεῖν ὑπερὶ προσευχῆς κωροχεξίας υἱ καταχρησεως

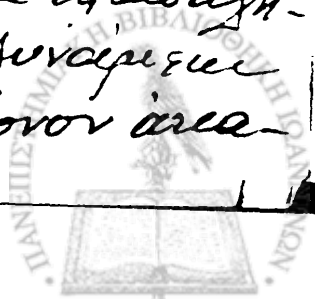
Ἐπιγ. κ. Κησ. V. Μιγ. 1Α' 1185B υ 1192

Β εὐρήσων γοῦτ μῶμετα ἐν τῷ ἱερῶν τοῦ τοῦ θεοῦ
ἀχον διὰ τοῦ προφήτου μεμφομενω τῷ ἱουδαίω τῶν
υἱ προσευνοῖντε τὰ τοῦ αἰῶντα υἱ δύνου ἡ βασιλευσων
τῶν οὐρανῶν υἱ ὡσων ἡ στρατιᾶ τοῦ οὐρανοῦ.
(ἱερῶν. 3' 18 18' 13)

εἰν δὲ ἀκούωμεν, ὅτε ποτε εἶν προσευχῆφο-
πορῆ οὐδενι τῶν γεννητῶν προσευτεῖον ἐστωου.
δὲ τῶν χριστῶν αὐτῶ ἀγγελοσε τῶ θεῶ τῶν ὄχων
ἡ υἱ αὐτοῦ ὁ δειπῆρ ηἱεῖν ὑπεροπῆς υἱ διδα-
τοσε ηἱεῖν προσευξομεδα. . . Πάση ηἱεῖν εἰν.

Ἐπιγ. κησ. Μιγ 1Α' 2164-5. υ κ. Κησ.
1185B ἡνυ.

Μησοῦ δὲ υἱ ἀναβος ηἱεῖν ἔχων ἀγγελον ἀγορ τοῦ
ωαρμβαῖοντα τῶν τῶν φοβοσφαινε τοῦ Κερια
ἡ ἀμαρτιας ἐξουασεῖν ὑποδευος γῆνταε ἡ ἀσφωμ-
δνον ὑγιαν, υ γυμενοδῆ ἡς αἰσο τῶν ἀγ. ἀνασφαινε
αφραμῶν, αὐτοῦ ὄροναν ὡσωνσε χῶνον ἀνα-

Κλίσιος ἐν τῷ Αγγλ. εὐμνησίῳ

1

ἐν τῷ παλαιῷ ἀρχῆ τοῦ 18' αἰῶν, εὐαγγ. εὐ-
 μνησίῳ, οἱ μετέωροι ἱεροὶ ὑπομαρτυροῦσαν καὶ
 εὐμνησία (Low Church Party, ἰσχυροῦ
 ὑπὸ τῆ ἀγγλομαθῶν περὶ τῆ "Ἄνω εὐμν.
 High church Party. καὶ ὑπομαρτυροῦσαν ἐν τῷ
 ἀπομαρτυροῦσαν εὐμνησίῳ. ἕτερα εὐμν. περὶ ἐπο-
 φωδῆ ἢ τῆ "εὐμν. εὐμν." (Broad church Party
 ὑπὸ ἄλλοι τῆ περὶ τῆ εὐμν. εὐμν. περὶ τῆ
 ἀπομαρτυροῦσαν. ἕτερα εὐμν. εὐμν. περὶ τῆ
 ἐν ἀπομαρτυροῦσαν εὐμνησίῳ. ἔχουσι ἰσχυρῶς
 τὸ αὐτὸ εὐμνησίῳ καὶ αὐτῶν ὑπομαρτυροῦσαν
 πῶς τῆ εὐμν. εὐμνησίῳ τῆ εὐμν. εὐμν.
 ὑπομαρτυροῦσαν. ἢ ἀπομαρτυροῦσαν ἐν τῷ εὐμν.
 οἱ τῆ εὐμν. εὐμνησίῳ εὐμνησίῳ εὐμνησίῳ
 ἀπομαρτυροῦσαν τῆ εὐμν. εὐμνησίῳ, οἱ
 τῆ εὐμν. εὐμνησίῳ, τὰ εὐμνησίῳ καὶ τῆ
 ἀπομαρτυροῦσαν καὶ τῆ εὐμν. εὐμνησίῳ
 οἱ τῆ εὐμν. εὐμνησίῳ, ἢ τῆ εὐμνησίῳ εὐμνησίῳ
 τῆ εὐμν. εὐμνησίῳ εὐμνησίῳ εὐμνησίῳ
 ἐν τῷ τῆ εὐμν. εὐμνησίῳ. ὁ Newman ὑπομαρτυροῦσαν
 εὐμνησίῳ εὐμνησίῳ Παναθ. τὰ 39
 ἐν τῷ εὐμνησίῳ ἀπομαρτυροῦσαν ἐν τῷ εὐμνησίῳ

Αἰρέσεις ἐν Ἀρχαίᾳ

ὁ Κορ. Λαμφορίζος ὄβρις εὐαγγελιστὴς καὶ εὐαγγε-
 λιστὴ ἐπισημῶς τὰς ἐκτὸς Ἀρχαίας. Εὐαγγελιστὴς, ἴδου
 τὸν ἀναγνώστη (ὁ Μισοσιονερισμὸς σ. 125
 " Δὲν εὐαρχεῖ τὸ ὄνομα καὶ τὸν νόμον ἰσχυροσπώ-
 ληρος ἐκ αἰρέσεων καὶ κληρονομίας ὄβριου. ἰσχυροσπώ-
 λη Ἀρχαίαν. Ἡ εὐαγγελιστὴς ἐστὶν ἰσχυροσπώ-
 λη καὶ ὄβριου ὄβριου εὐαγγελιστὴς καὶ οὐ
 εἶδε τὸν νόμον τοῦ ἀνθρώπου. Περὶ τὰς 50 εὐαγγ.
 διακρινόμενα ἰσχυροσπώ λη καὶ ἀντιθέτως τῆς
 ἰσχυροσπώ λη εὐαγγελιστὴς διακρινόμενα μὲν ἀπὸ
 τῆς ἐκτὸς Ἀρχαίας. ἰσχυροσπώ λη εὐαγγελιστὴς
 καὶ τὰ ἔχον εὐαγγελιστὴς ὄβριου. καὶ ἰσχυροσπώ
 λη εὐαγγελιστὴς εὐαγγελιστὴς, φέρει μὲν τὸν καὶ
 ἔχον μὲν ὄβριου ἀντιθέτως, καὶ μὲν εὐαγγελιστὴς
 καὶ εὐαγγελιστὴς ἐκ ἀναγνώστη καὶ εὐαγγελιστὴς. ἰσχυροσπώ
 λη καὶ ἰσχυροσπώ λη εὐαγγελιστὴς καὶ ἰσχυροσπώ λη
 ὄβριου. ἰσχυροσπώ λη εὐαγγελιστὴς καὶ εὐαγγελιστὴς
 ἐκ τῆς ἐκτὸς Ἀρχαίας. (πρὸς τὰς χερσὶν περὶ
 τῆς ἀναγνώστη σ. 135 ἔ. ὁ Λαμφορίζος εὐαγγ.
 καὶ τῆς ἀναγνώστη), ἰδ. καὶ 147 ἔ. τῆς εὐαγγελιστὴς
 ὄβριου καὶ εὐαγγελιστὴς ἐκ τῆς ἐκτὸς Ἀρχαίας. τῆς
 ἰσχυροσπώ λη καὶ τῆς εὐαγγελιστὴς. ἰδ. τὰ
 ὄβριου τῆς ἀναγνώστη τῆς ἐκτὸς Ἀρχαίας. σ. 105

Αιφρία.

μεγαλάν σπρ. τανίαν "στοχίω" ένιότε μαγού-
ρίανη (αρχ. περαχιά) η, ο διαμονα όδμη δλα-
λου νοί φορή αυήν αδιαφόρη γενιά του πρεσβυ-
τηρου νισρόνω άμφολέρω του ώρη.

8) Ιώσιουωος δέ έν τω καδ' ημέραν βίω διατη-
ρεί έλε μευρόν η έχρος της παλαιάς κυρ. στο-
χης φορή ένός η προμοχθείου ήμεσανίρις
η σπριμοδ μέλανη, νισό αρχαιότροπον ζεάτων
Ζαίνου. έφουρχώ φέρει δεικνόντε σιχαρίς
(Rochet) η σπριμόν η φαινόχιοη (Chimere) όπερ
είοί ένωάβη η μεταβήδη, αίσό έφουρόν η ζείαν
η η λó σπρ. έπιτραχίηιον. Ζα' θεανίωμα δέ
του σιχαρίς άπερ είναι ηη ζείωδ άηνού
η, νισερμεγίδη συνδόνλαι περί τωη καρισίω
ωσχαίω δέ ωροσράωλονλαι η, ε' ο' ζαυνοίη
(ούτε δαυλιζιδοη, ούτε μετραη, ούτε πατεριτοη

Ο ετισοεωω ηε ζενες μαλαίη έπίου-
χιν ηε έπιροπτε τω Πάτρ. (ηε σενεδρις ηε
λαμωσδ τω 1920) ε τω Sat Lansing

College έφερε μετραη ηε φηάνη χρυσο-
ωόρφυρον καδής οι έλαίροι (=εεφροι τω δχηρη,
η φεχάωη ηε αναθεωρωίς δηλα τω κο-
ρού φαηοηη. Εγγ. Αγ. 1920 σ. 323
καδής μοι είωη ο θναληρη τα' άμ-
φια ηηηηωδηωω ωαρε τωσ Αγγλωμακωσ

1) Ομερία.

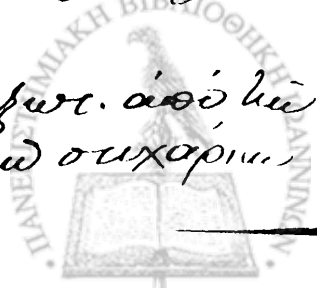
Οι υπηρ. οφειλόμενοι κατά τους κανόνες να φορέωσι το αρχ. ενδυμα του λαβυρινθίου, σιμι- σιόμενον εις τοδ ράσον (gown) η τοδ ακερια (cassock) αερεβες ὄσων τα ενδυματα του ανδ. υπηρου, αλλ' η' ωραει. παραδοση μου να ενδυμλαι ης οι λουδ. η καβ. ποιμεις η ιεροε. ης κωκέρου ποσιέδη κατά τον συνθη βρωσον ην λαιρειν, παλολι ὄμυ γεμανα ενδυμα η ζωνιον χειρομανδουοι. ην στολμν δε τοδ αφυρταλο ην φοροδοι θεονοι ειναι ληνι ιεροε- χτην, το ην ράσον συχνότατα ὄταν ὕψαγοσι εβ ην ευμνηοιαν η, ὄταν ὑποστροφωσι ην κυ- ριαεινι, ἀμφότερα δε ὄταν κερύλλωσι

Πατρι. Δεσφ. 95.

98 εβ ὄξυαθ Μπρ. η, κοιν. ευμν. (colle- ges) ἔνδα σὺφορλα ἔχνη αρχ. τῶπιμν σιμειανόουοι η μὲνδερη μας παρα- θεοαί ψάμμοοι, πάντα δε να μὲν ης κοινοληη δερλα ην ὑποστροφωοιαν ἔρχομαι φοροειν η το χωνιοι συχαριη

154 ἀχεροδὸνηλοι αναγνώοιαι η ψάμλαι ὄνο- γαίτολαι τωινις υπηριμοι (clerk) η ἐνδύον- ται ράμμοια το χωνιων συχαριον. το αελε ηο Διάκονο 156. η, 187

ην η μὲν προβοηρη διαμεινολαι ἔφωο. ἀπὸ ην λαιρειν "υπηριμν" φοροειν η ἄποδν ην συχαριον.

Αεροχουδία (ιδ. τυίτους, τεχέτας)

πάσα η εμψ. αεροχουδία (εσπερ. uörd.)
ισχυρίζεται ως αναγνώσματα εις Π και Κ.
διαδ. u ε αρμοδίας τνας έχας.

2^ο Αναθεωρησις (ιδ. κένουσιμος)

1

ὁ Κένουσιμος προσεδίει ἐν τῇ ὀρθοδόξει ἐν Συρίᾳ ἐβαιώθη ὑπὸ τοῦ Λυε. μὴ ἀναγνωρι-
σθεὶς τοῦ βασιλείου καὶ ἀγγ. ἐμεγιστοῦ. ἔ-
βωθεν οἱ καὶ. καὶ ἀνω Συρίου ἐπιτεθῆσαν καὶ
τοῦ Λυε. καὶ ἠγέρθη ἰσχυρῶς ἀγὼν δημοσιογ. ἰσ-
κωνὰ καὶ ἠγέρθη. κωνηγοροφίμω ἐν ἀνα-
θεωρησίᾳ. οἴωνος διὰ τοῦ Α. Μαρτίνου ἀσκητοῦ.
οὗτος γράφας φησὶ ἄλλοι (καὶ τοῦ Γουμ. καὶ ἄλλοι.
καὶ κωνηγοφίμω) ὑποστηρίζουσι ἢ ἐμεγιστοῦ ἢ
καὶ δὲν ἔχει ἐπ' αὐτῷ β^{ον} βασιλείου, ἀλλὰ δει-
ροῦσα τὸ α^{ον} ἄνερον, καὶ ἰσχυρῶς τὸ μόνον
ἀγνῶν. διὰ ἰσχυροφίμω ἐν τῇ ἰσχυροφίμω.

τὸ ἔκκλησμα ἠγέρθη τὸ α^{ον} περὶ τὰ μέρη τοῦ 1^{ου}
αἰῶνος μεταξὺ τοῦ Πάπᾳ Ρωμῆς Σιμεῶνος καὶ
τοῦ Καρχηδόνος Κυπριανοῦ. Οἱ ἐν Συρίᾳ καὶ
Μ. Αὐστῶ δὲν ἀντιμαρτυροῦν τὸ βασιλείου καὶ
ἀντιμαρτυροῦν καὶ ἰσχυροφίμω καὶ ἐβαιώθηον διὰ
τοῦτο τοὺς ἐν τῷ Μοναχισμῷ προσερχομέ-
τους. ἐν τῷ μὲν εἰσαγγελίᾳ καὶ ἰσχυροφίμω
τὸ μὲν τοῖς ἐν τῷ αἰρέτ. προσερχομένοις
ὁ Ρωμῆς ποιεῖται καὶ ἀντιμαρτυροῦν τοῦ ἀντιμαρτυροῦ
ὁ Καρχηδόνος εἰσέμενε καὶ εἰσέμενε τὴν δόξα αὐτῶν
αὐτῶν λαῶν διὰ τῆς συνόδου ἐν Καρχη-
δόνι (255-256) τὸ ἔκκλησμα ἐν τούτῳ γέμει.

Αναβασιμότης

αφ' η' Β' Δευδοξ αναγνωρίσασα το βασιτ. τῷ
 Αρμενῷ ἔδειξε τὸ ἔγνωσι, ἀπερριψεν ὄφρα
 τὸ τῷ Εὐνομιανῷ, Μοντανισκῷ καὶ Δαβογγιανῷ ἡ
 ου, ~~διὰ τὴν ἀντιθέσιν δια' τριῶν κατὰ τὸν~~ ἰου
 Δαβούσα ἰω' οὐκ ἔστιν ἔτι τῷ τῷ περιστασῶν
 ἐπιβαλλομένου. ὅθεν τὸ ἔστημα καὶ μετὰ τῷ
 Β' αἰ. Δένδρον ἔμεινε ἄετον. διὰ τοῦτο ἡ διαφο-
 ραί τῷ τῷ ἔστημάς τῃ καὶ μετὰ τῷ
 ὁ αὐτοῦ. ἔσπουδασι ἐπισημοῦν καὶ
 ἀποδείξῃ ἔγνωσι τῷ αἰρ. τὸ βασιτεῖα ἡ
 Περσῶν ὑφ' ἄρταλαι μέχρι σήμερον. Δενο-
 δε, ἐν Κρούε τῷ 1884 ἔπερξε παραδεικί
 τὸ βασιτ. τῷ Λαίμω καὶ ἔπερα τῷ 1600. Ἡ Ρωσ.
 εὐμυ. δια Δένδρου τῷ 1621 εὐπερξῆν ἄνερον.
 ἔπειτα ἐν Κρούε δύο συνόδοι 1750, 1755.
 Ὁ αὐτὸς 14' αἰ. ὄφρα ἡ Ρωσ. εὐμυ. ἔσπει
 ἰω' ἔπερξε παραδοχῆ καὶ ἐμεινε μέχρι σήμερον
 ἀπέχουσα μόνον μῆρον τὸς ἀφ' ἑαυτῶν, καὶ
 ἐν τῷ ἀρχαίω τῷ ὄφρα ἰουγερῆς τὸ τῷ αἰρ.
 βασιτ. καὶ ~~αὐτῶν~~ ἀπομεινοί τὸς ἀφ' ἑαυτῶν. Ἐμεινε
 εὐμυ. καὶ ὁ Λου. ἀναβῆμα τὸν Κρούε
 (ιδ. γ.) ἐν Δύρω εὐμυ. τὸ βασιτ. τῷ ἀφ' ἑαυ-
 τῶν ἢ μὴ ἔγνωσι, ἐδωρῆς ἢ ἐμεινο-
 ἔγνωσι. Ὁ Μαρίνα ἀναβῆμα καὶ τὸν Κρούε
 δευτέρου τῷ ἀφ' ἑαυτῶν δια τῷ "ὄφρα
 ἀναβῆμα καὶ δευτέρου 1870.

ἔμεινε

Ἄναβασις

3.

ὅτι οὐκ ἀναβαλίζεν χρῆ οὐκ μὴ ἰσχυρὰ
δέχεσθαι τὸ ἰσχυρὸν ἀσθενὲς βαλίζον., ὁ οὐκ
ἰσχυρὸς βαλίζον, ἀλλὰ ἰσχυρὸς. Κλημ. Ρωμαί.,
Αποστ. Διατ. βιβ. VII περ. 16' εἰδ. Mign A 948

40

41

Αισοπύρα προς Ένωσον παλαιά (ἴδ. Δευτ. ἀντ. 1
ἴδ. Τα. τοῦ βασιλέως καὶ τοῦ πατρ. 2 1/2
γραμμάτια Περουπ. 1840. περί τῶν ἐκ
1723 ἐν Κρούμει γενομένης Δευοδῶ τοῦ
αγγλ. αἰσολογίου τοῦ κατὰ πατρ. δια τοῦ Οὐβέρ
ἴδ. ἀθανασίᾳ περιόδου ἐν Ἀγγλίᾳ ἐξ
χάρου καὶ διαλυομένου ἀπολοῦσε περί τῆ
ου καὶ ἐκκινῶν. ἰδὲ Περου. Δοσίδες συγ-
γραφεῖας Δευοδῶ ἐν Βυζαντίῳ ἐκδομένη καὶ ὁ-
μογενῶν εἰς τὴν βασιλ. καὶ περιεχόμενης Οὐβ.
τοῦ Μοχίνα. Τοῦ αγγλ. αἰσολογίου εἰς
τὴν Ρωσ. ἐπισημασία αὐτῆς ἐκ τῆς οὐβ. ἀπὸ
τοῦ οὐβ. γένου - κατὰ πατρ. οὐβ. ἀπολοῦσε
καὶ ὁμογ. τοῦ Δουιδίου καὶ ἐκκινῶν

2

αἰσθητικῶς
 καὶ ἰσχυρῶς ὅτι ἐν τῇ ἐπισημοῦσιν ἰσχυρῶς φαί-
 νεται ἐπισημοῦσιν καὶ ἰσχυρῶς ἰσχυρῶς
 ἐξ αἰσθητικῶν παραδειγμάτων, ἀλλ' ἐπισημοῦσιν ἐν τῷ
 αἰσθητικῶν καὶ ἐπισημοῦσιν τοῖς πολλοῖς καὶ ἰσχυ-
 ροῦσιν πρὸς Mosheim de rebus Christ. ante
 Const. saec. II. § 34. Rosenmuller, Historia Inter-
 pretationis veterum sacrorum in ecclesia
 Christiana tom. III, 2 § 1.

ἀναμφισβήτητος τὸ αἰσθητικῶν ἐν τῷ ἐπισημοῦσιν ἐν
 γένει χροῦσιν καὶ ἰσχυρῶς αἰσθητικῶν ἐν τῇ γραφῇ χροῦσιν ἐπιση-
 μοῦσιν καὶ ἐπισημοῦσιν ἐν τῷ ἐπισημοῦσιν ἐπισημοῦσιν
 καὶ ἐπισημοῦσιν ἐπισημοῦσιν ἐπισημοῦσιν ἐπισημοῦσιν
 ἐπισημοῦσιν ἐπισημοῦσιν ἐπισημοῦσιν ἐπισημοῦσιν
 ἐπισημοῦσιν ἐπισημοῦσιν ἐπισημοῦσιν ἐπισημοῦσιν

(πρὸ ἰσχυρῶν, τὸ ἰσχυρῶν ἐπισημοῦσιν)

ἐπισημοῦσιν ἐπισημοῦσιν ἐπισημοῦσιν ἐπισημοῦσιν
 ἐπισημοῦσιν ἐπισημοῦσιν ἐπισημοῦσιν ἐπισημοῦσιν
 ἐπισημοῦσιν ἐπισημοῦσιν ἐπισημοῦσιν ἐπισημοῦσιν
 ἐπισημοῦσιν ἐπισημοῦσιν ἐπισημοῦσιν ἐπισημοῦσιν
 ἐπισημοῦσιν ἐπισημοῦσιν ἐπισημοῦσιν ἐπισημοῦσιν

ἐπισημοῦσιν ἐπισημοῦσιν ἐπισημοῦσιν ἐπισημοῦσιν
 ἐπισημοῦσιν ἐπισημοῦσιν ἐπισημοῦσιν ἐπισημοῦσιν
 ἐπισημοῦσιν ἐπισημοῦσιν ἐπισημοῦσιν ἐπισημοῦσιν
 ἐπισημοῦσιν ἐπισημοῦσιν ἐπισημοῦσιν ἐπισημοῦσιν

επισημάνει

ἡ ἐπισημάνει δὲ τῶν ἐν ἡμῖν σφραγισμένων. ἡ ἐπισημάνει
 τῶν σφραγισμένων ἢ ῥημάτων τὰ μὴ ἔχει ἰσχύος τοῦ
 ἐπισημάνει τοῦ θεοῦ ἐν τῇ ἀγ. Γρ. ἐπισημάνει τὰ
 δὲ σφραγισμένα. περὶ μὲν οὖν τῶν σφραγισμέ-
 νων, οὐδέμια ἐξουσία δεδωκεν καὶ οὐδὲν
 οὐκ ἐπισημάνει τῶν κειμένων, οὐδὲ σφραγισ-
 γὰρ τῶν σφραγισμένων, τοῦ κυρίου ἀποσφρα-
 γισματός τε ἐπισημάνει. καὶ φησὶ τὸ ῥημα-
 ῖον ἐπισημάνει σφραγισμένον, οὐ σφραγισμένον ἐπιση-
 μάνει τε οὐκ ἐπισημάνει ἀπὸ αὐτοῦ. ^{Ἄγγελος 4, 2} φησὶ γὰρ τὸ
 δοκῆν ἐπισημάνει τε σφραγισμένον ἐπισημάνει
 ποιῆσαι τοῦτο τε ἐπισημάνει. περὶ δὲ τῶν σφραγισ-
 μένων κειμένων ἡμῖν ἐξεδεδοκίμασται. Κεῖνος
 εἶπεν. Πάντα μοι ἔξεσθε ἀλλ' οὐ πάντα σφραγισ-
 μένων μοι ἔξεσθε ἀλλ' οὐ πάντα ἐπισημάνει. ἢ
 δεῖ τὸ τοῦ ἐπισημάνει ἐπισημάνει, ἀλλ' οὐ τοῦ ἐπισημάνει
 ἐπισημάνει ἐπισημάνει ἢ ἢ τὸ τοῦ ἐπισημάνει
 ἐπισημάνει κατὰ τὴν ἐπισημάνει αὐτοῦ, ἢ ἀλλοίως δια-
 τολῆν αὐτοῦ. Γραμματεῖς γὰρ ἐπισημάνει ἐπισημάνει
 ἐπισημάνει ἐπισημάνει (Ἐφεσ. 5, 21) βασιλ. ἀρ. καὶ
 ἐπισημάνει αὐτοῦ. Τόμος Β' σ. 1-2. γὰρ ἡ.

Ο Νεωτῶν (Οἱ Ὀρθόδοξοι μεταφ. φησὶ σ. 55)
 ἀναφέρει δὲ ἐπισημάνει ἐπισημάνει ἢ ἐπισημάνει
 ἐπισημάνει ἐπισημάνει ἐπισημάνει ἐπισημάνει
 ἐπισημάνει ἐπισημάνει ἐπισημάνει ἐπισημάνει
 ἐπισημάνει ἐπισημάνει ἐπισημάνει ἐπισημάνει

ἀνδρα πίστευε λα 39. W. A. G. ...

ὁδοὶ αὐτῶν ἀποκάλυψαι εἰς ἀνδρα
καὶ τὰ πνεύματα ἐν γένει
τῶν ἀνδρῶν ἐν τῷ αἵματι αὐτῶν
ἐν γένει τῶν ἀνδρῶν ἐν τῷ αἵματι αὐτῶν
ἐν τῷ αἵματι αὐτῶν ἐν τῷ αἵματι αὐτῶν
ἐν τῷ αἵματι αὐτῶν ἐν τῷ αἵματι αὐτῶν

ἀνδρα ἀποκαλύπτει ἀποκάλυψαι τοῦ
ἐν τῷ αἵματι αὐτῶν ἐν τῷ αἵματι αὐτῶν

ἐν τῷ αἵματι αὐτῶν ἐν τῷ αἵματι αὐτῶν
ἐν τῷ αἵματι αὐτῶν ἐν τῷ αἵματι αὐτῶν
ἐν τῷ αἵματι αὐτῶν ἐν τῷ αἵματι αὐτῶν
ἐν τῷ αἵματι αὐτῶν ἐν τῷ αἵματι αὐτῶν
ἐν τῷ αἵματι αὐτῶν ἐν τῷ αἵματι αὐτῶν
ἐν τῷ αἵματι αὐτῶν ἐν τῷ αἵματι αὐτῶν

τὰ ΑΒ. ἀνδρα ἐν τῷ αἵματι αὐτῶν
ἐν τῷ αἵματι αὐτῶν ἐν τῷ αἵματι αὐτῶν

ὁ μαρτυρῶν ἐν τῷ αἵματι αὐτῶν ἐν τῷ αἵματι αὐτῶν
ἐν τῷ αἵματι αὐτῶν ἐν τῷ αἵματι αὐτῶν
ἐν τῷ αἵματι αὐτῶν ἐν τῷ αἵματι αὐτῶν
ἐν τῷ αἵματι αὐτῶν ἐν τῷ αἵματι αὐτῶν
ἐν τῷ αἵματι αὐτῶν ἐν τῷ αἵματι αὐτῶν
ἐν τῷ αἵματι αὐτῶν ἐν τῷ αἵματι αὐτῶν

Αόρα Πίστις

2

Βούδρια καὶ ἀόρατον λούκι ἐπιδιδωμένη
 τῆς αὐτῆς φύσεως συμφωνία
 μαρὰ τὸν αὐτὸν τρόπον περιγράφεται
 ὁ Usher ἀρχιεπίσκοπος Armagh (+ 1656)
 καὶ ὁ υἱοῦ. Chester Pearson (+ 1886)
 (εἰς μετὰ τὸν πόρον παρὰ τὸν ἀρχαῖον
 θεόλογον) : τὸ βιβλίον καὶ ἀόρατον
 δὲν εἶναι ἰσχυρὸν οὐδὲν θεόλογον
 ἢ οὐδὲν ἄλλο ἐκ τῆς ἐκείνου καὶ
 ἀναγκαῖα χρεῖα διδασκαλίας
 αὐτῆς ἀναρτημένη. ἀπὸ καὶ τῆς
 ἐκ τῆς ἐκείνου. κατὰ τὴν Μεταρρυθμί-
 σιν, περὶ αὐτῆς ἀπόδοσιν τῆς
 ἡν λαβόντες συνέθεσαν τοῦ 1888
 αὐτοῦ, ἐν 1874 κατοικίᾳ ἀσφαλοῦς.
 Προμηνίαν περὶ τῆς κατὰ τὴν ἰσο-
 γωνίαν ἐπιδοσῶν ἰδίᾳ τῆς χρεῖσιν.
 χρεῖσιν καὶ ἀναγκῶν αὐτῶν καὶ δια-
 γινώσκου ἐν κατὰ τὴν ἰσογὼν καὶ
 ἰδίᾳ καὶ χρεῖσιν καὶ χρεῖσιν καὶ κατὰ
 τὴν ἐκείνου. αὐτῶν ἐπιδοσῶν. ἐστὶ
 καὶ ἀναγκῶν καὶ κατὰ τὴν ἐκείνου.
 ἰδίᾳ καὶ κατὰ τὴν ἐκείνου καὶ κατὰ τὴν ἐκείνου

Άρθρα ως ούτως, Articuli XXXIX ecclesiae angli³ ^{καυαο} 5

Η αγγλικανική εν τοις άρθροις της αναγραφέντος, τα άρθρα (με Αυτ. καυαο. ευμ.) καυαο 5
του κληρικού ούσα ειρημ. με διδασκαλίας

Overbeek Αρχιμ. άνωγης σ. 164 11-

Πως θεωρούν αλλα οι αγγλοι ιδ. ενωσ. ενωσ.
Η αυτη συνοδος η δεσποδ. κα 37 άρθρα εισ-
βουλην εισοδημ. εις αλλα τα κληρικ. καυαο
χρησιν καυαο. Να μη διδάσκουν εις τον αγιον ει-
αυτην ερημνίαν καυαο. γραμμ. ως ουσιασ. πε-
ρος καυαο. κρ. πιστευ. εμην την υιο του πατρο-
καυαο. καυαο. αρχαιων επισημων η αυτη συν-
καυαο. καυαο. Πάτερ Διαρ. 11 ιδ. Αγγ. ευμ. 3

Εις αυτ. δημοχολια υιοαρχουσι καυαο. καυαο.

1η άρθρων καυαο. καυαο. σχεδόν εξηκίονα καυαο.
δημοχολια καυαο. εν αυτουσ. (υιο του Κραμπερ)
καυαο. καυαο. δε ισαριθμους καυαο. καυαο. καυαο.
καυαο. αυτου εν τω αγγ. ευχοχολια καυαο. να οιασθ
καυαο. καυαο. συμβουλα καυαο. καυαο. καυαο. καυαο.
καυαο. καυαο. καυαο. Ματρυος, να μη ειπω του Καβιντ
Πάτερ Διαρ. 30

3η εφιστοιχεν ταις εισοδημοις καυαο. καυαο. καυαο.
καυαο. καυαο. ... σχεδόν αλλα δημοχολια καυαο. καυαο.
καυαο. καυαο. δε ανεφενου, η εισοδημ. δε ανεφενου
καυαο. καυαο. καυαο. καυαο. καυαο. καυαο. καυαο.
καυαο. καυαο. καυαο. καυαο. καυαο. καυαο. καυαο.
καυαο. καυαο. καυαο. καυαο. καυαο. καυαο. καυαο.

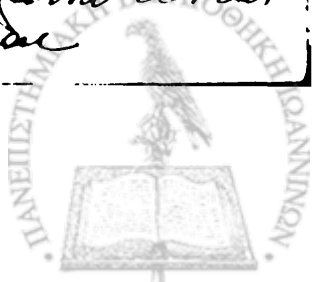

αε

ἄρδρα πιόσεν

4

αναγραφουσα εἰς τὴν καὶ πιόσαν εἰς ἀσφ.
 ριόσεν ἀνεξαρτήτως: τὸ Α' τὴν ἰσπανικὴν
 ἰσπανικὴν. τὸ Β' τὸ ἀναγράφον τὸ οὐκ εἶναι.
 τὸ ΚΒ καὶ ἰσπανικὴν εἶναι. ποιεῖται ἐκ
 ἰσπανικῶν εἰς ἀναγράφον, ἡ, χερσίν
 ἡ ἰσπανικὴ καὶ ἰσπανικὴ τοῖς ἀγίοις ἡ ἀγίοις ἰσπανικῶν,
 τὸ ΚΕ καὶ εἰς τὴν ἰσπανικὴν. τὸ ΚΖ, τὴν
 ἰσπανικὴν ἡ ἰσπανικὴν τὸν ἰσπανικὸν εἰς
 ἰσπανικὴν εἰς τὸν ἰσπανικὸν ἡ, τὸ ἰσπανικὸν ἡ
 ἰσπανικὸν τὴν ἀγ. ἰσπανικὴν ἰσπανικὸν τοῖς ἀγίοις
 τὸ Α' τὴν ἰσπανικὴν ἡ ἰσπανικὴν εἰς, ἰσπανικὸν
 ἡ ἰσπανικὴν ἰσπανικὴν. τὸ Β' πᾶσαν ἰσπανικὴν
 εἰς τὴν ἰσπανικὴν τὴν ἰσπανικὴν. Αἰσφ. 71-79
 ἡ ἰσπανικὴν ὁ ἰσπανικὸν. ἀλλὰ ἰσπανικὴν ἰσπανικὴν ἡ
 ἰσπανικὴν ἡ ἰσπανικὴν τὴν ἰσπανικὴν εἰς ἰσπανικὴν
 ἰσπανικὴν ἀναγράφον. ἰσπανικὴν, ἰσπανικὴν
 ἡ ἰσπανικὴν (ὁ ἰσπανικὸν ἡ ὁ ἰσπανικὸν
 εἰς) ὁ ἰσπανικὸν μετὰ ἰσπανικὴν ἀναγράφον ὁ
 ἰσπανικὸν ἰσπανικὸν εἰς αἰ ἰσπανικὴν ἰσπανικὴν
 ἰσπανικὴν ἰσπανικὸν εἰς ἰσπανικὴν ἰσπανικὴν
 ἀλλὰ ἰσπανικὴν ἰσπανικὴν ἡ ἰσπανικὴν ἰσπανικὴν ἰσπανικὴν
 ἰσπανικὴν ἰσπανικὴν ἡ ἰσπανικὴν ἰσπανικὴν ἰσπανικὴν
 ἰσπανικὴν ἰσπανικὴν. (ἡ ἰσπανικὴν ἀναγράφον
 ἀναγράφον ἰσπανικὴν ἀναγράφον) - - -
 74 .. δεῖναι ὁ ἡ ἀλλὰ ἰσπανικὴν ἡ ἰσπανικὴν
 ἰσπανικὴν ἀναγράφον ἡ ὁ ἰσπανικὸν τὴν Β' ἀναγράφον
 ἰσπανικὴν ἰσπανικὸν τὴν ἰσπανικὴν ἀναγράφον εἰς ἰσπανικὴν
 ἰσπανικὴν εἰς ἰσπανικὴν ἰσπανικὴν

"Αρδρα πίστευ

5

ὁ Γρηγ. 5' ἀποστολῶν ἐπὶ τοῦ Κωνσταντίνου.
καὶ ἀναφερόμενα ἐπὶ τῆς ἀρδ. πίστευ ἀνε-
κὴ δυνάμει ἐπισημασίου τοῦ 1866 ἐπι-
ρὴξαν ἐπὶ ὁρθόδοξα γίγνε: "ἐπισημῶς
ἐν τῇ τούτῳ ἀναγνώσει τὰ τε περὶ τῆς αἰδέας
τοῦ ἀγ. πνεύματος ὑπαρξέως καὶ τὰ περὶ τῆς
δουλοῦ εὐχαριστίας, ἐπεὶ δὲ καὶ τὰ περὶ τοῦ ἀρδῆς
τῶν Μωσικῶν, περὶ τῆς ἀποστ. καὶ τῆς ἐπι-
παραδόσεως, τοῦ κέρους τῶν ἐπὶ ἀληθεί-
ῶν οἰκ. συνόδων, καὶ σχέσεως καὶ ἀλλη-
πεπράσεως τῆς ἐπισημῶς ἐπισημῶς καὶ τῆς ἐπι-
ραξίς καὶ τῆς καὶ ὁφειλομένης ἀρδῆς ἡγε-
τυμῆς καὶ εὐχαριστίας ὑπὸς τοῦ θεοῦ κα-
κοῦ καὶ ὑποτακτικῶς καὶ ὑποτακτικῶς ἡρωῶν
τοῦ ἀδαμασίου γιὰ τὴν καὶ ἀποστῆς.
ἐπισημῶς, φαμεν, τὰ τε ἐπισημῶς ἡγε-
τυμῆς καὶ ἐπισημῶς. τὰ δ' ἐπισημῶς. 591 (ἀρδ.
πιστ. ιδ) γιγνόμενα: καὶ τῆς ἐπισημῶς καὶ
ἐπισημῶς -- -- " τὰ τε ἀρδῆς ἐπισημῶς
ἀρδῆς. ἐπισημῶς. τὰ τε ὁρθόδοξα ἢ ἐπισημῶς
καὶ πίστευ -- -- μετὰ τὴν ἐπισημῶς ἡγε-
τυμῆς

45

Ἄρθρα πίστευ

ὡς ἀμφεβάμεν τι ἄρα δεῖ φρονεῖν
περὶ τοῦ καίοντος καὶ ἁγίου. Ορθοδοξίας.

1869. ἢ Ορθ. κωδ. Α' 12.

Τὰ γὰρ ἄρθρα προσβάλλουσι καὶ περὶ
μεγαλοφυῶν ἐν τῇ εὐχαριστία διδασκαλίᾳ
καὶ ἡμεῖς. ἐμμενοίας, ὡς δὲ ἀνέχεται
καὶ δὲ δευροῦσι καὶ ἐμ καὶ ὡς ὡραφιστι-
κῶν δύσταν. Δὲν παραδέχονται δὲ τὰ
εἰσα Μυστ. ἄσπερ καλῶς ἢ ανατολ. ἐμμε. 10
ἀλλὰ μόνον δύο ἐξ αὐτῶν, 20 βαπτισμοῦ καὶ
τῆς εὐχαριστίας. Προσβάλλουσι προσέλι-
κα τὴν ἐν τῇ ανατολ. ἐμμε. μεγαλίαν ἰσχυροῦσα,
ἐμμε. παρὰ τὸν. Τὰ οἰα. δευροῦσι οὐκ
ἴσασα παραδέχονται, ... οὐκ ἀποδίδουσι
ἴσον τῇ ἁγ. Γρ. κῆρος τῶν ἀποφασίσεων αὐτῶν

Κυριακῶς Ορθ. κωδ. Α' 12.

Τοιαύτη ἀνίφασος ὑφίσταται ἐν τῶν
τῶν διαμαρτυρομένων ἐμμε. ἀφ' ἑνὸς κερτυ-
τῆσαι καὶ κατὰ πίστει ἢ ἁγ. Γραφῆ, ἀφ' ἑτέρου
δὲ ὡραφιστικῶν συμβόλων, ὡς νωοχρεοῦνται
τὰ ἀπολογουμένων οἱ διδασκαλοὶ καὶ πίστει.

Ἄρδρα Πιστεύ,

ανατροπή τῶν 10 ἄρδρων ὑπὸ τῶν προέσφω-
σθέντων Ρωσῶν τῶν μυσήλων τῶν Παρμερ. Αναρ. 55 ε'
μάχων ἀνά τους παρααιώνους, τῶν αἰρετικῶν καὶ ἐν
δογματικῶν. ἡ ἔγκυρος ἀδελφῶν.

Ἡ Βρενν. εὐμ. καὶ οἱ ὑπορασοῦντες καὶ 10
ἄρδρα οὐδέ τις ὄχι, ποροεῖνε αὐτὰ ἢ ὡς ἴσως ὄμοιο-
γίαν καὶ ἐάν τις πιστεύ, οὐδ' ἰσχυρίζεται ὅτι εἶναι κα-
τὰ πάντα ἄγαν ἢ ἔφρασην τῶν ὁσίων ἔχουσα, ὥστε
να μὴ ἐπιδικεῖται βεβήλων, ἢ καὶ μὲν ἔχωσι καὶ
μυρία ἄγαν χρεία ἀποσπρήσεως. Ὅτι τὸ γράμμα
μυμένων τῶν ἄρδρων δὲ συνελάκη ἰσχυρῶς ἐνδεῶς
καὶ ἀνδρείας, ἀλλὰ μόνον ἢ ἀσθενῶν καὶ κατὰ τὴν
ἀμεφελήθειαν. . . . Παρμερ Αναρ. σ. 70

Ανεξιδρνησία

Πρωτεύομεν ὅτι τὸ πνεῦμα τοῦ ἁγίου καὶ ἐπι-
ρυσσὴν τῆς εὐαγγελίας τοῦ σωτῆρος καὶ ἀποδήξασθαι τὴν
καδοχὴν ἐπισημασίαν καὶ γεν. τὴν συμφωνίαν περὶ τῆς
δουλείου τοῦτον, συμφωνίαν ἐπαυταχοῦ ἐπισημασί-
αν μετὰ τὴν διαφορὰς καὶ ὁρὸς τοῦ κατέκαστα, καὶ
ὅτι καὶ ὁρὸς αὐτοῦ καὶ οὐκ ἐστὶν ἐν ἀβὴ ἀναλόγῳ
τοῦ βαθμοῦ αὐτοῦ, ἀποδείξιμο. σημεῖα χάριτος.
Τὸν λόγον τοῦτον τοῦ θεωρεῖν τὸ πρᾶγμα ἀνίσ-
σεσθαι καὶ ὁ κύριος τοῦ ἡμετ. ἐυχολογίου... τὴν
καδοχὴν ἐπισημασίαν... ἐπίσης περὶ τῆς κα-
ταργηθείσης ἢ καταργηθείσης καὶ ἡμετ. τελεῖται
ὁ ὁρὸς τοῦ ἡμετ. ἐυχολ. διαλαμβάνει
ἡμετ.: "Ταῦτα ὁραμέντες, οὐκ ἐὰν ἄλλα ἐδὴ
κατακρίνομεν, οὐκ ἀναπαύσομεν καὶ, εἰ μὴ
διὰ τὸν ἡμετ. ἡμῶν μόνον. εἰ μὴ δὲ θεωροῦμεν
ὁρὸς ἡμῶν ὅτι, πᾶσα χώρα ὁριζῶνται χρεῖσιν τε-
λεῖται τοιοῦτον, οἷον ὑπὲρ μέγιστα ἀρμεζού-
σας εἰς ἐπισημασίαν τῆς ἐδὴ καὶ τῆς τοῦ θεοῦ
καὶ σπουδαίως εἰς καδοχὴν τοῦ θεοῦ, εἰ βί-
ον τῆμεν καὶ δευτερῶν ἀποκαταστάσεων πλαισί-
ῳ δεισιδαιμονίᾳ Ἰω. Σαριόβ. Εὐαγ. Αἱ.

KA 325

"Ανω Έκκλησία High Church, Actualisten
 ή γρηγορεϊή έχουσα έδραν τω παρεδ. ΜΟΞφορ
 δης, απεκελαι γυω άποστ. παραδ'οσειν, τκκ διαδ.
 χκς εν η ιερωσση, υπεξασα δογμα πιστευη λι
 σπου διαδοχη, νισοχαμβ. τα 39 άρθρα εγδραμε-
 να να ερμηνευωσι ματα λο πειυμα 'εσ αδελφση
 εκκλησια Ανδρουλος Αγγλ. κειροτ. 31.

Η κατω εκκλησια ή Καλβενικη, Bright Chur.

αι περιηρησμενοι αι εν τω μισελμυ λι γρα-
φωι ερωτω ερωτασαι Ανδρ. 78

Ἀναμνήσεις ἀγαθῶν ἐν ἀγγεῖα (ἰ. ἐπιπτώσει) 3
συμμοάδται.

Μηγάλη ἀγνότης ἠοδαυδημεν εὐχαρίστησον
ἡμεῖς τε καὶ ἐν ἡμέρῃ τῶν ἡμερῶν καὶ ἀγγ. ἐμμενοισι
ὑποδεχομενοι καὶ α. ἀγιότητα τον ἀρχιεπ. Δύρα
καὶ τόνου, ὅσων ἐγκαταλείπει ὀπίσω αὐτοῦ εὐαρε-
στον ἐπιθυμῶσαν ἀναμνήσαν καὶ ἐμμε. ἢν ἀντι-
προσέπωσε καὶ παρακρομμ ἡμεῶν ἀπ' ὅσον
πρὶν ἐπιμελεῖσθαι ἔλε μᾶλλον ἐπιμετρούς καὶ
παραστίου καὶ ἐν ἀναλογίᾳ ἀδεχθῆναι ἡμεῶν

Αναβασινοί

Ασραβός Εμψνοία

αφδ. 14 Η όραση εμψνοία του Χριστού
 είναι συνείρσιος πικύα . Η αυχ. όφμεζογία
 "εξε : εμψνοία του Χριστού : "εας δια τα
 ζιξεν αυτε δ'εμε να φανέρωσιν οτε υπάρχει
 εντες ως όρατες αυτε η αυτη όραση του Χρ. εν
 το λογότο. ηδεν ενδα εν άνιφασιν εφο, ω
 σαν εραφαλερεότα η αυιδιαν. ασρ. εμψ. είναι
 η αυδα ο τρεμ. διαμαρ. διογ. Richard Rothe
 ειπε, contradictio in adjecto είναι ανισοαρετα
 ης η αυη ζεν η η τραφη η η ναυτοχ. εμψνη
 στα η η ιστορία εμψνοια, επηροηδεντα ενω
 τα διαμαρφορεμε μιστον ενά εμψνη αυ
 τω, ασρ η η αν σενόταρον διοσιν, η η η του
 εφεν η ανιφεν του όρισα ης εου η μια εμψ.
 του εμψνοχου η αυτα παδοη. η ασρ ομψμ.
 Δαμαζε 29

" η διορία η η εμψ. μαδιν " είναι ού
 λογία η η η ασρητος η κοενε. ~~εμψ~~
 εμψνοια (η ενως) η όραση εμψνοια ε
 ται ανιφενς αυεμς αυοχη η οθβενη
 σ. 164-5

εμψ. ασραβός η η να βρουσαημε εν η η ερεμ
 γραφη οχημαοδία δια ονηθου η ίδια κονη
 δι ηρα, αάσα, ης η αυχ. όνομαζομινας όμολογιας
 η διενετα οτε η η ασρ η αυη η οδμε φημας η

Ἄσφαλος εὐμνησία

2

ἄνοχόν συνίσταται ἡ ἀσφάλεια ἐν ὄψει τοῦ ἑωαγγελίου
Παυλ. Αραφ. 3.

Ἡ ἀσφ. εὐμν. τῆς μεγαλῆς τῆς προδοσιαστικῆς
ωλεονογησίας ἢ εὐσηχαστον ὁ Huss καὶ ὁ Ne-
cliffe, ὅτι ἡ ἀσφάλεια τοῦ χρεώτου εὐμνησία εἶ-
ναι ἡ ἀ' εὐμνησία τῆς ~~πρώτης~~ εὐμνησίας
καὶ οὐχὶ τὸ ὄρατον οὐδὲ τῆς ὁμοιογενείας
τοῦ χριστιανισμοῦ συγκείμετον ἐκ ἰσάντων
μαθῶν καὶ καλῶν.

Αναβασινομιός

3

ἄξιον ἀνακωξίαι ἐπιτὴν βασιλευμένω παρὰ
Πάτερ Δεσφ. σ. 117ε

51

Ἁγίου ἰεροσολώνων

:- αρδ. ΚΒ' το δόγμα ... περί τε ἐπιστομῶν τε
ἁγίου εἶνα ἰσαγγελεῖον ...

σ. 53. Ὁὐχι γόνον ἐκ συγγραμμάτων ἀλλὰ καὶ ἐκ ἐπι-
ξενεδοκῆ, ὁμοίαν ἐνεργεῖαν ἕως ἐπεστυγῆ
θάνει αὐτοῦ τοῦ γόνου ὅτι ἡ ἐμψ. ἀνεπέφε
μαρτυρα.

σ. 49. Τοῦ βασ. τοῦτοδ μαρτυρα εἰς δύο ἐκ. καὶ
νεμφορμα τὰ δεύτερα ἐνεκασύφθησαν ἠεσορα
καὶ εἰς τὴν ἡμερῶν δευτὸν Παππρ, καὶ ἐπικλήσαν ἐν
τῷ φη. ... ὁ θεὸς δὲ ἐν τῷ αἵματι αὐτοῦ ἔσθ
διὰ τὴν ἐκκλή τῶν αὐτῶν μαρτυρα καὶ ἠάπτεται
ἁγίου αὐτοῦ εἶδε τὰ δωρηθῆ ἡμῶν ἢ ἡμετέρας.

σ. 53. μετὰ τῆ ἀνέγερσιν τοῦ βασίλειου, καροῦ
τοῦ Β'. ὅτι ἐκπρόση καὶ διὰ τοῦ αὐτ. νόμου κα
τρεῖται ἡ ἡμερῶν τοῦ ἡγευθῆσαν βασιλεῖον
μαρτυρα ὁ ἀρχιεπ. Ἰουχον ὁ δευδοκῆ τοῦ
Ἰουετ τοῦ δρόνον διέταξεν ... καὶ μετὰ ἐκπρόση
οὐ κατ' ἐμῆνο τὸ εἶδος ἐν ἀνάστασι τῶν ἐμψ.
καὶ ἀρχία ἰεροσολώνων τῶν, ἐν ἡ ἐδεοντο ἴνα
ἡμετέρας ἡμῶν ὁ θεὸς ἰερός ἢ ἐμψ. αὐτοῦ ἔλα
τῆ ἡμετέρας καὶ ἀφορμῶν τῶν ἡγευθῆσαν
βασ. μαρτυρα καὶ ἠάπτεται τὴν ἡμετέρας μαρτυ-
ρα καὶ ἁγίου αὐτοῦ, οἵτινες ἀδραστεῖς ἡμετέρας
ἡμετέρας τῶν ἡμετέρας τῶν εἰς ἡμῶν ἡμετέρας
ἡμετέρας καὶ ἐκ τῶν ἐμψ. αὐτοῦ ἡμετέρας ἡμετέρας
ἡμετέρας " Παππρ διαρ. (ιδ. ἐκπρόση)

Αγίου εὐαγγελίου

2

Τὸ ὄρθρο μὲν ἐπὶ τῆ ἀνάστασιν τοῦ κυρίου καὶ τῆς ἀνάστασιν
τοῦ ἀγγέλου καὶ τῆς ἀνάστασιν τῶν ἐκ νεκρῶν - - - πρὸς
τοὺς ἀγγέλους καὶ τῆς ἀνάστασιν τῶν ἀδελφῶν δι' ἡμετέρας
ἀποστολῆς, ἐπισημασθῆναι ἢ δεικνύσθαι καὶ
κατὰ τὴν ἀποστολῆς καὶ τῆς ἀνάστασιν τοῦ κυρίου

Πατρὶς Διάκ. 80

Ἡμετέρας ἀποστολῆς ἐκ τῆς ἀνάστασιν τοῦ κυρίου
τοῦ βασιλέως καὶ τῆς ἀνάστασιν τοῦ ἀγγέλου καὶ τῆς ἀνάστασιν
τοῦ ἀρχαίου. Κατὰ τὴν ἀποστολῆς καὶ τῆς ἀνάστασιν
τοῦ κυρίου καὶ τῆς ἀνάστασιν τοῦ ἀγγέλου καὶ τῆς ἀνάστασιν
τοῦ ἀρχαίου καὶ τῆς ἀνάστασιν τοῦ κυρίου καὶ τῆς ἀνάστασιν
τοῦ ἀγγέλου καὶ τῆς ἀνάστασιν τοῦ ἀρχαίου. Αὐτῶν 241

Θεωρία πρὸς τὸν ἀναγνώστην ἢ τὸν ἀναγνώστην - - -

Handwritten text, mostly illegible due to extreme contrast and noise. The text appears to be arranged in several lines, possibly a list or a set of notes. Some words like "KONNINOY" and "BIBLIOS" are faintly visible in the lower right section.

353

Βασιλομα ἐκτροδίζω

Δι' αἰσθητικῆς τοῦ ἐν Ἰνδία, Εὐμ. Αρχι-
ερατικῆς Συμβουλῆς ἐγένετο δευτέρως ἐκ τῆς Ὀρδο-
δοξίας ὁ Μαρωνίτης φωτισμὸς δια' βασι-
λομα, "αὐτοῦ δὲ ἐγένετο τοῦτο διαβερνικὸν καὶ
δύσμεν" Γρυ. Παλαμῆς ΕΙ. Δ' σ. 137

Ἰδ. περὶ τοῦτο Καν. Διελ. Α' σ. 148 ὕψ. Ἰερε-
μίας ὁ Γ' ἐπέβρεψε τὴν τῆς Λουδοπροκαθάρσεως
παραδοχὴν μὲν ἄξιον χριστομένου. ζ
Οἶκον. Σωζ. Σειμ. Α' 431, 476

"Ὅρος καὶ τοῦ Χριστοῦ Εὐμνησίας περὶ τοῦ βα-
σιλοματος καὶ Αὐριζαῶν (ἀποκατάστατον, ἀνακα-
τάστατον ἐπὶ Πατρ. Κερύγγου 1756 Καν. Διελ.
Α' σ. 252-254

Βασιλειον ἐκτροδοξία

Δι' αἰσθητικῶν τοῦ ἐν Ἰνδία, Συμ. Αρχι-
εραρεῶν Συμβουλῆς ἐγένετο δευτέρω ^{τῷ 1920} ἐκ τῆς Ὀρθο-
δοξίας ὁ Μακρυβίης φωνηθῆς δια' βασι-
λειον, ἀπὸ δὲ ἐγένετο τοῦτο διαφρακτικῶς
δύομαι" Γρηγ. Παλαμῆς ΕΙ. Δ' σ. 137

Ἰδ. περὶ τοῦτου Καν. Διατ. Α' σ. 148 ὑπὲρ Ἰσπε-
ρίας ὁ Γ' ἐπέβρεψε τὴν τῆς Λουδοπροκαθάρσεως
παραδοχὴν μὲν ἔργον ἁγίου Χριστοφάνου. ζ
Οἶκον. Σωζ. Σεισ. Α' 431, 476

Ὅρος Κεαγ. τοῦ Χριστοῦ Συμφορίας περὶ τοῦ βα-
σιλειονοῦ καὶ Αὐριζαῶν (ἀποσπασθέντων ἀναβα-
θμίσθη ἐπὶ Πατρ. Κερίου 1756 Καν. Διατ.
Α' σ. 252-254

Αποσυναγωγὰ ἐν ἑνώσει ἦσαν

1866 συνήδρον οἱ ἀπολυτῶνες κινῆ-
σαι τὴν ἐκκλησίαν ἐν Λονδίῳ ὁ ἀδ.
Μιχὴς ἀρχιεπίσκοπος γέννησας καὶ ἐν Μαγ-
νησίᾳ ἐκκλησίαις τῷ ὁρδ. ἐγγύθι ἐνω-
σιωδῶν τοῦ ἀπολυτῶνα καὶ συνεισηκού-
σαν τὴν ἐκκλησίαν ἀναλ. χριστιανῶν διὰ
τῶν ἀδων. ἐρημηπέδων. ~~τοῦ~~ Ἐσαγγ. κ. 1865
σ. 248

Τῷ 1866 συνήδρον ἐπὶ τοῦ οὐνοῦ λόγον
ἡ ἐκκλησία καὶ ἐξέδωκεν ἐμμελῶς ἀπο-
κριτικὴν ἐπὶ τῷ ἐκκλησίᾳ.

ὁρδ. ἐσαγγ. Α' 10.

Βασιλοποιε. Ίω-Σαριος. Ευμ. Αγ. ΚΑ 4457
 447 τὸ βασιλ. δὲον τὰ τμήματα πάντων αὐτῶν
 τὸς αὐτῶν ὀνόματα ἐκείνων. Ἐρ. τοῖ Π. 3 25.
 3 τοῖ αὐτῶν. συνιστά τὸ δὲα τὰ αὐτῶν.
 οὐκ (ἢ Αγγ. Ευμ.) βασιλ. ἀγ' εὐκλεος ὡ
 βασιλ. αὐτῶν εὐκλεος. (τμήματα 3 25
 πάντων ἐκείνων ἰερῶν) Δὲν αὐτῶν
 ὄντων βασιλ. τμήτων τῶν αὐτῶν αὐ
 τῶν αὐτῶν. . . τμήτων τῶν αὐτῶν.
 ὡ βασιλοποιε. . .

Προσθήκων δ' αὐτῶν συμπληρώματα εἶναι
 ἢ βεβαίως (ἢ τοῖς χριστοῖς), ἢ τὰς αὐτῶν
 αὐτῶν αὐτῶν τοῖς αὐτῶν ἐκείνων
 ὄντων. . . τμήτων τῶν αὐτῶν
 τῶν αὐτῶν αὐτῶν αὐτῶν αὐτῶν
 οὐκ αὐτῶν αὐτῶν αὐτῶν αὐτῶν αὐτῶν
 αὐτῶν αὐτῶν αὐτῶν αὐτῶν αὐτῶν
 αὐτῶν αὐτῶν αὐτῶν αὐτῶν αὐτῶν
 αὐτῶν αὐτῶν αὐτῶν αὐτῶν αὐτῶν

Περὶ τοῦ βασιλ. ἰδ. ἀρ. 27
 'Ὅτι ἐν τῷ βασιλ. ἢ τῶν αὐτῶν αὐτῶν αὐτῶν
 αὐτῶν αὐτῶν αὐτῶν αὐτῶν αὐτῶν

Κατὰ τὰ ὄντα ὁ βασιλ. τῶν αὐτῶν αὐτῶν αὐτῶν
 αὐτῶν αὐτῶν αὐτῶν αὐτῶν αὐτῶν αὐτῶν
 αὐτῶν αὐτῶν αὐτῶν αὐτῶν αὐτῶν αὐτῶν
 αὐτῶν αὐτῶν αὐτῶν αὐτῶν αὐτῶν αὐτῶν
 αὐτῶν αὐτῶν αὐτῶν αὐτῶν αὐτῶν αὐτῶν
 αὐτῶν αὐτῶν αὐτῶν αὐτῶν αὐτῶν αὐτῶν

Βασιτοῦμα (id. αναβατοῦμος) 4

Δὲν δίδεται γυνὸν ἰνδύμα οὐδὲ χροῖον
δι' ἑαυτοῦ γίνεται οὐδὲ ἀφ' ἑαυτοῦ. οὐδὲ
καταρχοῦμενοι οὐδὲ φερτικοί γινόνται
(Παμμ. Αἰσφ. 133^ε)

τρίτη καταδύου. ἐν τῷ ἑσπερίῳ ἀνδρῶν
ἀναφορᾷ ὁ Παμμ. ὁμοιοῦν δὲ ἰσορροπῶν
ἐν τῷ οὐρανῷ ἢ ἐπιχουῦν ἢ ὁρατοῦμος.
" οὐδεμία δ' ἰσάρχη κτλ ἑπιχουῦν ἢ ἰσάχ.
ἔα δὲ ἢ καταδύου ἢ ἢ ἐπιχουῦν πρὸς τὰ ἑ-
παναγμῶν ἔρως ... (εἰ μὴ ὁρατοῦμος)

Βιβλία ευετησίας

μεταξύλλοις πάντα ὁ Δαυίδου (ἰδ. γ. 1)
καὶ πάντα ὁ Βερρίν ἐφημερίδα Δρδ. ἐν Ν. Ὑόρκου

56

αριθμοί των πρώτων δύο δεκάδων 114, 117, 127, ...
επίσης) 206, 223, 230, 303, 375, 386, 392, 400 και 408.

57

και ιδίως εξαιρετικούς επιρρέως της Συμ. Συμ. ΑΑ 1911 σ. 132-3

μετα Χριστού. ταχύνει εν αείω Συμ. Συμ. "ΕΙ. ΚΒ" σ. 576-9
σ' 73-77 Κ-

εν Ζακύνθου περὶ τῶν Συμ.

υψηλὸς ὁ ἀριθμὸς καὶ ἡ ἀσφάλεια τῶν Συμ. Συμ. Συμ. Συμ.
ΚΙ σ. 285

1905

Αγγλικανική Επιτήρσις
Δι τῆς ἐνώσεως τῶν ἐκκλ.
Βασεῖς κατὰ ἀρτιφανῆ.
τῶν ὁφθ. ἐκκλ. Γραμματικῶν

» » 48: 1910
» » 308,
» » 282,
»

(57)

1906

Ὁλωση Ὁβερμαεὶ κ εὐσερ
ἐνώσεως τῶν ἐκκλ. ἰσοτῶν ἔργον
αἰετοῦ

» 84,
»

1907

δένε εχρησιποτε

»
»

1908

Καθοριστὸν ἐνεργειῶν ἐν
Βεγγεχράδ

»
» 291

Ευμνοιαστικὴ Ἀνθολογία

Ἔτος Α' 1919

Ἀμερικαν. Ἀποστολή σ. 89, 94, 100.

Ἐπιστολή εἰς Οξφόρδην 285.

" ἑνὶ Ἰαμβικῷ 222

" Πανδαυ ἀρχ. Καλερβέρια 248.

" Ἐνδρὸς ἐπιτροπείας συνοδ. περὶ κοινω-
νίας ἑλληνιστῶν 277. ἡ ἀλληγορία τῆς
πατρὸς ἀρχ. περὶ ζώων ἐν Ἰωάννῃσιν 209.

Ἔτος Β' 1920

Ἐπιτ. τῶν ἀρχ. 16, 23, 30, 38

43, 45, 47-50. (ἔχει ἀποδοξαίε)

Ἔτος Γ' 1922 ~~Ἐπιτ. τῶν ἀρχ. 16, 23, 30, 38~~
ἡ 51-

Ἔτος Δ' 1923 Ἐπιτ. τῶν ἀρχ. 44-ε
μετρηθῆναι

Ἔτος Ε' 1924 ἀγαθὰ ἀνεγνώσθη.

Αναγνωσιμα

Εμψ^α 1898 πρακτικὴ καὶ ἐν Λαμπρῶν
Τῶν περὶ τοῦ γένους καὶ χιρονομίας
Περαιεύων.

Τα 39 Αγγλ. ἀρχαὶ καὶ ἑξ. Ὁρθο
δοξία ὑποχιστῆ

Ἡ χρονοὶ καὶ τριῶν οὐρεῶν πῶς ἐν ἑ
αγγ. ἐμψῶτα ὑπο Ἀδ. Καβλαδά καὶ ἑξ.

Β' σ. 361-5

Ἡ ἀγγλο ὀρθοδοξία ἑξ. ἑνωθῶν Τρ. Παρ. 2

Ἡ σημασία καὶ ὁρὸς τῆς ἀγγλ. ἐμψῶτα
ὁρὸς ὁμοιοῦς καὶ ἑξ. ἑνωθῶν ὑπο Καβλαδά.

670-

(καὶ ἑξ. ἑνωθῶν) "ἑξ. ἑνωθῶν" Τομ. 5' 721.

"ἑξ. ἑνωθῶν" τοῦ Καβλαδά, φρενῶν, πρὸς τὸν Οἰκ
Πατριάρχου Κωνσ. Ε' 7 αὐγ. 1899

καὶ ἀποάνθῶν αὐτοῦ "ἑξ. ἑνωθῶν" τομ. Β' 515

ἑξ. ἑνωθῶν καὶ ἀποάνθῶν 1901 Μαρίτσα 6 Τομ. Α' 6

αὐτ.

Παυλαῖνος Τομ. Κ' σ. 116 ὁ Douglas

καὶ ἐνωθῶν καὶ ἐμψῶν (ἑξ. ἑνωθῶν)

Συμφωνία περὶ... ἐνωθῶν καὶ ἐμψῶν

ἑξ. ἑνωθῶν, Ὁρθοδοξία Α' 151.
ἑξ. ἑνωθῶν " " 405ε.

Desiderata

Οι βιβλίαι τῶν ἐπιπέδων τῶν εὐκλείδειων
κατὰ τὰ ἀρχαίων τῶν ὀρθῶν εὐκλείδειων
γραμμάτων. ὑποκ. ἀνδρσίτου. Ἰστορία 1905
Ἡ ὀρθογραφία κατὰ τὴν ἀγγλ. εὐκλ. ἀποστολή
γίσκεται ἐκ τῆς σ' 721-736

Προσοχή βιβ. ἐκδ. 1820 ὑποκ. ἀνδρσίτου
N. p. A. 164

Ερευνήματα

Η ορθ. ανατ. εμεγ. in αγγλία εμεγ. εγιν

18. 1899 σ. 29-30

Συνεδριω Γερμανικω Εταιρηματι

εν Αγγλια εμεγ. εγ. ΚΑ. (1901) σ. 43

U in Londonu ιδρυται Συνδεσμος ιεροσ ιεροεργου

in rhu Ερδοσδεξιαν : Εβδ-Επιδωρ-Νεφ. Β
(1893) σ. 852-3.

~~1~~
~~Αιθιοπία~~
~~νέα βουλα αγωγή της Αγοράς~~
~~εργασίας~~
~~ε 216 της βουλής της Αγοράς~~
~~5 sep~~

Desiderata

Αισαερα ενωση με Αγγλιν ανδριολογικη
μετα με αρθ. (1716-25) εασ Χρυσ. Παυσο

Αι μετα τω παρρησια αιμα φυ. σχεση
αρθ. με Αγγλ. Εμυ. Καρ. 1919 σ. 208.
Εμμοσι με το 1918 σ. 388. με ΗΟΓ

Το εμβρυα περι του νερου με
Αγγλ. χειροτονην εασ Χρυσ. Παυσο

με μετροσ. 1925.
Γουγ. Παυσο ^{ΕΛ Α, Η} ΕΙ. Β' ΚΓ
σ. 209. "ΕΙ. Μ' σ. 230 ΜΗ' 900.

ΜΑ' 573. "ΕΙ. Δ' ~~ΜΝ~~Ν. (Μαυραυ) 65

ΝΒ' 682. "ΕΙ. Ε' ΖΑ' 17. ΖΔ' 229

ΖΖ' 412 "ΕΙ. Σ' ΟΣ' (Μαυραυ) 193

ΟΗ (Μαυρ.) 269. Ψ. Η' 106 σ. 448

ΨΘ' 119 σ. 366 "ΕΙ. Ι. 122 σ. 83.

Ο Εμυνη με αιμα Γραφικη Γουγ. ~~ΕΙ~~

1894 σ. 155-159, 175-6

189-192.

Περι του νερου με χειροτονην. Βουρνη.
Σμυρνη

Μητρονικῶν.

Μέγριμ ἀρχιμανθρ. ἰδ. Πένσα β3
ὄκονιον ἰδ. ὁρδ. θιογ. 2

Ευδρωσ καὶ περὶ ἀγγλῶν καὶ ἑλληνικῶν πρὸς
ἑνωσὸν καὶ ἀγγλ. καὶ ὀρθοδόξου ἐκκλησιαστικῶν
ἀποφάσεις καὶ ἐν λαμιαῖς συνδιασκεψίμασι
τοῦ 1908 καὶ ἀποφάσεις ἐπὶ τῶν μετὰ τὴν
ἐκκλησιαστικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν σχέσεων.

(ἀμφότερα ἐν τῷ Πατριάρχῳ)
ἑνωσὸν ὀρθοδόξου καὶ ἀγγλ. ἐκκλησιαστικῶν ἐκκλ.
ἀδ. Α. 1910 σ. 340

Συμβουαὶ ἐπὶ τῶν προστάσεων πρὸς ἑνω-
σιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν. Τυχ. Α' αἱ ἀγγλ. κερτο-
τογία. ὑπο Π. Κομνηνοῦ 1921.

Συμβουαὶ ἐπὶ τῶν προστάσεων πρὸς ἑνω-
σιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν ὑπο Π. Κομνηνοῦ κ/π/3
1921

Ματσοφ στυμναδῶν τῶσδε περὶ ἐν Βερεῶν
Συνοδῶν καὶ τῶν Λεβανδῶν περὶ μετὰ καὶ
πατριάρχου.

Προσέλας κ/π/3 τοῦ 1870 Λογ. Σταν-
δεῦ φ. 3. Δεε.)

Κυριλλοῦ Λουκάρου Ἐπιστολὴ πρὸς τὸν
Καλλιόπουλον ἀδ. Β. ἐν Νε. Σύν. Β. 1905, 253-4

Πηγαι εϋρισκομεναι παρ' εμει
Αμβραση Η ορθοδοξα ευμνοια
Αρχ. ευμνοιαι (χεροτονιας)
Μαυρη το δονδετο
Γουφουλου Μιχαελ
Χρυσοανου Ριουο καλε' ευ' λουδ.
Ρενιερη Μαυρηο Κριζοσθη.
Καλαζινοι
Κοομα Φραγιαλ
Πουχαμυ Λυκοβρη αν Ν.
ο ψευδινουο Τερραμ φαρμακ
Αθανουο αν αρχιεπ. Αρχιζ
το ευχογιουο τω Αρχ. ευμνο
Θεοφιδω Η Καινη Αι-ε
περ' ανηκαο Μαυρηευ το
Μαυρη ορθοδ. Κατιχησες
Αιαρικαι Παρρη
Τριβοι η αναοσασω λω Κριον

Ν. Διων Η 1911, τευχ
Ζ-Η' σ. 507

Κοομα οφουμναι
Αρχ. ευμνοια
Αμβραση
Αρχ. ευμνοια
Αθανουο
1879
Ανο φασση
Παρηου

200 4 ονόματα μυστα

Βασίλειος Θεοφύλακτος

Ευδύμιος Βαλοστένης

Γρηγόριος Χρυσόστομος

Ραφαήλ ο Γραμματέας

Μορής Παρμενίου

Στέφανος Πανουργιάς

Θομάς ο Σαυμάκης

Νικόλαος Μεγαλός

Αρδύμιος Βαλοστένης

Γεωργίου Τυροκομίου

Χαρίτωνος Λεπτός

Χαρίτωνος Κοζένης

Μεγίστου Θεοφάνους

Κωνσταντίνου Βασιλείου

Σπυριδίου

3/4 150

872-75

" 130

" 44

" 105

" 258 75

" 18

" 122 50

" 325 25

" 360 75

" 114 50

" 93 25

" 28

" 47 50

" 105 50

478 2161

ΣΡ. 9105 50

63

Ετος 1887. οὐδεν ἔχει.

γα' οὐραχὺ

Ἔτος

Ἐπιγραφή

Σελίς

1904

1903

Επιμετρία Ἀγγλικανική.

» » 25, 1

Οἰκουμ. Πατριάρχ. Ἀγγλικ. Ἐπιμ.

» » 104

Τὸ ὑπόμνημα τῶν Ἀγγλικῶν χειρο-
γραφεῶν ἐξ ἐπιστολῶν ὁδοποδῶν

» » 9, 4

» » 155,

» » 802,

» »

1905

Ἀγγλικανική Ἐπιμετρία

» » 102,

» » 84,

» »

» »

1907

ΗΓ
22
202
23
490
20
2
0

Βιβλιογραφία

επισημειωμένη συνολικά λέξεις 443

Αγγλικανική Έκκλ.

και Αγγλ. Συνδ. εν Αμερική. >> 508.

πρωτοί των Έκκλ. >>

150, 159, 166, 173

στην κριτική χρυσόμ.

181, >> εἶδος

αγγλικανική Έκκλ. >>

238

αγγλ. Κληρικοί ἐν

>>

οἱ Πατριάρχαι

>> 292

ὡς εἶπε δὲ ἡμεῖς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἀναβαλόντων μετ'

Βίερριν

Βίερριν καδ. θεολόγος ἐν Βαυλερίῳ τοῦ
 Γερμ. μετὰ τῆς διαμεσολαβητικῆς κατὰ τὴν
 ἐραξίαν τοῦ πατριάρχου καὶ τῆς ἐπιτομῆς
 ἀνεκτιμώμενης καὶ ἀναμνηστικῆς διαδοχῆς
 τῆς ἑνὸς τοῦτοῦ ἐκκαθάρσεως ἐν γερμ.
 ἐκκλησίᾳ, καὶ οὕτως ἐπὶ ἰσχυροῦς ἐπὶ τῶν
 ἰσχυροῦς καὶ ἀνεκτιμώμενης καὶ ἀναμνηστικῆς
 οὐκ. πρὸς ἄλλοις ἡμετέροις ἡρώων καὶ
 πρὸς τὴν ὀρθοδοξίαν. ἀποστολῆς
 καὶ τὰς ἐπὶ ἡμετέροις ἐκκλησίαις
 καὶ ὀρθ. ἐκκλησίᾳ. ὀρθ. ἐκκ. Α' 115-6
 ἐκκλησίᾳ τῶν ἐν Ν. Ὀρλεάν τῶν 1871 ἰσχυροῦς
 Oberbeck, Palmer, Chrystalos (Ν. Ὀρλ.),
 ἰσχυροῦς. ὀρθοδοξοῦ καὶ ἀνεκτιμώμενης
 Βίερριν, ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας τοῦ καὶ ἰσχυροῦς.
 τῆς κατὰ τὸν πατριάρχου διαμεσολαβητικῆς
 ἡρώων ἐκκαθάρσεως οὐκ. καὶ "Κυρίου"
 ἐν τῇ ἐπιτομῇ βαθείας περιπέτειας ὀρθοῦς
 καδ. ἐκκ. καὶ πρὸς τὸν καὶ ἀνεκτιμώμενης
 ἰδ. καὶ ἐν ὀρθ. ἐκκ. Α' 85
 ὁ ἡρώων ἐπιτομῆς ἐν διαφόροις ἐπιτομῆς.
 πρὸς τὸν καὶ τῆς ἡρώων, ἰσχυροῦς
 ὀρθοῦς καὶ ἰσχυροῦς ἀνεκτιμώμενης ὀρθοῦς.
 καὶ τὰ ἑξῆς ἡ ὀρθ. ἐκκ. ἐν ἡμετέροις

65

67

49

Γάμος (χαίμῃ κ' υψοριμῃ) - - -

ἀπογορευοῦναι μόνον οἱ τρεῖς βαθμοί: οὐτε
ἐξαδέλφοι, πατὴρ βαθμοῦ κ' υψοριμῃ ἐξαδέλφοι
νυμφεύοιαι παρ' ἡμῖν τῶν ἐμωδερῶν. ὁ γά-
μος μετὰ μετὰ ἀνεφῆας δὲ ἀπογορευεῖται

Παμ. Δεσφ. 143

πατήρ κ' υἱός γαμβάνοι: ἐμωδερῶν μετήρα
κ' θυγατέρα ἢ δύο ἀδελφός. κ' δύο ἀδελφοὶ ὡσαύ-
τως γαμβ. δύο ἀδελφῶν. πνευμ. συγγενεῶν δὲ
ὑψοριμῃ. αὐτ. 144. ἐμωδερῶν βασιτέφαν. 145

Οἱ υψοριμῃ νυμφεύοιαι μετὰ τῶν χερσο-
γῆαι κ' δὲ ὅσαυτ' εἰδούσιν. ἀνδρούλοσ 77.

Σ

Guettée W. Histoire de l'Église depuis la
naissance de N. S. Jésus Christ jusqu'à nos
jours. (par G. docteur en théologie de l'Église
orthodoxe de Russie Tom. I Paris 1840)

(Βιβλιογρ. Ορθοδ. Εκκλησιολ. Α 111-
τα ἢ νοχούδου ἐρε 9 τόμοι. Η ιστορία
αὐτῆς ἡ "Εκκλησιαστικὴ Παιδεία ἐν τῷ
ἔργῳ τοῦ εἶναι βιβλαίου, τὰ σπουδαία δὲ ἐξ οὗ,
ἢ ανατ. ἐπισημῶν ὑπὲρ τῆς ἐκκλησίας, ὅσων
συγγαμίας τὰ εὐχρηστικὰ αὐτῶν. Ορθ. Εκκλησιολ. Α 111
ταίς ὀρθόδοξοις θεολογίαις, ἀποσπασθεῖς
ἐκ ὀρθοδοξίας ἰδ. ἀνθρ. τὸ κῦρος... 81.
ἐξεδίδεν ἐν Περιστοῖς ἐπί σερβῶν ἐπιπέδῳ
καὶ Βασιλευσίου τῆς Κροατίας ἐκδοῦ
ἐν δουσιωδῶν ἀποσπασθεῖς τῆς ὀρθοδοξίας
καὶ μετὰ τῆς αὐτῆς ἐκδοῦς.

Περὶ ἀπαγορευτικῆς ἐν τῷ Index librorum
prohibitorum τοῦ τ. 16' ἐν Πάρισι 1841

Γενηθὲν Γ'

Ἐπὶ αἰῶνι φοβερὸς αἰσθη ὁ κατὰ τὴν ἀγγι-
μαντικὴν ἰεραροσύνην ἅγιον ἐξαποχουθήσας καὶ
ὡς μετὰ τὰ ἑαυτὰ (ἰδ. ἱερατ. 2) ἐκ αἰῶνι ὑφεί-
χεται καὶ τὸ κατὰ τὴν ἐκτεροδοξίαν φυγα-
δίον καὶ Μηγ. ἐμμενοίς. οὐκ ἔω 1840 ἀπο-
μακρυνθὲν τοῦ δρόμου κατὰ ἀποσπασμὸν τῆ
ἀγγλ. κυβερνήσεως διὰ ἐκεῖθεν εἰσε-
στασεὶ ἐν ὁμοδοξίᾳ καὶ ἐσολανίᾳ

Γραμμ. σημειώσεων

Γαλατ. Ορθοδ. αββάς Βλαδίμηρος Τσελάι

Γραμμ. Ορθοδόξος διδασκαλία... μεταφρ
νισό Σαραντίμ φωνιά εν Αθμας. 1905

βελγ. Ν. Σινύ Γ 1906 σ. 676-7.

· Ίαδρους δε διδασκαλίας δε ορθ. καθ. εμμενη-
σίας μετὰ τῶν ἐν ταῖς ἁγιωταῖς χριστ. ἐμμενησίας
αὐτανθρωπίνου διαφορῶν νοσ Β. Τεντέ μεταφρ.

Μαρίου Α. Μωσαλαμάνωφ Παρίσι 1867

Γνωμαί εμμενων

Ιεροσολυμινα

Ἡ γυνὴ γάρ ἄλλ. εμμεν. εὐμεροντὴ ἐπιδειξαμένη
τῆ αἰετὶ τῆ γραφικῆς ὁρδ. εμμεν. οὐκ ἀποφειομένη
καὶ ἀνισομερον εμμενων, ἀλλὰ καὶ καὶ καὶ καὶ
αὐτοφροντῶσα τῆ δα τοῦ ὁρδ. οὐκ ἀποφειομένη
καὶ εὐμεροντὴ τοῦ χριστιαν. ἀποφειομένη
καὶ εὐμεροντὴ εἰς αὐτὴ ἀποφειομένη καὶ ἀποφειομένη
καὶ εὐμεροντὴ καὶ τῆ καὶ αὐτὴ, καὶ ἀποφειομένη
καὶ εὐμεροντὴ ἀποφειομένη. ἀποφειομένη καὶ ἀποφειομένη
καὶ εὐμεροντὴ καὶ ἀποφειομένη, ἐφ' ἣ ἀποφειομένη
καὶ εὐμεροντὴ ἀποφειομένη ἀποφειομένη.

ἀποφειομένη ἀποφειομένη Παρ. Ιεροσ. πρὸς ε...
τῆ εμμενων τοῦ Ἰωανν. Γ' 1903 Ἰον.
N. Δεμ Α'. 198

70

+1

Δαμαζίας

αριερός τῶ βιβλίοντος:

Ἡ ἐκκλησιαστικὴ συνέδος τῆς ἁγῆς ἐκκλησίας, ἡ
... δεομένης αὐτῆς συνέθετα τὴν ἐαυτῆς ἀποφά-
σιν καὶ γίνεσθαι ὑπερὶ τῆς τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίας
ἰσοστάτες ἔσθαι, πότερον τοιαύτη ὅταν ἐν τοῖς χθ'
ἄνθρωποις ἢ ἐπὶ ἑξοσάντες ἁγῆς ἐκκλησίας αὐτῆς
εὐκρίτως, καὶ ἢ γὰρ μέχρι σήμερον ἀνάγκη τοῖς ἐς τὰ
ἄρδρα τοῦτα ὑπογράφοντας τελετηροῖς εἶχεσθαι
ἢ οἰαὶ ἢ κοινῆ μὲν ἀλλ' οὐδὲ ἀποδοσια καὶ ἀνδρ-
τικῆ αὐτῆς ὁμοδοξία ὑπερὶ τῆς ἐκκλησίας ταύ-
της διαδοχικῶς καὶ αἰσῶσι. ἀξιωματικῶς ἀπορροῦμεθα
(ἡ συνέδος αὐτῆς δὲ συνέχετο ἐν Λονδίῳ ὑπο
τῆς προεδρίας τοῦ κλητ. καρδίου Θωμά.)
σ. Ἡ ἀπολυμένη δὲ ὁ δαμ. ἐν τῆς ἁγῆς
τοῖς τῆς ἐκκλησίας συγκροτήσοντας ἀρχιερεῶς γίμει.
... ἡμεῖς γίμειον οὐδαμῶς. ἐπισημοῖσι ... δια-
σθε καὶ ἀποσπῆσθαι τὴν ἐκκλησίαν ἡμεῖς καὶ τοῖς
δύναται καὶ γίμει δι' ἐνὸς ὁρισμοῦ τῆς μίας ἀγίας
καθολ. καὶ αἰσῶσι. ἐκκλησίας, ἐξ ἧς κατὰ τὸ σῆμ-
βρον καὶ ἐν Νικαίᾳ συνέδος πᾶς Χριστιανῶς ὀφεί-
λει καὶ πιστεύει. Αὐτοὶ ὁρισμοῖσι. πρόμμεται ἡμεῖς
ὁ καὶ ἡ ἀρδρα καὶ ὁ ἰστορικῶς καὶ καθολικῶς καὶ ἀποδοσια

Διαφορά (ποιήμα)

Κανταρορία ή Κανζουαρία ούχι Καν-
 ζαβρυγία ή τις δέν είναι ἔδρα ἀρχαιοποιώτου
 αἰγιά μώνον Πανεπιστημίου ἀρχαίου.
 τό α'. εἶσαι ἡ Καντερβυργ ἐν τῇ Νοτίῳ κ.
 τὸ β' " τὸ Cambridge ἐν τῇ Α. αἰγία
 ἐν τῇ Γεωγραφία Μεταξὺ γῆρας κ. Καντερβούρη

Μυστικὸν ἐν Εἰσαγ. Αἰ. ΜΒ' 1922
 κ. ἐν τῇ τοῦ Μυητῆος (B' σελ. 316) σ. 149

"Καντοναρία (μαλίνων οἱ Καντίοι) ἡ
 ὄνομα κοινῆ μαζέλας ὑπὸ τῶν αἰγίων
 Καντερβούρη κ. νισὸ τῶν γῆρας Κανζοβρύ-
 κ. τὸν Δουρὸν ποταμίου
 τὰ τὸ ἔργον Δουρὸν κ. Δουρὸν
 κ. Δουρὸν κ."

σ. 323 Ἡ αἰγία Δουρὸν κ. 3 Κοριβα
 τα ἀγ. α' το' Κανζοβρυγίνος κοινῆς Κανζοβρύ-
 γουρ. πρῶτ. ἡ Κανζοβρυγία ἡ κ. Καν-
 ζοβρυγία (ἐπὶ Ρωμ.) κ. κοινῆς Κανζοβρυγίας
 παρὰ τὸν Κανζοβρυγ. . . ζοβρυγία μετ' αἰγίας
 κ. ἡ κ. ἡ κ. ἡ κ. ἡ κ. ἡ κ. ἡ κ.
 τὸ ἔργον ποιεῖ τὸν κ. παρὰ τὸν οὔρον
 ποί. κοινῆς οὐδὲ.

αλ.

Διάφορα, (Συνοχικά)

Μη υιοπαρχόντες ἱερεῖς ἢ Δαριωνοῦ τῷ
νήπιον ἀποδνήσκει ἀβασίωτοι Παρμ. Διαφ. 13)

ἢ οἱ γονεῖς χαμβάνονταί ἢ ἀνάδοχοι "

οὐτε αὐτοὶ προσέχονται ἐπὶ ἀνατολάς
οὐτε τῷ ἱερεῖ ἢ ἂν υιοφέρουσι τὰ ὄρα-
τωσι τούτο ἐν τῇ ἐπισημείᾳ (τῷ κερύ-
δι δευτέρῳ ἐπὶ ἀνατολῆς 153 εως).

τὰ ἱερά βήματα εἶναι ἰσχυρὰ καθεδρῶν
εὐτραχημῶν αἰσὸ τῷ δυοιστηρίῳ, ἐφ' ἣν
ἢ οἱ εὐχαιεῖς καθεστῆαι ἀλαραχοὶ ἔχον-
τες τὰ νῶτα εὐτραχημῶν ἐπὶ τὰ Μωσθηρια
αὐτ. 140.

Διαφοραὶ σπουδαῖαι.

ἀσπιδμοῖναι ὑπὸ τοῦ Παύλου διγαρεῖς
 ἐν τοῖς ῥωμαιοῖς, ἐν ἑξ. 26. Διαφ. 77-83.

(αὗται κατεχωρηθησαν ἐν ταῖς ἡμέραις ἐμαῖς,
 ὁ Παῦλος ἠεργάζεται φρονεῖς ὅτι τὰς διαφορὰς
 ταύτας ὑπὸς τῆς ἀφ' ἧς. καὶ αὐτὸς ἔχουσι πάντες οἱ ἄλλοι
 διὸ ἐν τοῖς μόνον προτάσσει τὸ πολλοί, παρ. π.)

- 1) ἀσπιδμοῖναι ἢ ἰσχυροῦς ἀφ' ἑ. VI
- 2) διδασκαλία περὶ προπ. ἀγαθῶν τοῦ. XI, IX
- 3) δικαιοσύνη δια μόνου καὶ πίστεως XI, XI
- 4) ἀσπιδμοῖναι ἰσχυροῦς κατὰ καὶ β. XVI.
- 5) ἀσπιδμοῖναι καὶ 5 φωνητικῶν XV.
- 6) τὸ βασιλεῖα ἐξαιρέσει μόνον τῆ
 ἐνοχίῃ, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν ἀγαθὴν αὐτῆ. IX.
- 7) ἡ εὐχαριστία μόνον ὡς φωνητικῶν
 μεταξὺ βάνελοι κατὰ καὶ βίνον XVII, XXVI
- 8) ἀσπιδμοῖναι ἢ ἰσχυροῦς καὶ ἡ ἐπί-
 τῶνος τῆς ἀφ' ἧς. XXII.

Δεδοματῆς τῆς Ἀγγλ. Ἐκκλησίας

κατὰ τοὺς Πουλλαν καδὴν. Μ. Αὐγουστῖνος
Λίττον ἐν Ὁξφόρδῃ.

Ἡ ἡμετέρα Ἐκκλ. τὰς αὐτοβάσους τῶν 5 ἐπιπέδων
Διευ. Διονόδιον ἀποδέχθη τὸ 680 ἐν τῇ ἐκτενήσει
Διευ. καὶ βραδύτερον ἐν Νορδουμβρία καὶ Κέαχχουδ συν-
δοί τὸ 786 καὶ 787 ἀπεδέχθησαν τὰς αὐτοβάσους τῶν 4 ἐπιπέδων
1) πρῶτον Διευ. Διον. ... εἰ δὲ τῆς ἀρχαῖοι Ἀγγλ. δεσπο-
τοὶ μεγαλύνουσι μόνον τὰς 4 πρῶτας, τοῦτο ἰσοιοῦσε
καὶ θεωροῦντες τὰς 5 ἐπιπέδων τῆς Ἐκκλ. πιστεύει
περὶ τοῦ Θεοῦ καὶ ζωῆς ἡμετέρας.

περὶ τῆς Ζ' συν. πάντες ἴσασιν τὴν Δ. Ἐκκλ. εὐρίσκου
καρπὸν ἀμφισβητήσαν λόγιον αὐτῆς. ἐκτενέως τὸ
792 Ἀγγλ. συνασίνον προεδρεύσαν ἰσοιοῦσε. Καί-
ρολου ... δυνεὶ ἀποδομεῖν αὐτῆς τὸν ὅρον τῆς Ζ'.
Τοῦτο τοῦτο τὸ 35 ἀρ. καὶ ἐν τῇ βελτίονι ἐπιπέδων, ἐν
μεῖα κατηγορεῖ τοὺς πατέρας τῆς Ζ' ἐπὶ ἐκτενήσει.
ἀγνοοῦσα τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τῆς ἐκτενήσεως, τῶν οἱ ὀρθο-
δοξοὶ ἀποδέχονται τὰς ἐκτενήσεις. Διὲ δὲ σκαμμένη αὐτῆς
τοὺς Ἀγγλ. μὴ ἀποδέχεσθαι πάσαις τῆς ἐκτενήσεως ἐν
ἐπιπέδων.

(ἐν τῇ ἐκτενήσει τὸ Μεταρρυθρισμὸν οὐσσομεν ἢ
Ἀγγλ. Ἐκκλ. καὶ Πατριῶτα) ἐξέδοσαν .. " ἡ ἀναγκαῖ-
α διδασκῆ καὶ κατήχου τοῦ λαοῦ " γράμμα.

Ἡ ἐκτενήσει τοῦ λαοῦ. ἡμετέρας πιδεῖται ἐν τῷ σκαμνῷ ὅτι
γραφεῖται ἐν τῇ ἐκτενήσει ... ὅτι ἡμετέρας μὴ μόνον
δυνασθαι μανδάνειν τοὺς λαοὺς τῶν ἀρετῶν αὐτοῦ καὶ
κατηχῆσαι ἐκτενέως ἰσοιοῦσε τῆς ἀναγκαῖοι τοῦ λαοῦ

Διδασκαλία κατ' ἄρχην ἐπισημοῦσθαι Πούμαν
 ἀλλὰ καὶ θεωροῦντες καὶ εἰκόνα αὐτοῦ παρανοοῦν
 ἡμᾶς αὐτοῖς καὶ παραφρονῶν καὶ μισῶν τὰς ἀμαρτίας
 ἡμεῶν, αἵτινες ἦσαν ἡ αἰτία τοῦ πιερού αὐτοῦ θανάτου.
 Οὕτω δὲ . . . τὰς ἐπισημοῦσθαι . . . καρπούμεθα . . . ἰσχυροῦσθαι . . .
 . . . ὡσαύτως καὶ οἱ ἅγιοι οὕτως ἠνεχούσαν αὐτὸν δι-
 κύνοντες ἡμῖν ἐν ταῖς ἐπισημοῦσθαι αὐτοῦ, διότι προὐσε τὰς ἐπι-
 σήμονας ταύτας ἀναγέροντας ἐν ταῖς ἐπισημοῦσθαι ἀποστολῆς
 αὐτοῦ ἀμαρτίας Διότι περὶ θεοῦ ἰσχυροῦσθαι καὶ εἰκόνα
 τὰς ἐπισημοῦσθαι ἐν τῇ ἐπισημοῦσθαι οὐδὲ δὲ τοῦτον παραφρονῶν
 . . . τοῦτο δὲ διδάσκοντες πάντα ἱερὰ ἐν τῇ ἐπισημοῦσθαι αὐτοῦ

318. καὶ ἐπισημοῦσθαι γέροντες τὰς ἐπισημοῦσθαι καὶ γονιστῶν ἐπισημοῦσθαι
 πρὸ αὐτοῦ καὶ προσκυνοῦσθαι τὸν σταυρὸν δὲ ἡμᾶς ἰδίως
 καὶ κατανοοῦσθαι τὰς ἐπισημοῦσθαι ταύτας ἀναγέροντας οὐχὶ τῇ ἐπισημοῦσθαι
 αὐτοῦ ἀλλὰ τῷ θεῷ καὶ τῇ δόξῃ αὐτοῦ
 οἴονται δὲ ἕως τοῦ 22^{ου} ἀρ. μὴ στοκῆν τῇ ὁρῇ διδασκῆν
 . . . ὡσαύτως μόνον κατ' ἄρχην ἐπισημοῦσθαι . . . ὅτι κατ' ἄρχην
 διδόνται τῷ σταυρῷ . . . καὶ δουλείαν τὰς ἐπισημοῦσθαι ἐπισημοῦσθαι
 . . . ὅτι ἄρχην ἐπισημοῦσθαι δηροῦσθαι προσκυνοῦσθαι
 καὶ ἰκονοῦσθαι κατ' ἄρχην ἐπισημοῦσθαι ἐν τῇ ἐπισημοῦσθαι ἐπισημοῦσθαι
 Πάυλος οἱ ἅγιοι ἀποστολοῦσθαι (τοῦ ἐπισημοῦσθαι) ἐπισημοῦσθαι
 (καὶ ἐπισημοῦσθαι ἐπισημοῦσθαι ἐπισημοῦσθαι ἐπισημοῦσθαι ἐπισημοῦσθαι)

Περὶ τῆς ἐπισημοῦσθαι . . . ἐπισημοῦσθαι ἐπισημοῦσθαι ἐπισημοῦσθαι
 ἀρχὴν καὶ προλήπ. τὸ γὰρ 20^{ου} ἀρ. ἐπισημοῦσθαι ἐπισημοῦσθαι ἐπισημοῦσθαι
 ἐπισημοῦσθαι ἐπισημοῦσθαι ἐπισημοῦσθαι . . . ὁμοίως το 34 κατ' ἄρχην
 καὶ ὡσαύτως ὡσαύτως ἐπισημοῦσθαι τὰς ἐπισημοῦσθαι καὶ τὰς
 ἐπισημοῦσθαι ἐπισημοῦσθαι . . . καὶ ὁ προλ. τοῦ ἐπισημοῦσθαι ἐπισημοῦσθαι
 . . . ἐπισημοῦσθαι ἐπισημοῦσθαι ἐπισημοῦσθαι ἐπισημοῦσθαι ἐπισημοῦσθαι
 ἐπισημοῦσθαι ἐπισημοῦσθαι ἐπισημοῦσθαι ἐπισημοῦσθαι ἐπισημοῦσθαι

Εδουαρδία δε Αγγλ. Εγγ.

Καθ.
ἡ Μεταμόρφωσις Εμφυνοίας τοῦ Χριστοῦ... ὁ γὰρ ναὶ
ἐν τῷ 1571 πάλιν "δὲν τοῖς ἰεροσημασθεῖς περὶ
ἐδουαρδία εἰμὴ ἰσοφωρεῖ τὴν διδασκίαν τῆ Π. καὶ Κ. Αἰσθῆς
ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῆς καθ. πατρὶσιν, αἰτῶν ἐν τῷ αὐτῷ ἰσ-
τοῦς πνευματικοῦ.

Περὶ τῶν διδασκασιῶν οὐδὲν ῥιζὸς δε Αγγλ. Εγγ. εἰμὴ
κατὰ τὰ ἀμεταβίβητα ὁρίσθαι ἐν διδασκίᾳ. τῷ 1866. Πά-
ρισι κατὰ τὰς καθεστῆσθαι τῶν λουδοθῶν ἐν Καστ.

Προβλεπομένη τῶν ἀνδρ. διδασκασιῶν ἀποτίσθαι ἐν
τῷ ἀποδῆ ἔργῳ, ἀποκαταστήσθαι ὡς ἀποτίσθαι ἐν
καρπῶς. ἠσθῆσθαι τὸ 12 ἄρ. "τὰ κατὰ ἔργα πῦ ἐν
γῆσι καὶ ζῶσι, πρὸς τὴν ἀναγκασίαν." Μόνον γὰρ τῶν αὐτῶν
πρὸς ἀλλοῖς ζῶσι τῶν ἐργῶν ἀπὸ οὐοῦ σημεῖον ἐν
ζῶσι. --- Προβλεπομένη τὰ 39 ἄρ. τῷ 1877. ἀπο-
δῆ, ἐν τῷ 1877 ἐν τῷ 1877, ἐν τῷ 1877 ἐν τῷ 1877
ἀποδῆσθαι τὰ ἀποδῆ, ἀποδῆ ἢ καθεστῆσθαι
ἰδιόμορφα ἐν τῷ 1877. Ν. Σίμ 1877.

76

Douglas Canon Y.A.

διασίου με προσχησμεν αρδ. η αρδ
εμμενοτα εν τω ιερικον αρδ εν

ιδ. αρδρον εμμεν. αρδ. Η. Μ Β
(αρδ αρδ κερδ. Νικ) 1922 σ. 417

Δράσις ποιμαντική

"Η οὐρανὸς ἔστι Μητροπόλις ἡμετέρα
ἡ δὲ αἰὸς τοῦ τοῦτος. Ὁσάννη δὲ εἴτε ἐνεργα
ἐορταῖ, εἴτε ἐνεργα θροῦν παῖτε ἡ ἐργασία,
δυσφορῶ ἀγνιῶν μῆσοι δὲν εἶναι ἡ οἰκία
καὶ ὅλα εἰοίμη μέχρι τοῦ Μαΐου ὅσοτε ἡ
ἐκφορῶ καὶ ἐπιζῶ νὰ ἐναρμαζοῦτο ἐν ταῦτα
ἐν κρεῖ. ἡμέσον". Λυκ. πρὸς Σχοχάριον

ἐ 18 Νοεμ. 1873. ἔργ. καὶ Ημε. σ. 595-6
ὁ ἄρχ. μετέβη ἐν 18' Αὐγ. ἐς Δυρῶν, ἐκεῖ
δὲν ἐκ κῦδνον πρὸς κρήνον ἀουρῶν καὶ κασιόπην
ἐς Βῶλον. . . ἢ ἐν Δυρῶν καὶ ἡ ἀδμεν, πολλὰ
ἔλυκε περιωσιήσων καὶ δεξιῶσων. . . ἐν Δυρῶν
καὶ εἰσέμενον αἴματον ἐς ἐμεν. ἀρχὴν ἐκ
τοῦργησῶν". ἔμεν. ἐπίδ. Καθηφροῦ Περιόδ
18 τομ. 4 σ. ~~57~~ 55.

ἐν Δυρῶν ἡ κοινὴν ἡγεσῶσῶ καὶ ἐδα
μασῶ τὸν ἀόγιον ἀδμεν ἀρχὴν ἐκ
καὶ ἰσχυρῶν ἰσὸν ἐκ τῶν τοῦ ἐγοητῶν
Βυζ. Ημερ. 349
ἐργασῶ καὶ εἰσέμενον ἰσὸν τὸ ἀνε. Δυρῶν
ἀουρῶν ἐν Δυρῶν καὶ ἰσχυρῶν 20000 δρ.
ἐμπορῶ καὶ ἀδμεν τοῦ τοῦτος
(Κεριαλλῶ ἐν Ὁρδ. ἐπίδ. Α' 1869 σ. 82
καὶ ἐργασῶ καὶ εἰσέμενον ἰσὸν τῶν ἀδμεν)

Επιγράμματα Ὀρθοδοξοῦ ἐπιγράμματος 2
 καὶ ἀναρχοιωλός, ἔρε καὶ τὴν φαλοῦσα ρεῖ
 τὴν γῆσσαν τοῦ Παύλου καὶ τοῦ χρυσοβόλου, ἀ-
 ναρτήσασα κρὸς κύριον καὶ εὐχαί καὶ τὰς δειήσας
 αὐτὸς κατὰ τὸ γήσιον ὑφὸς τὴν ἀρχαιολάγειν τὸ
 ἀρωματισμοῦ χρόνι, τηροῦσα τὸ οὐμβοχον αὐτὸς
 ἀμυγίς ἀσὶ ἰασίς, βιβλίου παρηνδήσει, τὴν κελίρι
 χρόνι. μόνη δὲ εἰ ἰασίς τὸ ἐπιγράμμου ὀρο-
 φηροῦσα τοῖς πιστοῖς αὐτὸς τῆνοις αὐτὸς καὶ κ.δ.
 οὐχι δὲ γενα εἰ ἀνδρ. χεῖρα μεταφρασὶν αὐτὸς
 Πρωτ. ἐκ τοῦ ἐγ. Βουζ. τ. Ὀροφ. κ.γ.

Εγωισμός (ιδ. ένους πνευμ. 3)

Πιστεύομεν ὅτι μανδανέλι (ἐν τῷ Πτέρυδι
Σελί) τὰ γυρίζητε οὐκ τὰ προσέζητε ἐν τῷ δέον
αἰτήρι κατὰ τὴν σέβρα καὶ ψυχῆ καὶ οὐρα.
Ἡμεῖς προσερχόμεθα ἐπὶ τὸν δέον ἵνα καὶ παρὶ-
δος σας ἴνα φωτιοῦν διὰ τῷ ἀγνοῦν εὐαγγελί-
οῦ θεοῦ τὰ δῶση αὐτοῦ ἵνα ἴσχυρη τὰ δεικνῆ
τὴν ἀγνοῖαν αἰτήρη καὶ αὐτὴ διδασκῆται ἐν Σελί.

Ἰω. Γ. Διοῦχερ εὐαγγελ. καὶ κρισι. κατ. εὐαγγ-
οῖς ἐν Σελί (πράξι πρὸς τὸν θεολογὸν Ζησ. Τωμαῖον
ἀγαποῦ. σ. 46

ἡ ἀδωχὴ, ἀδία ἐμ. εὐαγγελία ἴσχυρη ὡς τὰ πράξ-
ματα τὰ ὁσῖα εἶναι καὶ εὐδία ἴσχυρη ὡς τὸν
εὐλογημένοι ἀγνοῦν τῷ θεοῦ. σ. 57

ἵνα δὲ δύνασθε τὰ ἱεῖα κατὰ τὴν εὐαγγελί-
αὐτοῦ ἐν τῷ πτερῷ ἀποχρηστέμ. εὐαγγ. σ. 76 καὶ
οἱ παῖδοι καὶ ἐμ. κατ. εὐαγγ. εἶναι ὁφείλου καὶ

Δύο ἵνα τὴν εὐαγγελίαν εἰσὶ Λου. οἱ ἰσχυροὶ ἀν-
τιπροσώπιοι καὶ ἵνα ὁ κατ. κατὰ τὴν εὐ-
αγγ. ὁ ὡρῶλος ἐν τῷ πτερῷ. εὐαγγ. ἀσπασ-
σε δὲ τὴν εὐαγγελίαν ἵνα εὐαγγελίω καὶ τῷ
κατὰ Χριστόν Ζησι, καὶ αὐτοῖ καὶ διαμαρτυροῦ-
νοι κατὰ τὸν οὐρανόν, διὰ τὴν εὐαγγελίαν. ὁ δὲ Στ.
εἰσπονεῖ ἀγνοῦν θεοῦ ἐν τῷ πτερῷ ἐν Σουδαμιτον
συνόδοι καὶ ἀγγελίαν εὐαγγελίαν τὴν εὐαγγελίαν

Ερωσιμα
 ρυακ ως ἐρώσων ερωσιμα : " οὐδὲν ἔστιν, διὰ ἐ-
 ρωδα διαριδεγμένοι να ἀσορριψωμεν τα ερωσι-
 μια κ τας ἐξογίας κ κρισι. ἡρμὴ ἠρωλοιοις
 εἰς ἡάβομεν ἐμ ἠαρεδόμεν ἠαρελὴ παλίσμ
 ἡρμὴ μινδὶ να ναλαεδ ράσωμεν δι' ἀναδμα
 τος τὰς ἠωσὰς γηίας τῶν ποδῶ ἡρμὴ ἠρωλοιοι
 εἰλεως ἐχάρεωσαν τὸν διον ἐν τῷ αὐτῷ ἠωσῶ, ἐ-
 ἠρωλοιοι τῶν αὐτῶ ποδῶ κ ἐμυνηθῶσαν να
 αὐς κ ἐλραίθησαν ἐν τῷ αὐτῷ κρισι. εἰμ δια τῶν αὐ-
 τῶν μωσσιρμ κ ναλόνμ, ὅσα εἶναι τῶν ἐν κρισί
 τῶν ἐν ἀσάσῃ: τὰς ἐμυνηθῶσαν τὸν ἀγγλ. ἀρνοσεῖ
 γαταῖς αὐτῶ ὡς ἀμειρμ κ κρισι κ ἀνατ. ἠωλοιοι κ
 τῶν ἡρμὴ τῶν ἀναρχητῶν - - ἠωλοιοι
 εἰ ἐν τῷ ἀνατ. ἐμυ. ἠωλοιοι τῶν ἠωλοιοι
 εἰλοῖ ἐμυ. αὐτῶ ἠωλοιοι, κ ἠωλοιοι
 ἡ ἀνατ. ἀρχαίς ἀμειρμ, εἰ ἠωλοιοι
 ἀνατ. ἠωλοιοι να ναλαεδ ράσωμεν" Λόγος St.
 ἐν ἠωλοιοι φων. 3. Δεμ. 1870). ἠωλοιοι. Β'
 ἐν ἀνατ. ἀμειρμ τῶν ἀνατ. ἐμυ. ἀμειρμ
 με ἡ ἠωλοιοι να εἶναι ἠωλοιοι κ μετ' αὐτῶ ἀνα
 τῶν id. ἠωλοιοι. Β' 74.

Οἱ ἀνατολινοὶ μετὰ τῆν ἠωλοιοι τὸν Λου.
 ἀμειρμ ἐπὶ τῶν ἠωλοιοι τῶν ἐμυ κ ἐμειρμ
 ἠωλοιοι. ἀμειρμ: πῶς τῶν ἠωλοιοι να διαβιβαίω-
 τῶν ἠωλοιοι τῶν ἠωλοιοι, ἀμειρμ τῶν ἐμ-

Ερωτομέρος

χίν τωόντι ἀλλ' ἡ ἐπιθυμία αὐτῆς ἐκείνης
καὶ ἡ εὐχή ὑμῶν ἐπιθυμῶν ἐκείνης
ὡς νὰ ἰσχυρῶς, οἱ Χριστιανοὶ ἐπιθυμῶν
τῶν νὰ φθάσωσι παρακατὰ τὴν ζωὴν καὶ τὸ ἔργον
μα εἰς σπουδαιότεραν συνάφειαν πρὸς τὸν Θεόν
καὶ τὸ ἱερόδραμα ἐκείνου, ὅσως ἐστὶ τὸ κέντρον
τῆς ἐκείνης, ἡ γὰρ ἀόρατος, κεραιὴ καὶ βασιλεὺς
ὁ ἐν οὐρανοῖς Κύριος". 30 Σελ.: 1870

Ορθ. Εισαδ. Β' (1871) σ. 43

Ποῦ δὲ τοῦ τούτου σκοπιμῶς ὁ Κερ. Διοσκ.
Δίμη " εἶναι παραδόξον εἰς διαμαρτυρούμενη
ἐπισκοπῶν νὰ ἀποφαίνηται τοιαῦτα νὰ ἐπιθυμῶν
ἐκείνης ἐκείνης; Τὴν ἀγνοεῖ οὐ αὐτὴ εἶναι ἡ περὶ
ἐκείνης ἀσφαλῶς καὶ διαμαρτυρούμενη ἰδέεσθαι
γὰρ ἀνεκέρως ὡς περὶ τοῦ ἑωυτοῦ Χριστιαν.
ἡ δὲ κατὰ τὴν ἀσφαλ. ἐκείνης τοῦ Χριστιανισμοῦ
καὶ μὴν ἀείων; αὐτ. σ. 44

22

Ευρίωνες (ιδ. Αγγλ. Εμεσηνοί)

ὅτι ἡ Ρωμα. διδασκαλία περὶ καρπίας καὶ
ισοσομηνήσεως τῶν ἐυρίωνι ὄσων καὶ τῶν χει-
ρφαίων καὶ ἡ εὐείρητος προσέτα τῶν ἀγίων,
εἶναι κενόσομνιόν πρᾶγμα, μαρτυρεῖται ἐπι-
νοητῶν μενδέρειαν βόιον ἔχον εἰσὶν ἰσὶν ἔργα
γραμμάτων, ἀλλ' ἀνεβαίνον περὶ τὸν χρόνον τοῦ
νεοῦ Παύλου Διατρ. 183, διαμαρτυρία
δὲ ὅσα εἶχε ἐν - Οὐραρ. σ. 13-14.

Ἰδὲ τῶν οὐρολογητικῶν ἡμερῶν τοῦ
ωριμίου πρὸ ἐπιπέδου ἐν τοῖς ἐργοῖς Κοιμητοῦ
καὶ παρῶν τῶν ἐργῶν περισοίαι κατὰ τὸν
κίβου, μαρτυροῦντος δὲ οἱ Χριστοί, ἀποφρα-
ζοντες καὶ κωδικοποιήσαντες τὸν νεὸν παρὰ τῶν ἐξ-
ησίων ἐργῶν. ἡ αὐτῶν "ἐργῶν γὰρ ἡσίων
καὶ τῶν ἐπιπέδων ὁσίων (δουκ 1, 1), καὶ
ἀλλ' οὐδὲν ἔστιν ἢ τὸ λαδὸν ἀφ' ἑαυτῶν. καὶ
ἰορτάζει γὰρ κατὰ ἀνδρείαν οἱ λαδὸν ἀφ' ἑαυτῶν
αἰετὸς ἐπιπέδου διὰ τῶν δούκων τῶν ἀνδρείων
ἐν ταῖς ἐργῶν τῶν δεινῶν εὐχαῖς δουκῶν. Αἰὲν γὰρ
λογοποιήσαντες οἱ δουκῶν παρὰ τῶν Παύλων ἐπιπέδων
καὶ "ἡμέρας παρατηροῦντες καὶ μῆνας καὶ καλοῖς
καὶ ἐπιπέδων. -" (Τατ. δ' 10) . . . ὁ θεὸς ἡμῶν
αἰετὸς ἐν ταῖς δουκῶν ἡμῶν καὶ τοῖς δουκῶν
τοῦ ἡμῶν κίβου δουκῶν, αἰετὸς αὐτῶν ἐν
τοῖς ἡμέραις καὶ αἰετὸς δουκῶν ἡμέρας. ἡσίων
καὶ κίβου. VIII Παύλ. ΙΑ '15792 C-D.

¹ Εμβαλκδουσις (ιδ. θεοιν. παρα' χεριν. ¹
51-2

Διό' ωσαυμαζῶ μηδέν αἰσῶσ' ωσαυ-
τρέχωμεν τῶν ἐν τῇ δεύτῃ γραφῇ περιέμεν,
ἀλλὰ καὶ ὀνομασίῳ μακαρογῶσῃ, καὶ ἰστο-
ρίας διήγησις τῶν ἐμμερηνυμένων ἀνιχνεύ-
σωμεν θησαυρόν. διὰ γὰρ τοῦτο καὶ ὁ Χρῆστος
ἔλεγεν: ἐρευνᾶτε τὰς Γραφάς - - -

Χρυσ. Ομηγ. 24 α' Τένειον

Οἶμαι ὅτι καὶ ὡς δαυμάστον γραμματεῖα
τὸ γεγραμμένον ἐν τοῖς λογίοις τοῦ Θεοῦ ἐργά-
ζεσθαι καὶ οὐκ ἔσθαι ἑῷτα ἐν ἡμῖν κεραια
γεγραμμένη ἐν τῇ Γραφῇ, ἥτις τοῖς ἐπιστολα-
νοῖς χρῆσθαι τῇ δυνάμει τῶν γραμμάτων
οὐκ ἐργάζεσθαι τὸ ἑαυτοῦ ἔργον. Κύριγ. α' φι-
λομαχίαν κατ' 10 σ. 37.

Ὁ δὲ τὰ ῥήματα γυμνά ἐξετάζειν οὐδὲ
πυλάζειν καὶ ἑαυτῷ βασανίζειν ἀλλὰ τῆς
διανοίας προσέχειν τοῦ γραφοῦτος. Χρυσ.

α' Γαλ. 10 σ. 721 καὶ Ομηγ. 112 κομ. 50128

οὐδὲ διζῆσει σείδεσθαι ἀλλὰ Α' εἰσδ.
ταῖς ἐνοσίαισιν σκευεύεσθαι.

Ὁ δὲ γυμνά νοημάτων ἀρωάζειν τὰ ῥη-
ματα σιωποῦν δὲ ἐπιμεχῶς τὸ πρῶτον

Ἐμβαδονοῦ

ζ

Ἰδὲ, τὸ συμφέρον ἡμῶν, τὸ δυνατὸν ἡμῶν
αἰδεῖται, τὸ συμφέρον ἡμῶν νόμος, τὸ κατα-
σκευαστὸν ἡ φύσις, τὸ γήσιον ἡ πίστις, τὸ
βιβαιὸν ἡ ἐπιδοσ, τὸ ἀνόδυτον ἡ ἀγάπη
τὸ ἀνύβρωτον ἡ δόξῃς, τὸ κρεῖλλον ἡ
φρόνους, τὸ ἡμεῖς χάριτος ἄλλων.

(ἰδ. πρὸς 1780) Αἰδάν. Τομ. II σ. 310.

Ἰστορία

Ἡ τὸν Παύλου ἐπὶ τὴν ἑσπέραν νὰ προσέβη
 εἰς τὴν ὀρθοδοξίαν προουλοῦν νὰ αἰσθῆται
 ἕν ἰσχυρὸν ἔργον, ὡς ἐπισημασθέν. ὅπου
 αὐτὸ νὰ ἐπιβῆ τὸ αἰσθητὸν ὅτι ἑσπέραν
 δεῖν ἐπιβῆ τὸ αἰσθητὸν δευτὴν ἐπιβῆ μετὰ
 σαφηνείας ἀρνησίου, ὅτι εἶναι διέκλιση ἢ ἕκλι-
 σις. τούτω εἰς τὸ παρόντος φαίνεται ἐπιβ-
 ῆται ἐπὶ τὸν ἑσπέραν, ἡμεῖς ἐν Βρετ. καὶ οὐκ ἐν-
 ῆται ἐν Βρετ. ἐπισημασθέν ἰσχυρὸν δὲ οὐκ ἐπιβ-
 ῆται ἀντιθέτως, ὡς ἐπισημασθέν ἀντιθέτως μετὰ
 φαινομένης τῆς ἰσχυρῆς διέκλισης πρε-
 σβύσεως ἐν ἑσπέραν. διδασκαλίαν λαύτως ἐπισημασθέν
 Αναφορὰ Παύλου 1.

ενλωσιώσεις. (ιδ. αναμνήσεως) Λημισαδριαί
 (Τυχελίη τελετοφίη) ανεμνήσθη (ο
 Θωριάς Ούγρι) η με παρουσία του αρχ.
 Δερού η Τήνου Λεχέ. "Ολε, εύων, έγαβη ή
 εύλοχίαν ισαρ' αώλω ή οδοάνθη τοιαύτη κα.
 ράν, ώσθε ήδονήδη να έύση το του Δεμεώνη
 ανή ανωσύνες - το ανώτεριόν σου" η Νέα
 Ευαγγ. Εφημερίς. Χίψε ταυτα μεδστοου
 ολε η ταύς αώλω ισαρ' έ αρχαία ευμερως
 η ταυτα του προδολαυή ευσε ανωσυν
 θρονωμείη - - - οι Τυχετ. ιερροδοκείωσι
 εγγίζουσαν ταυτιαν ένωσιν του ευμνησίου
 Ορθ. Επιστ. Α. 189-90.

Ἐνωσις (οἱ ἑρῶνται ἀρχαί καὶ οἱ ἑρῶ-
σοσιάλαι) ἴδ. Ἐνωτικοί

Πρώται ἐπερχομαι ἀγγεῖον πρὸς ἔνωσιν ἀνδρ. 9/18

Ἐρωτῶν διαρὶ ἐπιδιώκουσιν οἱ ἄγιοι

*Ecclēsia quae non communicat cum omni-
bus gentibus non est Ecclēsia.*

Αἰγύπτου. III, 2511, IX, 549

αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ὁμοιογενεῖς διὰ τὴν ἀγγ. εὐμ.
"τὴν ἐξέμψιν ἐνόμισ, σαφούς κ' ἀμερβού
εὐμ. αὐλοσυνοδῆσως κ' ποιά τὴν εἰρεῖαν
ἰσ' αὐτὴν ἐμ μέρους ἡτοποιτ. ἐξουσίας"
| Βενέδριον εὐμ. ἰσ' ἀγγ. εὐμ.

ἀμ. ΚΑ 459

ἴσως ἔκ 300 αἰρέσεων ἔχουσι οἱ διαμαρ.

4^ε Ένωσιν ἰσῶν τῆν ἔνωσιν οἱ Ἄγγλοι. 1
ιδ. ἔγγραφο 2 (ιδ. Καλίντιους)

Τῆν Ἄγγλ. ἐμμετρίαν θεωροῦσι ἡ ὀρθόδοξον
καὶ ἐπομένως πνευμ. ἠνεμημένη μετὰ τῆ ἀναλογίας
" τῶν τῆν ἔνωσιν, ἔχει ὁ Πατριάρχης, ἐπισημα-
σμένη ἐν Ρωσσία ... καὶ μέγος μετὰ Βρεταν. ἐμμετρίαν
ἀγαπητοῦ τῆν Ρωσ. ἐμμετρίαν καὶ ἀγνήτη καὶ παρο-
χῆται. διότι ἡ ἡ καὶ εἰσὶν μήτηρ αὐτῆς ἐμμε-
τρία ἡ Πατρ. ἔχει καὶ ἡ φάση, ἔχει κοινότητα πρὸς
ἡμῶν ἐπὶ 8 ἢ 9 ἐταλοῦ. καὶ οὐδέποτε μέχρι σῆ-
μερον συνοδικῆς ἀφ᾽ ἑαυτοῦ οὐδ' ἀνεπαρκοῦ ἡ-
μῶν ὀνομασίᾳ, οὐδ' ἡμῶν αὐτῶν. καὶ διὰ τοῦτον
τὸν λόγον, δογματῶν τοῦ ὑποδείσαντος (τοῦ
αἰδ. Κ. Μαρίνου J. Ρούδ) καὶ ἐν γένεσι τοῦ ἀρχι-
επισκόπου Καρλοβαρίας, προσήγημα ἐμαυτῶν,
καὶ μέγος μετὰ Βρεταν. ἐμμετρίαν, ἐς τῆν κοινότητα
τῆν Ρωστικῆς. καὶ, ὑποσώζειν νὰ ἀποδείξω
ὅτι καὶ Ἄγγλοι εἶναι ὀρθόδοξοι, ὅσον ἰσχυροῦται
καὶ ἐν τῆ ἀρμονία Πατρ. Αναγ. σ. λ. ε.

" οὐδὲν ἄλλο δὲ ἔμετα διατεταμένοι νὰ
ἀπορρίψωμεν τὰ ὀρθόδοξα καὶ τὰς εὐσεβίας
καὶ κρυφῶν, ἡμῶν ὑπολοίμῃ, ἃ ἔλαβον
ἐν ὑποτάξει παρὰ τοῦ πατρῶος ἡμῶν μετέ-
νὰ παραδειμάσκειν δι' ἀναδραματῶν τὰς ὀρθό-
δοξίας τοῦ πιστοῦ ἡμῶν ὑπολογῶν, οἷον ἐπὶ
ἔμεσαν τὸν θεὸν ἐν τῆ αὐτῆ ἰσῶν, ἐπρεβε-
σαν τῆν αὐτῆ πίστιν καὶ ἐμμετρίαν καὶ

2

Ἐρωτῶν ὡς τὴν ἐννοεῖν οἱ ἄγγλοι;
 καὶ ἰσχυρῶς ἐν τῷ αὐτῷ χριστ. ὑπερβαίνει καὶ διὰ
 τῆς αὐτῆς φωνῆς ἵς καίτοι, ὅσα εἶναι τῶν
 ἐν χριστῷ ἐν ἀποστολῆς καὶ ἐπισημασμένων τοῦ ἀγγ.
 ὁρῶμεν ἀπὸ τῆς ἀμερικανῆς μέχρι τῆς
 αναλογικῆς ἰσχυρῶς καὶ τῆς τῆς ἀρχιτε-
 λῆτος. Ἰσχυρῶς δὲ ἐν τῷ αὐτῷ. ἐπισημασμένων
 ἀποστολῆς τῆς ἀμερικανῆς ἐν τοῖς ἐπιση-
 μασμένοις αὐτῶν, ὡς ὁρῶμεν οἱ αναλογικῶς
 καὶ καταργήσονται. αἱ ἀποστολῆς αὐτῆς
 εἶναι διαφορῶν ἰσχυρῶς καὶ ἀποστολῆς
 ἢ διαφορῶν ἀρχαῖα, οὐκ εἶναι (λόγος Σταν-
 δρῶ. ἐν Νέοις. Κηρύγματος φ. 3 ἀπρ. 1870.
 ὅσα εἶναι ὁ ἀποστολῆς καὶ ἐπισημασμένων φησὶ)
 καὶ ὡς τῶν ἐν ἀποστολῆς τῶν ἐν ἀποστολῆς.
 καὶ οὐκ. 1870)

Ένωσιν (πρὸς) θηρία

- α) Ἡ κενεὶα ἀγγλικανῶν
 - β) Ἡ αναγνωρῆσις τοῦ κέρου τοῦ κέρου.
 - γ) Ἡ ἀναλ. Συμ. ὑπέβλεψε κατὰ οικονομίαν κοινότητα ὑπο ἀγγλ. ἰερέων καὶ ὀρθοδόξους καὶ καταστάσιν, ἐξ ἧς ἴδωσιν δὲ ὑπάρχουσι ὀρθ. ἢ ἀγγλ. ἰερέων.
- Συμ. Αὐγὸν - 1921 σ. 341

1.
"Ένωσις εμμενοῦ. Παγίωμα οὐδεῖος

προς ἰσραηλινὴν σκωπῆν

Τὸ ἐν Κοπεγχάγη συνέδριον ἡς φιλίας λόγῳ
νόμου διὰ τῆς ἐμμενοῦ (ἔτ. 1922)

(Ἡ ἐπεὶ οὖν ἡ Πατρ. ἀντιπροσωπία ἐν ἐμμ. 329
Αὐτ. ΕΙ. ΜΒ 13 Αὐγ. 1922 σ. 329 εἰ.)

Ἐν 30 Ιουλ. Κυριακῇ ἐν τῇ Free Kirke
σαρόντῳ ἀθάνατῳ καὶ ἀντιπροσώπῳ γίνετο
προσευχὴ καὶ μετ' αὐτὸ κερυθα ὑπὸ τοῦ Ch.

Jefferson ἐπὶ τοῦ "εἰ δὲ τις πνεῦμα Χριστοῦ
οὐκ ἔχει οὐκ ἔσονται αὐτοῦ" Ρωμ. 8, 9. παρήσα

25 ἐδρόμῳ. πρόεδρος ἡ Πατρ. ἀποστολῆς

ὁ θνατικῶν, ὅσῳ ἠμίχθη ἵστωρ καὶ δω-

κομικῶν Χριστιανῶν ἡ ἀνατολῆς καὶ ἡ ἄρως

ἐπιμαγεοδία καὶ ἀρχὴν τοῦ Χριστ. πνεύμα-

330
νοῦ. συνζήτηθη τὸ ἐν τῷ ἀφοπλισμοῦ,

καὶ ἐργατ. ὀργανώσεων. τοῦ ἐργοῦ ἡ ἐμμε-
νοῦ ὡς ὀργανώσεων, καὶ ἰσχυρὰ ἐπὶ ταῦτα

καταγε. ἐπιτροπὴ ἵνα ἐνεργήσῃ ἐπὶ κοινω-

νίαν καὶ ἐθνῶν, καὶ ἵνα ἀπαρσχεθῇ πρὸς ἄλλο

ἐνδοξία ἐπὶ τὰς μεμονώμεν, καὶ ἵνα ἡ κοιν.

καὶ ἐθν. ἐπίσημα ἐπιτροπὴ διὰ ταῦτα,

καὶ ὅσῳ αἱ ἐμμενοῦ ἀντιπροσωπείαι ἐπὶ

αὐτῇ ὅταν προεμελῶν περὶ ἐργοῦ. δυσχερεῖς

Ἐνωσεν ὁδοὶ καὶ ὁδοί

α) ὡς ῥωμα. ἐπισημασθῆναι, τὰς ἀποσπασμα-
τικὰς, ὅσων πάντως ἐροῦνται αὐτῆς.

β) ἡ ἀποσπασμένη καὶ Παλαιᾶς
ἐκδοτικῆς (ἢ ~~Γενικῆς~~ ~~Ἑλληνικῆς~~) πρὸς
πίστιν καὶ ῥάξιν, καὶ ἢ αἰ. χριστ. ἐπι-
δεῖν τὰ συνέδωσαν, ἵνα καθορίσῃ τὸ
νοινὸν αὐτῆς καὶ ὡς δύναται τὰ ὑποστη-
δῶσαν αἰ. ὑφίσταται, μεταξὺ αὐτῶν ἀνεπέ-
σεν, καὶ γ' ἐπειδὴ δὲ ἔναρ δυνατότητα
ἢ συμφωνία, ἢ ἐναγγ. ὁδός, ἢ ἀποσπασ-
τῆς ἐκδοτικῆς, ὅσων δὲ συνέδωσαν
ὑποσπασθῆναι πρὸς ἐνέργειαν ἢ ἐπισημασθῆναι,
ἀνεῖ ἐξέτασεν δογματικῶν ἢ διοικητικῶν
ἢ ἐπισημασθῆναι

Ἄλλοι ἐροῦντες ὅτι δεῖν τὰ ἐπὶ τῆς
ἢ βασιλ. ἐλπίσιν ὅσον οὐκ ὀλίγον χρόνον
ὅτι οὐδένα ὑπῆρξε δογματικῶν ἀποσπασθῆναι καὶ ὀνο-
μασθῆναι. ~~ἔναρ ὁδός~~

Ἐνωσις δυνατῆ.

γεννηθῆναι τὰς ἐν Ἀγγλίᾳ εὐσεβεῖς ὑπὸς ἔνω-
σιν ἐν γένει τοῦ πρώτ. νόμου ὑπὸς συμφωνίαν
τῆς χριστ. ἐκκλησίας ἐπὶ τῆς βίβλου τοῦ ἀπὸ possi-
letis, δηλ. νὰ διατηρηθῆναι εἰσαχθῆναι ἐκκλησιαστικὰ
ἐκδηλώματα, τοὺς νόμους καὶ ἀρχὰς αὐτῆς καὶ
διοικήσεως

“ τὸ ὡραῖον βήμα πρὸς ἔνωσιν
δὲν εἶναι βίβλου τὸ νὰ ἀσπασθῆναι εἰς νὰ εἰσέλθῃ
εἰς τὸν ἄλλον τὰς ἰδιαιτέρας αὐτοῦ διδασκαλίας, ἀλλὰ τὸ νὰ
κίβηται ὑπὸς αὐτὸν χεῖρα ἀδελφικῆς ἀγάπης, ὡς ἀγα-
πῆς ἐμεῖς ἦν συνίδησι πρὸς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ ὁ
ἐπισημ. εἶπεν: ἐν τούτῳ γινώσκονται ὡς εἶναι οὗτοι
μαθηταὶ ἐσθλῆ, καὶ ἦτες ἐν τῶν ἀρχαῖων χρόνοις
συνήθη διαφόρων κατὰ τόπων ἐκκλησιῶν διαφρο-
σας ἄλλης ὑπὲρ τῆς ἀνεκτικῆς.

Λυμ. ἐν Μαχθεβρίᾳ Αἰγυπτῶν

ὡς εἶναι δυνατῆ ἢ ἔνωσις ἀνδρ. 83, 86.

ὡς ὑπὸς τὴν ἀνατ. ἐκκλ. ἢ εὐσεβείας ἐν Ἀγγλί-
ᾳ γέννησι, ἢ ἀνεκτικῶν εἶναι ὁ Στανχί
καὶ ὁ οὐβ. ἀρχιεπίσκοπος εἶπεν ὅτι εἶναι δυνατῆ πρὸ-
σὸν συμφωνίᾳ καὶ ὑπὸς αὐτὴν. Τῆν δὲ ἄλλαν
τὴν περὶ αὐτῆς ἔνωσιν θεωροῦσαν ὡς ἀδύνατον
οὐδὲ τὴν ἐπιδιώκουσιν οὐλοί. Ἡ μερὶς αὐτῆς ἦν
ἀποδοξασθῆναι τὸ μὴ εἶναι ὡς Ἀγγλ. ἐκκλησίαν
ἐπιμένει ὡς ἔστιν, ἐπὶ τὰς ἀρχὰς καὶ μεταφρ. τῶν 14 αἰ-
καὶ δὲ ἐνοεῖ τὴν μεταβολὴν καὶ τὸ ἐλάχιστον ἰσχυρίζε-
ται (1871) ὁρδ. ἐπιδ. Β' 41

ἐπισημ. βίβλου τοῦ ἀπὸ possidentis ἐκκλησιῶν ἐκκλησιῶν καὶ
διοικήσεως καὶ τῶν ἄλλων

4^η Ένωσις δυνατή.

Κατόχου δὲ οἱ ἄγχοι δεσχέχοι οὐδέποτε κα-
τοριέωσαν ἐν τὰς παραβόχους ἐκείνας δε-
λοχικὰς ἰδέας, ἐν δὲ αὐτὸν ἐγίνοντο αἱ ἐν τῆρα-
για ποροστασιεὶς ἐκμυσταίαι. Οἱ ἐν ἄγχοι
ποροστασιεὶς διετήρησαν μάλλον πάντως ἐν
ἄλλῃ ὁμοδοξίῳ αὐτοῖς ὡς ἐμψ. φρόνησια

Κυριακὸς ἑωρ. 7ης 1866/108

107. εἰσίστημι ἔνωσιν καὶ ἄγχοι ἐμψ. περὶ
καὶ ὁμοδοξίῳ ἀναλ. δευροῦμεν δουμοχον
διότι ἀμφότεραι αἱ ἐκμυσταίαι ἔχουσιν ἐν δό-
χησι ὡς ὅτι τὴν τήρησιν καὶ καθεσίωμεν
ἀρδρον καὶ ἄγχοι ὁμοδοξίας ἀγχοι ῥητὴς δεόν-
τες ἔχει ὁμοδοξίῳ καὶ μεταβάσῃ καὶ τῶν ἄλλων
καὶ ἀρδρον πειρηχομένων τὸ ὡμοδοξίῳ δευροῦμεν
καὶ ἐκμυσταίαι ἐσχάτω ὁμοδοξίας, διότι ἐν γνωσίῳ ἐν
τῇ ἄγχοι ἐμψ. ὁ βασιλεὺς εἶναι καὶ ὁ ποροστασιεὶς
ἐκμυσταίαι ἐπίστωσι, ὁ ποροστασιεὶς ἀλλῃ ἀρχηγός

197. ἴδιον ὅτι ποροστασιεὶς σημεῖα (ἡ ἄγχοι ἐμψ.)
ὅτι ἀναγνωρίζε - καὶ Α. ἐμψ. καὶ πέρος καὶ ἀγχοι
ἐκμυσταίαι καὶ ἔχει ποροστασιεὶς ποροστασιεὶς ἀλλῃ
διασώζει ἔλε τὴν ποροστασιεὶς καὶ ὁμοδοξίῳ
Πέρος καὶ ὅτι καὶ ἀλλῃ διασώζει

75
C

Ένωσις δογματική.

Ένωσις δογματική (τῆς πίστεως, ἐκκλ. εὐαγγ.) 2

"Ἐνωσις αὐτὴ εἶναι ἡ μετὰ τὴν γένεσιν
καὶ εὐαγγελίου μεταξὺ τῶν μαθητῶν καὶ ἀγγ.
καὶ κατὰ ἀναλογ. Ἐκκλησιαστικῆς ἢ κοινῆς τῆς δοξα-
τικῆς συνοδικῆς φωνῆς μεταξὺ αὐ-
τῶν κοινῆς ἐπίσης δὲ καὶ ἰσοσταθμίας ἐκ-
δόχου συνοδικῆς ὑπὸ τοῦ ἰσομετρ.
καὶ ἀναλογ. δι' αὐτὴν παραβάλλοντος προ-
σοδικῆς ὅπου ἰσοστάθμισις ἰσοσταθμίας
καὶ ἰσοσταθμίας τῆς ἰσοσταθμίας. Μίσηρ Α'

Ἡ ὀρθόδοξος ἐκκλησία δὲ εἰδέθη τὴν
μυστηρ, κοινῆς ἀλλ' αὐτῆς ἐκκλησίας
κοινῆς ἐκκλησίας ἐν ὑπερβαίνει, περιπέ-
σεις, καὶ ἄλλοι ἡμεῖς. κοινῆς εἶναι
δογματὴν μετὰ τὴν δογματ. ἐπίσης Πρωτοδ.

π. Χερσοτ. 25

ὑπὸ τοῦ ὁμοίου ὅπου ἐγένετο δευτὴ ἢ ἐν-
ος ὑπὸ τοῦ Μεταξὺ καὶ Καν. Αἰδ. Β' 1

Κατὰ τὸ 1865 ἐν τῇ συστάσει τῶν
δοξατικῶν εἰς τὴν οὐσίαν καὶ ἐπίσης καὶ
καὶ τῆς πίστεως καὶ ἐκκλ. πᾶσι, ὁ προσημ.
καὶ οὐλοχθὴ ὅπου τὰ συνοδικῆς ὁ
... Ἐκκλησία δὲ εἶναι πρὸ
... Ἐκκλ. Χερ. 1861

ἔπειτα δυνατή.

καθόλου δὲ οἱ ἄγγλοι δεσπόζοντες οὐδέποτε τῶν
ιστριέωσαν ἐν ταῖς παραβόχοις ἐκείναις δε-
δογμέναις ἰδέαις, ἐν δὲ αὐτὸν ἐγίνοντο αἱ ἐν τῆρα-
για ποροσταστικαὶ ἐπισημοὶ. οἱ ἐν Ἀγγλίᾳ
ποροσταστικαὶ διετήρησαν μᾶλλον τὸν αὐτὸν τῶν
ἄλλων ὁμοδοξῶν αὐτοῖς τὸ ἐπιμ. φρόνημα.

Κυριακὸς Ἐπαγγ. Γηρ. 7 1866. 106

107. ἐπίσημοι ἔκτισαν ἐν Ἀγγλ. ἐπιμ. περὶ τῆς
ἐκ Ὀρθοδοξοῦ ἀνατ. θεωροῦμεν ὁμοιογενῶς
διότι ἀμφότεραι αἱ ἐπισημοὶ ἔχουσιν ἐν δό-
γματι τὸ αὐτὸν τῶν καὶ ἐκείνων
ἀπόστολον καὶ Ἀγγλ. ὁμοιογενῶς ἀπὸ τοῦ θεοῦ.
ὅτι ἐκ τῶν ὁμοιογενῶν καὶ μεταβάλλει καὶ τῶν ἄλλων
καὶ ἀπόστολοι περιεχομένων. τὸ λοιπὸν θεωρεῖται
καὶ ἐπισημοὶ ἐκείνων ὁμοιογενῶς, διότι ἐκ τῶν ἰσχυρῶν ἐν
τῇ Ἀγγλ. ἐπιμ. ὁ βασιλεὺς εἶναι καὶ ὁ πατριάρχης
ἐπισημοὶ ἐπίσημοι, ὁ ἰσχυρ. αὐτὸς ἀρχηγός

197. ἰδιόμορφον ἰσχυρὸν σημεῖον (ἡ Ἀγγλ. ἐπιμ.)
ὅτι ἀναγνωρίζεται ἐν Α. ἐπιμ. καὶ πέρας καὶ ἀπὸ
ἐπισημοῦ καὶ ἔχει ἰσχυρὸν σημεῖον ὡς ἀπὸ τοῦ
διασπείρει ἐκ τῆς παρακαταθήκης καὶ ὁμοιογενῶς.
Πίστις ἐν ὁμοιογενῶς καὶ αὐτὴ διασπείρει

ἑνώσεως δυνατῆς ^(τῆς φιλανθ. ἐπιμ. ἐταιρ.) 2
"ἑνωσὸς αὐτῆς εἶναι ἢ μετὰ τῆς γῆρας
καὶ εὐτυχοῦς μετὰ τῆς γῆρας καὶ ἀγῆ.
καὶ καὶ ἀναλογ. ἑπιμνησὶς ἢ κοινὰ τὸ πῦρα
τῶν ἀνομιανιστῶν φησὶ μετὰ τῆς αὐ-
τῆς κοινῆς ἐπίστα δὲ καὶ ἰσχυρῆς ἐπι-
δείξεως οὐκ ἀδελφείας ἰσχυρῶς τοῖς ἰσομνησῆ-
ται καὶ ἀναλογῆς δι' αὐτὰ παραβαλλοῦσι προσ-
παθείας ὅπως ἰσχυρῶς ἰσχυρῶς
καὶ ἀδελφῶσι τὸ ἰσομνησῆ. Μίσηρ Α'

Ἡ ὀρθόδοξος ἑπιμνησὶς δὲ εἰδέθη τῆς
513
μωσθεῖς κοινῆς ἀλλ' αἰσθῆς κοινῆς
κοινῆς εὐχῆς ἐν ἰσχυρῆς περὶ τῆς
σῆς, καὶ ἰσχυρῆς ἢ μωσθ. κοινῆς εἶναι.
δυνατῆς μετὰ τῆς ἰσχυρῆς ἐπιμνησῆς Πρωτοῦ.

Η. Χερσοῦ. 25

ἰσχυρῶς ὀρθῶς εἶναι δευτῆς ἢ ἐνω-
σεως ἰσχυρῶς Μεταξῶν Κων. Διδ. Β' 42

Κατὰ τὸ 1865 ἐν τῇ συστάσει τῆς ἄγῆς
δεοδότης εἰσὶ τῆς οὐκ ἰσχυρῆς ἢ ἐνωσεως ἰσχυρῶς.
ἰσχυρῶς ἰσχυρῶς εἰσὶ πᾶσι, ὁ πρῶτος ὀρθῶς,
καὶ οὐκ ἰσχυρῶς ὀρθῶς ἀδελφῶν δὲ ἢ
ἀγῆς ἐπιμνησῆς εἰσὶ πᾶσι πρόεδρος
τῆς ἰσχυρῆς ἀδελφῶν. Χρ. 1866 σ. 105

Ἔνωσις δυνατή καὶ σικεπτιμος.

* Οἱ ῥωσοὶ ἐπιστασιοὶ καὶ δεσποχοὶ - εἰς ἔλε-
 πος καὶ ὄμοι ὄμοιο ἱεροτέρισαν ἰσοανυσσι-
 γήν, ὅτι ἐπιπροκινία καὶ ἔνωσις ἀναλαοὶ οὐ
 νῆ, καὶ σικεπτιμοὶ εἰσι ἐν ἑαυτοὺς μόνον
 τῆσιν παρθενοῦ ἀρχῆν ἡπίστευει, καὶ ἀ-
 διαύλου εὐμενοῖας τῆσιν ἀπὸ τῆσιν οὐκ ἀ-
 ἀπὸ τοῦ γριετοῦ καὶ αὐτῆσιν εὐμενοῖς ἕως
 τῆσιν παρθενοῦ καὶ ἀπὸ τῆσιν ὑπὸ τῆσιν ἑαυτοῦ δι-
 σκεῖται καὶ ἀπὸ τῆσιν εἰς τῆσιν παρθενοῦ
 τῆσιν ἀπὸ εὐμενοῖας. Ἀπὸ μέρους μού
 εἰπέ δὲ δὲ ποχόμην τὴν ἔνωσιν ἀπὸ τῆσιν
 ἔνωσιν σικεπτιμοῦ δὲ δὲ εἶναι ἀπὸ
 τῆσιν ἔνωσιν, καὶ ἀπὸ τῆσιν ἀπὸ τῆσιν εὐμενοῖς
 τῆσιν ἑαυτοῦ μετὰ τῆσιν ἀναμεινοῦ-
 μέτα, τὴν σικεπτιμοῦ εἰς τῆσιν φηγοῦ-
 νῆ καὶ 1438. Canon Douglas ἐστὶ
 ἡ ἔνωσις τῆσιν ὁμοιῶσιν τῆσιν 37 ἡ
 ἡ ἔνωσις εὐμενοῖας ἀπὸ τῆσιν καὶ τοῖσιν ἑαυτοῦ
 ἐπιπέφει εἰς τῆσιν ἀπὸ τῆσιν ἀπὸ τῆσιν
 ἕως τῆσιν ἀπὸ τῆσιν ἕως τῆσιν ἀπὸ τῆσιν
 καὶ τῆσιν ἕως τῆσιν ἀπὸ τῆσιν ἀπὸ τῆσιν
 ἀπὸ τῆσιν ἕως τῆσιν ἀπὸ τῆσιν ἀπὸ τῆσιν
 ἀπὸ τῆσιν ἕως τῆσιν ἀπὸ τῆσιν ἀπὸ τῆσιν
 ἀπὸ τῆσιν ἕως τῆσιν ἀπὸ τῆσιν ἀπὸ τῆσιν
 ἀπὸ τῆσιν ἕως τῆσιν ἀπὸ τῆσιν ἀπὸ τῆσιν
 ἀπὸ τῆσιν ἕως τῆσιν ἀπὸ τῆσιν ἀπὸ τῆσιν
 ἀπὸ τῆσιν ἕως τῆσιν ἀπὸ τῆσιν ἀπὸ τῆσιν
 ἀπὸ τῆσιν ἕως τῆσιν ἀπὸ τῆσιν ἀπὸ τῆσιν
 ἀπὸ τῆσιν ἕως τῆσιν ἀπὸ τῆσιν ἀπὸ τῆσιν
 ἀπὸ τῆσιν ἕως τῆσιν ἀπὸ τῆσιν ἀπὸ τῆσιν

Canes Ανασκή 67-39 σ. 48

4
 1
 2
 3
 4
 5
 6
 7
 8
 9
 10
 11
 12
 13
 14
 15
 16

Ἔνωσις ὀρθογώνιων, 2
" " ἔκθεσι τῶν δύο ἐπιπέδων
εἶναι ἀδύνατον, καθὼς τὸ παρὸν. Ἡ ἀναλογία
ὑπὸ ἰσάντων εἶναι ἀσάφαιστος ὑπὸ ἰσάντων
τῶ ἔργον. Κυρίαρχος ἀρ.τ. ΕΠΠΔ. Α' 125

96

Ἑνωσις δογματικῆ

αἱ ἐμμε. εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι ἐνωγῆς
 αὐτοκείμενοι ἔχουσα διαφορὰ ἕδγη (τίτες)
 διαφορὰς λειτουργίας, ἀνεξαρτήτως αὐτῶν ἀλλήλων
 ἱεραρχίας καὶ ἐν τοῖς αἰ. ἔχουσα ἐν κτὸ αὐτῷ δογ-
 μα ἀνεπηγόουσαν αὐτὰς μίαν θύοντι κατὰ ἐμμε-
 σίαν. τοιαύτη ἦν ἀρχικῶς ἡ παραίσιασις τῶν ἑσφα-
 ριστικῶν ἐκκλησιῶν ἐν τῇ Αὐσίᾳ (Ρωμικῆ, Γαλιλαίᾳ,
 Συρία) ἐν τοῖς πρώτοις αἰῶσι ἐμφανισθεὶς ὑπο-
 λαογ. αἰῶσι, τοιοῦτος δὲ εἶπεν ὁ ὀργανισμὸς καὶ
 ἐμμε. ἐν τῇ ἀνατολῇ. τὸ δόγμα ἀρα εἶναι ἀναγ-
 νητὰ εἶναι ἐν. (ἐμμε. Κερίεφ τὸ Αὐτῶν.
 τοῦ Πάπῃ σ. 4.

ἡ αἰσθητικὴ τοῦ ἀλήθους καὶ τῆς ἀρχαίας κατὰ
 τὴν ἴδιαν ἐμμε. τῆς ἑμμε. εἶναι conditio sine qua non
 τῆς ἐμμε. τῆς ἐμμε. τῆς ἐμμε. τῆς ἐμμε. τῆς ἐμμε.
 ἢ τῆς ἐμμε. τῆς ἐμμε. τῆς ἐμμε. τῆς ἐμμε. τῆς ἐμμε.
 εἶναι δογματ. καὶ ἐσφαρτικῆ, ὡσαύτως ἔμμε. ἐμμε.
 μόνον ἑνωσις ἢ intercommunion εἶναι οὐκ ἑνω-
 σις, ἀλλὰ οἰκονομικὴ ἐμμε. τῆς ἐμμε. τῆς ἐμμε.
 ἢ ἀδιαφορίας καὶ αὐτοκτερίας ἀρνητικῶς ἐμμε.
 εἶναι. Δογματ. π. 75 καὶ 76

εἶναι ἀριστὸν ἐμμε. τῆς ἀριστῶς καὶ ἀσφαλῆς ἀδυνατῆς
 ἀριστῶς καὶ πραγμ. ἑνωσις χωρὶς ἑνωσῶν δογματικῶν

ὁ Πάπῃς προσομαδεῖ ἐν τῇ ἁρμονίᾳ (σ. 3)
 νὰ ὑποστηρίξη ὅτι εἶναι δυνατόν ἢ ἑνωσις
 μεταὶ αἰρ. τ. ἐμμε. ὅταν αὐτὴ ἡρμηνεῖται κατὰ
 αἰρ. φράσιν κατὰ ἀπὸ τοῦ ἑνωσίου

Ἑνώσις (εὐχαι καὶ ὁροθεσίαι)

3

ταῖς οὐδαῖα ἀποβλεπομένης ἡμετέρας ἀγν.
ἐπιχειρήσεως ἐνώσεως ἀνδρῶν 87.

Ἐνωσθ (εὐχαί κ, κροβύχες)

ἐν τῇ νοσοσημείᾳ βασιλῆ (ἡ εὐὸς ἡ ἑσθ
 οὐκ ἔτι τοῦ Νου) ἡ ἀδελφότης ἡδὲ εὐ
 εὐχαί ἀνεύχθη εἰς πρῶτον ἐνεργῶν ἡμῶν
 ἡ τῆς καρδίας τῶν χριστιανῶν οὐκ ἔστι
 γὰρ ἡ ἰσχυρὰ πνευματικὴ ἀντιτάξις οὐ
 γὰρ εὐχὴ πνευματικὴ ἀντιτάξις εἰς τὴν
 ἀπὸ τῆς νοσοσημείᾳ πρῶτον, ἡ δὲ εὐχαί
 ἀνεύχθη εὐχὴ εἰς τὴν χριστιανικήν
 πνευματικὴν ἐν τῇ ἀντιτάξει ἀντιτάξις
 οὐκ ἔστι ἀνεύχθη εὐχὴ εἰς τὴν χριστιανικήν
 πνευματικὴν ἐν τῇ ἀντιτάξει ἀντιτάξις
 οὐκ ἔστι ἀνεύχθη εὐχὴ εἰς τὴν χριστιανικήν
 πνευματικὴν ἐν τῇ ἀντιτάξει ἀντιτάξις
 οὐκ ἔστι ἀνεύχθη εὐχὴ εἰς τὴν χριστιανικήν
 πνευματικὴν ἐν τῇ ἀντιτάξει ἀντιτάξις

Κατὰ πρῶτον πρῶτον 1870 Σελ. 10

πρὸς Κατὰ πρῶτον πρῶτον 2157

οὐκ ἔστι ἀνεύχθη εὐχὴ εἰς τὴν χριστιανικήν
 πνευματικὴν ἐν τῇ ἀντιτάξει ἀντιτάξις
 οὐκ ἔστι ἀνεύχθη εὐχὴ εἰς τὴν χριστιανικήν
 πνευματικὴν ἐν τῇ ἀντιτάξει ἀντιτάξις
 οὐκ ἔστι ἀνεύχθη εὐχὴ εἰς τὴν χριστιανικήν
 πνευματικὴν ἐν τῇ ἀντιτάξει ἀντιτάξις
 οὐκ ἔστι ἀνεύχθη εὐχὴ εἰς τὴν χριστιανικήν
 πνευματικὴν ἐν τῇ ἀντιτάξει ἀντιτάξις
 οὐκ ἔστι ἀνεύχθη εὐχὴ εἰς τὴν χριστιανικήν
 πνευματικὴν ἐν τῇ ἀντιτάξει ἀντιτάξις

εὐχαριστῶ. Λεωνίδου ἐργατῶν Ὁρδ. Επιστ. Α. 165

99

Στο δος εσπος εινωσιν

Ἐνωσιν πρὸς (πρόδος).
ἄριστος κώδικας καὶ ἐνώσει, ἐν ἀρχαίᾳ κατὰ
Λυσιούργου ἀριθμ. 91. καὶ 92.

Ἐνωσὶς πνευματικῆς (ἡ ἀποκαθ. Ἐκκλησία) (τὸ Ἰδανικόν) 1

Ἡδη εἶναι ἡ καὶ. Ἐμμε γὰρ καὶ τὰ ἰσχυρὰ
τὸ δεξιόν αὐτῆς καὶ τὸ καρδίῳ καὶ τῆς ζωῆς
τῆς ἀνθρωπίνου τοῦτο δὲ ὄν γενέσθαι διὰ τῆς ἀπο-
σιώσεως, ἰσὺς τὸ Ἰδανικόν κενὸν τοῦ σπο-
σοῦ καὶ τοῦ χαρακτήρος αὐτῆς ὅσοι εὐρίσκει-
ται ἐν ταῖς ἱερῶν γραφαῖς. Τί ἐστὶ τὸ Ἰδανι-
κόν τοῦτο; ἔστι τὸ καὶ ἰσχυρῆς, ποιμαντικῆς
ἠρωτικῆς διὰ ἰσχυρῆς δέσμευ καὶ ὑπαρχο-
σιν χάριν τοῦ μεγάλου πνευμ. σποσοῦ
τοῦ ναὶ καλοῦ καὶ ἡ γῆ γὰρ ὄν ὁμοία
τῆς οὐρανῶ καὶ οἱ ἀνθρώποι γὰρ ὄν ὁμοίοι
τῆς κτίσεως; ἔστι τὸ καὶ ἀδελφότητος καὶ ὁ-
δοῦ ὅχι περιωρισμένης ἐν ἑνὶ μέρει τοῦ ὁ-
μοῦ κενόν ἐν ὁμοίᾳ τῆς καὶ αἰὼν ἀπὸ
ἀπεριωρισμένης ἐν αὐτῇ ἰσὺς ὅ, καὶ γὰρ ἐπι-
τῆ καὶ ἀδελφῆ καὶ αἰσῶν τῆς γενεῆς καὶ κατὰ
τῆς φύσεως ἐκαστοῦ μέλους οὐκ ἐκαστο-
μας τοῦ καλοῦ, τοῦ δὲ αἰσῶν ὄντος καὶ
τοῦ αἰ. πνεύματος. καὶ ἰσχυρῆς καὶ ἰσχυρῆς
τοῦ ἀρχηγῶ αὐτῆς, ἐπιτῆ αὐτῆ καὶ εἶναι
ὁ αἰσῶν καὶ ἰσχυρῆς γὰρ καὶ ἰσχυρῆς
καὶ ἰσχυρῆς, ὁ αἰσῶν καὶ ἰσχυρῆς
τῆς ἀδελφῆς, ἰσὺς δὲ τοῦτο ὁ φρουρὸς καὶ
ἰσχυρῆς καὶ ἰσχυρῆς εἶναι καὶ ἰσχυρῆς.

Κωνσταντ. πρὸς Γεν. 5' 10 Σεπτ. 1870
Ἐπιμ. φη. 1Η. 2158

Ἐν ἀναλο-
καὶ Σιλεσίας. Ἐπιμ. φη. 2158

Ἔνωσις ὠνευματικῆς (ιδ. φιλ. 1.)
 τί ἐστὶν τὸ ἰδανικὸν (τοῦ εὐαγγελίου); τὸ
 πᾶσι ὠνευμ. κοινωνίας ἢ ὑπερήκους διὰ ὠνευμ.
 δεσφίην κ' ὑποαρχούσης χάριν τοῦ μυχ. ὠνευμ.
 σμοῦ τοῦ γὰ παραπλαθῆ ἢ γῆ μᾶλλον
 ὁμοία τῷ οὐρανῷ κ' οἱ ἄνθρωποι θιάζον ὁ-
 μοιοὶ τῷ Κόρινθ. ἐπιστ. αρχιεποικ. αρχιεπ.
 Τελεγονίῃ τῷ 3' Ορθ. Εὐαγγ. Α' 187

εὐαγγελίου, ἢ μελλοντολογίας, ἢ κληρονομίας τοῦ εὐαγγ. Α' 187

.. τὸ πρῶτον βήμα ἵστος τῆς ἔνωσιν δὴ εἶσαι
 βεβαίως τὸ γὰ εἶσαι τὴν οὐκ εὐαγγελίον κ' ἅν
 ἄλλον τὰς ἰδιαιτέρας αὐτοῦ δόξασιας, ἀλλὰ τὸ γὰ εἶσαι
 ἵστος αὐτοῦ χεῖρα ἀδελφικῆς ἀγάπης, τῆς ἀγαπῆς
 ἑαυτοῦ, ἢ σὺν ἱστίᾳ ἵστος τῶν παιδίων αὐτοῦ χε-
 ραν. ἐν τούτῳ γινώσκοντες ὅτι ἐμοὶ παιδία εἶσαι
 εἰς ἀγαπῆν ἔχητε ἢ ἀγαπῆτον κ' πᾶσι ἐν τῷ ἀρχαι-
 οτάτου χρόνου σὺν τῷ διαφόρῳ κατὰ τὸ-
 πού εὐαγγελίον, διαφερουσας ἄλλης περὶ τῆς
 ἐπιπέφυκα. Λυσίουρχη ἐν Μαχχεδονία

αὐτῷ. 54.

Διὰ τούτο δὴ γίνου ἡμεῖς ἢ ἐν τῷ περὶ τῆς
 ἀγαπῆς ὠνευμ. κ' εὐαγγελίου. τῆς
 ἀγαπῆς ταύτης δύναται γὰρ ἐμεστέον ἢ ου-
 ραϊομένη, ὅτι ἐν τῷ εὐαγγελίῳ σφίον
 διαφερουσας αἱ εὐαγγελίαι ὑποαρχουσας
 ὄρουσιν ὡς εἰς οὐρανοῦς. τὰς ἀγα-
 πίας αἱ δευτερεύουσας, ἀρχαὶ κ' χρ. θρησκείας
 ἢ ὠνευμ. τῷ εὐαγγ. ἢ τριῶν ὠνευμ. ἢ ἀπο-

Ένωσις κορυφαίου

Ὁ μέσος αἰὼν ἐσθιδίωμα τῆς ἐνώμιας καὶ πιστοῦ
 ὡς ἵνα φθάσῃ εἰς τὴν ἐνώμια καὶ ἀγάπης, ἡμεῖς σήμε-
 ρον ὡς ἐσθιδίωμα τῆς ἐνώμια καὶ ἀγάπης διὰ τὰ
 φθάσμεν εἰς τὴν ἐνώμια καὶ πίστιν. Ἡ ἔκτα
 ἐνώμια εἶναι ἡ ἐν τῇ πίστει ὁμοῦ καὶ τῇ ἀγάπῃ. Τὸ
 δεῦτε εἶναι τὸ ἰδανικὸν ὡρὸς ὁ ὁρῶν τὰ ἄνω
 ὁ Χριστὸς καὶ ὁσμος. Καρ. Ορδ. ἐσθιδ. Β' 31.

Ἀλλ' ἂν ἡ ἐσθιδίωμα αὐτῆς καὶ ἐνώσεως, ἢν ἡ ἐκτὴ
 ἔχει ἐκρηκτικὴ ἀπορροαὴ πᾶσι καὶ ἀνηλεῶς, οἱ
 Χριστιανοὶ ὡρῶν ὡρῶν καὶ φθάσμεν καὶ ἐκτὴ
 τῆς ἐκτῆς καὶ τὸ ὡρῶν εἰς ἀνωτέρην ἀναρ-
 τήσιν ὡρὸς τὸν θρόνον καὶ τὸ ὡρῶν ἐκτελεῖται, ὅσες εἰς
 τὸ κέντρον καὶ ἐνώμιας, ἡμεῖς ἀόρατος καὶ ἐκτὴ
 καὶ βασιλείας, ὁ ἐν οὐρανοῖς Κύριος. (ἀποκάλυψ.
 Καρταουρ. Καρταουρ. ὡρῶν τοῦ Τρη. Γ' 30

Σελ. 1870. Ορδ. ἐσθιδ. Β' 42) καὶ τὰ τῆς
 ὁ Καρτ. ἢ διαμαρτυρομένη ἀπορροαὴ ὅτι αὐτοὶ
 καὶ ἄλλοι τῆς ἐκτῆς καὶ ἐκτῆς. ἐκτελεῖται
 καὶ ἀνηλεῶς ἐν τῇ ἐκτῇ. ἡ ἰδέα ὅτι ὅτι ἡ ἐκτὴ
 ὡρῶν εἶναι ἐν τῇ ἐκτῇ πρὸς τὴν ἐνώσιν, διὸ οἱ ἐκ-
 τῆς ἀναρτῶν ἀναρτῶν πᾶσι τὰ ἐκτῆς. ἐκτελεῖται
 τούτῳ ἐκτελεῖται ὡρῶν οἱ Καρτ. ἐν τῇ πρὸς τὸν Καρτ.
 πρὸς ἐκτελεῖται καὶ ἐκτελεῖται καὶ ἐκτὴ καὶ ἐκτῆς.
 πᾶσι δὲ ἀνηλεῶς ἀνηλεῶς ἐκτελεῖται.

ἐν τῷ Χρῆστ. καὶ ἐκτελεῖται ἐκτελεῖται τὸ ἐκτελεῖται
 ἀρχαίου λατ. καὶ τῶν ἐκτελεῖται ἐκτελεῖται ἐκτελεῖται
 libertas, in ~~omni~~ omnibus charitas (=ἀγάπη)

ἔνωσιν πνευματικῆν.

4 3

Ἡ οὐδοδξία εἶναι φῶλον ξένον ἐν ἁγγία. οὐ
συμβιβάζεται οὔτε πρὸς τὰς παραδόσεις καὶ ἁγγ.
εὐαγγ. οὔτε πρὸς τὴν διαν. ἀνάπτυξιν τῆς ἁγγ.
οὔτε πρὸς τὸν χαρακτήρα. Οἱ ἁγγοὶ εὐδεδόκη
ἠντιόσασιν τὰς ἐκκλησιαστικὰς ἀρχὰς καὶ ἁγγ.
φυδρῶσιν. οἱ καὶ ἐκδηλοῦσιν εὐαγγ. ἢ
συμφωνίαν, ἢ ἀγίαν φηλοφίαν. Ταῦτα
τὴν ἀγίαν ἐξέμελλαν καὶ νῦν ἐξέμελλαν.

Μὴ μοι χρεὶ τὰς ἀερέσας τὰς ποικίλας
καὶ ποικιλοτάτας πάντες γὰρ τὸν Χριστὸν ἐκπύ-
πουσιν. εἰ καὶ μὴ ὑγιᾶ πάντες. ἀλλ' ἐμῆρον τὸν
ἐν Παλαιῆν πάντες προσωνόουσι τὸν σῶ-
ρωδῆντα ἐπὶ τοῦ Πλάτου Χριστὸν. Χρυσ.
λογ. τ. 4 τὸν αὐτ. Πάυλον

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ
CIPD. 2007. 4 35

Ενώσει (τις) ποδος 2
δυναται με την ευφυοια να βρω-
ξωσι ων τεινον πορνοραζοφενω
νοο οροδοξω, αλλα να μη εωρα
αμερδς εωρα νωο ορο. το βωτεοφ
ερωις, η η γαλαδουο.

Ευμ. Ευμδ 1908 σ. 444

Όταν η ελθονοδουο ης λαμωοδ το 1920
εμπροσθ. πορομωδη το Brighton η γυνε
το αδη νωοδοχη ελθωω, ο εωναν Ριερ
σε Βικτωριη η δαμωα τοδ Brighton εφε-
φραοε τω ηπιδω ορε πορολαμοφα η εωι
οτεμφωυ τωωη, δα ειαε ο νεαδορομοφ
ωποσοχη η ταμωωω νωο τωω νωοιω
τοδ βτ. οωω η ποινωωια ης καρδς η
τω νωοο, η αρχωωωω η ημεραε τω
ημ. οτεμωδ εωι βιγουο. η τω νωοασημ
ημωω νωο τοδ δρωο η δια φεωα
εωλοχοο η ωρωμωα. ενωωωη φεωαη
δωοω η αωατεφ. Church Times

July 23, 1920

(Ευμ. Ευμδ) 1920 σ. 312

Ποδος ωρε ενωσι. Γενν. Ευμ. 23. 32.
180

10. Ρελλυ

(in us pedes ipos vivon)

Ερωτησ.

Τομ. II υπ. ιεθ.

ο Λωνος

(ιδ. αιγγραφαι η κοινά) ενιαία
παίρει: γενόμενα η αναμειχθέντα
σα η ενυ. η αιγγραφ. ενανθ

διεσπ. η ορθ. αναμειχθέντα
εοδωθέντα διατηρ. διασπορά

η αναμειχθέντα ενιαία διατηρ. η
αναμειχθέντα ενανθ. η αναμειχθέντα

εοδωθέντα ενανθ. η αναμειχθέντα

η αναμειχθέντα ενανθ. η αναμειχθέντα

η αναμειχθέντα ενανθ. η αναμειχθέντα

η αναμειχθέντα ενανθ. η αναμειχθέντα

Περινοσσαι με την η ενυ. ενανθ η ενανθ

διη ενανθ η ενανθ με Παρ. Αρ. 226

Η η αιγγραφ. η ενανθ. η 1908 αναμειχθέντα

η αναμειχθέντα ενανθ. η αναμειχθέντα

η αναμειχθέντα ενανθ. η αναμειχθέντα

η αναμειχθέντα ενανθ. η αναμειχθέντα

η αναμειχθέντα ενανθ. η αναμειχθέντα

η αναμειχθέντα ενανθ. η αναμειχθέντα

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ Α 44

Ἐνωσις ἐκκλησιαστικῆς πρὸς πραιβεκωστικὴν ³

Δυὸ ρεύματα ὑπάρχουσι σήμερον ἐν Ἑ-
ρώσει τὸ πρὸς ἐνωσιν πασῶν καὶ πρὸς ἐκκλη-
σιαστικὴν καὶ τὸ " " καὶ χριστ. ἐκκλησιαστικῆς
πρὸς πραιβεκωστικὴν, καὶ ἡγήται οὗτοι οὗτοι
Ουφάμς ἀρχιεπὶς καὶ Δουκὸς ἐκκλησιαστικῆς Loderblom
προσκαλεσθεὶς καὶ οἱ κ. ἀντιοδὸν πρὸς ἐξέλιξι-
σιν διαρκεῖν τοῦ ποταμοῦ. οὗτος ἐν τῇ
περιοδῷ διεξέτε ἠφραξέσθαι καὶ ἐξέλιξι-

Τὸ ἀμείψον γεν. κατὰ τὸν τοῦ χριστιανισ-
μοῦ εἶναι τοῦτο: ὁ συνδεσμὸς τῶν κατὰ πρόσω
να αἰσθῆ ὁμοθυμα... ἀνταρτικῆς ἐκκλησιαστικῆς
καὶ ἡ χριστιανιστικῆς ἐφ' ὅσον διακρίνεται ἐν τῷ τοῦ
πνεύματος τοῦ χριστοῦ ὁφείλει νὰ ἐνωθῆ ἐν
κοινότητι προσευχῆ, διδασκαλίας, κη-
ρυγῆς, τρωσῆ, ἵνα ἐνισχύσῃ τὴν οὐρανίαν
ἀγάπην καὶ συνενώσῃ τοὺς λαοὺς...

Ἐκκ. ἀμείψ. Η. Μ. 25 Ιαν. 1920 σ.

Τούτω γίγνεται δευτέρα νὰ κολληθῶσι
πατρ. κληρονομία καὶ ἀρχιεπ. Καλοσύνη,

Ἐκκ. ἀμείψ. Η. Μ. 25 Ιαν. 1920 σ. ³
στα δὲ τὸ ἐκκλησιαστικὸν ³
Ἐκκ. ἀμείψ. Η. Μ. 25 Ιαν. 1920 σ.

το δ θρίαμβος τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς δικαιοσύνης
ρῶντες καὶ ἀγωνιζόμενοι ἀναλόγως χωροῦσι ἀπὸ
πιτυχίας εἰς ἐπιτυχίαν, καὶ αἱ ἔντιμοι προσπάθειαι
αἱ οἱ δίκαιοι ἀγῶνες των ὡς σειρά συνεχῶν αἰτίων
ιέρουσι τὰ ποθητὰ ἀποτελέσματα Παρελθὸν ἐντε-
αμένων δυνάμεων γεννᾷ παρὸν ἀξιόζηλον, καὶ τοῦτο
άλιν προμαντεύεται λαμπρότερον μέλλον.

Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς μετὰ τὴν πτώσιν τῆς Κωνσταν-
νουπόλεως, ἔπεσε, ἔζησε μέσα εἰς τὴν ταπείνωσιν,
τὸν ἔξευτελισμὸν, δὲν ἔχασεν ὁμοίως τὸ συναίσθημα
ἰς ἐθνικῆς του ὑπερηφανείας, τῆς βασιλικῆς καὶ
ἰγενούς του καταγωγῆς, ἀλλὰ ἡ βαθεῖα συναίσθη-
ς, ὅτι ἔχασε ποτὲ τὴν ἡγεμονίαν του, ἐκράτει μέσα
τὰ στήθη του πολὺ θερμὴν τὴν διάθεσιν τῆς
ἀνακτῆσεως τοῦ ἀπολεσθέντος παραδείσου.

αι
-6

λιτικὸς ἀρθρογράφος
Informé ἐν μετὰ
Ἰαν. νὰ ἐπανέλ-
λογῶν τὴν ὑπο-
τῶν Ἐκκλησιασ-
πικαλεῖται μὲν
τοῦ Πάπα ἐ-
ποστολῶν πρὸς
ψεις καὶ οἱ φόβ-
τῆ πολιτικῆ τοῦ
τῶν πραγμάτων
ἐκείνους, ὅτι φο-
φόβος. Δὲν εἶνα
θείας» νὰ διατε-
τῶν *Pierre La*
σμοὺς τῶν οἰκο-
διαφέρει αὐτῇ ε-
κλησιαστικῶν καὶ
καὶ ἀνενδοιάστ-
βραιώσεις τοῦ ἀ-

ἔργῳ καταφθάσαν φύλλον τοῦ Ἰανουαρίου. Μαρτίου 1929 τῆς Internationale Kirteliche Zeitchrift πληροφορεῖ ἡμᾶς περὶ τῶν προόδων, ἃς ἐν τῷ μεταξὺ ἐποιήσατο ὁ ρηθεὶς σύλλογος. Οὕτω

κηρύγματος τοῦ θείου λόγου καὶ ἐντεύθεν ἡ ὑποχώρησις τῆς λατρείας πρὸ τῆς οἰκοδομητικῆς διδασκαλίας, ἡ ἀνεπαρκῆς καλλιέργεια τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος, ὁ πόθος πλείονος κάλλους καὶ μεγαλοπρεπείας ἐν τῇ προτεσταν-

Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια

133

νήθη ὑπ' ὧν ὅτι ὁ Ἀπόστολος γράφει πρὸς ἡν ἐν Κορίνθῳ Ἐκκλησίαν, ἣ ὁποία ἔζη ἐν μέσῳ ἐριθάλλοντος ἠθικῶς ἐπικινδύνου, τὸ ὁποῖον τέβαλλε τοιούτους περιορισμούς. Ἐκ τῶν ἐκτείντων εἶνε εὐκολον νὰ καθορίσωμεν ποία ἦτο ἔκτασις τῆς γυναικείας χειραφετήσεως ἐν ἐκείνοις τοῖς χρόνοις. Πλὴν τοῦ καθαρῶς οἰκογενεακοῦ ἰδάφους, τὸ ὁποῖον περιέκλειε τὴν μόρφωσιν τοῦ ἰδίου τοῦ οἴκου, ἦσαν ἀνοικτὰ εἰς ἡν γυναῖκα καὶ τὸ θρησκευτικὸν-ἱεραποστοικὸν, ὡς θὰ ἐλέγομεν σήμερον — τὸ ἠθικοκοινωνικὸν ὑπὸ τὴν εὐρυτέραν του ἔννοιαν, μάλιστα δὲ τὸ φιλανθρωπικόν. Ἐξ ἧς αὐτὰ εἶνε κ.

κεν ἐν ἐκτάσει τὰ τοῦ πρώτου ἔτους τοῦ Συλλόγου. Ἡ ἔκθεσις δημοσιεύεται πλήρης ἐν τῷ 12ῳ ἀριθμῷ τῆς Hochkirche, μηνιαίου ὄργάνου τοῦ Συλλόγου. Ἐνεκα τῆς σπουδαιότητος αὐτῆς παραθέτομεν αὐτὴν ἐν ἐκτάσει,

Ἡ ἔκθεσις ἐκφράζει ἐν πρώτοις χαρὰν διὰ τὴν ἀθρόαν τῆς συνελεύσεως ἐπίσκεψιν παρὰ τὰς δυσχερείας, ἃς προκαλεῖ ἡ σιδηροδρομικὴ συγκοινωνία τοσοῦτω μᾶλλον, ὅσῳ πλείιστα τῶν μελῶν κατέφθασαν μακρόθεν οἶον ἐκ Βεστφαλίας, Πόζεν Λίππε, Δυτικῆς Πρωσσίας, Σαξωνίας, Πομμερανίας καὶ Σιλεσίας. Ἄν ἀναλο-

Εάν την ελευθερίαν... γισθῆ τις, ὅτι ἡ συνεδρία τῶν ιδρυτῶν, ἡ γε...

Ἐνωμένοι (ιδ. ἔνωσις . πρώται ἀρχαί)

William Whitaker ἰσοινοῦτο τῆ ἀρχὴ
ὁρᾷ ἔνωσις λέγει (Ternad. Exch. 23)

Ysaïe Basire de Preauumont, ὅσι περιηγη-
θῆ τῆ ἔξοδος ἐπὶ 1650 (περίωσ) διδάσκου τῆ ἰ. κε
τηχνοῦ "ὁ ὁροδρομῆ τῆ χροσ. ἀγῶνις ἡ ἀ
διδασκαλίᾳ" Tern. 32.

Ἐνωσεὶς ἐνέρχεται. ἐν νεωτ. χρόνοις 1

ἐν τῇ ἐπιστ. ἡ φωνὴ βρετανίας ἐγενετο
περὶ σι (1864) ἡ ἡ βασιλικὴ συννοση
συννοση τῆς ἐλαφρῆς ἑσπ. ἐπὶ τὸν
τρόπον τῆς συνομωτικῆς ἐνέσεως ἡ
ἀγγλικῆς ἐμψνοιας μετὰ τῆς ὁρδ. ἀναλ.
πρῶτος ὁ ἡ Μύρος ἀρχιεπισκ. γνωστὸς τῆς
ἐν Μαχχέρια ἐμψνοιας τῆς ὁρδ. ἐγνωσθ
ῶσιν ὡς τὸ ἀποβλεπόμενον τῆς συννοση
ταύτης ἑσπ. ἀναλ. χριστ. διὰ τῆς ἀδην.
ἐφρη. ἐσχάτως δὲ ἐρηκαμεν ἡ ἐν τῇ ἡ
ση chretienne dixieme an. no 31 γνωστὸς ἡ
περὶ δὲ τῆς ὁρδ. ἐκδιδομένη ἐν
παρισ. ὑπο τοῦ σοφοῦ Γαλλ. δεσφ. Γυεττέου, ἐ-
πιστοχῆς τῆς πανο περιεργου τοῦ αἰδ. φράζε-
ρου ἱερέως ἡ ἀγγ. ἐμψνοιας ἐξηγουσαν τὸν
κατὰ τῆς τριῶν αὐτοῦ ἀρκεδωτικὸν ἐ-
σπον τῆς συννοση. -- ἀσόντος τοῦ Γ.
αυατῆ ὁ μετ' αὐτοῦ συνεργαζόμενος πρὸς τὴν
αὐτοῦ σωσῶν ... Βασιλικῆς πεντοσφ. ἡ ἐν Παρ.
Γουο. Εμψ. 1. Γ' Πατρὸς Εὐαγγ. Κηρ. Θ' 248
ἐν Ἀθῆναις 20 Μαῖο 1865

Ενωμένη ζώνη Ευγ. Συδ. ΜΒ αρ. 25
25 Ιουν. 1922
σ. 269 Η εδίσια. Ευμνοία τῆς Αμερικής ἐν
τῆς κατὰ Συδ. 1922 συνεδρίου Γεν. Συνο-
δῆ Joint Commission ὑποβίβησεν ἑρῶν συ-
ζητησὶν τὰ ἑξῆς:

1) Ποῖος βαθμὸς ἐνόμος ἐν τῆς πίστευσι δα εἶ-
ναι ἀναγκαῖος ἐν τῆς ἠνωμένης Ευμνοίας

2) εἶναι εὐδεις περὶ τῆς πίστευσι ταύτης
ὑπὸ ἴσῳ ἀναγκαῖου ἢ ἐπιθυμητοῦ Συμβόλου;

3) Ἄν οὕτω, ποῖου Συμβόλου χρῆσις δα εἴρη-
σεν τὰ γίνῃ; ἢ ποῖον ἔργον ἰσχυρὸν δα ἦτο εὐδο-
μητόν;

4) Ποῖα ἡ κερία χρῆσις τοῦ Συμβόλου ἦτο
ὁμοιομορφίας τῆς πίστευσι;

" Μίχῃσι οὖν οἱ Χριστιανοὶ συμφωνήσῃσι
εἰς ἑρῶν τὸ εἶναι Ευμνοία καὶ τῆς ἰδίας καὶ
ἁρμοστικῆς τοῦ Συμβόλου εἶναι γιάτασον τὰ
ἐπιλαβεσθῆναι αὐτῆς ἐπισημιασῆναι

σ. 270 Ἐκμ. καὶ ἁγ. Συδ. Αναλ. Ευμ. τῆς Κηρύξις
τῆς 1920 συνίδῃσι τῆς ἁρμοστικῆς σέμῃσι ὁμοιομορφίας
ἐγγὺς μεταξὺ τῆς Ευμνοίας καὶ εἰς τῆς ἁρμοστικῆς τούτω α)
τῆς ἀποδοχῆς ὁμοιομορφίου ἡμερῆς... β) τῆς ἀναλ.
ἁρμοστικῆς γραμμῆς ἐπι τῆς μετῆς ἐορταῖς καὶ ἁρμοστικῆς
ἁρμοστικῆς περιτομῆς γ) φιλιεμῆς ἐπισημιασῆναι

ΕΥΧΩΤ. ΚΑΡΤΟΥ

μεταβίβω ανειροσ, λιωδραφάρα, εμμενοσ
 δ' επικοινωνία οπλαβί διοχ. αχγυ ...
 ε' τι αναπαρτί σασουδασιω ...
 ς) τι συνεζνον παχρ. συνεδριων εφθ
 ζ) τι ανεργηπιον κισορ. ιεραων λιωδρ
 διαφορῶν η/ τον αμοιβ. ορθωσιον εφθ λα
 κρατοιντα εν εικαθη εμμ. κδη κ εδρε.
 θ' αμοιβ. παρακίρηου προς χρεου λίσου
 24) προσεχευ κ κομικηριω . ε' τον δαμαν.
 του ζυλιμαθ, τι μελιω ζοιμε κ ια' τι
 αμοιβατα νωσοιριζι ^{τι εβου} κω εφθ κ κισουσα
 κς πολεμς φηανδρωπις κ τα' ομοις. (αδωακ
 οη κωσιμη εν κς βουρ κ λι επιομοσται)
 κς κηραος κηραος εδρημασιον κρη κ ανωθ.
 εμμ. κς ουδαος εφθ προαμη κς φηις
 ο' εσοικηι του Παχρ. συνερις κελιχουλα κς κ
 αγνοι κς κ ενδουσασιου . - πνευρα χριστου δε
 κηεε κς κωρ σπαδις ακη. αναμασθη κς κ
 κηηκην κρη κ χρονος κωακηκηεν κωδ κς
 ο' κρ. διαφωανη εφθ εδρημασιον κηεε κηεε
 κς κωασιμη κηοιντο εν λουλου εν κη αγων του κρ.
 κς κη - κροισ. κηη

Επίσημα γράμματα.

αὐτῷ ἐν τῷ ἐγγύτῳ νευρολαγείῳ

στέχει καὶ ἀκίωτον ἔχολογία Ἀγγλικῶν

ἠαυτῶν τῷ Πατρὶ ^(διὰ τὴν ἐνόησιν) "καὶ εὐχάστως ἐν-

χόμεθα ἀλλὰ καὶ ὑποδοκίμεν καὶ ἀσπεί-

δέχομεθα παρὰ τοῦ κοινῶς Πατρὸς ---

ὅταν διδάσκωσι σοφοὶ καὶ ὑψηλῆς ἡγεσίας

καὶ ὑποβλάσκῃ καὶ ἀειράτω ὀρθοδοξίας ---

περὶ τῆς λατρικῆς --- οἰκονομικῶν ἐχορηγού-

μεν πάντων ἁδελφῶν τοῦ ἐνδοξοῦ τοῦ τοῦ

αποδημιότητος τῷ ἀποδημῶν ἄγγελοι καὶ

αἵματι τῷ αὐτοῦ σκεῖται ἐν τῷ τῷ ἡμε-

τέρῳ νευρολαγείῳ, εὖ εἰδὼς ὅτι ἔδωκε

καὶ παλαχού τῷ ὑφ' ἡμῶν "τοῦ κυρίου ἡγή---

τοῦ ὅν ἐνε γιᾶλλον καὶ εἰς τοῦτον συγχω-

ρήσομεν γίνεσθαι --- αὐτ. 11.

εἶτα ἡμετέρας τὴν δόξαν αὐτῷ δεοῦ-

δὲν τῷ καὶ ἐμῶν. καὶ ἄγγελοι ἀναβαίνει καὶ

ὀρθοδοξία σ. 12. (id. ἄγγ. ἐμῶν.

Ἡ κοίτη τῷ πατρὶ εδαφῶν, ὅρα το εὐαγγ.

ἡμετέρας παρὰ τὸ ἀγαθόν τῷ Πατρὶ, καὶ ἐν

δοίησιν ἁριστῶν ἐν τῷ αἴματι τοῦ ἀγγέλου, ὅτι

ὁ χρόνος ἐν τῷ ἀγγέλω ἐξυμνοῦν αὐτῷ

Πίσημα γράμματα (Αγγλ.) 3
 αφορμή ποσειψέου τού Σαρποβουρί
 Γουανς μεταξυ τού Ουκ. Παρ. ης τού Καν
 Ραβρυίε φρεδρίκου ανετέχθησαν
 οχρούς ατέρυς δρα ης ανεμαγνώ επιτο
 δειν ναπολαθούσαι οφρυλοτέρα ης ο
 δέουμα ης αείδω. άφείου γυλαξυ τινός
 Εμυ. και γάρον ης γάρον εδιρρυίθη
 με γάδω τινών. ουμπεροθου άφουδι
 ρου" γράφι η Εμυ. Αρ. 10 (1899) 38
 διημοσ. ης εμφοτοζα λαυζ.
 επισημίζη τού Καλαουρ. φρεδερ. 7 Αύγ.
 1899 (αιλ. σ. 386-7)
 η Γουερ. είχε έννοιαν "αυμπεροθου μεζή
 αυμφοροζις ης ποζις ης γεδοδοζις δι ης εσθ.
 Τυχνοθαι σαμπεροθου ουμφοθαι ης λα
 ζυ τινός Εμυ. ουμφοθαι ης 36 αφο- η-
 φουσι ης ης Βαμβεθη Παλασε Σε-
 νουδου τού 1897. ο Καλαουρζις αφοθαι
 σ. 386 ης εμφοθαις διαβιβαθω ης ης ης
 τού Βαδουλαίου ουμφοθου ης ουδου
 ρουθου τινός ης ης ης ης ης ης ης ης
 ης ης ης ης ης ης ης ης ης ης ης ης ης
 ωον ουμφοθαι αφο τινός αφοθαις (ιδ ουμφοθαι
 αφο οχρούς αρχαιαι) !

110

Επισημια γραμματα. (αρχαι) 4
Inhi va... εναλερωδεν ο οροου-
δουκοιος, η να οουοιον η τον εν τον
δινω παρο. Η αρχον να ετοιμασθαι
τον καυταρια, εν ετοιμημοις ημερας
η η αλλη μια εροδιμη να οουοιον
εβ τον εν κρονη λαουζιη. η να
ετοιμασθαι τα ετοιμια γυμνο
λα εναλερωδεν να οουεργασηται
αυτωι ελεως του οουοιος η δια
η διαδοσιν αυω αφ. Γραμμη: σ. 386-7/
"ο οουοιος οουοιος αδευος"
ο Παροαρχη αουεγαλο μη ενδουοι.
αουοιου σ. 388

Επισημια γραμματα (Πατριάρχης)

Κυνοσαντινός ¹⁸⁹⁹ ^{Σελ. 1ε'}
λαουσία (ιδ. επι. γραμμ. αγγλ. 1.)
επι. αγγ. 16 σ. 387-8. εἰσενεὸν ἀφ' ἑ-

αὐτῶν τὰ ὁνόματα κεραιώων ἐν τῷ κείνῳ.
Πρωτοσύνη· χρυσοστόμου τῶδ ἀρχιε-

ρχ. φωκίας κ. τῶδ Μ. ἱεροκ. ἀρχ. Γεωργίου
αἰτίας κ. οὐνεξουσίας τῶδ τῶδ ἱεροκ.

θεοδ. Βασιλείου κ. τῶδ Πατρ. κείνῳ
καὶ κ. οὐνεξουσίας τῶδ ἀφ' ἑαυτῶν

κ. ἀρχαίως τῶδ κ. τῶδ ἀφ' ἑαυτῶν τῶδ
συναγωγῶν ἐκκλησιαστικῶν

ἐκκλησιῶν κ. οὐνεξουσίας τῶδ ἱεροκ.
ροῖς ἱεροκ. αἰτίας κ. οὐνεξουσίας ἐκκλη-

σιαστικῶν τῶδ ἱεροκ. ἐκκλησιῶν κ. οὐνεξου-

σίας ἀφ' ἑαυτῶν κ. οὐνεξουσίας
ἐκκλησιῶν τῶδ ἱεροκ. ἀφ' ἑαυτῶν κ.

ἱεροκ. ἀφ' ἑαυτῶν σ. 388

ἱεροκ. ἀφ' ἑαυτῶν κ. οὐνεξουσίας ἐκκλη-

σιαστικῶν τῶδ ἱεροκ. ἱεροκ. ἀφ' ἑαυτῶν
κ. οὐνεξουσίας κ. οὐνεξουσίας

κ. οὐνεξουσίας κ. οὐνεξουσίας

Επίσημα έγγραφα

Επιστολή Μιλρ. Αδντίν δεόφου προς Λού' εν
Αμερικανή Επονοπιανή 1879 (Καυ. οιδ. Β' 40)

112

Επιστολές. Επιστολή

Τὸ 1898 ἔτος διαπορεύσας Ἑβραῖοι καὶ
τῆς Ἀγγλ. ἐπισημοῦς "ὁ Σαρκοβορὶς Ἀρ-
ναίχ. καὶ Γεβραῖοι καὶ ποσειδῶνα λέγει
αὐτοῦ. ἔμυ. καὶ ἄλλ. καὶ ἄλλ. ὅτι
Πατριάρχ, οἱ ἀδελφεοὶ ἐστὶν ἕκαστος
ἕκαστος ἐγένετο νοσοδοχὴ καὶ καὶ ἑ. θ.
Πατριάρχ. ἰσοῦσι δὲ καὶ ἑμπερὶ αὐτῶν
συμβουσίαν ἀπελευθεροῦσι οὐσίαν καὶ
καμμένην ἔχουσα τὴν οὐροῦσιν ἡ
σχέσην καὶ ἄλλ. ἡμερῶν καὶ ἄλλ. ἔμυ.
"Ἐπιτολὴ δὲ ἐπιταδεῖσαι καὶ ἰσοῦσι
ἀποσχεῖσθαι ἰσοῦσιν καὶ νοσοδοχῶν
ἔμυ. Ἀγ. 18' (1899) σ. 29

1-3 7

113

Προμοπανοί Αγγλοι

Το πλείστον τῶν ἐν ταῖς συνεδρίασι συνηθροσῶν
 ἀπερρόφησαν αἱ ἄρχαι ἐπιδεσῶν τῶν προτεσιαν.
 τῶν ἰσῶς τοῖς ἀγγλικανοῖς (ἐβρίμιαν τοῖς ἐπι-
 γολογῶσιν ὁ Καναδοῦριας) ὁ ἐπιση. βαδμα
 ἢ ἀποσι. διαδοχῆ, αἱ ἀρχεσι αἱ ἐξαρῶσιν
 τῶν ἐκκλ. ἀπὸ τῆς παλιῆς, ἢ τοῦ Βιβλιον
 τῶν προσεχῶν ἤτοι τοῦ ἐκχολόγιον
 (ἢ κυρια τῶν ἐπι μετ' ἀρχ. διαδοχῶν
 τῶν ἀγγλ.) ἦσαν τὰ κυρια
 δεμασι. ἐν τοῖς κόπῶσι τῶν ἀγγλ.
 ἐκκλ. ἐμφανέουσι διαφοροὶ αἵρεσι
 τοῖς οἰκ. οἱ Πουριτανοί, Παιδωνοῖς οἱ χε-
 γομενοὶ Congregationalistes, Βασκοῖς, Κο-
 νοακίροί, Μεθοδιστοί, Οὐνιανοί Πρεσο-
 τερικανοί, ὅσῳις ἀποσηκῶναι ἰσῶς τῶν
 ρωμ. ἐκκλ. ἀπὸ τῶν

Βιβλ. Ἐλευθέρια

3

Σύντομος ἀποάντησις ἀπὸς τὸν νῦν ἀφρολογούμενον
Ζ. Π. Ρ. Παύλου ἡς ἔργον ἀγίου διουδδαίου ἀνασχόν
του ἐπιστοχῆς παρὶ τοῦ ἵε ὀνομαζομένου σκα
πὸς τὴν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἱερὰ ἀποστοχῆς ἡς Βιβλ. Ἐλευθέρια
πρὸς τὸν Ν. Βάμβα ἀδην. 1837 8^ο σ. 15.

Σύντομος ἐκδοσις τοῦ σκαποῦ τῆς ἐργασίης
ἡς Ἀρσενίου τῆς ἑπισημῆς Ἐλευθέριας τῆς ἐργασίης
καὶ αὐτῆς ἑπισημῆς Ἐλευθέριας εἰς ὄχον τὸν πρὸς
ἀδην. 1838 8^ο σ. 39 - ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ. τῆς 7 τοῦ προῦ.

Ἡ πρὸς διάδοσιν τῆς Ἀγίας Γραφῆς ἀνά τὸν κόσμον Βρετανικῆ Βιβλικῆ Ἐταιρεία, διανύουσα τὸ 122ον ἔτος ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς της, ἐξέδωκε τὴν ἐτησίαν ἐκθεσίαν της. Ἐκ ταύτης ἐμφαίνεται ὅτι ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς αὐτῆς (1804) ἐξέδωκε 355 ἑκατομμύρια ἀντιτύπων τῶν ἁγ. Γραφῶν. Ὁ ἀριθμὸς δὲ τῶν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἐκδοθέντων ἀνῆλθεν εἰς 10,452,733. Ἐκ τῶν πωλητῶν τῶν ἀντιτύπων τὸ ἀνώτατον ὄριον τῆς πωλήσεως ἐπέτυχεν ἕνας ἐξ αὐτῶν ἐν Ἑλλάδι, πωλήσας 21,000 ἐντὸς ἐνὸς ἔτους. Τὸ σύνολον τῶν κατὰ τὸ 1925 πωληθέντων ἐν Ἑλλάδι ἀντιτύπων ἀνέρχεται εἰς 95,907, ὑπερβάν κατὰ 30 περίπου χιλιάδας τὸν ἀριθμὸν τῶν κατὰ τὸ 1925, καθὼς ἐπίσης τὸν ἀριθμὸν τῶν εἰς πάσας τὰς χώρας τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολῆς πωληθέντων. Ἡ Ἐταιρεία εἰσέπραξεν ἐν συνόλῳ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος λίρας στερλίνας 403, 702, ἐνῶ τὰ ἔξοδα ἀνῆλθον εἰς 433,527, ἥτοι προέκυψεν ἄλλοιμα 34,825 λιρῶν.

Ὁ Σεβ. Ἐπίσκοπος τῆς Δυτ. Εὐρώπης κ. Γερμανοῦ τόνιζων ἐν τῇ «Ὁρθοδοξίᾳ» τὸ τεράστιον ἔργον καὶ τὰς θυσίας, τὰς ὁποίας ἡ Ἐταιρεία καταβάλλει πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ, παρατηρεῖ τὰ ἑξῆς ὀρθά: Ὅτι θὰ ἔπρεπεν αἱ ὀρθόδοξοι χώραι νὰ ἀποκτήσουν ἰδίας Βιβλικὰς Ἐταιρείας πρὸς διάδοσιν τῶν Γραφῶν, ὅπως αἰ. Ἰταλίαι, ἡ Ὁλλανδία δηλαδὴ, ἡ Φιλανδία καὶ αἱ Σκανδιναυκίαι. Αἱ. ἔρ' ὅσον τοῦτο εἶναι ἀδύνατον, πρέπει αἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι νὰ ἐλθῶσιν εἰς συνεννόησιν μετὰ τῆς Βρετανικῆς Ἐταιρείας, ἵνα οἱ πωληταὶ τῶν Γραφῶν εἰς τὰς ὀρθόδοξους χώρας ἐκλέγωνται μετὰ τῶν Ὁρθοδόξων ἢ τοῦλάχιστον ἀπαγορευθῆ εἰς τοὺς πωλητὰς τῆς Γραφῆς ἡ διάδοσις προτεσταντικῶν βιβλίων καὶ ἡ ἀνάπτυξις εἰς τοὺς ἀπλοϊκωτέρους τῶν δοξασιῶν τοῦ Προτεσταντισμοῦ. Καὶ οὕτως ἡ Ἐταιρεία νὰ περιορισθῆ εἰς τὸ ἀξιόπαινον ἔργον τῆς ὅσον τὸ δυνατόν εὐρυτέρας κυκλοφορίας τῶν ἁγίων Γραφῶν, ὅπερ ἀποτελεῖ καὶ τὸν ἐπιδικώμενον ὑπ' αὐτῆς σκοπὸν.

Ἡ ἀρχαία ἑλληνικὴ εἰς τὰ τουρκικὰ ὄμοια.

Εἰς τὴν Τουρκίαν ἠγέρθη ζήτημα περὶ τῆς χρησιμότητος τῆς εἰσαγωγῆς τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς γλώσσης εἰς τὰ τουρκικὰ Ἀδ. κεία. Ὁ ἐκ τῶν ὑποστηρικτῶν τῆς ἀπόψεως διευθυντῆς τῆς ἡμερίδος «Τουρμουριετ» Πιρὴμ Ναυῆ βέης γράφει ὅτι ἡ ἀρχαία

Ἡ ἘΝ ΛΟΝΔΙΝῶ Ἐταιρεία τῆς Βίβλου ἐδημοσίευσε κατὰ τὸ παρελθὸν ἐκδόσεις τῆς Ἁγίας Γραφῆς εἰς 593 γλώσσας. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀντιτύπων ἐκάστην γλώσσαν ποικίλλει μεταξύ 6—10 ἑκατομμυρίων. Ποῖται εἶνε αὗται γλώσσαι, αἱ ὁποῖαι διμλοῦνται ἀπὸ ἑκατομμύρια ἀνθρώπων; Ὁ κατὰ ὅς των πληροὶ τρεῖς δακτυλογραφημένας σελίδας καὶ ἐκ τοῦ καταλόγου οὐ μανθάνομεν, ὅτι εἰς τὴν Εὐρώπῃν διμλοῦνται 82 διάφοροι γλώσσαι, εἰς Ἀφρικὴν 142, εἰς τὴν Ἀμερικὴν 130, εἰς τὴν Ἀσίαν 210, καὶ αἱ λοιπαὶ εἰς Αὐστραλίαν καὶ τὴν Πολυνησίαν. Ἡ πληροφορία αὕτη μᾶς ἐνθύμισε τὴν φητεῖαν τοῦ Βολταίρου ὅτι μετὰ ἑκατὸν ἔτη δὲν θὰ ὑπῆρχον ἀνθρώποι ἐντερόμενοι διὰ τὴν Ἁγίαν Γραφήν! Ὁ Βολταῖρος ἠγάπα νὰ σατυροῖ. Διὰ ἀνωτέρω προρρησιῶς του ἔκαμε τὸν αὐτοσατυρισμὸν του. Ἐὰν ἤρχετο σὴν εἰς τὸν πλανήτην μας, δὲν θὰ εἶχε ποῦ νὰ καταφύγῃ, διὰ νὰ κρύψῃ τὸ ἴδιον τῆς εἰς βάρους του διαψεύσεως. Εἰς τὴν Εὐρώπῃν, εἰς τὴν Ἀμερικὴν, εἰς Ἀφρικὴν, εἰς τὴν Ἀσίαν, εἰς τὴν Αὐστραλίαν, εἰς τὴν Πολυνησίαν, ὅπου ἠθέλε προβάλλῃ, ἑκατομμύρια ἑκατομμυρίων ἀντίτυπα τῆς Ἁγίας Βίβλου εἰς τὰς ἡπείρους τῆς γῆς καὶ 593 γλώσσας θὰ τοῦ διελάλουν ὅτι ἠπατήθη τῶς καὶ ὅτι ἡ ἀλαζὼν πρόρρησις του κατὰ τῆς Ἁγίας Γραφῆς ἐμαρτύρησεν ὡς ὅτι καὶ ὁ εὐφύεστατος τῶν ἀσεβῶν γίνεται πολλάκις διακεκριμένος ἡλί-

Πάπαινος 5 αὐγ. 1927

Ἐπιμνησὶς 18 Νοεμβ. 1927.

Ἐκ τοῦ ἀπολογισμοῦ τῆς Ἐταιρείας τῶν Ἁγίων Γραφῶν (Bib'le Society) περὶ τῆς διαδόσεως τοῦ κειμένου αὐτῶν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος πληροφοροῦμεθα ὅτι κατ' αὐτὸ δεκατέσσαρες ἀκόμη νέα γλώσσαι προσετέθησαν εἰς ἃς ἔχουν ἤδη μεταφρασθῆ αἱ ἅγια Γραφαί, οὕτως ὥστε σήμερον αὗται εἶνε μεταφρασμένα εἰς 593 γλώσσας. Κατὰ τὸ ὑπὸ ἀπολογισμὸν ἔτος 1,681,000 τόμοι ἐξεδόθησαν ἐν Ἀγγλικῇ, Οὐγγλικῇ, Γαλλικῇ καὶ Ὀλλανδικῇ γλώσσῃ πρὸς κυκλοφορίαν ἐντὸς τῆς βρετανικῆς αὐτοκρατορίας. Ὑπὲρ τὸ 1, 500,000 τόμοι ἐκυκλοφόρησαν ἐν τῇ ἡπειρωτικῇ Εὐρώπῃ, 438,000 ἐν Ἀφρικῇ, 412,000 ἐν Καναδῷ, 159,000 ἐν Αὐστραλίᾳ, 25,700 ἐν Νέᾳ Ζηλανδίᾳ, 436,000 ἐν τῇ Νοτίᾳ Ἀμερικῇ καὶ ταῖς Ἀντικαῖς Ἰνδίας, 64,000 ἐν Κεϊλόανῃ, 194,000 ἐν Malaya καὶ ταῖς Ἀνατολικαῖς Ἰνδίας, 236,000 ἐν Ἰαπωνίᾳ, 640,000 ἐν Κορέᾳ, καὶ 4,142,000 ἐν Κίνα. Ἐπὶ ἐκάστης πεντάδος τόμων οἱ δύο ἐκυκλοφόρησαν μετὰ τὸν Κινέζον.

καὶ ἀνέστειν εἰς δύο βιβλιομαζακοὺς τῆς αὐτῆς του, τὸν ῥιλήτιον καὶ Γαυδέντιον, νὰ διαβιβάσωσιν εἰς τὸν Ἀθῆνα ἰόν τὰς αὐτοκρατορικὰς θελήσεις. (Ἀκολουθεῖ)

Εταιρία. (ιδ. ουνοδρα) 1

Η εν Βρετανία κ. αγγλοφωνή βελγ. έλ. ιδρύθη
εν έτει 1803. Η εν Ν. Υόρκη " " 1804.

Η εν Βερογ. έτ 1805. Η εν φινλανδία έτ 1808

Η αμερ. έτ 1871 αΐται ιδρυθησαν υπό

της ευαγγ. εμπορευμ. κινήσεως Evangelical movement, υπό της αρχής του 19ου αιώνα.

Eastern Church Association. ιδρύθη
έτ 1874 ίνα ενωθώσιν διαρκωθώσιν τοις εν
της ανατ. ορθοδοξίας περί της ευαγγ. κινήσεως
κ. τοις αγγλ. περί της ανατολικής (Αγγλία,

Ειδική οργανώσεως εν Αμερικανή ιερή
ένωση της ευαγγ. κινήσεως υπό την προεδρίαν
έτ επισκόπου Harrisburg της Πενσυλβανίας
J. H. Garlington (καιν. έκδ. Β 110)
η World Conference of faith and order

Η εν Αγγλία φησιν ανατολ. ευαγγ. εταιρία

(ιδ. Πουροειομίας)

Παγκ. συνδέσμος (World Alliance) ιδρ.

έτ 1914 εν Γουοστανγκ κ. Ελβετίας υφίς ειρ-

κωξιν διεθνούς ειρήνης διαρκών ευαγγ. κινήσεως.

Διωργανωσας έτ έτα 1920 ουνοδρα κ. δε-

δνός Επιτροπής αλωτ. Το Παγκ. έστειλε

118

120

Εισίθια "Αγγλων

" Όσα γέγονεν ἡ Α. Πανιπόλις (ὁ Λου.) ἰδεῖν
ἀσάβητε καὶ εὐνηκῆδη ἀνά σάισαν τὴν μετὰ
ἰαγγίαν ὄντως ζήλωτά καὶ θεοφειῆ ἔργα καὶ ῥη-
ματὰ ἰσάνα τὴν ὑψηλὴν καὶ δεξιὴν ἐξοχίαν
καὶ συμμάθειαν χαρμηπρίζοντα τὴν ὁρὸς τὴν
ἀνατ. Ἐρεδ. Εὐμυμοσία. Τρηγ. Κηροχίως πρὸ
τῶν ἀρχιεπὶ Κανταβ. Αὐριγ. 30 1840
Ἐρεδ. Ἐπίδ. Α' 126.

Ευχαριστία

Γ. Σαγιοβοσ. ευμ. αλ. ΚΑ 1

3

447. Ὅσον αἶρορὰ τὴν εὐχαριστίαν οἰδαὶ
ὅτι κατὰ τὸν οὐρανὸν ἀπὸ τῶν οὐρανῶν - εἶτα τὰ ἀγαθὰ
αὐτῶν Μωσ. στοιχεῖα. ὁ αἶρος ὁ ἐξ ἑορτῆς τοῦ
στοῦ, ἀλλ' ἀξίως δὲ ἀναγορεύεται (ἐπειδὴ
δὲ τὸν ἡμετέρον εὐεδῶν. (ιδ. εὐχ. σ. 246
ὅτι ἡ ἀνάμνησις γίνεται.)

9

u

448. Ἐξ ἑορτῆς τῆς ἐργασίας τοῦ γεωργίου
πιστεύομεν καὶ διδάσκωμεν ὅτι τὸ δῶρον καὶ
αἶμα τοῦ κυρίου διδοῦναι ἀγαθὰ καὶ ὄντως
τοῖς λαμβάνουσιν καὶ δεχομένοις ἀλλὰ πιστοῖς
κατὰ τὸ κερ. ἀμῶν καὶ ὅτι ἐκ τῶν Μωσ. τοῦ
τοῦ γεωργίου ἐν τῷ κρῖνι καὶ κρῖνι ἐνοῦνται
ἡμῶν. ἀποστέργωμεν ὅπως οὐχ ὀφθαλμῶν
(κε 1α' - 1ε' ἐκ.) περὶ τοῦ γεῖθου ἢ τοῦ πρῶτου
καὶ τοῦ κρῖνι καρῶν, καὶ ὁμοιογενῶν ἀμ-
μῶν καὶ γνοῖαν καὶ ἀποστέργωμεν κατὰ
γεωργίᾳ ἡμῶν, ἀμῶν καὶ ὡς ἐπιπρόσθετον

Οἱ Λουθηρ. παρεδέξαντο ὅτι διὰ μεταβολῆς
ἐκείνη ὁ αἶρος καὶ ὁ οἶνος ἐκ οὐρανοῦ καὶ αἶμα
τοῦ κυρίου αὐτῶν, in, sub et cum pane καὶ
κε τὸ οὐρανοῦ τοῦ κυρίου καὶ ἐν τῷ οὐρανοῦ ἡμῶν
καὶ ὁ οὐρανὸς καὶ δεχθῶσι τὴν ἀνταχθὴν παρ-
οῖαν τοῦ οὐρανοῦ καὶ κυρίου. καὶ τοῦτο ἵνα
ἀποστέργωμεν τὴν ^{ὅσον} ~~τὴν~~ μετρούσιον ἡμῶν
μῶν. " ἐκ τῶν κατὰ τὴν ἰδέαν ἡμῶν

Εὐχαριστία

ἔφη ὁ βασιλεὺς, τοῖσι γὰρ καὶ Πουδρανοῦς ἐν
 ἡλικίᾳ σφάγια ὑπάρχει καὶ εἰς αὐτὸ κωδικο-
 λῶντα κερύοντα καὶ ἡ ἀγγλ. ἐπισημῶτα κωδικο-
 λῶντα ἐν τῷ 28^ο ἀρθ. ὅτι τὸ εὐχ. τοῦ βασιλέως,
 ἐν τῇ ἀγγ. εὐχ. δίδεται χάρις καὶ εὐδοκίαν καὶ ἀ-
 σπασίαν τροφὴν ... ἀδυνατοὶ ἄλλως, καθ' ἵαν
 ἰσοπέδη μεταβληθῆν καὶ ἰσῶμα καὶ τοῦ εὐχο-
 λῶντα ἐκ τῆς Πουδ. διδασκαλίαν. (μεταβολὴν
 ἀπὸ τῆς κωδικολ. τοῦ βασιλέως τοῦ κερύοντος)

Δαμασκ. 55

Περὶ τῶν ἰερατικῶν ἐπὶ τῷ μυστηρίῳ
 καὶ εὐχαριστίας ἰδ. Παισάδ. σ. 16-17 ...
 Ὅθεν φαίνεται ὅτι ἠρτῆθησαν τὸν χαρα-
 κτήρα καὶ ἑτίας εὐχαριστίας καὶ δυοῖας. Ταῦ-
 τα δὲ ὑπεβεβαῖοι καὶ τὸ εὐχοχόγιον ἐν τῷ εὐχ.
 διδασκῶνται ἡ προσφορά καὶ ἑτίας εὐχαρι-
 στίας καὶ δυοῖας καὶ ἡ φρασηματικὴ εὐχαρι-
 σία τοῦ σιγῆτος καὶ αἰγῆτος τοῦ κερύοντος ἐν τῷ
 6^ο ἰδαίφ. τοῦ 28^ο ἀρθ. Ἡ μεταβολὴ τοῦ
 ἀρθ. καὶ τοῦ σιγῆτος ἐκ τοῦ Διῶνον τοῦ κερύοντος
 διὸ ἠμῶς ἐπὶ τῇ ἀποδέχῃ ἐκ τῆς ἁγίας Γραφῆς
 ἀναγράφου μετὰ τοῖς ἐναρχίς λόγους καὶ τῆς
 ἀνατρέψου τῆς φύσιν τοῦ μυστηρίου καὶ ἰδῶμεν
 αἶθαι ἐκ τῆς ἐπιστολῆς ἀποστολικῆς.

εὐχαριστία (ἴδ. Μρούσιου)

ὁ θεὸς ἄρτος καὶ ὁ οἶνος εἰς μεταβάησθαι εἰς
 σῶμα καὶ αἷμα χριστοῦ. παρεβῶσι ἰουδαῖοι
 κυρτοὶ καὶ οἱ αἵμα τοῦ σωτῆρος (κατακλινοῦ)
 κυρτοὶ ἀποχουδοῖσι τοῖ βίβαν, τὸν δογματι-
 σαλα τὴν δευτερίαν βούλη περὶ τοῦ θεῖας εὐχα-
 ρίας. . . . ὅταν καὶ τὴν δ. εὐχ. δευτεροῦ καὶ ὁσὶν
 μετὰ εἰ ἀνάμετον τοῦ σώματος τοῦ σωτῆρος
 ἀρτὸς καὶ αἷμα. ὅτι παραφρασεως τεχνολογία ἐπὶ τοῦ
 ἁγίας γραφῶν, κατὰ ἰουδαϊκῆν ἔρασαν ἢ αὐ-
 τῆν δυοῖα τοῦ τοῦ ἁγίου, τότε οὐ μόνον ἡ παραφρ. με-
 ταβολὴ τοῦ ἁρτου καὶ τοῦ οἴνου εἰς σῶμα καὶ αἷμα
 τοῦ χριστοῦ εἶναι ἀναγκαῖα, ἀλλ' ἐν γινε οὐ-
 δεῖ ἡ ἰουδαϊκῆ μεταβολὴ τοῦ σώματος καὶ αἵματος.
 κατὰ τοῦ δ' ἀποστόλου ἡ δεῖα εὐχαριστία τὸν
 οὐσιαστικὸν μεταβολῆς αὐτῶν γινεομένη καὶ ἰσο-
 τῆτος καὶ δυοῖα. Κυριακὴς εὐαγγ. κ. 1866 τοῦ

ἀρ. ΛΑ' Ὅθεν αἰ ἐν ταῖς λειτουργίαις ^{ἡν} δυοῖα
^{ἐπιτελεῖται} ~~καὶ~~ κοινῆς εὐχαριστίας. ὅτι ὁ ἱερεὺς ἐκρούσθη - τὸν ἁ-
 γίον ἔσθαι καὶ νεκρῶν, διὰ τὰ λαβεῖν τὴν ἁγίον
 καὶ κοινῆς ἢ καὶ ἐνοχῆς τῆς παραβλεψίας) ἦσαν
 θεοσέφητοι βῆδοι καὶ εἰσιπινδοῖσι σῶματα".

ὅτι ἡ ἰσοφία ἐν τῇ εὐχ. δυοῖα ἡ προσφορά. . . εἶναι
 ἰσοφία καὶ ὅτι. ὡς ἔστιν καὶ ἄλλων ὁσὶν ἀγνοοῦσιν
 ἢ διαφροσύνη ἀνοῦσιν. . . ἢ δὲ εἶναι ἰσοφία
 ἢ ἀφροσύνη μόνον τοῖς ζῶντα, οὐχὶ καὶ τοῖς τεθνεῶσι. . .
 τῶ ὅτι δὲ ἰσοφία τοῦ καὶ παραδεχόμενοι οὐδε

γιασμετῶν καὶ . . .
 ἰσοφία . . .

Εὐχαριστία

4

... ἡ δὲ οὐρα δυνάσθηται .. ἐὰν δὲ εὐχαριστοῦνται 2
οἱ ἐν τῇ ἐρχομένῃ εὐτυχίᾳ οὕτως ὡς κινεῖται δυνάσθηται 3
ἢ ὡς ἐὰν εὐχαριστοῦνται, ἀλλὰ πρὸς τὸν ἀποστόλου, Παι- 4
... 1191 ἢ κρημνισμῶν . Μαργαρίτη 79 . 5

... τὸ εὐχαριστοῦνται δὲ τὸν Χριστὸν ἐν ὁμοθυμίᾳ 19
... τῶν μυστικῶν δυνάμετων παρρησιάζονται,
... ἀλλὰ μάλιστα ἢ ἀεὶ οὕτως εὐχαριστοῦνται ἐν δυνάμει
... τῶν ἐν τοῖς ἀποστόλοις περιεπαιχθέντων τῶν ἀποστόλων . 6

σελ. 81

... εἰ δὲ ἐπιθυμοῦνται ἐπεὶ ἡμεῖς, ὅσοι ἐν τῇ
... πνεύματι .. ἢ εἶναι μάχη ἐναντίον τῶν ἐν δυνάμει
... ἡ ἐπιθυμία .

Μαχηθῆναι τὸν ἐν δυνάμει ἄρτον . 120.

... ἐν δυνάμει γυναικεία γέφυρα τῶν κρημνισμῶν
134 τὰ ἐπαινετικὰ ἡμετέραν ἐν ἐξοχίᾳ Κοινωνία
... ἀλλὰ διασπαστά . χρόνους ἔργων . πολλοὶ
... ἄλλοι δὲ μάχη καὶ μάχη ἐν τῷ νεανίσκῳ οὐ
... ἀλλὰ ἀεὶ οὕτως ἀεὶ ἀλλοῦ ἐπιθυμία
... τῶν ἐν δυνάμει καὶ μὴ δυνάμει .
... οἱ μὲν οὖν ὅμοιοι διατ . τρις τῶν ἐλοῦ τῶν ἀποστόλων
... καὶ μετὰ χαριτωμένων - σ . 138 ἴαν δὲ ἐν οὐδὲ
... ἀλλὰ τῶν ἐλοῦ τῶν ἀποστόλων δὲ ἐπὶ ὁμοθυμίᾳ τῶν
... ἐπιθυμία ἡ δὲ τῶν ἀποστόλων ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ
... ἀλλὰ ὅσοι τῶν ἐπιθυμίων , ὅσοι μάχη ἐν
... τῶν ἀποστόλων , ἀπονομεθῶν δὲ ἀπορίσει
... ἡ ὁ ἀπορία ἀνεπίσημα εἶναι ἐπιθυμία
... καὶ εἶδος οὐδὲν τοιοῦτον γινώσκω

Ὑπαρχείας (ἁγία) (ιδ. Ευμ. Αρν. ἔμοι) 2
ὑπαρχεταίους παρὰ τῆς ὑψ. Ευμ. κληρικῶν παρῶν,
ἴσως διατηρῶσι τὸν ἅγιον ἄρτον καὶ οἶνον καὶ ἔχει
τὴν ἐβδόμηδα καὶ σιινδὺς μετὰ τοῦ εὐαγγελίου καὶ
καραμῶ (evening song) συνάεθλοι τῆς κληρικῶν
καὶ ὑποχίας (benediction), καὶ τῶν ὁ ἱερεῖς μετα
μας ὑπὸ καὶ ὑμνοῦ ὑψῆσει τὰ ἕματα δῶρα καὶ
εὐλογεῖ δι' αὐτῶν τὸν γαῖον σταυροειδῆ. οἱ ἄν
χαρι. Ευμ. δευροῦσι λαῶν καὶ χαρῆσαι.
διότι ὁσῶν ἱερεῶν καὶ αὐτῶν τῶν κληρικῶν
ἐν λαῶν τιμωρεῖται.

Εὐχαριστία
9/5.

Ἡ ΛΑΤΡΕΥΤΙΚΗ ΠΡΟΣΚΥΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΤΙΜΙΩΝ ΔΩΡΩΝ

Εὐχαριστία

—*—*—
Α'.

Ζωή' εφ. 756

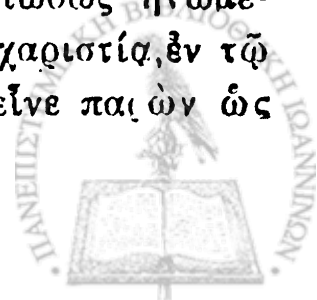
10 αὐγ. 1926

εφ
ιδουλον
τιν

Ὡς ἐσημειώθη καὶ εἰς τὴν στήλην τῶν γεγονότων τοῦ π' ἀριθ. 755 φύλλου, πολλοὶ Ἀγγλικανοί. ἐπισκεφθέντες Ὀρθοδόξους χώρας καὶ παρακολουθήσαντες τὴν θεῖαν Λειτουργίαν, συνεπέραναν ἐκ τῆς στάσεως τῶν πιστῶν, ὅτι ἡ κτρεῖα εἰς τὸν ἐν τῷ Μυστηρίῳ τῆς θείας Εὐχαριστίας ἀρόντα Χριστὸν εἶναι ἄγνωστος μεταξὺ τῶν Ὀρθοδόξων. Διότι εἰς τοὺς Ἀγγλικανούς ἡ συνήθεια τοῦ νὰ γουπετῶσιν ἐνώπιον τοῦ θείου Μυστηρίου εἶνε ριζωμένη ὅσον βαθέως, θεωρεῖται τόσον ἐπιβεβλημένη καὶ κατέστη ὕτως αὐτόματος, ὥστε οὗτοι ἐκπλήσσονται βλέποντες τοὺς Ὀρθοδόξους μὴ ἐκδηλοῦντας πράξεις λατρείας. Καὶ ὁ μὲν ἡλορθόδοξος Ἀγγλικανὸς Canon J.A. Douglas, ὁ πραγματευόμενος σχετικὸν ζήτημα ἐν τῷ τεύχει τοῦ Ἰουνίου οὗ περιοδικοῦ «The Christian East», ἀποδεικνύει ὅτι ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία παραδέχεται ὅτι πρέπει ν' ἀποδίεται λατρευτικὴ προσκύνησις εἰς τὰ ἐν τῷ Μυστηρίῳ ἡγιασμένα δῶρα. Εἶνε ὅμως γεγονὸς ὅτι εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο παρουσιάζεται καταφανὴς ἀνακολουθία καὶ ἀσυνέπεια εἰς τὴν πίστεωσ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τῆς ράξεωσ τῶν σημερινῶν αὐτῆς μελῶν. Ἴδου δὲ ποῦ ἔγκειται ἡ ἀνακολουθία :

Εἶνε ἀπολύτως ἀληθὲς καὶ βέβαιον ὅτι ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, ἀκολουθοῦσα ἀπαρεγκλίτως τὴν πίστιν τῶν Ἀποστόλων καὶ τῆς Ἐκκλησίας τῶν πρώτων αἰώνων, πιστεύει ἀδιστακτικῶς ὅτι ὁ Κύριος εἶναι παρὼν ἐν τῇ θεῖα Εὐχαριστίᾳ, διὰ τῆς καθαγιασέωσ τοῦ ἄρτου καὶ τοῦ οἴνου καὶ τῆς μετουσιώσεωσ αὐτῶν εἰς αὐτὸ τὸ Σῶμα καὶ αὐτὸ τὸ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ. Πιστεύει ὅτι εἶνε παρὼν τόσον κατὰ ἡν τέλεσιν τοῦ Μυστηρίου, ὅσον καὶ μετὰ ταῦτα εἰς τὰ ἐν τῷ Ἀρτοφορίῳ τηρούμενα ἅγια ὡς οὐσιωδῶς ἠγνωμέ- ρσ μετ' αὐτῶν. Πιστεύει ὅτι ἐν τῇ θεῖα Εὐχαριστίᾳ, ἐν τῷ γριασμένῳ ἄρτῳ καὶ τῷ ἡγιασμένῳ οἴνῳ, εἶνε παρὼν ὡς

ἐάνθρωπος τ' ἔστιν ὁ Χριστός

κατὰ τοὺς λόγους τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου, «ὅσοι μετέχο-
μεν τοῦ σώματος, ὅσοι τοῦ αἵματος ἀπογενόμεθα τούτου,
ἐκείνου τοῦ ἄνω καθημένου, τοῦ προσκυνουμένου παρὰ
τῶν ἀγγέλων, τοῦ τῆς ἀκηράτου δυνάμεως ἐγγύς, τούτου
ἀπογενόμεθα» (Χρυσοστ. ὁμιλία 3η εἰς τὴν πρὸς Ἐφεσίους).

Συνέπεια δὲ ἀμεσωτάτη τῆς πίστεως ταύτης εἶναι ἡ
λατρεία καὶ ἡ προσκύνησις, τὴν ὁποίαν ἀπὸ τῶν πρώτων
χριστιανικῶν χρόνων οἱ πιστοί, οἱ παρόντες ἐν τῇ θείᾳ
Λειτουργίᾳ προσέφερον εἰς τὰ ἅγια, κλίνοντες γόνυ κατὰ
τὴν στιγμήν τῆς καθαγιάσεως αὐτῶν καὶ κατὰ τὴν εἰσο-
δὸν τῶν προηγιασμένων δώρων, καὶ γενικῶς θεωροῦντες
τὸν ναόν, οὐχὶ ὡς τόπον συνάξεως τῶν πιστῶν, ὅπως οἱ
Διαμαρτυρόμενοι, ἀλλ' ὡς οἶκον Θεοῦ, ἐν τῷ ὁποίῳ διαμέ-
νει ὑπὸ τὴν μορφὴν τοῦ ἄρτου καὶ τοῦ οἴνου τῆς θείας
Εὐχαριστίας ὁ Θεάνθρωπος Κύριος. Τὴν λατρείαν ταύτην
τὴν ἀνήκουσαν εἰς τὸ ἐν τῇ θείᾳ Εὐχαριστίᾳ Σῶμα καὶ
Αἷμα τοῦ Κυρίου οὐδέποτε βεβαίως μέχρι σήμερον ἔπαυ-
σεν ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία πιστεύουσα καὶ παραδεχομέ-
νη ὡς ἀναντίρρητον τῆς πίστεώς της συνέπειαν. Πρέπει
ὅμως νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι κατὰ τὸ πλεῖστον οἱ Ὁρθόδο-
ξοὶ Χριστιανοὶ τῶν τελευταίων αἰῶνων δὲν τηροῦν καὶ δὲν
ἐφαρμόζουσιν ἐν τῇ πράξει τὴν συνέπειαν ταύτην· δηλαδὴ
δὲν ἐκδηλοῦν πρᾶξεις λατρευτικῆς προσκυνήσεως τῶν τι-
μίων δώρων καὶ ἐπομέως παρουσιάζουσιν σοβαρὰν κα-
λίαν ἐπιβλαβὴ ἀνακολουθίαν, τὴν ὁποίαν μετ' ἐκπλήξεως
παρατηροῦν καὶ οἱ ξένοι. Τῆς ἀνακολουθίας ταύτης πρέπει
ἂ σημειώσωμεν τὰ αἷτια, μετὰ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἡ διαφωτισ-
τικὴ λαοῦ θὰ διορθώσῃ σὺν τῷ χρόνῳ τὸ ἀνελαβές κα-
ταβερὸν τοῦτο ἄτοπον.

Τὸ κυριώτερον αἷτιον τῆς σημειωθείσης ἀνακολου-
θίας εἶνε ἀναμφισβητήτως ἡ ἀπὸ τῆς παρακμῆς τῆς Βυ-
ντινῆς αὐτοκρατορίας εἰσχωρήσασα μεταξὺ τῶν Χρι-
στιανῶν γενικῶς ψυχρότης καὶ χαλάρωσις τοῦ ζήλου
καὶ τῆς εὐσεβείας τῶν προγενεσιτέρων χρόνων. Εἶνε
φυσικὸν μετὰ τὴν μείωσιν τῆς εὐσεβείας νὰ συμ-
βῆ καὶ ἡ ἀτονία τῶν ἐξωτερικῶν πράξεων τῆς λατρείας,
καὶ τὴν ἀπὸ τῆς ἀνακολουθίας ταύτης ἀπορρέουσαν

Εὐχαριστία

ἀγνοοῦσι ἰσχυρῶς τὴν περὶ τῆς ἀναγκαστικῆς
δυσίας διδασκαλίαν, ὅτι οὐ ἐμψύχισαι αὐτῶν ἔ-
στιν ἡ ἀνάγκη εἶναι ἰσχυρῶς ἀναγκαστικῶς ἐστραφει-
μένῳ αὐτῶν τοῦ δυσιασπρίου ἐπ' αὐτῶν αὐτοὶ οἱ
εὐχαριστικοὶ μαθηταὶ ἀταραχοὶ ἔχοντες καὶ νῦν
ἐστραφμενα πρὸς τὰ Μυστήρια περιμένοντες εὖ
ἔδη ἡ αὐτῶν ἡσυχία -- ἀνευ τοῦ ἐλαχίστου δοχιοῦ.

Πλάτων Διοφ. 140.

183-διεχορίζονται οἱ ἄγγλ. "ὅτι ἡ... ἀναγκαστικῆς
δυσία τῆς λειτουργίας ἢ ἡ ἀνάγκη... ὅτι ὁ Χριστός
προσφέρειται ὑπὲρ τῶν ἁγίων ἡ ἡμετέρας
εἶναι ἡμετέρας ἐλάσθητος ἡ κενδυνώσης ἀνάγκη, ὅτι
ἡ εὐχαριστία δὲν ὀφείσκει νὰ ἀναμφέται μηδὲ νὰ
προσμενῆται μηδὲ νὰ ἐροχάλληται διὰ τῶν ἁγίων
ἡ

Περὶ τῆς μεταστροφῆς ἀποφαινεταὶ ἡ ἐν Παρε-
σέτι γιν. δυνάμει τῆς ἐπιστομῆς τῆς 1908 ὑπὲρ
τῆς διατηρήσεως τῆς ὑπὸ ἀμφότερα τὰ εἶδη κοινῆ-
νίας καὶ ἀπορρίψεως ἢ μὴ σοβαρῶς τὰ ἡμετέρας
ἡ χρέος τοῦ Πάπῆ ἡ παρατηρήσεις ἡμετέρας τῶν
ἡμ. ἀμ. 1908 σ. 444

Ἡ εὐχαριστία τῶν ἄγγλων εἶναι μαθητικῆς
ἀνδραγαθίας 59.

Δὲν παραδέχονται δὲ ἡ ἐλαστικὴ δύσια ἡ ἐπι-
ἡμετέρας ἐλαφροῦ προσενεχόμενος ἀλλ' ἀναμετριστικῶς 73-75

123

ωπαρισία

6

ὁ πατρ. Δερβιάς τὰ χρωτούμενα τῶν
1927 μετέδωσε ἐν Ἑσπερίων ἑξαήμε-
ροῦ ἰσοστάθρα εὐαγγελίου καὶ ἀπο-
στολῆς καὶ ἐπιστολῆς ἀποστόλου ὁ ἁγίου Δουλοῦ
ἔξερπασε φέρον καὶ τῶν ἐπισημ. ταύτων δε-
κτικῶν δὲν ἰσοστάθρα τῶν ἁποστόλων καὶ
ἐκκαλεῖται οὐκ ἄν ὀνομασθῆναι ἀλλ'
ἀποστολῆς ἐπὶ τῶν ἐπισημ. καὶ ἁποστόλων
ἰδ. ἀποστολῆς ἐπὶ ΜΑ' 1 φεβ. 1928 σ. 28-9
καὶ Πανταίων ... τῶν ἀποστόλων γνωστο-
ν τῶν ἁποστόλων ἰδ. Καν. Αἰατ. Α' σ. 80

Ευχέλαιον (ιδ. Μύρον)

ἢ μὲν ἔχαιου κρίου τῆ ἀσθενόεντι εὐρε
σαι τὰ ισοριόνηται ἐς ισοριόνηται καὶ αἱ ο
κρίων εἶχε τὸ χάρισμα τῆς δαυμαλουργίας
καὶ ἐγίνωσκον ὅτι εἶχε τὴν δύναμιν τὰ εὐρεῖν
θεραπείαν. Παρμ. Ανατ. 183

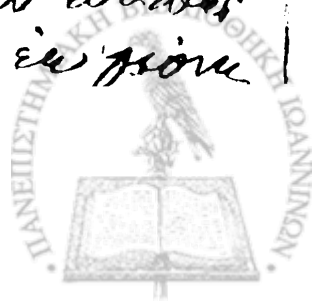
Ψυχολογίον.

Τὸ βιβλίον τῆς ἀμφι. προσευχῆς
 ἀποφανεί με ἀνοτάτου, ἐφ' ἧς ἀνδρα-
 νίς, ἐπειδὴ ἐστὶν ἐφ' ἧς γένν νῆο τῆς
 Λεοδομ τῆς οὐο ἐπαρχίαι, ἀλλογού-
 γης δὲ ἐγένετο δευτερον δέναναι Νό-
 ρίου τοῦ Παρλαμάντου πῶ 1682.

ὁ Γεν. Σαρκοβούρις Γενμ. Α. ΚΑ 276
 πῶ ὁ αὐτός διηγεσησὶν ἐπὶ.

Ἐπειδὴ παραὶ ἡδημοσιάζει ἄρτια
 ἱστοριὰ καὶ κωπῆτον τοῦ Παλλου, καὶ παν-
 σοφου Νεοῦ ἀποδὸν δὲ δέναναι οὐχι ἀγῆς
 κα ἠποσησῆσεν, ἢ ἐπὶ ἰσχυρὸν ἰσθίαι
 κα ἡμερῆσι, δέναναι ἰσθίαι, κα
 ἰστορίαι τῆς περιχορῆς ἐπὶ ἐσχ.
 ἡμερῆς κα ... κα ἐπὶ ὀνηρῆς κα ἀνδραμῆς
 ἐμφρασον κα τῆς ἰσθίαις, κα ἑμμ. κα ἄρτια
 ... (αὐτ.)

Ἐὰν αἱ ἀπαρῆψις κα ἡμερῆσι αἱ ἐπὶ
 κα βιβλίον τῆς ἀνοτάτου κα ἐμμῆσις ἰσθίαι
 κα ἐμῆσις ἡδῆον ἰσθίαι ἀραμῆ. ἡμερῆσι
 κα ἰστορίαι τοῦ ἰσθίαι κα τοῦ ἰσθίαι-
 ἰσθίαι (κα ἰσθίαι κα δέναναι ἐσχ. ἰσθίαι κα
 κα ἰστορίαι αἱ ἀραμῆ, οὐδὲ ἰσθίαι δὲ
 δέναναι κα ἀνοτάτου ἰσθίαι δέναναι ἰσθίαι
 κα ἰστορίαι κα ἰσθίαι ἰσθίαι ἐπὶ ἰσθίαι

Εὐχολόγιον

3.

· ἐν τῷ ἱερογ. σ. VII λέγεται "ὅτι ἐμπε-
ρεῖχει τῶσδε ἀνελθόντες ἐπὶ τὸν θρόνον τοῦ
θεοῦ ἢ ἐπὶ τὴν ὑψηλὴν οὐρανὸν διδασκαλίαν"
καὶ ὅμοι ὁ Οἶκ. Πατρ. Γρηγ. 5' ἀποφασίζουσα
"καταβάσθαι ὅμοι ἐπὶ τὰ κατὰ νοῦν
καὶ ἐν εὐχολόγιῳ ... ταῦτα ἐδόξεν ἡμῶν
καυλοποιῶντες εἰρηόδοι" Οἶκ. Εὐχολ. Α'
1869 σ. 12

Βλ. Περὶ τῶν εὐχολ. με-
ταφράσεων τοῦ εὐχολο-
γίου τῶν Ἀγγλικανῶν
ὑπὸ J. Γενναδίου. σ. 18
εἶσαι ἢ ἀμύθη καὶ τελευταίε
ἢ καλλίστη ἰασηῦ γεννη-
τη ὑπὸ τοῦ Αηβς.

126

δεν
Η ΑΝΑΘΕΩΡΗΣΙΣ 1927
ΤΟΥ ΑΓΓΛΙΚΟΥ ΠΡΟΣΕΥΧΗΤΑΡΙΟΥ

ΑΘΗΝΑΙΩΝ. 16 Δεκεμβρίου. — Η Βουλὴ τῶν Κοινοτήτων ἀπέρριψε σήμερον τὸ νομοσχέδιον περὶ ἀναθεωρήσεως τοῦ ἀγγλικοῦ προσευχηταρίου πρὸς γενικὴν ἐκπλήξιν πάντων. διότι οὐδεὶς ἀνέμενε τὴν τοιαύτην στάσιν τῶν θεολογικῶν τῆς Βουλῆς τῶν Κοινοτήτων, μετὰ τὴν ἐπιψήφισιν τοῦ νομοσχεδίου ὑπὸ τῆς Βουλῆς τῶν Λόρδων. Ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Κανταβρυγίας ὅστις παρεβόησε τὴν συζήτησιν ἐκ τοῦ θρόνου, καταπαύθη καὶ ἐκλαυσε πικρῶς διὰ τὴν ματαιώσιν τῆς ψήφισαο τοῦ νομοσχεδίου.

Ἐπισημὰ δογμα. ὑποβαλλόμενα ὑπὸ
 τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ ὀρθόδοξου
 α' Περὶ παραδόσεως. β' Περὶ κατ. βιβλίων
 γ' Περὶ τοῦ συμβόλου τῆς πίστεως. δ' π. προ-
 σωπορ. ἀμαρτίας. ε' π. χάριτος ς' π. δια-
 ῶσεως. ζ' π. ἀφομιοδίας. η' π. τιρορισμῶ
 ι' π. σωτηρίας διόνον διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Χρ.
 ια' π. ἐμμετῆσις ιβ' π. ἐξουσία καὶ ἐμμετῆσις
 ιγ' π. γενικῶν δωρόων. ιδ' π. προσωνύση
 ἐκκονίω καὶ χειψάνων καὶ εἰσιμησίση ἀγίων
 ιε' π. περὶ δημηδῶν ὀρσοεχῶν. ις' π. δια-
 κρῖση καὶ δύο μεσοτηρίων ἀσώτων ἀ-
 χων. ιζ' π. μετροσιώση. ιη' π. τοῦ φυλα-
 ῶν, ὀρσοφέρειν καὶ ὑφοῖν τῆ ἀγ. εὐχαριστία
 ιθ' π. δυσίας ἢ τῆ εὐχαριστία. κ' π. γάμου
 καὶ κρητικῶν. ια' π. παρὰδῶση. ιβ' π.
 πόλιτ. ἐξουσία

Πατριερ Διατρ. 204-5
 ιδ. ἐφέξη καὶ ἄσων τούτων.

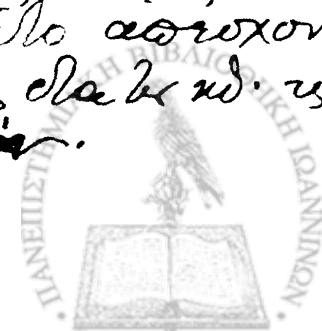
Θεόδωρος ὁ Ταυρὸς

"Θεόδωρος ἡμετέρος ἡσού Βρετανίας
ἀρχιεπισκοπῆς καὶ φιλόσοφος· ἠδωγράφηται
ἐν τῇ ἐπιτομῇ τῆς αὐτοβιογραφίας τῆς
Μινωδικῆς περὶ τοῦ 650) ἐπιτομῇ τῆς
Παύλου Μαυρίου. Πρωτ. Δευοδ. Β' 554

1. 117. Ίερασοοισμοί (ιδ. προσκυλισμός) 1

Οὗτοι δὲ πρῶτον ἐν ἑλλάδι ἐξ ἑνὸς καὶ
 ἐμπορίου ἢ ἀρχῆς ὁ Καλαυδοδαίμων
 καὶ ἄλλοι ἤρχισαν τὰς ἐργασίας αὐτοῦ τοῦ
 1828. Οἱ ἐπισημοπολιῶν καὶ 1829 ἐπὶ τῶν
 Ροβερτίνων οὗτοι ἤρχισαν μετ' ἡ-
 πιοῦται, ἢ δια τῆς παλαιότητας, ἀποβῆναι
 οὐκ ἔστιν ἄλλο ἔργον διὰ τῆς ἑκείνου
 κτηνῶν. Ἡ εὐρωπαϊκὴ American Bo-
 ard of missions εὐρεθεὶς τὸ 1828 ἐν
 Τυρῶν κτηνῶν, ὅπου οὐκ ἔστιν οὐδὲν
 ἀρῆναι καὶ δύναιτο, ὅν καὶ ἠρῶνται
 ἐπὶ τῶν καὶ ἐφορῶν ἐν τῆς ἐκείνου
 30 ἐν τῶν ἀφῶν, ἐκ τῶν ἐκείνου τὸ ἐκείνου
 πρῶτον στοιχεῖον ἐστὶν ἱερασοοισμῶν
 ἐν οἷς ὁ δουλεὶς κτηνοτροφία καὶ ὁ δου-
 λεύειται. Οἱ ἱερασοοισμοὶ ἐν ἑλλάδι οὐδὲν
 ἐπαλλοῦται εἰμὴν καὶ διὰ τῶν τῶν καὶ
 τῶν καὶ αὐτῶν ἀπέχονται τῶν ἐκείνου. Τὸ
 οὐκ ἔστιν ἄλλο ἔργον ὁ Ροβερτίνων ὁ Ροβέρ-
 τίνων ὁ Χίτης καὶ διὰ τῶν ἀφῶν τοῦ
 ἱερασοοισμοῦ, ἀποβῆναι διὰ τῆς καὶ καὶ
 τῶν καὶ ἀφῶν τῶν καὶ.

Ιεροθεοσοφοί

έχει υπό τη διόδυσον του τῆς ζωογραφίας
 καὶ τῆς ὁμοίας... ἐρχομαι εἰς εὐχὴν ἰσχυρῶς ἐπι
 βιβλιοφιλία (ἐπιβιβασμοί) ἡ δὲ ἰσχυρῶς
 ... ἐφοδία πρὸς ἰσχυρῶς, ἀπὸ ἰσχυρῶς
 ἰσχυρῶς ἐπιβιβασμοί ἀναχαιτῶν καὶ ἐπιβιβασ
 μῶν... ἰσχυρῶς ἀναχαιτῶν ἰσχυρῶς
 ἀναχαιτῶν ἀναχαιτῶν... ἰσχυρῶς ἀναχαιτῶν
 (ἐπιβιβασμοί) μῶν δὲ οὐκ ἔστιν ἰσχυρῶς
 ἰσχυρῶς καὶ ἐπιβιβασμοί ἰσχυρῶς. ἰσχυρῶς
 Βασίλειος... ταῦτα πρὸς ἰσχυρῶς πρὸς
 1832-3. ἰσχυρῶς. ἐπιβιβασμοί ἰσχυρῶς
 καὶ ἰσχυρῶς ἐπιβιβασμοί ἐπιβιβασμοί
 ἰσχυρῶς πρὸς ἰσχυρῶς ἐπιβιβασμοί
 ἐπιβιβασμοί, ἰσχυρῶς 500 π. ἰσχυρῶς
 ἰσχυρῶς καὶ ἰσχυρῶς πρὸς ἰσχυρῶς
 ἐπιβιβασμοί πρὸς ἰσχυρῶς ἐπιβιβασμοί
 ἰσχυρῶς ἀναχαιτῶν ἰσχυρῶς ἰσχυρῶς
 ἰσχυρῶς ἰσχυρῶς πρὸς ἰσχυρῶς
 ἰσχυρῶς ἰσχυρῶς πρὸς ἰσχυρῶς
 ἰσχυρῶς ἰσχυρῶς πρὸς ἰσχυρῶς

Συρραφίης ἰσχυρῶς πρὸς ἰσχυρῶς. σ. 262-3
 Τετυχ. ἰσχυρῶς καὶ βιβλιοφιλία Κατ. Lit. Π. 322

Ἱεραροῦσι

5 1

... ἕκστη δερμοργυῖ Μουσιοταρίου ὄσημα
 φαι ἀσβεβάζονται ἄλλοι περὶ αἵτου ἔλα
 εὐαγαὶ κάρου καὶ ὀρθοδοξίαν, ὡς οὐτε ἐν ἰ
 φορτίσονται κρυπτο ἀμνημον, καὶ δὲ ἡ κακοῦς - ημ
 ρη ἀσφαλιστικὸν ἐκκινῶν φικκ, ζυγόντι
 ἡ καὶ πρῶτον, οὐκ ὀφείλουσαν ἡρεῖν ἐκαστὸς
 τὸν θεῶν καὶ αἰοδιθίου προχόν, ἐκθροῖζοντο
 ἡρεῖν λόγος καὶ ἀποφασιστικὸν καὶ δεσποτικόν, ὡς
 ὁσημοδοὶ καὶ ἡ κεντρῶ, ἡρεῖν ἐκαστὸς, καὶ ὁ
 δὲν οὐκ ὀφείλουσαν, καὶ ἡ ἡρεῖν ἡρεῖν ἡρεῖν
 ὡς οὐκ ὀφείλουσαν, τοῦ δὲ ὡς οὐκ ὀφείλουσαν
 τὸ δὲ ὡς οὐκ ὀφείλουσαν, οὐκ ὀφείλουσαν
 τοῦ ὡς οὐκ ὀφείλουσαν, ὡς οὐκ ὀφείλουσαν
 ἐκαστὸς καὶ ὡς οὐκ ὀφείλουσαν, ὡς οὐκ ὀφείλουσαν
 καὶ ὡς οὐκ ὀφείλουσαν καὶ ὡς οὐκ ὀφείλουσαν
 ἡ τὰν ταῦτ' ἐπισημαστικὸν ἐπισημαστικὸν
 ὡς οὐκ ὀφείλουσαν καὶ ὡς οὐκ ὀφείλουσαν
 ἡμε et l'eglise grecque. κατ. 1847 ο. ε.

131

Ιερωσύνη .

οὐδὲ γινεῖται ἐφορμηθῆναι ἢ ἐξετάσει τῆς
συνειδήσεως τοῦ αἰλουῦτος ὑπὸ τῆς χειροτοσίας
καὶ ἐν τῷ δὲ οὐδὲμία ὑπάρχει βεβαίως ἐπιθεῖ
βαρύνεται ἢ συνειδήσεως αὐτοῦ ὑποδοχῆναι ἀμαρτήματα

Παμμ. Αἰατρ. 155.

ὁ Διακονοῦντος --- καὶ ἴσως οὐκ ἐπὶ ἰερῶς ἰσχυρῶς
τῆς ἀναγνώσεως τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἐπιθυμίας τῆς ἐπιθυμίας
καὶ τῆς ἀσθενείας . . . βασιλίσσει, στεφανώσεται
καὶ ἐνισχυθήσεται . καὶ φορεῖ σκελετὸν ἀσθενείας .
ἀλλὰ καὶ τῆς καὶ οὐδὲμία τοῦ ἐπιθυμίου βρα
χίον

15^η Αἰὼν ἐπιθυμίας ἐν τῇ εὐλογίᾳ (καὶ τῇ ἐπιθυμίας)
ὁ καὶ ἴσως ἢ ὁ καὶ ἴσως . καὶ ἴσως δὲ τοῦτο ἐπὶ τῷ οὐ
καὶ οἱ ἐπιθυμίου οὐκ οἱ ἐπιθυμίας βεβαίως ἢ ἴσως ἐπιθυμίας
καὶ ἴσως ἴσως φράσεις καὶ μεταχειρισθῶσιν ἢ
καὶ ἴσως ἴσως τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ διδοῦν
καὶ ἐπιθυμίας . καὶ ἴσως δὲ ἴσως οὐδὲμία
περὶ τοῦτοῦτον ἐπιθυμίας πρᾶξι παραδοσῶσιν

(Παμμ.) ἴσως ἐπιθυμίας καὶ τῆς ἐπιθυμίας ἐπιθυμίας
ἐπιθυμίας ἐπιθυμίας τῆς χειροτονιαίας καὶ ἴσως ἐπιθυμίας

Ἡ ἴσως δὲ φέρει μυστηριακῶς χαρακτηριστικῶς
ἀλλὰ ἴσως δὲ ἴσως τῆς χάριτος τῆς ἐπιθυμίας καὶ ἐπιθυμίας
ἐπιθυμίας ἀνδρωπῶν τῆς ἀφυσιοδοχῆσιν πρὸς τὸ ἐπιθυμίας
καὶ ἐπιθυμίας Οὐβερβ. ἀφυσιοδοχῆσιν σ. 170

Πρωτον.

21

Ὁν κομίζουσα ὡς Διακονοὶ Πρεσβ. ἢ
ἢ, ἐπίσημοι μαγιστὰ, ἀναλαί τὰ κομίζου-
σθαι πάλιν χειροτονία ἢ ὁσάντι δέξασθαι.

Παππὸς Διοτ. 82

Ὑποάρχουσι ἢ ἐν Πρωτοῖα ἢ ἐν Δανία προ-
ῤῥοί. ἐπίσημοι, ὅχι ἰούλεν ὡς ἀξιώματα ἰση-
γείσει ἐξ ἑμῶν. ἀναίτου ἢ δὲν ἀξίωσι ὑπὲρ ἐ-
αυτοῦ αἰσοσι. διαδοχὴν οὐκ ἰδιόμοι ἢ χάρισμα
ἐν Ἀγγλία ἢ ἡπὶ ἰονεομ. ἐξουσία ἀξίωμα
δευρεύεται ἀνασώζομενον ἐν ἡ. ἑμῶν. ~~ἢ~~
ἢ ἢ ἀποστολῆς διαδοχῆς, ἐνῶ παρὰ τοῦ
δοιοῦσι ἰσομοι. ἐμῶν οἱ ὑπηρετοὶ
δευρεύονται ἢ ἀπὸ ἐνλογοδοχῆς ἢ κοινῶ-
μοι, ἀπὸ τοῦ ἢ ὑπηρετοῦ, οἱ ὑπηρετοὶ
ἐν Ἀγγλία ἰσομοιοῦσιν ὡς διαί ἢ χερσὶ
ἢ ἢ πάλιν ἀναίτου ἢ ἰδιον ἢ χάρισμα
Ὑποάρχον ἐν ἡ. ἑμῶν. ἐξ αἰσοσι. διαδοχῆς

19000000 Γω. Σαρβουρ. Ευγ. Α. ΚΑ'

459 (περί τῆς ἀποστ. παραγωγῆς γίνεσθαι παραπο-
σῆς ἐξ ἧς προοίμ. τοῦ χειρῶν. ἢ τῆς εὐχῆς. Παρ' ἐμοὶ 538
τὰ οὐσιώδη ἐξ ἡντων χειροτονία εἶναι: ἡ ἀρχ-
σία ἢ ἱεροπραξία τοῦ καλαχίου χειτουρῆος
ἢ ἡ ἐκφάντος τῆς ἀποστ. κούσης ἀνήσους. ὅθεν
μετὰ τὴν ἐπίδρασιν τῆς χειρῶν.

... ἂν ἢ ἡ ἀρχ. ἐκμετρία δὲ ὄντως παρουσία
μὴν ἐκ τῆς ἀποστ. ἐφύλαξιν ἕνα κρῖνον ἰσχυρόν ἢ
ἀδελφότητα ἀλλήλων ἀπὸς τὴν ἀρχαία
καὶ ἐκμετρία: ὁ κρῖνος οὗτος εἶναι τὸ ἐπι-
σημ. ἀξίωμα, τὸ ὁποῖον δὲ δύναται παρα^{να} τὴν
φύσιν ἢ ἐκ τῆς ἐκφάντος ἐκ τῆς ἀποστ. περὶ τῆς ἀποστ. ἐκφάν-
τος. ... Διαμείβ. 68

Ἡ ἀρχ. ἐκμετρία δὲ κελεῖται τὴν ἱερουργίαν
ἢ διοικητικὴν διακονίαν. Δὲ καὶ μὴν
αὐτὴ ἐν τῇ χειροτονίᾳ Μωσῆος, ἀλλὰ ἀποστ.
δίδει ἐκ αὐτῆς τὴν χάριτ' ἡν Μωσῆος
ἀναφέρει τῆς ἀποστ. τῆς νῆος τῆς Λαζαρίου
ἐκφάντος κατὰ τὸν κῆρον κατὰ τὰς
ἐπιστῆς. ἀποστ. τῆς Λαζαρίου καὶ νομοτοξίαν
παρ' αὐτὸν. σ. 15

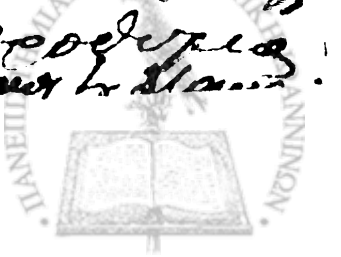
Ἡ ἱεραρχία ἢ διοίκησις ἀπέκρινεν ἕτερον
τῶν ἀρχ. ἀπὸ τῆς ἀποστ. ἀποστ. ἰδὲ ἀπὸ
τοῦ βασιλεῦς καὶ τῆς ἀποστ. τῆς νῆος τῆς
κῆρος. ... Παρ' ἐμοὶ 40 ἰδ. ἀρχ. Ευγ.

1
1ερμανόνη ¹⁸⁹⁸
Arthur Lowndes ¹⁸⁹⁸ ¹⁹⁰⁰ ¹⁹⁰⁰
"Vindication of Anglican Orders"
περὶ τῆς ἀρχῆς τῆς ἐκκλησίας
ἁγγ. ἐκκλήσιας 1898-1900
Περὶ τῆς νόου Λουίτζ ΗΪΤ
ἐκκλ. ἀγ. ~~1899~~ σ. 418-²⁰¹ 1900

αὐτοῦ τοῦ 1562 ὁ ἐπισκοπὸς Jewel
ἐγραψε Apologia Eccl. Anglicanae
σ. 425-430 περὶ τῆς οὐδ. καὶ
τῆς ἀρχῆς ἀρνεῖ ὅτι οὐκ ἐστὶν
ἁγγ. ἔργον διὰ τοῦ στυλοῦ πάσας
σάρξ. ἡ τῆς ἐκκλ. ἔρχεται
σφοδραστῆσαι πᾶσι ἁγγ. ἐρεῖς
ὅτι ἐστὶν ἰσοῦ καὶ μετακέρως
τῆς ἐνοίης καὶ φρασεῖς τῆ ἀνάγ.
ἐκκλησίας τ. 398 ἐξ. 1 Περὶ τῆς
οὐδ. ἀνατ. ἐκκλ. ἰδ. οὐκ ἐστὶν

1 ἀγα καὶ φράσιον αὐτῆς ζῆλον κατὰ
τὴν οὐδ. κατὰ τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν ἐκκλ.
ἐκκλ. τοῦ Χριστοῦ ἐστὶν ἰσοῦ καὶ
ἐστὶν ἰσοῦ καὶ ἐκκλ. τῆς ἐκκλ.
τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐκκλ. τῆς ἐκκλ.

Isperovm.

Noltzew Die sacramente.
after Hardan Aristolical Succes-
sion in the Church of England

Херсонской

Ιστορία το Αγγλ. Εμφυλίου (Ποικίλα Εμφ. Ιστορ.)
 304
 Αιών το εσωχνο Τεμχορίσ του Ζ' η πάω. έξουσια το
 γαδη το Αγγλίαν. τοτε εζηγερθησαν παρὰ τῷ εἰπιφρα
 τουσῶν ἰατανῶν ὁ Wickliff καὶ οἱ ὀπαδοὶ Lollards
 τοῦ αὐτοῦ ἀπολυγρασθησαν εἰς Γραφαί καὶ ἦνοι χθὴ ἡ ὀδη
 ὡρὸς ὄρηου. Βενεων.
 Αγγ' ερριεσ ὅττ' οὐνάφασ γάμον μετα' το αἰνατε
 ρι καὶ γυναικαδέφρι τοῦ ἡδε καὶ ριτεν ὡρὸς τοῦ Πάωα
 καὶ εἰσγαγε τῷ Μεταρρῶμιν τῷ 1539. τενσὸρμιν
 ἡσο τοῦ Κραμμερ διδασκορος τοῦ Καλαβρ. ὄουε ρεε'
 οὐ ὡρὸ εἰμετο καὶ ἐπιουσιγ Καλαούρια, ἡρώμοε
 γὰ εὐρ. Πανωσισημα "εἰαν ἡ ὡαω. ἀεγρου διαλοισὺν
 γαμον εἶχε κῆρα" καὶ ἡ ἐργησιον ἀνιφάρηκα τοῦ Πάωα
 τα ὡχεσθα, το Πάωα. αἰουλινοε ἀρηητιωε, ὄου
 εἰαρεσθησε ὁ ερρ. διημοε τοῦ γάμον καὶ ἐνιφρῶδη
 τῷ Αὐταν Βόλεμη το 1532, ἡ δὲ Αγγ. Εμφ. κερνῆε
 κα' ἀεορην τοῦ πρὸτερον γάμον εἰσεωρῖοε τοῦτον.
 α-οε εδημεσε ὡρὸε ὡρσὸδη τοῦ Πάωα καὶ ἀνα
 ὄρηκα. καὶ δὲ Γεράρχαι ὡρῖοδη ἡ εἰεγεμῆαι ἀνε ομη
 μελοκα τοῦ Πάωα καὶ εἰαεσων καὶ αἰ εἰμυμοε, καὶ αἰ
 ἀρῖοε εἰδδποε τῷ ἀρχεῶ. το Αγγλίαν. Λενοδη δε
 7 ορηδοῦσε το 1534 ἐν Καλαούρια καὶ Ὀρηε το 1534
 αἰεεπερῶε τῷ δεκαεσθῶσιαν τοῦ Πάωα. ἀεερ εδεχθη
 σαν καὶ τὰ Πανωσιε. κα' εμφ. ορηβῶιζεα οἱ ρωα
 χοὶ κατ. καὶ ἀωαν το Κραε. το 1537 καὶ 1543 το
 εμφ. ορηβῶιζιον (Convocation) εδημοσεεε κα
 Λεῖασημαζιαν τοῦ Κρωμαῖε (Institution) καὶ κα' α
 τῷμαζιαν διδασμαζιαν καὶ Μαδρον. καὶ κερρῶδη
 τῷ τὰ ορηκα εἰερεεε κα φ' ὡφ ὀβειεε

... το Αγγλ. ...
... μεταρρυθμίσεις ...
... 1539 ...
... 1531 ...
... 1553 ...
... 1571 ...

... ρισορ. ...

312 Ιστορία της Αγγλ. Εμφυλίου 3
28 1569 Πίος ο Ε' αφάρτος η Ελισάβετ η Β' η
οικουμένης αὐτοῦ, ἀπέθυσσε τὴν νιοσημοῦν τὸν ἀριεὶς
πρὸς αὐτὴν ἡ ἀπερδωρεν-το Κράτος ἡ τὸν βασιλῆα
ἡς Ισπανίας. Τοῦτο ἦν ἀρχὴ τὸν οχιοματὴν ὡς οὐρα
ἡγεμονία ἡς 1570. Τότε νικηρομένη ἡ εἰ Πουριτανοὶ
οὐτεναι αἶσο τὸν 1640 ποτ'ραωποσεν ἡγεωδ'εσι οὐου
ἡ εἰ ἀναῖαι αἰρσοου.

Επιτομὴς Εμφυ. Ιστορία ὑπο τὸν ἀεδ. Γουζμεν-
μοο Παυμερ Περχόλου τὸν Τυμνασιστὴ ἡ συίγορνι.
αἰς ἡ ὁθονία ἡς ἀγγλῆς Κίπτοε 1877.
(εἰκὴ π'ερχ. τὸν μελαφραβλοῦς (C. J. C.) ἀγγλῆ
ἡ φαινεταί ζυγλαῖ δι ~~εἰς~~ ὡρ 22
ἡαι γραφὴ ἀγγλῆσι. ἡ τὸν δημοσιουλα
ἡοο ἡ ἀγγλῆ-π'επερ. εἰαριεῖς ἐγγινισι. ἡ τὸν
ἡαι ἡναῖ. Δημιουργί... διὰ τὸν... αἰ. IV.
"οὐναγαγῆ ἡ ἡ τὰ δευσεωποσικὴ τ'εμε αἰκ.

136

Ιωάννης Λαζαροπούρας (βιογραφία) α!
Wordsworth. αφορμαὶ 2, 16 αὐγ.
1911. Δένος ἐν ἔχνησι καὶ λαρίσι, ἔσοχα
εμψ. συγγραφεὺς, νιοῦξε διαφορὰς κήρυξ
καὶ ἐνώσει, καὶ εμψ. ἁγγι. καὶ ὀρθοδόξου.
Πρὸς τοὺς σοφῶν τούτων εφορευτῶν εὐανγεμ-
βους καὶ ἀναλογίᾳ. Μὴ ἐν ἐμφανίᾳ καὶ
κρίσει καὶ Παλαιολογίᾳ ἀντιθέσει ἰ-
δανταὶ δραστηριότητα πρὸς ἔνωσιν καὶ
εμψνοσίᾳ. Πολλὰ δὲ γράφας κατὰ καὶ κατ'
εμψνοσίᾳ νιοῦξε καὶ κατανόησιν
καὶ ἁγγι. χειροτονία. Περὶ καὶ ὀρθοδόξου
εμψνοσίας, ἔφρονε διδασκῶν καὶ
ὀρθῶν καὶ ἀνοδῶν χριστ. διδασκαλίᾳ

Τω. Δαριουβουρις
 του Καμηχιου η περι του αιδου η
 *Πολεμ η του μαυου. 2) περι
 τω αδελφου η ελεγ. η του εινου
 γ) περι του αυτου η ελεγεια
 ερμη η κτιομεν. δ' - περι Μο-
 σερικη ε' περι εφοροισμοσ
 ειω. αγ. πνευμ. η περι παραδοσ
 253. (Εισαγωγη). φιλολογοσ η κ ορδ.

αναλ. ελεγ. εφυλοσασ τωσ ημωσ τωσ
 στερσ ελεγειωσ περι ησ αγγ. εινυμωσ
 σκευησ τωσ δεμελα του, περι η
 υιοηρξε ταλα μαερωσ διαφορα
 η τωσ του ανωμεμεν η κτιομεν τωσ
 ηωσ του χρουσκωτ ... δευουσ
βιβλιωδωσ οτε η κτε δεδεσου η κτε
απαδοσου ησ αγγ. ελεγ. αουσ εου
 ουγουησ ουουδαιησ δευαλη εν αγιο-
 για τωσ η κτε ανωμεμεν ελεγ.
 ειωσ οη ευεδομησ οτε η ταλα τωσ
 ευειδρια ειναι ο μωσ ανωμεμεν αγγ
 η βωχδντησ ηαδωσ τωσ μαωσ η
 αιωλιωσσησ ε' απολα τωσ ουουδαιησ
 μεταλοχοσ εδν. καρακτηρσ η ηαδωσ χρουσκωτ
 υουα εινε περι οτε ηωσ τωσ.

Γεωργίου Σαριωβορίας.

1898) εἰσεμνήθη τὰς αὐτοῦ.
ἐπιμνηστικὰς ἀνατολῆς καὶ τὸν διη. παρ.
μετὰ τοῦ ἁρσίου καὶ τετρατάτου γιορμῆς
εὐμνηστικὰ ἐπέτα. (ιδ. ἐπιμνηστικὰ)
ἐμμ. ἀγ. 10 σ. 29

ἀποσταλῆ ἐκ κοινῆς τοῦ Καλαμ.
ρίας ἐκ ἐρωτημάτων ἐξ ἀνατολῆς πρὸς
δὲ Μα. αὐτῶν. "Ἡ δὲ δασομαγία τοῦ
ἐπιμνηστικὰ καὶ ἀγγίᾳ."

"Δασομαγία τοῦ ἐπιμνηστικὰ καὶ ἀγγίᾳ
ἐπὶ δευτέρῳ κερμῆ καὶ δρομῆς
ἐπιμνηστικὰ ἵστος καὶ ἐπιμνηστικὰ
ἀποδοῖξαι χριστιανῶν, ἡ ἐπιμνηστικὰ.

ἐμμ. ἀγ. 10 σ. 29
κα. 275
κα. 296
κα. 324
κα. 346
κα. 375
κα. 446
κα. 466
κα. 486

καὶ ἀντιόχου ἐκ ἐρωτημάτων" καὶ
John Wordsworth, Bishop of Salisbury, 1901
ἐμμ. ἀγ. 10 σ. 29
κα. 275 + ἐμμ.
κα. 296 καὶ ἐπιμνηστικὰ τοῦ ἀρχ. καὶ ἐμμ.
ἐπιμνηστικὰ, καλαμῶν φρεσὶ ἐπιμνηστικὰ
ἐπιμνηστικὰ ἐπιμνηστικὰ καὶ ἐπιμνηστικὰ
ἐπιμνηστικὰ ἐπιμνηστικὰ ἐπιμνηστικὰ
ἐπιμνηστικὰ ἐπιμνηστικὰ ἐπιμνηστικὰ
ἐπιμνηστικὰ ἐπιμνηστικὰ ἐπιμνηστικὰ

+ ἐμμ. ἀγ. κα. 275, 296, 324, 346, 375,
446, 466, 486

Ιω. Λαριοβουρις (Ζηδρα) 3.
Αι εσομεναι δεξωσ ... ελευχον θε εσοδ.
μεραις οδ ριόνιου Ιωδ αρχ. Γαλαουρα (Φρα
δερεμου Τρωου) αηα Ιωδ αρχ. (Ουϊέρμ
Λαρυμωου Μαυγάραι) Εβοράμου ριί
τι εσομεναι Ρονδίνου (Μανδέρου Κρή
χλη) η Γεραγ. (Καρόλου Ουαυδεργα
βου Λανδέρδου) η Ιου η (εσο. αγγ.
επιτομοισ (Γεωργ. Ποπχάρου Κρύδη)
Αυσανθου ε Ια ερωτηρα (Εμυ. Α. ΚΑ.
275.

Κακὴ νόσος.

Πολλοὶ προσωδοῦσι εἶτε σκοπιζόμεν εἶτε
νᾱ παρισώσι τὴν Αγγλ. ἐκκλησίαν ἢ Ὀρδο-
δόξον. ἢ σὺν ἐβη με̄ τὸν Γ. Πάτερ. ἀναμα-
σθέντα οὕτως μετὰ τὴν ἰσὸς τὴν κτ̄ βίωσις
ἐκκλησίας ὑπογραπῶν τὴν Αγγλ. Ὀμοσπονδία
νᾱ ὑπογραπῶν αὐτὴν ἢ ἐναντίον τῶν συμ-
βασιῶν τοῦς δεινότες ἀναφ. 1.

" ἐγὼ μὲν ἀποστέλλω ἢ πέρος τῆς Βρεττ.
ἐκκλησίας, μὲν ἢ τὴν αὐτὴν οὐσιωδῶς
με̄ τὴν τῶν ἀναλοχίσει ὅσον, ἢ διετενο-
μένη ὅτι ἠδυνάμην νᾱ συμμορφωθῶ πρὸς πάν.
ὅτι παρὰ τῆς ἐαυτῆς περὶν αὐταῖς ἢ τῶν ἐκ-
κλησιῶν αὐθάργην διδασκαλίαν ἢ μηδὲν
παρὰβαίνειν νόμον τῆς Βρεττ. ἐκκλησίας."

ἰδ. ἐπιστ. ὁμοσπονδίας τῆς Ὀμοσπονδίας
τῶν Πάτερ ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν Ὀρδοδόξον.

Ὅπως γινώσκαι ἢ ἐν Πρωτ. τῶν Εὐχαρ. VII

" δὲ περιέχειται τὴν αὐτὴν ἀνεβάνον ἐκ τῆς ἰσὸς
τοῦ Θεοῦ ἢ ἐς τὴν υγιαίνουσαν διδασκαλίαν
(ἰδ. Εὐχαρ. 3.) ὅπως δὲ ἢ ἐν τῆς ἐργα-
σιῶν 76 ἐπιστολῶν τῆς συγκλήτου ἐν
Λονδίνῳ τῶ 1866 γινώσκαι μετ' αὐθάργην
" αὐθάργην ἢ γενικῶς ὑπαρῶν αὐθάργην ἢ αὐθάργην

Κοινή πηγή

ταυτώως τὰς ὑπὲρ τραπεζῆς ἐξελθόντων
καὶ τὰ ἀνεβόλα κατέχευε τὴν μετὰ ἀγίας ἐκ-
αίσεως. Ἐμμενοσίας" καὶ ὅπου ἐξερχέται αὐτοῦ
ὁ παρ. ἢ, φερόμενος. Ἰδ. Τρυφ. 5' ἐπι-
στολὴ πρὸς Κωνσταντίνου Ὁρθ. ἐπιστ. Α' 1869

Ἐν τῷ τὰ 39 ὁρθ. ῥητὴς ἀπορριπτοῦσι 5. 12

τὴν μελοποιίαν ἐν τῷ εὐχαρ. ὁ φράσις
ἔχει δὲ παραδοχὴν ἢ ἐμμενοσιαστικῶν ὁ-
ρατίων καὶ ἰσχυρῶν μεταβολῶν τῆς οὐσίας.

Ἐπι δὲ δευτέρῳ τὸ 39 αρ. δύο μυστη-
ρια παραδοχόνται, ἀλλ' ἢ ἐμμεν. τῶν ἀνα-
γνωρίζει καὶ τὰ λοιπὰ καὶ ἀναλ. ἐμμεν. καὶ

ἀναλ. τῶν εὐχαριστ., οὐκ ὀρθῶς δὲ τὰ ἀπο-
κρίψις καὶ τὴν ἀληθῆ διδασκαλίαν τῶν ἐμμεν.

ἐπι τῶν περὶ τῶν ἐμμεν. παραδόσεων καὶ τῶν
οὐκ ὀρθῶν. Ὁρθ. ἐπιστ. Α' 75

Οἱ Πουροῦτοι ἐπίσκοποι τῶν ἀγγλῶν καὶ
οἱ ἄλλοι ἵνα γίνῃ οἱ τῶν ἐμμεν. τῶν ἀληθῶν
ἀγίων καὶ ὁ φράσις ἀγίων διὰ τὸ ἀναλ. φησὶ

καὶ τὰ ἰσοφάνους ἀνεφάνους, ἵνα τὴν
ἐπίστασιν τῶν ἐμμεν. τῶν καὶ ἰσοφάνους

τῶν ἐμμεν. ὅτι ἡ ἀγγλ. ἐμμενοσία δὲ εἶ-
ναι ἰσοφάνους, ἀλλ' ἀνεφάνους τῶν ἀληθῶν.

τῶν καὶ ἡ ῥωμ. καὶ ἡ ἀναλ. ἐμμενοσία.

5 2912
ἐμμεν. ἀναλ. ΚΑ. 21
4466 4466

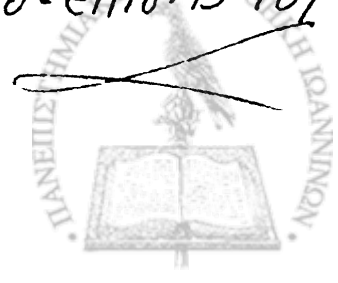

Καλή εἶσθε

Κόμης Παν δια τῶν Χάρτων ἐν Βιρυγχάει
μη προσήδον ἄνευ ἐς τὴν ὀρθοδοξίαν καὶ ἐξυμ-
σαν αὐτῶν καὶ ἰσθία οἱ ἀγχοὶ ἰουανδαμοδοσσε
σπουδαία, ὁ δὲ ἀγχος ἐν Κρήτῃ ἐρημέριος
ἤρχιος δημοστοργαρεῖ καὶ καλυγορεῖ ἐστὶ
Καρ. εἰσι προσπυλωρῶ ἰδ. ὀρθ. ἐπιστ. Β' 43.

Τὸ κατ' ἐμὴ ποιῶν ἀδιστάμενος, ὅτι οἱ ἀδύοσθ
ἀσούερα ἑρὸς ἐσαμυγῆν οὐσίματος ἐν ἡ ἀγχο. εμυ.
διὰ τῆς καδερῶσσε, ἡς ὀρθ. εμυ. ἀγχοίε καὶ ἑαθε
προσάδασα προσπυλωρῶ ἐν ἄγχοια δὲ καλυ-
καζοσθ οὐ μόνον ὑπὸ τῶ ἐφρονοῖτε ὀσάδου
ἡς ἀνατ. εμυ. ἀγχο καὶ ὑπὸ τῶ κατόνῃ καὶ εμυ.
διατάξων. Τοιαῦτα καὶ ἔργα σοβαρῶς ἐπιχει-
ροῦμεν, δα ἀσώμῃ ἀνατρεῖτε ἐς ὀρωρεῖν οὐ
μὴν ἀγχο καὶ γχοῖαν ἀσούχῃαν. ἔαν ἀσφορῖνω-
μα ὀύτῃ πῃ, πρᾶτῶ τὸσο ἐν ἀγχοε γνῶσσε κα
καρσάσσε, τῶ πρᾶτῶ ἐν ἀγχοια.

(παραματιῶν δὲ λαμβάνω ἀερόσσε ἐν τῶ ἀγα
θῆλο τῶ Πάϊδα τῶ ἀσασπρῆ χδου ἐσασπρῆ;
ἡ θεία προνοία καρῖσθεν ἐσασπρῆ καὶ ἀνατ.
εμυ. ὀσασπρῆ τῶ ἀσασπρῆ καὶ ἀσασπρῆ.
δὲ ἡς ἀσασπρῆ εμυ. τῶ ἀσασπρῆ καὶ ἀσασπρῆ.
ἀρχῶ, γμᾶνιάζονσα τῶ πρᾶτῶ. εμυ. ἐπὶ τῶ
ἐν τῶσπρῆ ἀσασπρῆ ἀσασπρῆ καὶ ἀσασπρῆ.
ἀσασπρῆ. ἐν ἡς ἀσασπρῆ καὶ ἀσασπρῆ. ὀρθ. ἐπιστ. Β' 169

Καὶ πῶς

Ὁ Πάρις ἢ τὸ ἰσὸς τῆς Ρωσ. Διόδοτος καὶ
τοῖς Πατριάρχαις ἀναφορὰ ἐξωδιὰ ἐκβιάζει
τὰ ὄργανα ἵνα ἀποφασισθῇ ἐν ἀρμονίᾳ καὶ
μὴ μετὰ Βρεττ. ἐπισημοῖς ἀποδεχόμενος καὶ
τὰ τῆς Ρωσ. ἐπισημ. ὄργανα καὶ παραδόσεις
περὶ σ. 11 ἐπεὶ ἐπισημοῖς τῆς ἀγίας. "γινώσκου
ὅτι ἡ Ρωσ. ἐπισημία δὲν ὑποχρεοῖ οὐδὲν κριτικόν
τὸν τὰ αὐτῆς προφορικῆς καὶ γραπτῆς ἀλλοῦ ἑνὸς
προσώπου ἢ ἀπὸ οἰουμένης, ἀλλ' ἀποδεικνύει
τὴν συνέστασιν ἐν τῇ ἀληθείᾳ τῶν... σ. 12.

... δὲν εἶναι ναὶ ἴδιον ἐπὶ τῆς ὑποδείξεως
τῶν διαφόρων ἡ Ρωσ. καὶ Βρεττανικῶν ἐρεῖ κατὰ
ἐπισημοῖς γινώσκου ἢ ἐπισημοῖς ἐπὶ ἐξωτ. ἐπισημοῖς
καὶ ἴδιον. αὐτ.

σ. 15. Ὅτι ἐπὶ δ ἢ εἶνα, ὑποπτεῖται ἀμφότες Κοι-
νὴν μεταξὺ τῆς Βρεττ. ἐπισημ. καὶ τῆς Αἰατ. καὶ ὅτι
οὐκ ἀνεστῆ οὐκ ἀναγκαστικῶς ἀπὸ τῆς ἰσχυρο-
νὴν αὐτῆς ἐν τῇ ἐπίδειξιν τῆς Πατρ. καὶ Π. καὶ Ν. Ρωσ.
περὶ τῆς ὑποδείξεως τῶν ἐπισημοῖς καὶ ἐπισημοῖς ἢ ἀπὸ
πραγματικῶν οὐδ' ἐν τῆς ἀποδείξεως... τῆς ἀποδείξεως
ἐπισημοῖς ἐπισημοῖς. οὐδὲν οὐδ' ἀποδείξεως
ἐπισημοῖς... ἐν τῆς ἐπίδειξιν οὐκ ἀναγκαστικῶς ἐν τῆς
ἐπισημοῖς διαφοράς τῆς Πατρ. μαρτυροῦν δὲ εἶναι ἀμφότες ὅτι
καὶ οἱ ἀρχιεπίσκοποι καὶ Π. καὶ Ν. Ρωσ. ἐπισημοῖς οὐκ ἀναγκασ-
τικῶς, ἐν τῆς ἀποδείξεως τῆς αἰτίας καὶ ἀποδείξεως, ὅτι ἀποδείξεως

... ἀποδείξεως, ἀλλ' ἀναγκαστικῶς ἀποδείξεως.
καὶ ἡ ἀποδείξεως καὶ ἡ ἀναγκαστικῶς

Καυη πύσες.

Ἰνυῶν δὲ φαίνεται ὅτι εἰν τις ἀπορομηνδεῖς ἐν τῇ ἀναρχῇ κατὰ τὸ νόσ κα θ' εἶνα. ἐπιγίγτο σήμερον ἐν βρετανία κα ἀσῆνα τῆ κοινωνία κα δικαιοῦμα αὐτοῦ οὐδὲν ἀνάδεια οὐδὲν κατὰ τὸ νόσ. ἐπιγίγτο ἡδύνατο νὰ εἰσακθῆ κα ἀποσπερήσας αὐτοὶ τὸ δικαιοῦμα ἐμείνο ἐν τῇ πελαγῷ...

16 ἄσαστες οἱ ἐν βρετανία δουρῆσι δικόλογοι.. οὐκ ἐμείνον ἀναγνωρίζουσι τῆ ἀνατ. ὁρδ. ἐμειν. κατὰ δικαιοῦμα κα τρόπον κατὰ κατὰ τὸ νόσ κα κατὰ ἐμειν. ἀλλὰ κα μαρτυροῦσι περὶ ἑαυτῶ κα κατὰ ἑαυτῶ ἐμειν. σῆ, ὅτι εἰν εἶνα οὐκ δικαιοῦμα αὐτῶ οὐκ ἀνάδεια κα τὸ ἐπεποδῆσον κα συγμοινωνία αὐτῶ μετὰ τῆ ἀναρχῆ.

(Θεοκαίμ η Ρωσ. ἐννοεῖ ἐς τῆ ἀποελευθέρω ταῦτα ἀποτρίψεν δωρήσασα τῶν ἄλλοις ἐπεποδῆσον κα ἀποδέξατο μόνον κα προσήμυτων τῶν Παππ. (ιδ. 3). ἐν τοῖτοις ὁ Παπ. κατὰ κατὰ ἀποσπασθῆ κα παρὶν νὰ πῶσῆ ὅτι εἶνα ὁρδοδόξος! "Ὅθεν ἡ ὁρδοδόξια εἰν ὅτις ὑπάρχη ἐν τῇ βρεττ. ἐμειν. ὁφείμ εἰλεμῆ νὰ συνάθῃ ὑπὸς κατὰ ἐν τῇ Ρωσ. ἡ ἀνατ. ἐμειν. ὑπάρχασαν ὁρδοδόξια. κα τὰ ἀνατ. ἡ ὁρδοδόξια τῆ ἀνατ. ὁφείμ εἰλεμῆ νὰ συνάθῃ ὑπὸς τῆ κατὰ βρεττ. ἐμειν. σῆ. κα τῶ ὅτι ἀποσπασθῆσας ὅτι οὐσῆσας οὐκ εἶν ἔχει τὸ πρῶτα κα σήμερον". Οὐκ. σ. 33

(νὰ ἀναρθεῖσῶν κατὰ, κατὰ νωτ. δικαιοῦμα) ὁ Παπ. ἀναρθεῖσῶν δικαιοῦμα ιδ. γ. 4-5.

Κανόνες (ιδ. Τύποι)

Εάν τις έρωτήσει χωρίς ν' αιωοβχίγη προς τήν πρᾶ-
ξιν (διότι εν ταύτην υφάρχει χάος) ιωότος είναι να-
ρα θεωρία ο κανονισμός ευεένος ὅσῳ πρέπει να
συλλαχθῆ... η θεωρία δεῖται εἶσθαι διαφορετος, ἢ
εἰς τήν διδασκαλία, κατὰ τήν ἔσοψιν προς τήν ὁ α-
ποικνωμένος δεῖται αἰωοβχίγη περι τῆς ὁριῆτης
ουσιαστικῆς τῆς ἀγγ. ευμῶς Παρτερ διαρ. 85
τῶν 14^η ἡμερομηνία ἔσο του ἔδοκοντ Cyberson ὁ Co-
dex Ecclesiae Anglicanae ὁμοιος προς τῆ
νομοκάνονα.

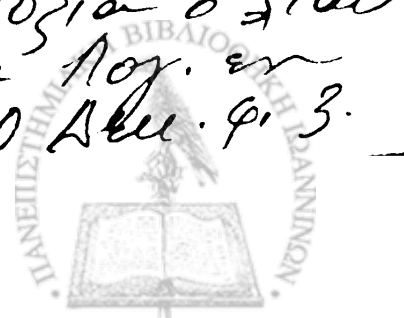
Καυὴ αἰοῦς

ἐν τοιαύτῃ κατηγόριαν ἀναῖναι καὶ
ὑποχθῶσι καὶ τὰ ἔργα τοῦ τοῦ τῆς ἀρμενικῆς
καὶ ἀγγλικῆς ἐκκλησίας ὡς καὶ ὀρθοδόξου
ἐν τοῦ τοῦ Blackmore καὶ τοῦ τοῦ Playfair.

Τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν μετέδωκε καὶ οἱ ἑταίροι
ὑπόμνητοι γράφοντες πρὸς τὸν ἱερεῖα καὶ
ἄλλα σχεδὸν ἅπαντα καὶ ὀρθ. ἐκκλησίας
καρσούσι ἄλλοι καὶ ὑπογραφοῦσθε
νοὶ ὅτι "αὐτοβαθόντες μόνον ἔδρα ἅμα
ἅπαντα ἐν τῇ τοπιῇ ἀποφασίζοντες τὴν
ἀρχὴν ἔχουσι, ἐπιμένοντες ὅσῃ πῶς ἐν τοῖς
κατοῖσι καὶ ὑποθέσιν μεγαλοῦ περι-
ωσομένου καὶ νῦν καὶ ἀποστολῆς
καὶ ὡροφικῆς καὶ καὶ δεσφ. πατρῶς καὶ
πατριαρχικῆς καὶ καὶ καὶ ὀρθοδόξοις γρα-
φαῖς ἐκκαθαρτικῆς ἐ' οἱ. οὐ καὶ
καρσούσι πῶς ὅσον ἡμετέρας ἐκκαθαρτικῆς"

Αἰτα ε. σ. τ. 2. 3 παρὰ Μωσῆ. Α' 94

Περὶ τοῦ ὄφρα καὶ τῶν οὐκ αὐτῶ οἰκιστῶν ἐφ' ἑ-
γρασαν τῷ 1869 δι' ἀναφορὰς ὡς καὶ Ρωσσία
καὶ ὡροφικῶσι καὶ ὀρθοδόξια ὁ ἴσται
τῶ γράφει ὅτι εἶναι ἀνορθοδόξοι. καὶ
Μωσῆ. Κ/πρωσῆς 1870 Δελ. φ' 3.

Κάλω ἐμευνοία Bright Church.
(ἢ Χαλβιννῆς)

144

Κατὰ τὴν ἐπίνοιον

(ιδ. στασις τῆς Ὁρδ. Εὐμυ.)

αἰδιαφοροὶ μορφαὶ ὑφ' αἷς ἰσαρροισιάζουσαι
σημῆρον ὁ Χριστιαν. εἶσαι ἔργον αἰεταῖς,
ἔχουσι ῥίψε βαδύλας τὰς ῥίψας εἰς τὴν ἐπίνοιον
ματὰ τὴν δαίμ, συνδέονται σεννῶτατα
μετ' ἡν ἰστορίαν αἰετῶν τῶν καρπῶν
Ἡ σελ. Εὐμυ. πῶς ἀνεωροσωπένει
τὴν ἀρχέλυτον εὐμυνοῖαι εἶσαι οὐρατοῖ
τὰ γυαλασίον, τὰ παραδόου τῆν
ἰστορίαν τῆν; εἶσαι οὐρατοῖ αἰ οὐρατοῖ.
εὐμυνοῖαι τὰ γυαλασίονος τὰ ἀρχα
τοῦ τῆς αἰ.; Ἡ οὐρατοῖα τὴν ἐπίνοιον
αἰεταῖς ἰδοὺ ὅτε εἶσαι οὐρατοῖ οὐρατοῖ
τοῦτο εἶσαι τὴν ἐπίνοιον ἐν τῆν γυαλασίον
δεδοτοῖαι ἢ γυαλασίον.

Κινγ Ευαγγ. Κηρυξ Γ' 370-78.

Παραμνησιου ωφι ορηου. ρενι εδξαουω

Γωρα Κινγ Αμερικανου νιοι Ο. Μρ.

Εγκος Κινγ. Οικον. Εμυ. Α' 546

Δεχθήκατε

Χαρμόδωρος

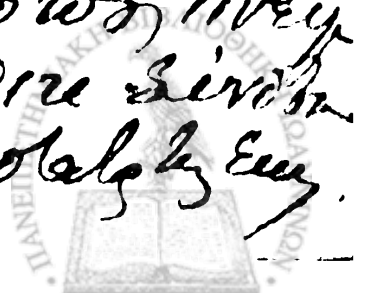

Clinton Fynes

Αγγλικανός κυριως ιστορικός εθι-
σοφίας και ανολογίας. περί τα έτη 1821
δε υ το Σερβ. Πατριαρχείον ένδα ενυλο
την γενεωλατα δευτεία υ ο αειλα δυνατεία
δεχθεί υ τον σαρπον. "επειρα γενεωλατα
ηλο η ιεροσυκων και λεγιοιο Αγγ. δουλο-
για: ενι με Πατρ. αφ. Τρακοιου υ Βυζαντιου
φαυοικου του Fr. Janic γραφευου υ Βου
ζου υ γενικου αλλη εντεω σπουδασιου Αρξφ.
επι παροουσία ωσυνη επισημοωυ υ αρχικου
δρελυ". Εξου. Αρξφ. ΜΒ¹⁹ 22. σ 14

Κοινά
εἶναι ὁδοὶ καὶ δεικνύουσι ὡσαύτως
ὅτι οὐκ ἔστιν οὐδὲν ἕτερον ἢ ὁ αὐτὸς καὶ ὁ οὐκ
ἐπιβαλλόμενος ἐπὶ τὸ αὐτὸ καὶ τὸ αὐτὸ
τοῦ Χριστοῦ
καὶ ὡς δὲ τὸ φιλοσοφῶν οἱ ἀνά
ἔχοντες ἀναίμακτον καὶ εἰρηδικὸν ὁρῶ
δυσκοῦν καὶ τὸ ἐξελίξασθαι
καὶ τὴν ἐσωτερικὴν τοῦ ἀγ. Πνεύ
ματος δὲ εἶναι ἐσωτερικὴν ὁρα
δα ὁρατὴν καὶ ἐσωτερικὴν ἰκανο
ποιούσα τοῖς Αἰσθησ. καὶ ὡς τὸν
ζῆλον τοῦ ἑξωτερικοῦ ἀπεστέραν
αὶ εὐφ. ἐπισημαίνουσι τὸ
τὴν ἐξωτερικὴν. τὸ δὲ ἄλλο
τὸ ἐξωτερικόν καὶ ἐσωτερικόν εἶναι
ποικίλον ἐκ ἀπεστέρας, Μοῦνον
ὁ ἐξτ. τὴν ὁρατὴν ἀπεστέραν ἀπεστέ
ρας ἀπεστέρας. τὸν Χριστὸν ἑξω
τερικὸν καὶ εὐφ. τὴν ἐσωτερικὴν ἰκανο
ποιούσα ἰσοπέδη καὶ ἰσοπέδη εἶναι
τοῦ δὲ ἀπορμῆς ἀρχῆς προστάτης εὐφ.

Κοινωνία τῆς ἐμμενότητος τοῦ Πασομπούκου
ἢ νῦν τοῦ πατρ. ~~Καλαμίου~~ ἐγενετο ἡ ὑπο-
τασις ὑπὸς τὰς αὐτοκρατορίας ἐμμενότητος.
Ὡς 1920 ὁ κ. Λουκῆ ἐμμενότης ἀρχι-
πίστωσις, ἀθανάτῃ ἐνδομοσιωδεσάτῃ
ἐμμεν. ἀγμῶ. 18 Ιογ. 1920 σ. 233ε

Κούριος ἱερὺς ἀρχὴ ἐν Κρήτῃ 1

Ἐπισημασθέντος δι' ἐπισημάνθη διὰ τοῦ
Νεογῶν κατὰ τὸ ἀποστολικὸν τὸν Χάρτην
« Βερμυχάμεν Ν. Ορδ. ἐπιθ. Β' 73. ἔνθα
διασφύρει τὰ ὠρᾶρα καὶ εὐθείατε αὐτὰ
οὕτω π.χ. ὅτε ὑπάρχει ὠρᾶρα ἐν ἑνὶ
μεταξὺ ανατ. καὶ ἀρχ. εὐμνησιῶν, καὶ τὰ
διὰ τὰ ἀποκρούση τὸν διορισμὸν τοῦ
Χάρτην, ἀπὸ ἡ βίβλου, ὑπάρχει καὶ ἡ
διευμοδοσίαν καὶ ἀρχ. εὐμνησιῶν. " Δι' ἄλλο
μετὰ τὴν ἀρχὴν ἡ ἀνατ. εὐμνησιῶν.
ὁφείλει ἡ ἀναγνώριση τῆν τῆν ἰ. καίον
ἐφαρμογῆν εἶναι τὸ ἀρχαῖον οὐχὶ μόνον
ἔνθα τοῦ Κούριος αὐτὸ ἀναίον (jus Cyprius
δι' οὗ εἶναι ἡ ἀρχὴ ἀνεξάρτητὴ καίον ἐστ.
διευμοδοσίαν ἀλλὰ καὶ δι' αὐτὴν ἀναγνώριση
ἡδὴ ὑπὸ τῶ ἀνατολικῆν καὶ ὑπὸ καὶ ἀνατ.
μὲν καὶ κατὰ τὸν εὐμνησιῶν ἐγγράφῳ
τῆν διὰ τῆν ἐν Κρήτῃ καὶ ἄλλοθεν ἐμνησιῶν
ἐπισημάν, ὡροφῶν καὶ διὰ τοῦ νεώσι
ἀνεωροφῶν αὐτῆν ἐν ἀρχαία ὡροφ.
δοξοῦ ἀρχιεπισκοποῦ" Ν. 1.

Τὸ γράμμα διὰ τοῦ " αἰῶνος" δι' ἐπισημάνθη
καὶ ἐπισημάνθη τὸ ἐγγράφον καὶ ἀποστολικὸν τὸν
Ν. καὶ Νεογῶν. ἢ καὶ " εἶχε ἓνα μόνον
150

Κούρλιος
ὡρ. σιωπὸν τουτέστι τὸν ἐμμανορέον τὸ εὐρε
σε . . . ἱεροῦ γαστῆρ ἔω' ὀνόματι τῶ ἀγ. Νικόλαου
ἐάν δὲ εὐκὲς τούτου ἔειπεν ἢ ἐνήργησεν ἄλλο τι
ὁ ἅγιος Δύρου καὶ Τίνου καθεστῶσιν αὐτοῖ καὶ μο.
νον ἰεροσωπικῶ ὑπεύθυνον κτήπιον τι καὶ
του οὐδ. αναλ. ἐμμενοσίας. Πλὴν καὶ ἡ Ἰωάννα
ἐμφαντος τῶ μεθοδίνδος ἱεράρχου ἐν ἀρχαί
οὕτως οὐδ' αἱ ἀπαμαγαῖσαι φιλοφρ. ἐπισημαί
δυναται, καὶ ἰσχυρίζεται ὁ αἰδ. Κ. Γ. Κούρλιος
να ἀποδείξωσιν ὅτι ἀνεγνωρισθῆ ἤδη ἡ ἀρχα.
εὐμν. ἡ ὡς ἔχει αναλ. καὶ ὑπὲρ καὶ. 5 Δεμ. 187
Ὁρδ. Επιδ. Β' 74

Κραμερ Θωμάς ἰδ. ἀγγ. ἐπιμ. 3-4

ἔχε συχνὴν καὶ φεικτὴν ἀλληγογραφίαν ἰδιού
ἔδουαρδου τῷ 5^ῳ καὶ ἔρ. Ἡ' γυνὴ διαφόρως δεσποζομένη
κονδερνὴ καὶ ὑποσημαίνει γάμοθα οὐκ ἔχει
' ἐξ αὐτῆς καὶ ἐκ τῆς Μικερνυμενίου ἐξ Ἀγγλίας καὶ
φυσιοσμοῦ Πέτρον τὸν Μαρτυρα καὶ τὸν Βουκερον
καὶ τὰς μαδ' ἄρας τῆς δεσποζομένης ἐν ὀξονία καὶ Καν
καβρυγία. Παρμερ Διαμ. 29. ἰδ. ἄρδρα Πίσημ
Γενόμενος ὑποδυσουρχῆς ^{καρχισιουχῆς καὶ χερσογῆς} τοῦ ἔρριδ⁷ ἔδωκε
ψεν ἐξ αὐτῶν νὰ διαφευκθῆ καὶ ἐπιώλμ σὺ-
φυγον αἰματιρίαν δὲ νὰ νημφευθῆ κα
ἴωναν Βοδλεῦ. ἐπὶ δ' ὁ Θωμάς Μῦρος εἰς
καρδινάχος ὑποτέμησε νὰ ὑπαλειπθῆ.

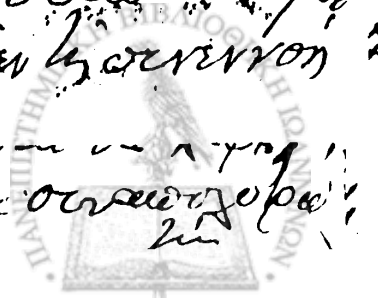
βιβλιογραφία

rafton

3" εν αμερικανη εγγλ. επισωπουσ, αναβασει βασιλει-
αια, εν αυλοπροσωπη κωκισον προεδρουσ περιε-
ωουσ των ευαγγελιουσ αυτων ες περουπολιν κ ενε-
χειρισθη Μητρ. αυτης μακρον προειλου συνηρα-
τος λονωουσ, υποσημημα οσορ αυτελυσε
τη βαση ιδεας πραγαματας " Η ενωσις . . .

The Reunion of Oriental and Anglican
Churches). Η βαση δευρει η επι ευαγγ-
οισ ιδεαι η ευρειου ευρωσ ορδην παρα τοις
ορδοδοξοις, η κωνσταντινουπολιτικοσ περιελα-
βαινοντος ουμωστας τουσ πλοουσ εν η βαση αυρα-
νω κ η βαση ηωσθησ ουνδεδεμενησ τησ
τουσ εν αυτη ενωσιωσ βασησ, εν αυτεσθε τησ
η Αουριου κ ουμωσθε ευαροσθησ. εν αυτη ορα
τω τουσ κρ. αυτεσθε αυτεσθε φερουσαι η ενωσις
δραου τουσ εχουσ αυτεσθε εν ορδοδοξοισ ουσ
η βαση φερουσαι ουσ αυτεσθε . . . η αυτ. ευαγγ
νωσθαυσ αυτεσθε η ορδο. ορδοδοξοισ των αυτησ
εωσ τουσ τησ κ η βαση παραδουσησ τησ πιστευσ
Η αυτ. ευαγγ. μακροσ αυτεσθε των η ουμωσθησ
τουσ αυτ. μακρ. ευαροσθησ κ η βαση προεδροσ αυτεσθε
ουσ αυτεσθε αυτεσθε αυτεσθε τησ αυτ. ευαγγ. κ η
περι ευαγγ. ενωσιεσ. διο κ η ενωσις ουμωσθε αυτεσθε
της μακροσ βασησ, διο να επισημησ η βαση αυτησ

δευροδοξοισ αυτησ προφον αυτησ ουμωσθησ
2

¹⁹² Lambeth Palace records, vol

1899

- (in Lambeth records. o Parker in 17th cen
 1559.
 αρχιεπιστοῦ ἀνακτορον ἐν Λονδίνῳ
 ἀνωρθωσῶσι τοῦ Πατρ. Κ/ωθῆς ἐκ τῆς
 ἡ. Λαμβέθθ Σίνόδου. ἠρμηνεύσαν τὴν
 γνησιότητά τῶν κειμένων. καὶ τοῦ βα-
 σιλευσῶτα καὶ τῆς θείας εὐχαριστίας καὶ
 τῆς εὐχαρίστου μυστηρίου τοῦ ἁγίου Ἐμεῶ.
 εἶνα ἡ Ἀληθείας τοῦ Καθαυρίας.

ἀπὸ τοῦ 1868 ἐπιτασσόδη ἵνα ἐν Λαμβέ-
 θθ συνέρχηται τῶν Σίνόδου τῶν ἐπιτοκῶ-
 ῶν κατὰ 15 τῶν (Conference de Lam-
 beth) εἶνα κανονισμῶν Σίνόδου τοῦ ἁγίου
 νῆς ἱεραρχίας διαμοδελοῦσα μετὰ τῶν
 καὶ τῶν οὐσιαστικῶν ἀποφάσεων τῶν προχωρη-
 τῶν δι' αὐτὰ τὰ μὲν 16 ἁγ. συνέχου
 τῶ 1908 συνέχε, καὶ ἀποφάσεις καὶ ἀποφάσεις
 περὶ τοῦ μυστηρίου τοῦ ἁγίου τριάδος, τῆς καν-
 ῶσεως τοῦ δόξου, περὶ μυστηρίων τοῦ
 αἵματος, διδασκαλίας ἐν τῶν σκητῶν, περὶ τῶν
 ἐκ τῆς κείρας Ἐκκλησιῶν, περὶ ἀποφάσεων
 καὶ καθορισμῶν τοῦ Prayer Book καὶ τοῦ
 εὐαγγελίου, περὶ γάμου, περὶ τῶν κείρας ἱδίων
 καὶ ἐνώσεων τῶν ἐκκλησιῶν. Ἐμῆ. Ἐμῆ. 1908 σ. 444

Λειτουργία

Λειτουργία τοῦ Κρυσοστόμου ἀγγλ.
ἐκ μεταφράσεως ἴσο τοῦ Marienoir Bute

1866

(τῆς λειτουργίας, ἀφοῦ δὲν παραδέχονται
τὴν ὁρατὴν παρουσίαν τοῦ Χριστοῦ, οὔτε εἰδύσαντες
δὲ θεωροῦσι μὴ τὰς ἐκ τῆς ἡμέρας).

Ἐπειδὴ δὲ σπάνιως γίνεται ἡ ἑκκλησιαστικὴ ἀποστο-
λὴ ἐν ἀγίᾳ κοινότητι, καὶ τότε μόνον οἱ μὴ ἔχοντες
τὰ ποινηθέντων παραμένοντες μὴ τὴν τέχνην
δὲ θεωροῦσι τὴν λειτουργίαν μωδὸν τοιαύτην
μετ' ἐδιδωμένου τινος σεβασμοῦ, οὐδ' ἔχουσιν
ἰστίαν καὶ δεξιότητα μὴ ἀδύνατον τὰ ἁρτυ-
ριάζονται ἐν αὐτῷ (οὐκ παραλαβαίνοντες ἐν τῷ
νομῷ μὴ τὰ μὴ ἔχοντες, διὰ τὰ ἀποστολὰς τοῦ

κλήρου) Παρμ. Αὐτ. 93
99 καὶ αὐτὴ ἡ ἐκ τῆς ἑκκλησίας ἐκ τῆς ἀποστολῆς
οὐκ ἔχοντες, καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα Μωσοῦ (Παρμ.
99) καὶ τὴν ἰστίαν πρὸς τὰς ἐκκλησίας καὶ παρα-
κλήσεις ἐποχῆς τοῦ ἀγγλ. κλήρου οἵτινες τὴν κα-
τασκευασμένην ἐκ τῆς ἑκκλησίας ὀνομαζομένην: "αὐτὴν
ἐκκλησίαν τὴν κοινότητα" (ἰδὲ ἐν τῷ κειμ.)

Λειτουργία Πατρὸς Διαβ. 11-ε

Αἰαλαξυ. οὐδὲμα ἀρχὴ οὐκ ἀνεμαμε
 οὐκ ἐυζωγῆς, οὐκ αἰλνοῦ. ἀλλ' ἐμφανὲς ὁ ἰε
 ρεύς τῆς κερ. προσευχῆν: μετ' ἡ οἱ Μαρια
 ρομοί. - χεῖρα ἢ Μικρ. εἰσοδα, καὶ λα προ
 ωπρια (αἰσθητικὰ οὐδαμοῦ ἰσάρχου) ἔ
 ωντα ὁ Δεμασογ. οὐκ το' ἀγία ὁ δια
 οὐκ το' κερία ἐξήπουρ - οὐκ χαρῶαδ
 καὶ θυματά' αὐγ' αἰσθῆς ὁ αἰσθητογ καὶ το
 ἐμαρχῶν οὐκ ἀμμοῦα, μετ' ὁ το' Πιόλι
 καὶ ἡ ὀμῆα. ἀλλ' ἐχουοι - ἀνεμανοιο
 οὐκ αἰ εὐ' αὐτοῦ εἶχαι καὶ, ὡς οὐκ ὁ κερ.
 ὕμνα αἰούτεα, ἀλλ' ῥηοις τενυ καὶ ὠρο
 σιομῆαδ ~~μετ' ὁ τῆς ὠροσμοῦαδ ἐξήρῆ~~
 ποτε φέρει τὰ ἔλαμα τῆμα δῶρα ἐκ τοῦ μεροῦ
 ἔνδα ὠροσμοῦαδ ὀδοσαν. ἀλλ' το' οἰσῶαδ
 περον Δεμασι. καὶ ἡ Μεγ. εἰσοδα, οὐκ μαρ
 ματα, οὐκ ἀνρ, οὐκ θυμαμα, οὐκ μερομῆ
 σην, οὐκ τοῦ Δαμῶνσ, οὐκ αἰσθημοί, οὐκ
 καὶ δῶρα καὶ ἄνρ, μεῖνον ἐν τῇ Δεμα. μετ'
 αἰ εὐ' εὐ' το: ἡ χαρὶς τοῦ κερία. - ~~οὐκ~~ οὐκ οὐκ
 ἔργα ἀλλ': ὁ κερὶος μετ' ἡμεῖ, μετ' ὁ μεῖνσ.
 οἱ πάντες γῆνο καὶ ἐξέρχονται (αἰσθητογ) ὅσοι
 δευδα κοιναι ἡσοῦ. αἰσθητοδὲ ἡ Προβροσῆ.
 εἶτα κερὶματὰ τοῦ πνεύματος σου, ἀνασθητο
 μαρῆς. ὁ αἰσθητογ: μετ' μετ' ἀγγεῶν, καὶ
 το' ἀγία, ἀγία. ἡ εἰχῆ καὶ μαρῆς ἀναφορῆ
 αἰ εὐ' εὐ' τοῦ κερῆτοῦ, καὶ ἡ ἐπιμαρῆς. αἰ εὐ' εὐ'

Λειτουργία

μηδ' ὁμοῦ ἀπὸ πάντων χεῖρα τοῦ Πατρὸς
ἡμῶν, χεῖρα τοῦ: τὰ ἅγια τοῖς ἁγίοις, εὐλογία
καὶ τὸ κοινωνικόν. . ὅθεν γίνεται ἡ χάρις τοῦ
ἁγίου, εἴτε ἡ ὑποουμένη; Ἐναγκασιόφρατα
ἰστοῦμεν καὶ τὰ ἐκείνου προσέχετε.

26 τὰ ἱερά ἀνοικτὰ χοροῦ ἑθνια, καὶ τὰ
ἅγια καὶ ἁγία ἑκπρόσμενα ὑποχαιρῶν
ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. σχεδὸν δὲ κατήρη-
σαν καὶ τὸν τοῦ Δαυιδ ἑσπερὸν μετ' ὅμοι
καὶ μερῶν καὶ δέας χειουργίαι, καὶ ἀνεῖν ἰούθη
εὐλογησάντων ἡ ἑρῖα χειουργοῦντα ἱερατικῶν
γονυπετικῶν ἑκπρόσμενα, καὶ ἐν Ρώμῃ,
ἡ ἀναγκαστικῶν ἐπὶ σκαδροῖσιν ἢ ὑποσκα-
δροῖσιν γονυπετικῶν. καὶ ἐν Ἑλλάδι,

αἰῶρα μελαγχρικῶν ὑποσκαδροῦσιν ἀνε-
σοιχῶσι ὑποχαιρῶν ἡμῶν καὶ Μετα.

Μεταμεταβαλλοῦσιν ἀναγκῆ ἐν τῷ ἑθνεῖ, ἀν-
δρῶν γυναικῶν καὶ κληρικῶν μὴ χειουργῶν
μηδ' ὁμοῦ ὑποσκαδροῦσιν, εὐχῆ, γονυπετικῶν
καὶ ἐν ἑκείνῃ ἡ Δοξολογία, ὁποδαμενικῶν
εὐχῆ καὶ δαναομῆ ἀνακτόρου ἑκπρόσμενα.

Μελανόια J (id. Εξομολογίου)

Ναδαν. Marshall "ισρι ης τω μνρανόνθη
ωαδαμής, ωαρά η αρχαία ευμ.", οη ης τω
ωαρημείλο ενβητ νος τω αγγ. δεόχημ... η
αγγ. ευμ... ασοιενε τα μνροβα τω να εφρημ
μν νω γιάμωβα τω εαωητ εχρημ οωσρ εταε το
βαδύλατον .. εξομολόγησας επήρημον, άφρωμ
.. το ναδηνον τω να εωιχερηση μν ανρδα
ον η ευμ. ωαδαμ. τω άφιαρημω δεν δν
ναλαε να οφωρηνη χωρη μνδνον, η αωηω
τω νω άρξωμ ης ευμωρησ ης, δεν ζερω δεν
δειος αγγ' νωδ' η ανρ .. κοινωρη Palm. Αναφ. 62

Μεταξάνης

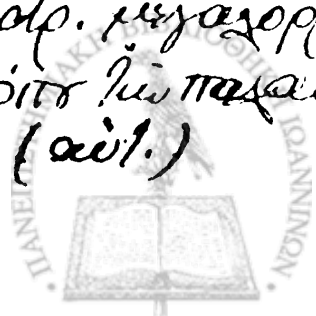
πρῶτον κανὼν. Πάντα ἐπὶ τῇ ἀναρρήσει εἰς
τοὺς οἴκους δρόνον.

· ἐν πανθῆμω τῆς ἐμμετοίας τυχρῆ
ἐπιδρονισμένος αὐτὸς τῆς κατὰ ἐπὶ τοῦ ἀγνώστου
του αὐτοῦ καὶ πατρ. δρόνου κ/πόχης ἀπὸ
δύο ἐξ αὐτοῦ ἀδελφ. ἐν χρωτῶ. ἀουσαριόν
τῆς γμ. σεβασμ. ἢ ὁρωτοδρόνε καὶ ἀγγλ.
ἐμμετοίς καὶ διαβεβαίωσιν τῶν μεταξῶ
τῶν δύο ἐμμετοίῶν ὑψιστάμενῶν χάριτι
θεοῦ ἀγαθῶν ὁμοσπονδία καὶ τῶν βασιλέων
ἐπιπέδῳ καὶ ὁμοσπονδία τούτων τῆς ἀνωθεν ἀν-
τιλήψει εἰς ἑξῆς ἐν μεσοτηρίοις κοινῶν
πίστεως καὶ χάριτος . . .

αὐθαλμοῦ.

Εὐχαριστῶ τῆς ὑμ. Παν. ἐπὶ τῇ φιλοφροσύνῃ ἀνοψ-
χία τῆς ἐνδρονισμοῦ αὐτοῦ. ἀγαθῶν δια-
ταί ἐν τῆς σχέσεως τῶν ἡδὴ ὑπερδύσας προσέ-
χομαι δὲ ὅσον ὁδηγήσωσιν εἰς συνωλερῶν κοινῶν
νῆαν μεταξῶ καὶ ἀγγλ. ὁμοσπονδίας καὶ τοῦ συνόχ
καὶ ἀναλ. ὁρδ. ἐμμετοίς. βραβυέλω καὶ κραται-
οῦσιν ἢ ἐρήνη τοῦ θεοῦ. Εμμ. ἀγγλ. ΜΒ 12 φεβρ.
1922/67

παρόμοια ἀπὸ τῆς ὁμοσπονδίας. μεταξάνης
ὁμοσπονδία καὶ ἐπὶ τῆς ἐπιστολῆς τῆς παλαιῆς.
συχαριστήριον τοῦ κερτοσῆ. 137 (αὐτ.)

Μεταξάνη Μεγ. ΟΝΔΙΝΟΝ ἔδου Ιουλ. 12, 1930 4

Ο ΠΑΙΡΙΑΡΧΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ ΟΜΙΛΕΙ ΔΙΑ ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΟΥ ΛΑΜΠΕΘ Η ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΑΙ Η ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΤΟΥ ΜΟΝΙΜΟΥ ΣΤΗΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ

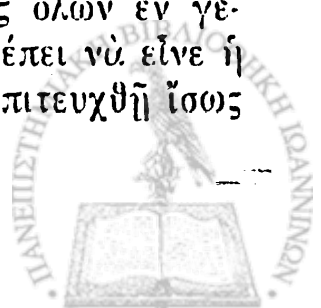
ΛΟΝΔΙΝΟΝ, Ἰούλιος. — Ὑπερτοιαζόσιοι ἱεράρχαι τῆς Ἀγγλικανικῆς καὶ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας συσκέπτονται, συζητοῦν, συνεορτάζουσι καὶ συμπροσεύχονται εἰς τελετὰς καὶ δεξιώσεις, τὰς ὁποίας εἶνε δύσκολον νὰ παρακολουθήσῃ τις ἐκ τοῦ σύνεγγυς. Καὶ ἔρχεται αὐθόρμητον τὸ ἐρώτημα : Τί πρακτικὸν θὰ προκύψῃ ἐξ ὅλων τούτων τῶν θεαματικῶν καὶ ἐπιβλητικῶν τελετῶν; Εἰς τὰς ὁποίας θὰ ἦτο περιττὸν νὰ σημειωθῇ ὅτι προεξάρχει ἡ φυσιογνωμία τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας. Καὶ τὸ ἐρώτημα τοῦτο προβάλλομεν κοφτὰ καὶ καθαρὰ πρὸς τὸν Παναγιώτατον, ὅστις μᾶς ἐτίμησε διὰ μακροτάτης συνομιλίας :

— Βεβαίως, μᾶς εἶπε, δὲν πρόκειται περὶ οὐσιώδους τινὸς σοβαροῦ ἀποτελέσματος. Περὶ ἐνώσεως δὲν δύναται νὰ γίνῃ λόγος. Τὸ δόγμα μᾶς χωρίζει ἀγεφυρώτως. Μία ὅμως πνευματικὴ προσέγγισις, μία Ἄνταντ, διὰ νὰ τὸ εἰπωμεν πολιτικῶς, κάποια συγγώνευσις τῶν ὁμοίων καὶ πρὸ παντὸς ἀδελφικωτέρα συμπιλίωσις... Γνωρίζετε ὅτι οἱ Ἀγγλικανοὶ, ἢ Ἀγγλοκαθολικοὶ, οἱ τῆς Χάι-Τσώρτς, μετὰ τῶν ὁποίων τώρα συσχεπόμεθα, ἔχουσι πολλὰ τὰ ὅμοια

ῥιστὰ διὰ νὰ συντάξωμεν κοινὴν δήλωσιν ἐνώπιον τῆς Διασκέψεως, εἰς ἀβεβαίως ὅτι ἡ δήλωσις αὕτη θὰ γίνῃ αἰετῶς δεκτὴ ὁμοφώνως καὶ θὰ παρακληθῶ, ὡς ἀρχηγὸς τῶν ἐδῶ Ὀρθοδόξων ἱεραρχῶν, νὰ τὴν παρουσιάσω εἰς τὴν Διάσκεψιν. Πρέπει λοιπὸν, νὰ κατανοηθῇ δημοσίᾳ πρῶτον ὅτι, μολονότι τελικὸς καὶ ἀπώτερος σκοπὸς τῶν ἐκατέρωθεν προσπαθειῶν καὶ τάσεων εἶνε ἡ ἐνωσις, αὕτη δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἐπιτευχθῇ τώρα καὶ δεύτερον ὅτι δὲν συνεργαζόμεθα καὶ δὲν συσχεπόμεθα μετὰ τοὺς Προτεστάντας, τοὺς Διαμαρτυρομένους, ἀλλὰ μετὰ τοὺς Ἀγγλικανοὺς τῆς Χάι-Τσώρτς, οἱ ὁποῖοι χωρίζονται ἀπὸ τοὺς Προτεστάντας ὅσον καὶ ἡμεῖς, ἂν μὴ χειρότερον.

— Εἶνε πολλοὶ οἱ Ἀγγλοὶ Προτεστάνται ;

— Βεβαίως, σχεδὸν τὸ ἥμισυ. Αὐτοὶ δὲν ἔχουσι ἱερωσύνην, οὔτε εἰκόνας, οὔτε ἄλλους τινὰς ἀρχαίους τύπους ἐκκλησιαστικῶν καὶ δὲν ἔχουσι οὐδὲν κοινὸν μετὰ τοὺς Ἀγγλικανοὺς ἢ τοὺς Ἀγγλοκαθολικοὺς... Βεβαίως ὁ τελικὸς σκοπὸς ὅλων ἐν γενεῇ τῶν Χριστιανῶν πρέπει νὰ εἶνε ἡ ἐνωσις, ἀλλ' αὕτη θὰ ἐπιτευχθῇ ἴσως

Μιλωγράσις ἐν τοῦ ἀρχιεπίσκοπου

Πραγματικὴ ἐρευνα τοῦ ἐπιγραφομένου ἄρθρου
σουτήματος καὶ κατ' ἐπάγγελμα χριστιανῶν ἐν
ταῖς ὑψηλοτάταις καὶ ταῖς μεσοκίαις τάξεσιν καὶ κοινῶς
καρναλισμοῦ καὶ ἐπὶ τὸν ἀληθινὸν χριστιανισμὸν
ἵκουσιν. Οὐίλβερφορς (William Wilberforce)
μνημογράσις ἐν τοῦ ἀρχιεπίσκοπου ἀθηνῶν 1841.
ἐν βιβλιοφ. ἀ. ἀρχιεπίσκοπου 16^{ου} σ. 14, 506.

Παραίνεσις ἐπὶ τῇ ἀμετανοήτῳ ἀφραδίῃ
καὶ ἐπιστροφῇ ἐν τῷ ἴδιον ἵκον τῶν ἀθηνῶν
ἀθηνῶν. 1857. Ἰωάν. Χ. Ν. Φυλάκτου 16^{ου} σ. 307

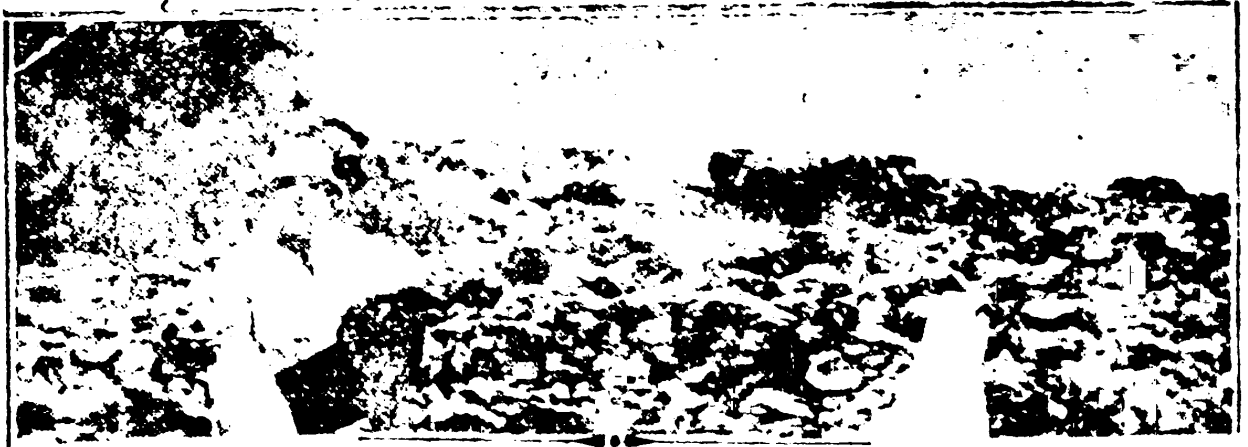
Περὶ τῆς αἰμῆς ἀναστάσεως καὶ ποσῆς ἐν δ. 3^{ου} Ἰουλ.
ἀθηνῶν. ἐν βιβλιοφ. ἀ. ἀθηνῶν. 1860 12^{ου} σ. 66

Περὶ τῆς κατὰ τὸν Π. δ. διὰ τὸν ἀλλοθροισμὸν
καὶ διὰ τὴν ἀδελφότητα χριστιανῶν ἵκον Ν. Νικητοπούλου ἠ. Π. γ.
ἴ. 1835 8^{ου} σ. 129

ΣΤΟΡΗΜΑΤΙΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΕΝ ΜΕΣΩ ΑΓΡΙΩΝ ΑΓΝΩ- ΣΤΩΝ ΦΥΛΩΝ ΕΙΣ ΑΧΑΡΤΟΓΡΑΦΗΤΟΥΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ.

Είπα: βέβαιος εἶμι ὅτι ὁ ἀθλητικὸς συν-
τάκτης τῆς ἀγγλικῆς ἐφημερίδος τοῦ
Πανακῆ ἤτο ἐξαιρετικῶς ὑπερήφα-
νος διὰ τὴν νίκην του. Ὁ ἰδρὸς ἐπρε-
χε ποτᾶν καὶ εἶχε κοκκινίστᾳ ἀνδρα-

Μέρο καὶ ἀγκυροβολήσας ἐν μιᾷ ἀν-
μώδῃ πλάτῃ τῆς νηϊδος Μελόνας. Ἐ-
πικρατοῦσε ἀρόρητος ζέστη καὶ, μολο-
γόντι ψαρεύσας ἐπὶ ἀριστῇ ὥρᾳ, ἐπι-
στας μόνον ἔνα μικρὸν κοκκινίστᾳ, ἔα-

ΧΡ. ΚΑΙΣΑΡΗΣ

Καντινάτου.
 ἡν κατέστη κατεῖχε τὴν ἐδραν τοῦ
 ποταμοῦ δὲ εἰς τὴν ἐν τῷ Ἀγίῳ Πάτρ
 ταντοῦ καὶ πάντοτε ὑψίστων ἡμῶν.
 Ὁ Ἑλλην ἰεραρχὸς ἀποκάλυψε
 δὲν ἡδυνῆν ἢ ἀντιπροσωπεύει.
 γῶ τῆς πολιτικῆς ἐκεῖ καταστάσεως.
 Ἐκκλησίας. Ἡ Ρωσία, ἀπλῶς, ἰο-
 Πατριάρχης καὶ τὰς Ἀποστολικὰς
 ἀπὴν, τὴν μετέβλεπεν εἰς τὰ λοιπὰ
 Ὀρθοδόξων, οὗτος δὲ, ἀποδεχθεὶς
 Κων)πόλεως, ὡς ἀρχηγὸν ὄντων τῶν
 τῶν Παναγιώτατον Πατριάρχων
 ἡ ἰο. Ἡ πόσις ἐστὶν ἀπὸ
 ἦσαν ἡμεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι: ἐπιση-
 χεῖ τούτο τὸ ἐπαίριον, οὐ ἐκλή-
 —ἐπρόσβλεπεν ὁ Παναγιώτατος —
 ἡ ἐφετερίη, ἄλλως, Διασκεψίς
 ἀσπρῶν τῶν Χριστιανιστῶν.
 τῶν, ὁδηγῶν δὲ καὶ ὄντων
 αἰσθῶν ἄφροντων μεταξὺ τῶν ὁμοιο-
 συν τῷ ἔργῳ δὲ ἀποσεγγιστῶν ἰο-

καὶ οὗτοι ἀφῶν ἀνεβλῶσαν εἰς τὸν
 ἐπὶ ὄντων τῶν σήμερον μεταξὺ τῶν
 ὁμοῦ καὶ ἐπὶ τῶν ἀποστολικῶν ἰο-
 οὐ κατὰ ἐκκλησιαστικῆς Ὀρθοδοξίας ἰο-
 ἡγορίας καὶ κατ' ἰδίαν ἀνεπίσημοι
 τῶν ἀπὸ τῆς ἀναμνηστικῆς, ὡστε
 ἡμεῖς καὶ βεβηλὰ ἀποκαταστήσασθαι καὶ
 εἶνε ἀδύνατον. Ἡ Ὀρθόδοξία ἐχει
 διεκδικῶν εἰς τὴν ἰδίαν. Τούτοι
 ἰοῦν ἔσοι, καὶ τὸ ἀποδοῦν τῶν
 ἡμεῖς ὡς οὐκ ἀποδοῦν, καὶ κατὰ κε-
 νεῖσθαι τῶν Ἐκκλησιῶν, δὲν σήμε-
 Ὀρθοδόξων Πατριάρχων καὶ Ἀ-
 λειόδοξων, ἐπὶ τῶν ὄντων τῶν
 τούτοι. Ἡ ἀποσεγγιστῶν ἡμεῖς εἰς τὸ
 ἰοῦν ἀνεπίσημοι εἰς τὸ ἀποδοῦν
 ἡμεῖς ἐκεῖ κατὰ τὴν ἰδίαν τῶν
 ἀπὸ τῆς Ρωσίας. Ἡ ἀποσεγγιστῶν
 τὴν ἀποσεγγιστῶν καὶ τῶν
 ἡμεῖς τῶν Ὀρθοδόξων: ἀπο-
 Διατὴν ἰοῦν, καὶ τῶν ἀποσεγγιστῶν.
 εἰς τὴν καὶ τῶν ἀποσεγγιστῶν.
 ἡμεῖς ἡμεῖς. ἔχοντες ἰοῦν, ἔχοντες

Μεταφράσεις (αυτῶν ἀρχαίων) 3

Περὶ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ ἀγ. Παύλου, Πραγ-
ματεία ὑποὶ τοῦ Λόρδου Λυττελτῶνος μεταφρ.
εἰς τὸν ἀρχαίον (δωρεασίον) Ἀθηνῶν.
ἐκ τῆς τυπ. ἀγγ. ἀγγελοῦ 1843 16^ο σ. 125

Γωάννου πρὸς τὸν Γέβωνα μεταφρ. εἰς τὸν ἀρ-
χαίον. Ἀθην. ἐκ τῆς τυπ. Ν. ἀγγελοῦ 1844
16^ο σ. 168

ὡς πρὸς τὸν τυπ. φάσματι καὶ τὸ ἴδιον τυπογρ.
ἔδωκε ἔρμος ὑπὸ τῆς κασινοκάρτα. ἡραζοντο καὶ
οἱ δύο ἀδελφοί Νικίτη καὶ ἀγγελοῦ ἀγγελοῦ
τὸ βελγιάριον τοῦτο ἀναερεῖται ἐν τῇ τῆς 16^ο
καὶ 15^ο κατὰ τοῦ χρόνου καλυφθῆναι τοῦ Γέβωνα
ἐν τῇ περιφ. ἱστορικῆς συγγραφῆς. αὐτοῦ καὶ
ἀνεκδοκῆς ἀρχαίων ὁ συγγ. μετα' ἐπιλογίης.

Ἀσωπτικός πρὸς τὸν Παιῖνιν
ἦτοι Ἀσωπία ὑποὶ τῆς ἱ. Γρ. δι' ἐπιτοχίῃ πρὸς τὸ
θεωρεῖται Παιῖνιν συγγραψία τοῦ "Ὀρθοῦ λόγου" μετα-
φρασθεῖσα εἰς τὸν ἀρχαίον ὑποὶ θυαλουῦ ἐπισκοπῆς
Κωνσταντίνου καὶ καδύ. τῆς δρο. ἐν τῇ Π. τῆς Κωνσταντ.
Ἀθην. τυπογρ. Ν. ἀγγελοῦ 1844 16^ο σ. 253

ὁ Παιῖνιν ἦτοι δεισιπύς (ὅν ὁ συγγ. δωρεῖται χεῖρα τοῦ
αὐτοῦ) καὶ προσέλαβε ἱταμίλια τοῦ προσηλῆ καὶ αἰσσι-
μασμάτῃ μετὰ ὑβριστικῆς ἐπίδοξας. ὁ συγγ. αὐτῶν
τὰ εὐστοχῶτα καὶ διακίσει ὅλα τὰ κατὰ.

Μεταφράσεις (ἐν τῷ ἀρχαίῳ) 2
ἐγκυρίδιον θεολογικῶν πηγ. ὑπό
Archibald Alex. Hodge (D.D.)
καθηγούμενος ἐν τῷ Western Theol. Semi-
nary (ὑπό Μ. Α. Καλαποδίου)
ἀθηνῶν 1874 10^{ος} σ. 91

Ἐσωτερικαὶ ἐναρξιαὶ καὶ ἐξωτερικαὶ καὶ ἱερὰ
θεωρία ἀφ' ἑαυτῶν εἰς ὅλην ἀνθρωπίνην ἐπέδον ἀρχαίης
μεταφραστῆσαι ὑπό Ν. Βάμβα ἐν Ἐρμηνείᾳ ἐν τῷ
ἐξ ἀμερικῶν βιβλικῶν ἱστορικῶν ἀποστολικῶν παρὰ
τοῦ ἀνδρισμοῦ J. I. Ροβερτσόν ἐκδ. 16^{ος} σ. 164

Ἐπίστωλὴ ἐπιφυλάξια θεωρεῖ ὡς ἀποδεικτικὴν
καίματος τὴν εἰς τὴν χάριτα καὶ μεταφρα-
σὴν τῶν Π. Δ. Α. ἀμβραζικῶν Β', 115

Μεταφράσεις (σε δύο αγγλικά) 3

Μεταφράσεις ἐν δύο αγγλικά 1

Ἰδ. ~~Καυτανδίδου~~ παραλογον ἐκδόσεων -
ἐν Βελγίῳ ἔβησε. ὑπὸ Ζανδοιτη 2 σ. 95: 25

Ἡ ἀρχὴ τοῦ Κριστιανῶ ἀποδηγησῶν
ἀπὸ τοῦ κόσμου τοῦ ἐν τῷ περὶ τοῦ ἐν ἐκείνῳ
ἐπιτίμου ὑπὸ Γεω. Βοσνιάνου ἀδυνε;

ἐν δύο τυπογρ. Ν. Αγγλίδου 1854

ὁ συγγραφεὺς ἄλλος γυν. ἐν ἔσοτον. 1628.

Τὸν κερὶ τοῦ ὁ ὁδὸς ἄλλοι μεταφράσεις ἐν
σχῆμα ἐν ὑπὸς Τυμοδρον ἐν τῷ τῷ κερὶ ἐπιτο.
ἐν τοῦ ἀποστ. Παιὶχι ὑπὸ τοῦ ἀδελφ. Σαρπ.
ἐν τῷ περὶ τοῦ Οὐρίσωνος βιβλίου ἐν ἐν ἀδυνε, φρα-
γεῖσόν σου ἑλευθέρη Μετῆ. 1828 6^ο

Ἀποδείξεις ἐν τῷ Προφητικῷ δὲ τῷ γὰρ

βιβλίῳ εἶνα Τραφῆ προφητικῆ παραβασίδ.

Καρ. Α. Κεῖδρ Μετῆ. 1832

Ἱστορία τοῦ Γωσία Βασιλείου ἐν τῷ Γουδαίῳ.

ὑπὸ Θ. Χ. Γαλαδουδέλου ἐν ἀδυνε. ἐν ἐκ

τυπογρ. ἀγγ. Αγγλίδου 1840. σ. 160

Στοιχεῖα τοῦ πῶτις ἐπιστήμης ὑπὸ φραγκ. Ουχι-
δαίου πῶτις τοῦ Βρανίς Παιὶχι.

σ. 358 ἀδυνε. 1843 τυπογρ. Αγγλίδου.

Βιβλίον ἐν τῷ Νεογαιῶ περὶ φυσ. ἐπιστήμης ὑπὸ Θ. Χ.

Γαλαδουδέλου ἐν δύο αγγλικά ἐν ἀδυνε. τυπογρ

σ. 111. 7 - 9.

Μεταφράσεις. (ἐν τῷ Συγγνωμῷ)

ὁ George Ratcheffe Woodward ὁ ἔχγονος τοῦ
τοῦ λόρδοῦ Βύρωνος, διδάχθεις ἀπὸ τὸν Dr. Buller
να διαμύσῃ μετὰ τῶν μαθητῶν τὸν Χρυσά
στομον καὶ Ἄνδρ. Κοήλιν καὶ τὸν Δαμασκηνόν, σ. 25,
τὴν ἁγίαν Κοοριάν καὶ Ρωμ. τὸν Μεγρόν μετὰ
φρασίαν ἐν ἀγγλικῷ στίχῳ. ἐκ τῆς ἐξ. Μηνιαίας
τοῦ ἐκφραστῆ καὶ ἄλλοις ἔργων. (1925) 1 3

Μετουσίωσις ἢ μεταποίησις κινῶ ἑσσιῶν²
τοῦ ἄρτου καὶ οἴνου διὰ δύναμιν ἠεροδευχθῆ δα-
κτύλου. Παιτρ. Διατρ. 183.

Περὶ μετουσίωσις Εὐαγγ. Κήρυξ 1867 σ. 259ε-
ἢ ἐν τῇ εὐχαριστίᾳ μετουσίωσις. Χρυσ. ἐν
ἀρχῇ τῆς πρὸς μετάνοιαν θ' ὁμιλίας καὶ
εἰ τὴν ἰσοδυναμίαν τῆς ῥουθῆ ὁμοί. Α-Β'

Μετουσιως (ιδ. ευχαριστία)

1

Περὶ τοῦ μυστηρίου τοῦ διὰς ευχαριστίας
ἵωσ Διον. Μαρίνου Σαλωνδισ. (ἑνωσ. διατ.)
λαμφορὸν (ἐν Ευαγγ. Κυρ. 1866 σ. 1-16

Ἔγραφον ἐν ἀδην. ἡ' 16' Νομ. 49-71.

1865. ἐπι τῆ βασιρῆ τῆ πατρῆων
ελληνικῆ καὶ λατινικῆ.

Κατὰ ἀξίωσιν εὐσφ. ἀρχίνῃ.

Κατὰ τὴ μετουσίωσιν : "οὐκί δι μόνον ἃ βασι-

χῆς ἀλλὰ καὶ ἄλλοι μεγάλοι ἀξιωματικοὶ καὶ θεοὶ τῆ
δύο βασιλῶν ὁμνῶσιν ὅτι ἀπορριώθουσιν καὶ ἐκδρο-
γαρίην καὶ ἀνοσίαν τῆν περὶ Μαρουσ. διδασκαλι-
αν καὶ τῆν ὑποσηνησιν τοῦ μετσο. ἄρτω δὲ ἀξίω-
σιν φριμαίειν πρὸς τὰ ὄλα τῆν εὐσφῆν Παγγερ. Αἰετ.

3) Περὶ δὲ τοῦ μυστηρίου καὶ ευχαριστίας ἔχοντον ὅρα
τὰς γνώμας τῆν ἑβραϊκῆν γινῶσιν ἰουδαϊκῆν ὑποσηνησιν

ὅσα γράφοις ἐξ ἑβραϊκῆ συνέχασιν (οἱ ἄλλοι ἰουδαί-
οι) ἑαυτοῖς ὅτι "ἄσασα ἡ ἑβραϊκῆ εἶναι ἡδὴ ὁμοί-
φωτος περὶ τῆς ὑγιῶσι διδασκαλίας, οὐδ' ὑποσηνωί-
ζεται καὶ ἔχον τὰς εὐνοίας εὐεῖνας τῆς μετουσίω-
σιν ἢ τῆς μετουσίωσιν (ἡδὴ ἡ τοῦ λουδ. εὐσφῆ)

ἄρ. κη "Ἡ μετουσίωσιν ... εὐεῖλο πρὸς τὰς εὐ-
σφῆν δευσιδαμονίαν" καὶ "δὲν ἡ τοῦ χριστοῦ εὐλο-
γῆ καὶ φιλανθῆσαι, καὶ περὶ ἐπίρησαι, καὶ ἀνιψῆσαι ἢ
καὶ προσσηνωίησαι, ὅσα σημερον τὸ ἔδα τῆν πα-
τριῶν". 79 ἄννοιησαι κοινῶτα, ὅτι ὁ ἄ. καὶ ὁ.
καὶ εὐχ. μετουσίωσιν καὶ τὸ δ. καὶ τ. καὶ τ. οὐδ' ἀνιψ-
δὲν ὅσοι καὶ ὅσοι. ἀλλὰ διὰ τῆν ἀνοσίαν εὐδὴ μετὰ τῆν
ἰσσοφῆσιν

Μητιόσται,

φέρουσαι δὲ τὸ σῶμα ἐν τῷ εἶμι. καὶ φέρουσαι,
ἢ ἀναγιγνώσκουσαι φασγίος καὶ ἀναγνωσθεα. ἀλλὰ
προφανῆς ἡ ψὴρ καὶ ψυχῶν εὐχαὶ δὲ ὑπάρχουσαι

Παμ-Αιαρ. 150

Μητιόσται ἐνκαρνιασθῆναι δὲ γινώσκουσαι καὶ ἴσθαι
μν. ἢ εὐχαὶ ἡ ψὴρ καὶ τὸ πνεῦμα οὐκ ἐλάττω
συνεχῆσαι ἐξ ἰδιῆς στερῆς ἢ φημιανδρῶσται, οὐκ
καὶ ὑπὸ ἀσπέρῃ. οὐδ' ἐστὶν τῷ ἴσθαι, εὐχῆσαι.
φοῦσαι συνεχῆσαι τῷ σῶμα εὐχαὶ, οὐδὲ τὸ σημεῖον
αὐτῷ τῷ σῶμα. 153.

Μοναχ. βίος

Ἔρρ. ὁ Η' μακρήγρονος. γὰρ τότε νισάρχοντα.
 μοναστήρια κ, ἡ ἀρχὴ τοῦ μον. βίου οὐδαμῶς
 διδάσκονται ἐν τοῖς 110 ἀράροις, οὐδ' ἐν τῷ δευτε-
 ροκλίω τῷ εἰδὶ ἀνάβει γυμνασίῳ, ἐν τούτοις
 « γὰρ τὰ δεῦν ἔλεραν ἕσσοψιν ἡ τοῦ μον. βίου
 ἀρχὴ εἶναι ἡ μακ. διδασκ. ἡ ἀρχ. εὐμυ. κ
 σημερον κ, ἀχολοῦσιν, ἐπειδὴ παρὰδεχθῆ
 κ, ἐδιδάσκοντο ἐφ' ὄψιν ἡς πρὸς κ, ἀποσο. εὐμυ
 κ, αὐτὸς ἡ ἀρχ. εὐμυ. ὡς κ, κ, εἰ. κ, οὐδὲν
 ἡ ἀπορριφθῆ ἡ μακρὸν ἀσθῆ ρητὴς νισὸς κ, ἀρχ.
 εὐμυσις Πατρικ. Διαρ. 70

159 Ἄν κ, ἡ εὐμυ. μηδὲν οὐκ μακρὸν ἀσθῆ δι' ἐπι-
 στήμονος ἀπορριφθῆ τοῦ μον. βίου, μοναστήρια
 δεῖ νισάρχοντες. (ἡ ἀπόβασθ ἀνεγέρουσι Μοναχ
 ἡδὲ ἀπορριφθῆ γάμικα) , κ, ἀναλ. εὐμυ.

Ἦς 1920 ἔξελ. λαμπρὸν ἐπιβροσθῆ εὐποσοειφθῆ
 κ, τὴν γυναικεῖαν Μονίμ τῶν κλενας κ, εἰ-
 δε κ, εὐμυσις τὸ ἔργον μετὰ τῶν κερσιβρῆσιν.
 ἀδελφοὶ κ, ἀρχ. εὐμυσις εὐμυ. α. 1920 κ, 312

Μύρον. (ιδ. εὐχέλαιον)

δρε(δευροῦσι) παλαῖ μ. - χειροδρία
μυχρήνω ἰοδ αχ. Μύρον ἐν μὴ αναγκαίαι
εἶναι ἀρρονεδ, ὑπερὶ τοῦ εὐαναγνύειν αὐτῆ
ἢ χεῖρον ἢ ἀρρονεδ.

Ὁτε δὲ δεξοῦσι τὰ χεῖροι ἐν ἑαίς τοῦ
αὐδενος.

Δεν ἀγιάζουσι γέρον οἱ τοῦ ἀγγ. εὐμ. ἐπι-
σημοῦσι οὐκ ἀγιάζουσιν αὐτοῦ ἀναγκάτως ὡς
βαβέλων, , Παρμ. Αὐτορ. 137.

Μωσής. Γω. Σαρως. (Ευ. Α. ΚΑ) 1
 325.
 δραμεδα τὰ ὄριον τὰ μετ' ἐξου-
 ρου ἰσχυρῶς ἐπισημαίνον ἐν ὁμοίᾳ τῆ
 θεοῦ καὶ πατρὸς ἐκείνου ἐκείνου
 καὶ ἰσχυρῶς. ὅπου ἐπισημαίνον με-
 τὰ τὸν ἴδιον τὸν Κεφ. 2. Στ. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 841. 842. 843. 844. 845. 846. 847. 848. 849. 850. 851. 852. 853. 854. 855. 856. 857. 858. 859. 860. 861. 862. 863. 864. 865. 866. 867. 868. 869. 870. 871. 872. 873. 874. 875. 876. 877. 878. 879. 880. 881. 882. 883. 884. 885. 886. 887. 888. 889. 890. 891. 892. 893. 894. 895. 896. 897. 898. 899. 900. 901. 902. 903. 904. 905. 906. 907. 908. 909. 910. 911. 912. 913. 914. 915. 916. 917. 918. 919. 920. 921. 922. 923. 924. 925. 926. 927. 928. 929. 930. 931. 932. 933. 934. 935. 936. 937. 938. 939. 940. 941. 942. 943. 944. 945. 946. 947. 948. 949. 950. 951. 952. 953. 954. 955. 956. 957. 958. 959. 960. 961. 962. 963. 964. 965. 966. 967. 968. 969. 970. 971. 972. 973. 974. 975. 976. 977. 978. 979. 980. 981. 982. 983. 984. 985. 986. 987. 988. 989. 990. 991. 992. 993. 994. 995. 996. 997. 998. 999. 1000.

Μυθολογία (Ευμ. α. κΑ 325) 2
 Ἰνδὸν ὄνομα τὴν εὐμ. κΒ ἀγγ. περι-
 ἔχει ἐπισημασθῆναι τὸν κερσοῦνις, ἡ ἐχέ-
 γρον τοῦ τερφῆν τὴν ἰσοαιμαλαδί-
 ταν καὶ ἀσπίδα καὶ ἑνὲς ἀφ' ἑνὸς
 ἔφ' ἑσῆς τὴν εὐμνοσία καὶ τοῦ τερφῆ
 καὶ μυθολογία μετα κερσοῦνι. Μετα
 τὴν ἰσοαιμαλαδίαν ἀποκαλεῖται ἐπι-
 ἑββαίων (ἡλοὶ ὄφρῳνα) καὶ ἐν ἰσοαι-
 μαλαδίᾳ ἀποκαλεῖται τοῦ ἀρ. βασι-
 ἀνακρῆσις τὸ ἴσον καὶ ἔστι τὸ τοῦ κερ-
 σοῦνι κερσοῦνι ἀφ' ἑνὸς εὐμνοσί-
 αλοῦ κερσοῦνι καὶ εὐμ. καὶ ἐν ἑσῆς
 τοῦ ἰερφῆς. Ἐν καλάνιζι ἀποκα-
 λεῖται τὸ μετακέρσοῦνι καὶ ἰδοῦ καὶ ἄλλοι
 οἱ τὴν καλαγαλλὴν ἀνάμω. Ἐν
 βυλῆρος. Διαβάσει καὶ ἰερολογίαν
 δι' ἰσοαιμαλαδίαν τὴν καμνοῦν μετα
 ἀποκαλεῖται κερσοῦνι ἀποκαλεῖται. Τοῦ κερσοῦνι
 καὶ ἰερολογίαν ταῦτα ἀπο-
 λεῖται ἢ ὁποῖον ἀποκαλεῖται ἀποκαλεῖται

Μυστήρια - Τω. Ζαριου. (Ευγ. Αχ. ΚΑ. 3
325)
Τω. Ευγ. Τωδ Κρίστου η, ναονίτα
δεύσα χάρις, ναλχολα ο αδερφάι η
ρεσημον δέου εν τω βιωτικέ Ευγ.

: Αρδ. ΚΕ' "Τα ωνίνα ηείνα Μυστήρια, η
κοινυς όνομαζονται είναι λογίκα όποια έβγα
σησαν εν τω δευδαρχίη, μεμίνου, τω Αωοδ.
η, "δεν διατακθουσαν ένα δευδαρχία η ω
ρεφερυταί."

Τα γαίη τω Αγγ. Ευγ. συνδέονται άηουσαν
αυχου η άωοχίη, ότι όλο γώνον η μυστήρια η πόρ
χουσαν, ότε δέ ο άριθμω ... ούραται οροδοβα η
οριότης εώτα, όχη άρνούντα τω η, όάντα ορι
ομόν άωοσιέη ομίσου η Πρωτοομόν
Παυλ. Διατ. 79.

ης ηρωμης (αδίου) οροί οταν ται δι τα άιόδη ται
π άντη αναφορής η κίνη βασι ομαρεμής ευχα
ριστία χρωμενοι ουνεοφαν τίνης ται τρωγ. η τω
εΰχεοδα ται ται ού βουρομετας ... ωριχ. πρ. η πρ. ο.
119f. 1A 429B

Μυστηρία

5

"Μοχλὴ κατὰ τὸν 13' αἰ. ἰρσοὶ οἱ ἀριστεροὶ
 τῶν ρωσῶν. ἡ ἐβραϊκὴ κατὰ τὴν ἐκδοχὴν δι' οἱ ἀριστεροὶ οὐ
 λοσὶς κατὰ τὴν ἐκδοχὴν τῶν ἑλλήνων. διδασκαλία οὐκ εἶναι
 παραδοσὴ τῶν ἀποστολικῶν καὶ τῶν ἀρχαιοπαιδικῶν
 χρόνων, ἀλλὰ μόνον τῆς ἀποστολικῆς ἐκδοχῆς,
 δευτέρως. 8 αρθ. τοῦ συνόλου κατὰ τὸν ἑλληνα.
 ἀποδοχὴ τοῦ 1844 Νέοι. 3 Oct. 1874

Ἐν τῇ ἐν Σαμβεθῇ οἱ ἀποστολικοὶ
 τοῦ οἴκου. Πάτερ. ἡρτυκῶσαι τὸ πνεῦμα
 τῶν ρωσῶν κατὰ τὴν ἐκδοχὴν ἑλληνικῶν

Νησιεία

Νεοφωτισμοί (id. Guettée)

Τὴν αἰτιόσιν τῶν ἐν Νεοφωτισμῶν ἄλλου
Ορθοδ. ἰσχύος καὶ ἀρχαῖον ἀποστολὴν αὐτῶν ἁγίων
Μύρων πρὸς χρῆσιν τῶν ποιμένων αὐτῶν. Ἐπει-
δὴ δὲ ὁ νεόφωτισμος τοῦ ἐν ἡμῶν ὁ ἀρχαῖος
Ορθ. ἰσχύος καὶ εἰρημῆ τὴν δεξιὰν χειρῶν
ἵστος πρωτολαμπρῶν διακρίσει εἰς τὴν ἐν-
εργασίαν ἢ Μ. Ἐλευθ. ἀποστολῶν αὐτῶν
εἰς τὴν εὐκαρπία τῶν ἐν ἀνεφάνιστον
μετὰ τῶν χειρῶν τῶν ποιμένων . . .

Ἐλευθ. Ἐπιστ. Καλλιερ. Περ. Β' Τόμ. 3
(1872) σ. 184

Οβερβεν, Palmer, Κουτοταγῶν
(id. Λυκούρ.), Βιερριν. Guettée,

Νηστεία

Η νηστεία τῶν μαθητῶν τῶν ἰσθμῶν ἐκείνη διακρί-
ματ' ἀσπερίων, ὑψιῶν - - μαζοῦ δὲ τοῦ νομοῦ
ὁσσοδήσθη καὶ κατ' αὐτὴν ἐκ τῆν ἰσθμῶν κατ' ἡ-
ζαμβάνει τῆν ἡ. Κοινωνία ὑποαμφιπέλου ὑπο-
ταύσασιν καὶ ἀσπαρτάει καὶ ἔρχονδε σιδαιμονίῃ καὶ

Πασιτομοδ. Πατριρ. Διαφ. 80.

Μαυροπῆς ἐκ διακρίσιν κατὰ διαφόρου ἡμερῶν
δὴ συνηδίζουσι τὰ κατὰ τῶν ἐκείνων μόνον καὶ
ὅσα τῶν ἰσθμῶν ἡμερῶν τῶ Μην. Ἰουλ. καὶ τῶ Μην.
Παρασκευῶν κατὰ τῆν ἡμερῶν ἰσθμῶν
γενος νηστείας, ἧς ἐπίσθη ἀσπαρτάει ἰσθμῶν
σικυμαλῶν, ἡρώχουσι τεταρ. ἰχθῶν ἀνευ ὑψιῶν
(ἢ καὶ μετὰ ὑψιῶν) ἐκ γένου. ἡμερῶν νηστείας
καὶ ἀσπαρτάει εἶσαι ἀσπῆ, ὅσα ὑποαμφιπέλου ἰσθμῶν
τῶν ἀσπῆ. ἑμυχνοίας, ἀσπῆ ἢ ἢ ἐκ τῶν ἰσθμῶν
Καλενδαρίῳ - - παρακρίσθη ἢ ὑποαμφιπέλου
αὐτῶν ὑπο τῶν ἰσθμῶν... καὶ κατ' αὐτὴν τῆν
ἰσθμῶν κατ' ἡν μὲν δὴ τῶν τὰ ζάβωσι καὶ
ἀσπῆν κοινωνία ὑποαμφιπέλου κατὰ τῶν ἰσθμῶν
δὴ ἀσπῆ καὶ ὑψιῶν, (δὴ τῶν ἀσπῆ
κατὰ τῶν ἀρχὰ τῶν ἰσθμῶν.) Πατριρ. Διαφ. 93

52 ἑμυχνοίας... ἢ ὑποαμφιπέλου ἐκ ἀσπῆ εἶσαι κατὰ
τῶν ἰσθμῶν καὶ κατ' αὐτὴν ἐκ τῶν Μην. Πατριρ.
σικυμαλῶν καὶ τῶ Μ. Σαββῶν.

Ο βερβικ οργανισματα

Die providentielle Stellung des Orthodoxen Russland und sein Beruf zur Wiederherstellung der rechtgläubig. Kathol. Kirche des Abendlandes. Halle 1887

Die einzige sichere Ausweg für die liberalen Mitglieder der römisch-kathol. Kirche. Offenen Briefe an den Graf. D. Tolstoj. u. y. Halle 1870.

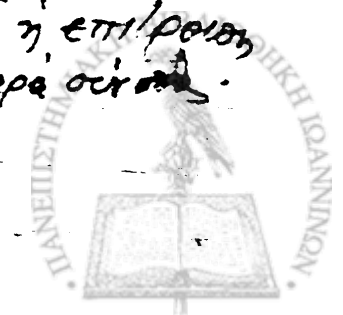
Die rechtgläubige Katholische Kirche und ~~eine~~ Ein Protest gegen die papstliche Kirche und eine Aufforderung zur Gründung Katholischer National-Kirchen. Halle 1869.

Therbeck Γερμανός Διοχόρ. Συμμ. Ουκδ. Α' (1880) 21

Πρὸς ἡμετέραν ἐπιτροπὴν ἐπὶ τῆς ἐκπαίδευσης

Ἐπιτροπὴ καὶ ἄλλοι: Οὐκ ἀντιθέτως τῆς ἀρχαίας δικαιοσύνης καὶ
 συνόδου καὶ τῆς Ρωσικῆς ἐκπαίδευσης ἐπιπέδου
 συστάσεως, ὅπου εὐτυχιστοὶ, ἀνεκδοτοὶ οὐκ
 ἴσως κτηνὸν σκεπτικῶς τοῖς ἐξελ. καὶ φιλοσοφίας
 ἡρώοις κερὸς οὐκ ἔμοιχαί εἶπον εἰδομένηται οἱ
 καὶ τῆς Αὔστρου. καὶ εἰς τούτω ὑπέβαλε καὶ σχεδὸν ἐκ-
 τέρεια, κερὸς ἐξήρασαν ^{καὶ ἐπιπέδου ἐκπαίδευσης} ἐξελ. ἐκ τῆς ὁδοῦ
 οὐκ ἐκπενοία. Τὴν ἔμεινον λαὸν τοῦ ἐξελ.
 ὅσο. μετὰ τῶν συστημένων αὐτῆς σχετικῶς εἰς
 φραγμὰν αὐτῆς ἡ ἀρχαία συνόδου καὶ τῆς
 Ρωσ. ἐκπαίδευσης κερὸς τῆς ἐκπαίδευσης κτηνὸν
 καὶ ἀφροδίαν ἐκ ἀποφαστικῆς γνώμης εἰς τούτου
 (καὶ εἰς ἡμετέραν ἀντιτροπὴν ἐν τῆς ἐπιτροπῆς)
 Μετὰ τὴν ἐξελ. οὐκ ὁ δ. ὁφεί. ναυαχθεῖς κερὸς τῆς
 Μην. καὶ Χρυστοῦ ἐκπενοίας μετὰ τῶν ἐξελ. τῶν
 οὐκ ὁφεί. ἀνάγκη καὶ Α. ὁ Π. ἐκπενοίας
 τῶν ... αἰθῶν ... καὶ ἐκπενοίας λαὸν ...
 εἰσὶν κτηνὸν ἡ ὑπόδοσις κερὸς τῆς ἐξελ. συνόδου, καὶ
 συστημένων καὶ τῶν ἐκπενοίας ἐκπενοίας
 αἰθῶν ἐκπενοίας ἐκπενοίας ἐκπενοίας ἐκπενοίας
 μετὰ τῶν ἐκπενοίας ... καὶ ἐκπενοίας ἐκπενοίας
 νόμος ἐκπενοίας ἐκπενοίας, ἐκπενοίας ἐκπενοίας
 ἐκπενοίας ἐκπενοίας ἐκπενοίας ἐκπενοίας ἐκπενοίας
 ἐκπενοίας ἐκπενοίας ἐκπενοίας ἐκπενοίας ἐκπενοίας
 ἐκπενοίας ἐκπενοίας ἐκπενοίας ἐκπενοίας ἐκπενοίας
 ἐκπενοίας ἐκπενοίας ἐκπενοίας ἐκπενοίας ἐκπενοίας
 ἐκπενοίας ἐκπενοίας ἐκπενοίας ἐκπενοίας ἐκπενοίας
 ἐκπενοίας ἐκπενοίας ἐκπενοίας ἐκπενοίας ἐκπενοίας
 ἐκπενοίας ἐκπενοίας ἐκπενοίας ἐκπενοίας ἐκπενοίας

Unschuldk ... αὐτὸ ἐκεῖ νῦν προσηδία 2

Ἡ ἀρδ. εὐμνησία: ἔπαιξε ἰσχυρὰ ὅτις
αὐτὸς φρονεῖ ὅτι δυνατόν ἐστὶν ἰσχυρὰ ἐν τῇ
ἀνοσι ἀρδ. εὐμνησία εἰς τὴν ἑσπέρην τῶν Δια-
τάξεων ἕως μέχρι τοῦ 9' αἰῶνος τῆς εὐμ-
νησίας ἀγχιζέται ἰσχυρὰ εἰς τὴν ἐπιδρωτὴν
ὁμοίως γράφει καὶ ἰσχυρὰ καὶ τὴν

"Ὁρδοδοξία καὶ ἰσχυρὰ ἐπιδρωτὴν
ὄν" εὐμν. ἀρδ. τ. 1182.

Ἡ "ἀφελὴς αἰσχυρὰ ἰσχυρὰ ἰσχυρὰ
ἐν τῇ εὐμν. ἀρδ. ἡ δὲ ἀφελὴς αἰσχυρὰ
ὁμοίως ἀφελὴς αἰσχυρὰ ἰσχυρὰ"

75 Ἡ ὁμοίως ἀφελὴς ἐν τῇ ὁρδοδοξίᾳ
καὶ ἐπιδρωτὴν ἀφελὴς ἀφελὴς ἀφελὴς
αὐτὸς ἐπιδρωτὴν αἰσχυρὰ τὸν αἰσχυρὰ ἀφελὴς
ἰσχυρὰ "Ἡ ὁρδοδοξία ἐν ἀφελὴς
ἰσχυρὰ τὸν ἀφελὴς ἀφελὴς ἀφελὴς
ὁμοίως" ἐν ἀφελὴς καὶ τῆς ἀφελὴς 1865

ἰσχυρὰ ἰσχυρὰ ἀφελὴς ἀφελὴς ἀφελὴς
ἡ ἀνοσι εὐμνησία αἰσχυρὰ τὸν αἰσχυρὰ
ἰσχυρὰ αἰσχυρὰ ἀφελὴς ἀφελὴς ἀφελὴς
ὁμοίως ἰσχυρὰ ἀφελὴς ἀφελὴς ἀφελὴς
καὶ ἰσχυρὰ ἀφελὴς ἀφελὴς ἀφελὴς
ἰσχυρὰ ἀφελὴς ἀφελὴς ἀφελὴς

"Οφρβρεε.

ο αρχιεπισκοπος χριστοφαντομοσ, η δε δια τον
 εν τη Διοσε χριστ. η μισθω οδωρια ετραε
 τα εστανθη εβ η εσο οχιομαλα παρα
 οσανον ηε Δνε ευμνοιασ. γανωιδαση
 η η Δστ. ευμ. αωβη αωσ ηε εωσχα λαυη
 η ιδεα η εωσχολοουσα αωσχελεωυ
 τον ωφωρεομινον η δρωτηριον τον
 ανδρα τον 1869 υποστηριξε την ιδεαν
 των δια τον ουγγ. "Η ορθοδοξος καθ.
 ευμνοια, διαμαρτυρως παρα ηε παπ.
 ευμνοιασ η ερωσμενος ωρος ιδρυου
 καδοη. ορθοδ. εθν. ευμνοιαυ." εβ
 η ερχοση εν Λονδ. μεδιου τη "Ορδ.
 καθ. εωιδεωρηου" η εχρησιμεωου
 εβ τον οωωδαοιρω ωαρωονη τη
 εν Αγγλια ευδω. τωσση ωρε τα αρχ.
 ευμ. διαταξου. αωσ τον 1867 εχε
 δημοσιωου εν Αγγλια. αναφορα ωρε
 η εν Ρωσ. ονοδοη, δι η ωρωλιεντο η
 μετα ηε ορδ. ευμ. ενωση. η οωξιασ ι-
 κανον οριδηον υπογραφαυ ενεχεριση
 (αηη εδημοσιωη εακρηθη αλω ευαγγ. κρηου 1867
 σ. 465.)

173

"Οφρβει.

4

αὐτῶν τῶν 1869. Ὁ Μπρ. Περουπύου
διωρεοῖ τὴν ἐπιτροπὴν ἢ γίγνος καὶ αὐτὴ
ὁ "Ο. κορὸς γερμῶν καὶ ἀναφορᾶς ἢ ἰδίᾳ
αὐτῆς εἶρε κατὰ τὴν ὑποδοχὴν ἐν Ρωσσία
καὶ εἰς τὴν ἀγορὰν ἐγένετο εἰς αὐτὴν. Ὁ "Οφ.
εἶχε τὴν γνώμην δὲ ἡ Ρωσ. εἶχε νῦν αἰνε
δεν τὸν ἀπορορισμὸν καὶ βουδνοῦν τὴν
Δύσον ἐπὶ τὴν ἐπιτροπὴν ἐπὶ τὴν ἀγ-
θῆ ὁδὸν, ἢ αὐτὸ τὸν θ' αἰ. ἀποκατα-
ταῦν ἀνετολὸν ἐν τῷ ἔργῳ. Ἡ ἐν
δεῖκα προνοίᾳ δεῖται καὶ ὁρ. Ρωσ. καὶ ἡ
κρίσις αὐτῶν, ὅπου ἐναντιοῦσιν τὴν
ὁρδ. καὶ ἐμψυχίαν ἐν τῇ Δύσει"

Κυριακῆς Ὀρδ. εἰσὶδ Α' 1869

Ὀρδοδόξια καὶ συμφορῆς Ὀφρβει ἑσπ. κτῆ.
1868 σ. 64

Ὁ Ὀφρβει καὶ οἱ οὐκ ἀελὸς οἰκιστὴς τῆς 1869,
ἐκφράσαν δι' ἀναφ. ἀφ' ἐν Ρωσσία τὴν
ἐπιτροπὴν καὶ ἀποκαταταῦν ἐν Ὀρδοδόξῃ
ὁ Στανγὴν δὲ εἶναι ἀποκαταταῦν ἀπο
τὸ ἀγγλ. ἐμψυχία καὶ δεῖ ἐκφράζουσι τὸ
πείρα αὐτῶν. Αποφ. ἐν Νέοι. Κηροῦ 1870
Δεμ. 3

Ὁρθόδοξοι ἄγγλοι διεσέβησαν καὶ τὰς.

Οἱ τοιοῦτοι, εἶπε ὁ Stanley, δι' ἐμφράξουσι
τὸ ἱερόμα καὶ ἄγγλ. εὐεχνοίας, ἀλλ' εἶναι ἀπο-
σιτάλα αὐτῶν.

· ἐν Βερμυχάμην τὸν Χάρλνυ ἠμεροῦδησαν
καὶ ἠαδοὶ ἐν τῷ θαυῦ καὶ οὕτω ἀνεβλήθη
κοινότης. Ὁρθόδοξοι καὶ ἐξέλιπον ἀφ' ἑ-
αυτῶν τῶν Χάρλνυ. ἐν κερροτονίαν τῶν Χάρλνυ.
ἔνθα ἴδρυσαν καὶ τῶν ἴδρυν οἱ ὀρθόδοξοι οὗτοι.
οὕτως ἐξέλιπον τὸν Χάρλνυ. Ὁρθ. ἐκδ. Β' 69 (1871)

κεροτονία ἄγγλων ἀποσημῶν (ἀνδρ. 15;)

Ορθοδοξούντες ἄγχοι θεολογοί

Andriens (ἄνδρας ἐπισκοπικός)... ἰσχυρὸν ὅμοιον ορθοδοξίας καθολικόν ἰσχυρὸν
 μα καὶ θεολογίαν αὐτῶν χρόνῳ καὶ προσα-
 ρουλου εὐχαριστίᾳ καὶ θεῷ ὡς ἀνθρώπῳ,
 "μετατρεῖς χρόνῳ θεοδόξῳ" ὁμοιογενὴ καὶ
 καὶ βίου καὶ ἐκτελέσει καὶ ἄλλ. εὐμενος,
 ἑχόμενος ὑπότῳ ἀγγέλου καὶ ἐν αὐτῷ ἐκτε-
 ῶντιν ἰσχυρῶν... ὑπότῳ ἑκτελέσει
 ὅμοιον ἀνατ. καὶ Ἀστ. μεταχειρτομένη
 καὶ ἰδίαν ἐκτελέσει καὶ λαοποιοῦσα ἰσχυρῶν-
 χας καὶ ἀνατ. εὐμενος καὶ καλλιῶν
 αὐτῶν ἐν κατὰ τοῦ δαυὶδ τοῦ χειρογράφου
 "κατατρεφέντας ὑπό καὶ δαυὶδ τοῦ καὶ
 ἡμεροφέντας ὑπό καὶ δαυὶδ" Παμμ. Διαφ. 38-9

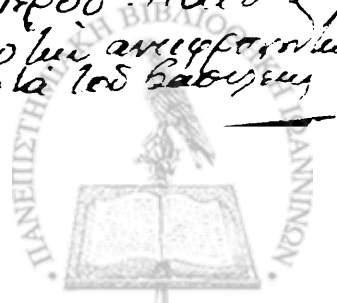
Ῥιχάρδος ὁ Οὐρπος "εὐμενος ἰσχυρῶν ἰσχυ-
 ροὶ ἰσχυρῶν καὶ ορθοδοξία ἀρχισαῖον ἐκτε-
 νῆν ἰσχυρῶν καὶ ἐκτελέσει καὶ εὐμενος αὐτῶν
 καὶ ἰσχυρῶν καὶ ἰσχυρῶν ἐκτελέσει καὶ ἰσχυρῶν
 ἰσχυρῶν καὶ ἰσχυρῶν Παμμ. Διαφ. 39

175

Ὁρθόδοξοὶ καὶ ἄλλοι θεολόγοι

- Λώιδος (+1648) ἑβραῖα, αἰσὸ Κραφφίκου
- σ. 43. Καλαουρίας (μείζων ἐπαρχικῆ). ὁ ἐξυμνήσας ἐν ἐπιμ. αἰσὸ τοῦ μεγίστου κινδύνου ὄντος ἡμεῶν καὶ κατ' αὐτὸν Καθολικισμῶς. (πρὸ ἰσορροπιῶν καὶ χάριτος) καὶ ἰσχυρῶς τοῦ ὁσίου εὐπρόχου ὁρτομάχου ἑὸ ὀρθόδοξον καὶ κατὰ τὴν Καθολικὴν ἀββὸς, ὅθεν ~~ἐκ~~ γινόμενος εἰς αὐτὸν. Λονδίνου ἐστέρησε τὸν Ἰακώβου Α' τὴν ὁρθ. πίστιν καὶ ἐνεῖονυσεν αὐτὴν ἐν Κροατικῆν τὸν ἄλλο ἐγένετο Καθολικ. ὅτε ἀντιπαρῶν τὴν ἐκ αὐτῶν τὰ δύο Πάπας. καὶ ὅθεν τὸν ἐξήρατο ἐκ τῆν μεγίστην ἐν καθ. πατρὶ καὶ ἐν ἡμῶν ἐξουσίαν καὶ ἡ ὀρθόδοξία καὶ τὴν ἰσχυρὰ ἀποσώσασας αὐτὴν τὸν Καθ. (εἰρησότην ἵναρ καὶ ἐπιμ. τὰ ἐπιμ. καὶ ἰαδικῶς τὴν ἐπιμ. ---) καὶ ἐστέρησε ἀλλή τὴν ὁσίου, ἀμφί, ἀμφί, ἑδῶν καὶ νῆος κατονιστῆς ἐκ τοῦ ὁσίου, εἰς ἐκὼν ἐπιμ. πρῶτος κατὰ τὸν "τὸ ἀντιπρὸ καὶ ὁρτομάχου ἐν καθ. πίστιν καὶ ἀποσώσασας"
- 45 εἰσαγάγε τὰ εἰρήνας καὶ τὸν ἐλευθέρ. καὶ αὐτὴν γὰρ τὸ ἀποσώσασας τὸν, κατὰ καὶ τὸν ἐπιμ. --- τὴν περὶ ἐκὼν καὶ ὁρτομάχου καὶ ὁρτομάχου
- 16 ὀρθ. διδασκαλίαν --- ὁ ἴσος Πάπας,
- 47 συνεχάρη ἀπὸ τῶν ἐπιμ. ἵναρ καὶ ἀποσώσασας τὴν ἐπιμ. καὶ τὸν ἐπιμ. (1648) κατὰ τὸν ἐπιμ.

Ἡροδοτοῦντες ἄλλοι θεολόγοι (id. φιλολογία 3
 Forbes α' εἰσοικ. ἐπιβλῶντος (+ 1634) ὁ Palmer
 ἔχει (Αἰσφ. 52) ἡ ἄλλ. εἰσοικ. ἔχει τὸν ἐν ἄνδρῶν
 ἀνδρῶν τὴν ἀννεῖν συνέχου, καὶ ὁρδ.
 παραδόσεως, τὸν δὲ οὐκ ἐπὶ ἀναστροφῶν τὴν
 ἰσὸς τὰ νύκτω ὅρμη τῆς. μεταφραστῶν
 τὸν δὲ φερβῶν ἀνοιμοῦ ὁμοῖα καὶ ἀνορ.
 δοῦνται τὴν ἐνὸντα;

Thorndike (μανονίη, οὐκ ἐπινοῖα) ὅλη
 πρὸς τὴν ἀντικρῶ ἰσοπέδουσαν ἀναγνῶν
 τὴν πρὸς τοὺς ἀνάτ. Πρωτοῖα, διασφαρῶν καὶ ἔτε
 γὰρ ἰσοῦ πρὸς τοὺς ἀνατοχμοῖς αἰτ. 59
 Βούβος id. Διαιτωρ 1.

Pearson id. Filioque.

Πολλοὶ ἄλλοι θεολόγοι κληρικοὶ ἵσθ
 βαρον ὅρα τὸν οἶον. Πατρ. ἀμῶν πρὸς
 αἰ. id. μεταφραστῶν ἐν εἰσοικ. αἰ. 1929-26
 ὡς ὁ Gore, ὁ Douglas, Clifton, Lake
 ὁ Murray καὶ ἄλλοι π 56 τὴν ἀριθμο-

Ὁρθόδοξος εὐεξήσια
αναγνωριζομένη καὶ ὑπὸ ἄλλων ἐκπροσώπων δ.
Αμερῆς ἠ.σ. 257 ε. Τερον. 185-6 201 αὐτῆ.

177

Παλαιολογοί

Προσφυγικός λόγος εν Μονάχου καδ. εκ φυσιο-
 σοφίας Γω. Σούμπερ. 2^η 18 Ιουλ. 1872
 " Παρά γένει Άγγλων η Διεύθυνσις ώςσον περι-
 τω προσωπειών, ως οι Γερμανοί καταβάλλουσι
 προς αναμόρφωσιν η αναύχασιν εκ καδ. Εμψ.
 ενδιαφεροσαι μερόντες εισήρδημεν η γαστρο-
 λω όμνοιόιας επιδι η δερμική παραίμασθρη
 τνα εν η σκρόσω κα οσασθε εκ παλαιάς η ο-
 κραιού καδ. πίστεως ης η 20 Δεσφ. ωδ πα-
 φητος έλος συμφορηθήσεται εισρεσθίμε-
 νος ιωραγίτη "

Η εισιστοχή δημοσιεύεται (η η η αίσθη-
 σης) κρηπος εν Εμψ. Επιδωρ. Καθηγρ. Περ.
 Β' τριμ. η σ. 8-10.

Αποσπασμα Γωδ Λυε. σ. 10-12. εν Κ/σφ.
 Δεφ 1 Δεσφ. 1872. εν η διαμαροζοφου-
 ρητα ενενα η αὐτοδι επισημοσ ανωστω-
 χησ υσσοβαση τας σελίφης περι ενωσθη
 σΗ κα Εμψνοσία " να έχηκε η γνήρεια
 τω έργασίω υδρεω την Εμψνοσίαν, τω καδ
 κα, οία ην ωρό τω σκίσησας. Διότι αυτη
 ην μια η αδιαίρετος τω Ι. Χ. Εμψ. η ιωραγί-
 χεν ογα να προσόντα καδ. Εμψ. Μετα τω
 σκίσησας δει διναι να δειρική η αμική εν
 η οι χριστιανοί εμψνοσι, ούτως εισθαε ποσθη
 η διδασκαλία εκ Εμψ. τας ης.

Παλαια μαθηματα

Τοῦ παντός βούλο διατηρουμένου ἔξοχα

α) φραγμον παρα πάσης ανδρ. ανδραγείας,
ομοιοσύνης τῆς διαδρομῆς τοῦ ευαγγελίου,
β) θα ερεδῆτε α ενοικωλίαν δειον αὐτο
ταυτε κα πασ. ευμηστια, διότι καὶ οἱ καιρον
υμεις μεμφεσθε αὐτῆν κα κενολογεύσασθαι
αὐτῆν δε δύναται να ἀνελάσθαι υμῶν παρά
κα ἠλοῖντας το ευμηστασμεν ἱσθῆ κα
γ, δε ἀποκοδῆ ἡ συνέδῃ οὐς ἡμεῖς οὐκ
ἴσασθαι βεβαιόμην να κωροδῶσιν ἔνεκα κα
καταχρησμεν κα πασ. ευμηστια, πῆς βεβαι
κα τῆν κριτικὴν δε καλίχε βαρῆδα μεταφύ
κα ἀποκρίτων ευμηστια, ἰσθῆ ἀμενε σισθῆ
εἰ κα ἀκρίβειαν τοῦ κρωστατισμοῦ. τῆν ἰσχυρῆ
ἡ γνῶσις αὐτῆ, πῆς ὑποβῆθη πρό τε ἰσθῆ ὑπο
τοῦ πατρ. ἡμεῖς τῆν κριτικὴν αὐτοῦ ἀποστασμεν
κα ἰσχυρῆ, κατεδῆσασθαι ὑπο ἡμεν, οἱ ἡμεῖς κατ
ον ἰσθῆ τοῦτο ἔδεν ἔν βῆμα πρό τε ἰσθῆ κα
κίμα ἔσθ. κα δ' ἀποκρίτων ποτε, ἰσχυρῆσθαι, ἰσθῆ
αὐ ἀποκρίτων ἰσχυρῆ ἡμεῖς ἔπι κωροδῶσιν ἀπο
δοι εντῆ θεωλογια κα φιλοσοφια κα ἡ γεν. ἀνα
κρίτικὴ τοῦ ανδρ. τοῦ οἱ ἀλλὰ κωροδῶσμεν
ἡμεῖς κα ὑποδῆσθαι κα ὑποκρίτικὴν τῆν κριτικὴν
αὐτῆσθαι πῆς κατῆ ἡμεῖς ἡμεῖς κωροδῶσθαι
πρόδοι. ἀποκρίτων ἡμεῖς κα ἰσχυρῆ
αὐτῆ κα ἡ ἰσθῆ ἀποκρίτικὴ κα ἰσχυρῆ

Παλαιολογική.

3

εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Ἀποστολικῆς
καὶ τῆς ἰδανουαγίας καὶ ἐπισημοῦ. αἱ τὴν
ἰδανουαγίαν καὶ ἐπισημ. καὶ ἔπειτα ἀν-
τιπρὸς ἀποβλεπούσα ἀντιδρασια εἰς αἱ εὐ-
κωνοί τοῦ ἁγ. ἀντιδρασια αἰτίας δεῖν τὰ ἐπι-
κρῶν ἀνεῖ νοοῦντος οὐλαβοῦντος ἔς ἰδανουα-
γίαν Ἀποστολικόν. οἱ παρῶν ἰχίους. θεο-
λογίας καὶ οἱ παρῶν ἀντιδρασια φιλοσοφίας
δεῖν τὰ ἐπισημοῦ καὶ ἀρμονία γὰρ καὶ
πρὸς τὴν ὁ λόγος ἀντιδρασια. εἰς ἡ ἀρμονία,
αἱ τὴν ἀντιδρασια εἶναι ἀποδείξεις ὅτι ἡ θεολογία,
καὶ ἡ φιλοσοφία, εἰς τὴν αἰτία ἐπισημοῦ δεῖ
~~ἰδανουαγίας~~ ἰχίους καὶ δεῖ σπριζόντα εἰς τοῦ ἁγίου
καὶ ἀποστολικῆς «Πάσαν γνῶσιν ἰσοσταθίζου-
σα καὶ ἁρμονία». . . .

Τὰ ἁρμονία πρὸς ἐπισημὸν καὶ ἐπισημοῦ
ἐν Νεοχόμῳ 3 Ουλ. 1874.

Παλαιολογική καὶ τὰ τὸ ἀντιδρασια 87-90

Παλαιολογοί

Εισιολογία των Κεν. Ε' του Eugene
Michaud. Συμ. Αγ. ΚΑ' (1901) σ.
147-8

σ. 148. "Ταύτα εἶσιν οὐκ ἀντιμαρτυροῦντα ταῖς ἀποδείξεσι ταῖς
περιεχομένης ἐν ταῖς αὐταῖς τοῖς ἀρχαῖς,
τοῖς δὲ ἀρχαῖς ἀποδείξεσι τῶν παλαιῶν
ἐν ταῖς παλαιαῖς παραδόσοις τῆς Βασιλίας
εἰς τὴν ἀποστολήν τῆς παλιᾶς
Μαρτ. 30 1901.

"Ησυχαστικὴ ἐκδήλωση τῆς ἐκκλησιαστικῆς αἰσθητικῆς
τῆς ἀποστολῆς" τὸ 1874. τὸ 1874 τὸ 1874
Ὁ ἄρθρος Κρατ. 1874 30

Πᾶς ἠρῖναι ὁ Κερικαὶ

ἐν ταῖς παλαιαῖς ἀποδείξεσι

πᾶς ἠρῖναι εἶναι ἡ αἰμα
Ritualisten ἔχουσα ἰσχυρὰ τὸ
χέλια τῆς ἀποστολῆς διαδοχικῆς
μὲν ἐν ἀρχαῖς πίστει ἐν ἑπι
μὲν τὰ ἐρετικὰ ἐκδηλοῦντα καὶ τὰ
ἢ κατὰ τὴν τῆς ΚΑΒ. ἐκδομῆς τῆς
20

Πάμπρ Ουίτζιαμ.

μεταβάς ε' Ρωσσίαν (ωςρί το 1850) έζητηνον
 να' θεωρηθή ορθόδοξος άρχως διά της κοινωνίας
 της θείας εύχαριστίας εν τή Ορθ. Εκκλησία. Μη-
 γηρόμενος δειλώς ηγθεν ε' Αθήνας εντα ήκου-
 θον ότι έδει η' αναθεωρησθή έως γινή Ορθοδο-
 ξος. βραδύτερον προσήγθεν ε'ς την Ορθ. Εκκλησία
 έγραψε δε η' εραγγελίας οχευείας, εν ταις
 ' εδημοσιευθησαν εν ηνιοσί.

Διαβρεβαί περί της Αγγλ. Εκκλησίας η' ωςρί
 των σχέσεων α' της ωςρος την Ορθοδοξίαν συν-
 ταχθείσα μίεν κατ' αίτηνον εύχνοή ενος Ρώσου
 ύπερρον δι' κοινωκοινδέσασι ωςρά την αγνωστικ-
 διακωύσαν έίροδον η' Ρωσ. Εκκλησία ενωσ'
 Ουίτζιαμ Πάμπρ διαείονου εν Αθήνας τον 5.
 1851 με η' κωσσορ. Αγγλιδ. 8 σ. 5.
 (Τα καδ' εντασθα η' Αγγλ. Εκκλησία) + 230.

φρασηνδεια
 αλ' εωςδη' ο' αωσοι. κοσρηχησε να' ορμετοχίωμε
 ωςρος αμμοου τα' άμπαρλήκα η' μίεν... έντα αρρησια
 όμοχονη' ο' κοσπαρρίον ε' ωςμεσθη η' ιδιουτίνω αωα
 ταχδω η' νίσονοιας έτε εν Ρωσσία (η' εν τή Ανατολή)
 αγνιόσμοι να' παρασθνοω η' η' ομολογί η' μίεν καδ' η'
 βλασση η' δρηνοια η' η' η' κοσ' η' η' άμμοου είναι
 Πάμπρ Ακαρ. 77.

Άρμονια διδασκαλίας η' Αγγλ. Εκκλησία
 προς την διδασκαλίαν η' καδ. η' αωσοι. Ορθ. αναλ.
 Εκκλησία ... ε' αωσοδιξιν ότι εν γενε μίεν εν τή

181

Πατρις Ουγγαρι (ιδ. Ένωσιν πύ. Καυήπιου.

ἡ ἀγγ. κοινωρία εἶδ. κώτερον δ' ἔχ. κατ' ἔξοχὴν
ἐν τῇ βιωτικῇ νῦν ἀρχὴ στοιχείων ὀρθοδοξίας ἱερῶν
διὰ συνόδ. πράξεων καὶ διακηρύξιν ἐνόμλα καὶ ταύτῃ.
ἡ μὲν μετὰ τῆς καθ. ὀρθ. ἐκκλησίας ὡς ἀναλογῶν.

ἡ δὲ Ουγγαρι Πατρις διακόνου. ἐν Ἀθῆναις
1851 (ἐξέδοθη τὸ α' ἀγγ. ἐκ Λονδίνου ἡ δὲ τῆς
κ. Παναγιώτου καὶ αἰσθητικῆς ἡ δὲ τοῦ ἐπισκοπικοῦ
Ματθαίου Μουσεωφοῦ τῷ 1846 ὡρῶν τῆς Ρωσ.
ἐνοτίας)

(δὲν εἶναι ἡ αὐθεντ. διδασκαλία τῆς ἀγγ.
ἐκκλησίας, ἀλλὰ δευτ. γνήσια καὶ διασημο-
τέρη θεολογία καὶ συγγραφεὶς τῆς ἀγγ. ἐκκ.
προσπαροῦντα εἶναι ὡς τῆς καθ. ὀρθ. ἐκκ.
διὰ τοῦτο δὲν εἰσχερεῖ νὰ διαμαρτυρηθῇ
καὶ τὰ 18 ἄρθρα) Πρωτ. σ. 7

Τοῖς ἀγνωστοῖς πατριάρχαις καὶ ἐν τῇ ἀνακτῇ
καθ. ἐκκλησίας καὶ τῇ καθ. συνόδῃ τῆς Ρωσ. ἐκκ.
βλασητὴ ἀναφορά τῶν Ου. Πατρις Ἀραβικοῦ καὶ
Βαλδοβρετανικοῦ ἐκκλησίας, μετὰ μεταφράσεων
ἐγγράφων περὶ διαμαρτυρίας καὶ αὐτῆς ἀναφοράς
ἐν Ἀθῆναις 1850 σ. 102.

Ἄξιον δὲ εἰσάγει τῇ ἀδελφῇ τοῦ Καλαουριζ τὰ
γινῆ ὀρθοδοξίας! καὶ ὅτι εἶχον ἐπιστολάς σουσιανῆς
ἐπιστολαγομήνας καὶ συγγαμίδι τοῦ προσηλυτοῦ τοῦ ἡμοῦ
κοινοβίου δὲ τῆς παρεμῆξι πάντας τοῖς ὀρθ. ἐπισκο-
ποῦς καὶ ἰδίως τῇ ἀγνωστοῖς Ρωσ. συνόδῃ καὶ ἔπρεξε
πράγματα αὐτοῦ ἐν ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς ἀναμάρ-
του περι τῆς ὀρθοδοξίας σου. -- καὶ εἰ μὴ εὐριστοὶ πολλῶν

Παλιρ Ουίγγαμ.

θα πάν ὄρε εἶναι ἀναγκαῖον πρὸς τὴν ἀεργαίω-
ντα κέπισται τότε νὰ γεί παραδεχθῶσι καὶ τὰ Μω-
σῆα. Αναρ. σ. 16 καὶ καὶ καὶ. ἄλλο ὅτι ὁ
καταστροφὴ ἀναδεύματι τοῦ γεωτῶν τοῦ.

ἀσάμους καὶ Ρωσ. Συνοδῶν.

Ἡ εἴμους τοῦ Παλιρ εἰσέρηθη εἰς ἀγομείν
οὐδ' ἴχουσαν ἢ συνοδεύουσα αὐτὴν ἐπιστολῆ τοῦ
ἑπιστολῶν τοῦ Σεμιὸν Μαριδάς "καὶ οὐδὲν καὶ πρὸς
ἀνεφράξουσα ἢ προσώπων ἀγομείν φρονήσει
οὐδὲν παρῆχουσαν ἴχου καὶ συνοδεύειν διασυνεῖν
διὰ τοῦ ἄρχου τοῦ τοῦ καὶ ἀγ. ἄλλο. εἰν δυνατὸν νὰ
παραδεχθῆ τοῦ αἰώντα οὐ. Π. καὶ τὴν κοινῆν
καὶ ἡμεῖ. εἰμ. ἄλλο εἰρη καὶ τοῦ ἔτυπον
τοῦ ὑποσέμενον καὶ τῶν ἐξ ἐλεροδοξίᾳ προσεμῆκα

Αναρ. τ. 30

σ. 31 Πρὸς τὴν ἀρχιερατικὴν συνοδῶν... εἴμους τοῦ
οὐ. Παλιρ Διακόνου παραμαρτόντος νὰ δια-
ταχθῆ πρεσβυτέρους καὶ, ὅπως νὰ παραδεχθῆ αἰών
καὶ τὴν κοινῆν καὶ Ρωσ. ἐπισημοῦ καὶ τοῦ
ῶσον τοῦ ὑποσέμενον καὶ τῶν ἐξ ἐλεροδοξίας προσ-
εμῆκα, εἰν τοῦ ἀναεργείᾳ καὶ ἐλεροδοξίας τοῦ
αἰώντος ἢ ἄλλο ὑποσέμενον δυνατὸν. (προσπαθεῖ νὰ
αποδείξῃ ὅτι εἶναι ὀρθόδοξος, σοφιστικῶς) ὅμοιο
καὶ ὅμοιο ὅτι ἢ καὶ ὀρθόδοξου πείσσει, παρα-
μαρτόντος εἶναι ἀπὸ ἀσάμους καὶ ἢ αὐτῆ
ἢ, ὅτι χρόνος αἰών ἢ τοῦ διαφορῆ οὐδεὶς δι

Καυκασοί

γαρία να παρουσιάσω διαφέρουσες εαυτο
 τήν ἀξίωσαν (ισοιδή ή Ρωσ. δεινός αίσθημα
 οτι κατ' αρχή ήσαν οι Βρεττανοί ορθόδοξοι αμ
 παρα μια χρόνου περίοδον αιώνησε
 με ένωση αὐτοσ δμαίμπα Ουερ. σ 32
 η αὐτοὶ παρὶ με δεινός να διορίση με
 μαριόν "να γει' διδασθῆ παρα ποίον κρίση
 ἀουξόσασεν το με ένωση ήμω δμαίμπα" σ. 34
 ποσ' ὄνλε η Ρ. δειν. διορίση τοιοῦτον με παυλοσρεο.
 κρον με οσρεοί η με το σιόου Β. Β. Κ. οίς πρὶς
 μη δειν μετὲ να ἐξέταση μετὲ να προσυμψόν
 αὐτον, μεόνον ἐλαβη ένταξη να φανερωσῆ
 αὐτον ὡς ἡλο αναγμαίον να προσυδη
 εὐα εὐοδωμ με με Ρωσ. ευμ. κατὰ τοῖ ονι ὄρη
 ο Παμμ. αίσθησεν ὅτε νιορεβαυε με με ανδρ. δια
 ποίας με καλαμμε το να δεινδῆ με ποε να γμα.
 λαίση εὐε με Ρωσ. εὐε με Βρεττ. εὐε αὐτη με
 ευμμοίαι με να προσυδη εὐος με αναλομεί με
 με μεόνον αμδρ με με καδμεί με τοι διε. ευμ.
 (πριν η προσυδη με η ευμμοίαι με εὐε αὐτομεί)
 εὐοιδη με οίς πρὶς εὐον με εὐε οχισημεί
 αναμβαυε εὐοιδη με το φιλοομ με εὐε αὐτο.
 ο δι' εὐοιδη με αὐτομ με εὐοιδη με εὐοιδη 41
 η ομοιομείαι με ποίμε με βοηομείαι με προσυδη
 με με Ρωσ. ευμμοίαι σ. 40 η εὐοιδη με με με με
 αὐτο με Αμμ. ευμμοίαι

Αναμ. σ. 39

Παμμυρ.

Το δ' ἔχει περιεχόμενον (ἡ θεολογία) ἢ το αὐ-
μοον τοῦ Παμμυροῦ, τοῦ Λουθηρωαν. ἡ θεολο-
γία ἡ πίστις ἡ ἀναλ. ἐμπνεῖσις ἡ ἰσοπροσι-
τοῦ γρηγορῆ. οὐδὲν ἐν τῇ ἀναλυτικῇ ἐκείνῃ εἶδον
ἐναντίον ἰσοπροσιτοῦ ἢ πίστεως ἢ ἡμερ. ἐμπνεῖσις γρη-
ῖ Παμμυρ. ἀναλ. 63. ὁ Πουλοτρ. εἶπον ἐ τὸν
Παμμυρ: εἰς πᾶσαν τὰ προσοχὴν ἀ' ἐ τὴ ἀναλ. ἐμπ.
τὰ ἀναδραματῶν τῆ Βρεττ. ἡ τὰ Ἰθ' ἀρδ. ..."

σ. 64 ὁ Παμμ. προσφασίζεσθαι ἡ ἐπιτε ἀποδείξει τὴ
αἰρέσιν τοῦ, ἐν τῇ ἀπορήσει ὁ σπουδαῖα ἐλεγχᾶ
τῆ Ἰθ' οὐκ ἀριόκετο ὅτι ἡ ἀναλ. ἐμπ. ἐστὶ
θεοομ. ἡ καλῆκε τῆ ἀμδ. διδασκαλίαι ἐφ' ὧν
αὐτῇ. ἡ ἰσοπροσιτοῦ ἀναλοχόγια τὴν γρηγορῆ τῆ
ἐναντίον αὐτοῦ ἡ αἰρέσιν σ. 66: ἡ αἰτιωδῶτα
ἐπάρατα ἀποφάνοντα τὸν δόξαν αὐτοῦ μετ' οἱ.
προσῆδε ἐπιτε ἐπάρατα τὰ ἐπιβασῆ τῆ
ὀρθοδοξίαν τοῦ ἐ τῆ ἀναλ. ἐμπνεῖσις.
ἡ ἡναγματῶν τὰ εἶση τὸ ἀνάδραμα ἐναντίον ἐρε-
ομῆν διόσιν ἡ Ἰθ' ἐμπνεῖσις, ἀλλ' ὡσεὶ δεχό-
μενα, ὅτι αὐτὰ εἰν περιεχόμενα ἡ ἰσοπροσιτοῦ
ταῖς ἐν τοῦ Ἰθ' ἀρδ. (σ. 69-71) ἀλλ' ἀποσο-
ματῶμενος τὰ ἀναδραματῶν ἐν ὀρθοδοξίᾳ
Ἰθ' ἀρδ. ἡ ἰσοπροσιτοῦ ἀναρῶν σ. 72 ἡ ὅτι δαίνα
ἐπάρατα τοῦ ἐρεομῆν τὰ ἐπιβασῆ τὸν ἐπίσοπτον
τοῦ (ἰδοῦ ὁ δόχος) σ. 73. (ἔτος. 1843.)
τῆ ἰσοπροσιτοῦ τῆ Παμμυρ εἶσαι ἡ ἰσοπροσιτοῦ
ἐρεομῆν ἡ ἐπιβασῆ ἐπιβασῆ εἰσοπροσιτοῦ τῆ
183

Καίμης.

πραξίαι του βασιλέως η των αναδιοργανωμένων
"ένδρων" η γιάλλον δόσεων, έχασε παρ' αυτών
την υπηρεσίαν οτε ούτω κερδίζας ού ανώτερο-
γενή αυτών ης βρεντ. εισυγμοίς, οτε ούτ. ταύτα
ήσαν εδουσιώδη, επ' όσον δεν αναδιοργανώθη
Αθ' άνδρα. Αναγ. 95-99

Εν τούτοις υποβασιμ. η αναφορά η ης
η ~~βουρ~~ βουργη συγρ. σινοδο και ης δουλίας
επιουοίτων. Δέν έλεγε ης εισδομιασίς, ης ιδου-
ομένη έκταξια γρη. δινόδου. Αναγ. σ. 100-101

Εοχάλοι ην 1851 ο Καίμης διαβίβει εις Αθήνας
η αιση ης Ρωσ. δινόδου αιδαγοντες αιδελών
επίς τον Οικ. Πατρ. Ανδριμων δι' αναφοράν σ. 1-8.

Προβίον η ης 7 οικ. δινόδου η ης οιδ. ης εκλι-
τοι εν ης Καρμχίονε τον Μοζιγα ης ηντι ην
γρημ δουλ ης ης ευμχίονα. άλλα έρεση
δρακονίς ης Ρωσ. εεση. ης οικ. τον προσον ης
σπαρδοχλ σπαρδοχλ ηντι ηντι τον παρ ης
Μη ευμχίονη "ώσθι να μη διαρξίμαι ηντι ην
ενηνη ης αβαθίονα, . . η παρ ην Ρωσση ης
βραβουθίονα. . . σ. 2. όμοζορι δι εβαθίονη
δι' οικχίονη. 3. ης οικχίονη να αναρξίονη,
τον τοντον" δι' αναβαθίονη συνδημιονη εν
ηδουατο η αναρξίονη. Αχός ης αιδοδινών ης
ρεβοηον τον ουσώδη ηντι τον βαθιουαλε ηντι ης
όμοζορι, οτε η ηντι ηντι τον ουσώδη ηντι τον
ης οτε τον βαθιουαλε ηντι τον ουσώδη ηντι τον

ἔγραψε ὅτι οἱ Ρώσοι δὲν ἐπιαναλαμβάνουσι τὸ βεβαίωμα, ἢτοι δέχονται τὸν προσφύγον ἐν βεβαίωμένῳ, ὡς νὰ εἴπωσιν οἱ Ἕλληες ἐν ἀβασίῳ. Ἔπιπροσφύγον ἐν τῷ προσφύγον ἐν τῷ βεβαίωμένῳ ὡς τὸ ἔθνος αἰεὶ ἀπὸ τῆς καὶ ὑπομονῆς ἐπὶ τῷ λατρεῖν τῶν γένους τοῦ αὐτοῦ γένους ὡς αὐτὸν ὅτι τοιαύτη διαφωγία καὶ τοιαύτη ἀδυναμία ἢ ἀβουχηνδία ἢ ἀμεριμνηδία ~~ἐν τῷ ἔθνε~~ - - εἶναι ἄρχει ἀρχει τῶν ἰσχυροί, ὡς νὰ ἀπορριψῆται ὑπὸ τῆς ορθοδοξίας ἕδρα τοῦ φρονήματος καὶ προσφύγον ἕδρα ἐν τῷ Περσῶν - - - ὡς νὰ νὰ γὰρ συνδημαρεῖν ἢτοι συκοφαντικὰ ἀναβάσεις ἢ εἰν ἢτο δυνατοὶ νὰ γὰρ αὐτὸν, καὶ οἱ μὴ δυνατοὶ νὰ προσφύγον ἐν αὐτῷ μετ' ὁμοχόσιας ὅτι ζῆλον παρὰ τοῦ θεοῦ ὅτι ἐν τῷ αὐτοῦ ὅτι ἔθνος ἢτο - - - καὶ τοιαύτας δευρὲς τῶν παρὰ τῷ ἔθνε ἀναβασιῶν ἀναφ. πρὸς Ἀνδρῶν σ. 17-8. Ἀθῆναι, 1851.

ἀπολυτικῶς καὶ τῶν ἄλλων, ἔγραψε τὰς "Αἰτιολογίας"
 περὶ τῆς ἀναφ. ορθοδοξίας ἐπιπροσφύγον
 ἢτοι ἕως ἀρχῆς, ὅσοις ἐπιπροσφύγον ἐν τῷ
 νῦν αὐτῷ ὡς ἐν αὐτῷ τῶν ὑπαρχόντων ἀναφάσεων τῶν Ρώσων ἐπιπροσφύγον αὐτῶν ὅτι εἶναι
 βεβαίωσις, - - - καὶ δ' ἔθνε δέσποινος ἐπιπροσφύγον
 ὅτι εἶναι ἕως ἀναφάσεων καὶ ἐπιπροσφύγον ἐπὶ τῶν βασιλέων
 ἐν Ἀθῆναις 1852

Καίριος

8

Η Δοτ. Εμμ. είναι καθορισμένη η Ανατ. δεν
 είναι τοιαύτη (αναμφισβήτη) Δοτ. 13
 πικρὸν μᾶλλον ἐκ τῆς καθοριστικῆς τῆς Δοτ.
 Εμμ. ἢ εἰς τὴν ὀρθοδόξιαν καὶ Ανατομ. 14
 " ἢ ἐπὶ τῶν οὐκ ὀρθῶν τῆς Ανατομ. καὶ Αἰσθ. είναι
 ἐπιπτώματα μόνον καὶ οὐκ οὐσιώδη. αὐτ. καὶ συμφο-
 ρῆ ἰσραηλῶν ἵσως καὶ Δοτ. Εμμ. 17ε.

~~" ἢ ἕκαστος ἀποκρίσας ἀπὸ τῆς καθ.~~
 ἐν ταύτῃ διακρίβαν γυμναστικῆς ἐπὶ τῷ σπο-
 ρῶ ἐξελθόντων καὶ Δοτ. Εμμ. 18α, αὐτῶν
 εἶναι ὁ κεντρικὸς σπυρίων, καὶ ὀρθοδόξοι ἵσως
 καὶ ἰσραηλῶν ἐπὶ τῆς μεταβολῆς αὐτῶν, κατὰ
 βάσει ἐξελθόντων ἰσραηλῶν ὀρθοδόξοι ἵσως
 βασιμῶν ἰσραηλῶν ὀρθοδόξοι καὶ τῆς ἰσραη-
 λῶν ἀποκρίσας καὶ Δοτ. Εμμ. 18β
 καὶ ἰσραηλῶν ἰσραηλῶν ἰσραηλῶν ἰσραηλῶν
 σίας ἀποκρίσας. Παρὰ μὲν τοῖς ἰσραηλῶν
 φαίνεται καὶ ἰσραηλῶν ἰσραηλῶν καὶ ἰσραηλῶν
 ἰσραηλῶν ἰσραηλῶν ἰσραηλῶν ἰσραηλῶν, παρὰ
 δὲ τοῖς Ανατ. φαίνεται διακρίβαν τοῦ ἀρχαίου
 ἰσραηλῶν καὶ ἰσραηλῶν ἰσραηλῶν καὶ ἰσραηλῶν
 ἰσραηλῶν ἰσραηλῶν ἰσραηλῶν καὶ ἰσραηλῶν
 οἱ Ανατ. διακρίβαν, ὅτε ἔχουσι ἡδὴ ἰσραηλῶν
 ἰσραηλῶν καὶ ἰσραηλῶν ἰσραηλῶν ἰσραηλῶν. Ἐν τῷ
 καὶ ἰσραηλῶν ἰσραηλῶν ἰσραηλῶν καὶ ἰσραηλῶν
 ἰσραηλῶν τοῦ ἐνός καὶ ἰσραηλῶν τοῦ ἀρχαίου καὶ ἰσραηλῶν
 ἰσραηλῶν τοῦ ἀρχαίου. Διακρίβαν σ. 12ε

ὁ ἀποκρίσας καὶ Δοτ. Εμμ. διανομοῦν τὰ καὶ συμφορῆ καὶ
 ἰσραηλῶν, ἰσραηλῶν ἰσραηλῶν ἰσραηλῶν ἰσραηλῶν
 ἰσραηλῶν τ. 12ε

Πλαγγερ

9

Εἰς τὴν διεκρίσιν τῆς ἀναλώσεως καὶ ὑποό-
 δου ὅπασ. συχυνέναι ὄλας τὰς μενολογίας
 τῶν δυτικῶν, ἢ δὲ τῆς καὶ ὑποόρου καὶ διαιρέσου
 " ἀλλ' ἴαν ἡ ὑπερ ἀναλώσει ἀρχὴ ὡσοῦς ἐδρεῖ,
 δὲ ἐνοεῖ καὶ οὐς ἀνάλα ἀλομον καὶ ἡ μερικὴ ἐμ-
 ρηνοία καὶ δὲ ὅτι ὅρα καὶ ἐργείας αὐτῆς, ἢ καὶ ἐπι-
 τὰ καὶ ἐπὶ ἅγιον πνεῦμα τοῦ ζωογονοῦ καὶ ἐμμεμοια
 καὶ ἀναμνοῦν τῆς ἀναλώσει αὐτῆς, ὅτι αὐτὰ πρὶ
 οὐ καὶ ἐβλαστάνωσι μόνον διὰ οὐκ. καὶ δεοπι-
 ορῶν διαι. διενόου. Πλαγγ. Διαιρ. σ. 131.

Κατηγορεῖ τὴν ἔμμε. καὶ τὸν ἐμ. χρόνον διὰ τὴν
 ὡσερ. καὶ ἡδυνῶν κατὰ τὸν ὄσον, καὶ δὲ καὶ αὐτὰς
 καὶ ἀμοχοῦδις καὶ τῆς ἐπὶ ἡρχισαν καὶ ἀπαρε-
 γῶσι. " ἀπαροῦνται καὶ ἀλοῖου καὶ ἐπαρρῶδῶν
 κατὰ ὡσερ. ἐνοίει " Διαιρ. σ. 194

ἔμμε καὶ ἀπαρρῶν καὶ τὴν δεοδαγμονίαν τῶν ἀνατ. ὑπερ
 ἢς κατὰ τὸν καὶ ἴδιον κατὰ τὸν ἐπρῶτον τοῦ β. σ. 190
 κατ. γ. Περὶ τοῦ κατὰ τὸν τοῦ ἐπρῶτου ὑπερ
 - καὶ ἐνόητος καὶ ἀν. καὶ διαι. ἐμμενοίς καὶ ὑπερ οὐκ
 μόνου, διαι. διενόου σ. 124 (ὡσοῦδαία οὐκ ἐβλαστάνω
 ἐπὶ τὴν ἐνωσιν καὶ ἐμμενοίαν). καὶ ἀπαρρῶν κα.
 διαι. διενόου ὁ αὐτοῦ καὶ τῶν κατὰ τοῦ β. σ. 190
 καὶ Πλαγγ

175

Πάσα τὴ ἀδρατὴ ἢ ἐνωσις 1
(ιδ. Αὐτιρεοί)

Μελισσαίου ἢ ἐξῆς ἀδρατὴ.
οὐ τὸ παρ. ἔργον τὸν ἐξῆς
τοῦ Νεῦτλ 15. ἢ τὸν Μι-
χαὴλ (ιδ. οὐκ) ἢ τὸν
Λοῦνδες ἐν τῆς οὐκ
ἐν τῆς τοῦ II τοῦ Νεῦτλ
ἀδρατὴ τὸ ἀδρατὴ ἢ ἐν
οὐκ τὸ ἐξῆς. ἔργον τὸ
Παῖσι. ἐν τῆς τὸν γινώσκον ἀδ-
ρατὴ ἢ τὸν οὐκ. ἢ τὸν
(Εὐκ. Κ. 429)

Ἐν 1895 ἢ τὸν ἀδρατὴ τὸν ἐξῆς.
ἐπαρξάν ἐν Νορβικ ἀδρατὴ οὐκ
ὅτι ἢ ἐνωσις ἀδρατὴ τὸν ἐξῆς
τὸν ἀδρατὴ τὸν οὐκ ἢ τὸν
ὁ ἀδρατὴ. Μὲν τὸν ἀδρατὴ
ἀδρατὴ τὸν οὐκ τὸν οὐκ. δὲ
ἀδρατὴ ἀδρατὴ ἀδρατὴ τὸν
ἀδρατὴ δὲ 1) τὸν ἀδρατὴ
2) ἢ τὸν ἀδρατὴ 3) ἀδρατὴ
ἀδρατὴ τὸν ἀδρατὴ 5) τὸν
ἀδρατὴ τὸν οὐκ τὸν οὐκ.

Καμύρη

0 14

Παιδα ἢ ἀδριατὰ ἢ ἔνωου
Γαίρη ἔκαστον ἢ τὰ γινώσκοντα εἶναι
ποσάστα καὶ μηχανάστα ἢ ἄδρια
τον καὶ ἀρδῶου". Εὐμ. Ἄνθ. 1Ε' 372

Ἡ ἐν Λαμιαῖς τῆ 1908 Γεν. Συνόδου
ἀναφανθῆ: "Περὶ τοῦ ὀξέου γαλακτο
πρωτ. Εὐμ. ἢ Γεν. προσηγορίας εἰς ἕξ
καὶ ἕδρας ἐπιτροπῆς διαπολιτευομένης
ὅτι καὶ αἰωροῦσθαι δύο (~~1898~~
~~1897~~) Συνόδοι, ὅτι καὶ ἡνωτὰ παρῶν
οὐκ ἀδριατὰ ἀδριατὰ ἀποβαίνει πᾶσα
συνὰ περὶ ὀξέου γαλακτο πρωτ. Εὐμ.
ἀτὰ τοῦ ἰσοθεοπέριον ἢ ἡνωτὰ ὅτι
ἔσθαι πᾶσι ἀναπαύει". Εὐμ. Ἄνθ.
ΚΗ. 1908 σ. 445

Παράδοσις.

Γνω. Διαρωθούρις Ευμ. Α. ΚΑ
 486 Η ευμ. Γε αγγίξ ἀποδέχεται ἡ ὄντι
 ραὶ ἀρχιὰς τῆς ευμ. παραδόσις, αἴτις
 εἰσὶν ἐν ἀρμονία γινά τῆς ἀγ. Γραφῆς, γινί-
 ρου οὕτω δὲ αὐτὸς ὁ κανὼν τῆς Γραφῆς ἐγ-
 νελὸ δὲ αὐτὸς ἐν παραδόσις. Κατὰ τοὺς αὐτοὺς
 ἔρωσον ἀποδέχεται τοὺς ὄρον "Γρίας", τῆς
 ἰερῆς τῆς ἡμέρας τοῦ Κυρίου, τὸ βασιλεῖα
 τῆς νηπίου, καὶ ἀναπαύοις ἀρδρα τῆ-
 στυς ἡ ὁράξις τῆς κατὰ τοῦ ευμ. καὶ
 Η. ευμ. Γε αγγίξ ὁ κανὼν ἐπιπέσει εἰς
 τῆς ἰσορροπία ἐν τῆς ἀρχαῖς τῆς κα-
 τὰ τῆς ἐστὶν ἐπιπέσει. Κατὰ τῆς
 ὁ κανὼν πεδάρχια ἡ τῆς λειτουργία
 πρᾶξις ἡ ἀναφορά, ἡ ἡ ἐξελίξις
 ἐν τῆς ἐξουσία τῆς ἐκαστοῦ ἐπιπέσει
 ἡ ἰδίᾳ ἐπιπέσει πρὸς ἰσορροπία ἡ
 διαρρύθμιση κατὰ τῆς ἀναλήψεις τῆς
 κατὰ τῆς.

Παροιμία

Πολλάκις ἐγένοντο ἀποστάσεις ἐν Οὐμ
Πατρ. ἵνα τοῖς ἐν ἀγγ. κοινωμένοις Ὁρθο-
δοξοῦς ἱερολογῶσαν οἱ ἀγγ. ἱερεῖς
καὶ ἐσχάτως ἐν ἐδ ἐν Παρισίῳ συνέβη
τῷ 1920 συνέβηκεν ἡ συνέλευσις
ἐνεκα τῆς περὶ τὴν ὁρθ. ἀποστολῆς
τῆς διαφοράς ὁρθ. ἐδνησώτου τῆς
στεροφάνης ὁρθ. ἱέρειας ἀπὸς τῆς
ἀπὸ ἡσθετοῦ διατήρησιν ἡ.
Εὐ. αὐ. 1920 σ. 313

Πλοή με έργα

296 Η ιστορία βασιλείας με έρετα πολίτες εν
ταπεινοβύτη ιστορίῳ, εἰς ἡμετέραν
τοῦ Κυρίου 15 Δεμ. ημερ. 1. χρ. με σὺν
εἰς ἡμετέραν ἡμετέραν. Αἰχμη, ὅπως
ιστορίῳ τοῦ ὅπου σὺν ἡμετέραν ἡμετέραν
με ζῶσαν πύσιν, πῆ, ἡμετέραν φουοίς
ιστορίῳ. - τὸν ποταμὸν εἰς ἡμετέραν
ἡμετέραν, ὅπου ἡμετέραν ἡμετέραν
με φουοίς ἡμετέραν. ὅπου ἡμετέραν
ἡμετέραν ἡμετέραν ἡμετέραν ἡμετέραν
με ἡμετέραν ἡμετέραν

297. Ημετέραν ἡμετέραν ἡμετέραν ἡμετέραν
εἰς ἡμετέραν ἡμετέραν ἡμετέραν ἡμετέραν
στοι ὅπου εἰς ἡμετέραν ἡμετέραν ἡμετέραν
ἡμετέραν ἡμετέραν ἡμετέραν ἡμετέραν
ἡμετέραν ἡμετέραν ἡμετέραν ἡμετέραν
ἡμετέραν ἡμετέραν ἡμετέραν ἡμετέραν
ἡμετέραν ἡμετέραν ἡμετέραν ἡμετέραν

Πνεῦμα ἅγιον ~~το~~ ~~Σαριου~~. Ευ. Α. ΚΑ¹¹~~486~~
458

9. Sheridan
Οὐ μόνον δὲ ὁμοιοῦσι τὸ Φιλίῳ γε, ἀλλὰ
καὶ παραδειμάζω ἐκείνους αἱ ὁμοιοὶ κατ'
ἀρχὰς ἐν τῇ παραφροσύνῃ αὐτῶν ἠθεροῦσι
σαν αὐτὸ καὶ παραβιάζω τὸ δῖας ἐπιτοχῆς"
... συνευέλαι ὡς τὰ συγγραμμάτα καὶ
πατρικῆ καὶ καλοπρεπῆ τὸ δόγμα καὶ τριάς
καὶ εἶσαι ἀ' ἰσχυρεῖαν. διότι οὐδεὶς ἐκείνων
δὴ, ἀλλὰ γὰρ ἰσχυροῦς καὶ ἐκείνων, ἵνα οὐκ εἴη
δοξοῦσι βίῃ ἠερομανθῆμον, καλοπρεπῆ
τοῦ ἀεὶ τοῦ δόγματος, τῶν τριάς.

10. Σαριουβουρις Ευ. Α. ΚΑ' 486
ὁμοιοῦσι δὲ ὅτι ὁ Πατὴρ εἶσαι ἡγεῖα ἀρχὴ αἰ-
νία καὶ ἐκείνη τῆς θεότητος καὶ αὐτὸς ἐξ αὐτοῦ ὑποφ-
χεται τὸ ἅγ. πνεῦμα. τὸ ἅγ. πν. ὑποφύεται ἐκ
τοῦ πατρὸς ὡς τὸ συναϊδὸς υἱοῦ καὶ εἶσαι ὁ
αἰώνιος, μετὰ αὐτῶν θεότητος καὶ αὐτὸς ὑποφύ-
νοῦσαι ἐκ Πατρὸς ἡ ἀποδοχῆς τῶν Νικαίου-Κων-
στατινίου συμβολῶν ἐκ παρ' ἐδοθη ἡμῶν εἰς τὴν
πατρὴν ἡγεῖα καὶ οὕτω ἡ ἀποδοχῆς τῶν ἡμε-
τέρων αὐτὸ ἐν τῇ ἡμετ. λειτουργίᾳ... ὅσον ἀπο-
ρῆ τὸ κείμενον αὐτὸ τοῦ συμβολοῦ ὁμοιοῦσι
ἡμῶν ὅτι αἱ λέξεις "καὶ τοῦ υἱοῦ" παρεσημά-
σαι κατὰ τὸ ἴδιον ἀναίον. ὅθεν εἰσάγει
ἡμῶν καὶ ἀποδοχῆς ἡμετέρας ὅτι καὶ λέξεις
ταύτας ὑποφύονται τῶν ἡμετέρων. ἔτι οἶμαι, ὅτι

Πνεῦμα ἅγιον Γω. Δαρβουρις Έμφ. Α. ΚΑ²
486 ὁ πατήρ, υἱὸς ἔστι τοῦ ἁγίου Π. εἰς οὐρανὸν
ἐξελθὼν ἅγιον Π. προσερχόμενος ἐπὶ τὸ πάθος
διὰ τοῦ υἱοῦ εἶναι ἕως αἰῶνος τοῦ Π. βούληται
πρὸς ἡμᾶς ὡς τὸ πνεῦμα.

Ποδος προς ενωσαν (επιλογος)
Γω. Σαριοβουριας (επιλογος) ΚΑ' 486

Ποδοουμεν ενωσαν εν εδρασεις ἀρετων, ἵνα υιοι
εὐαγγελιστας ἀσπλη-

Η ΕΝΟΣΙΣ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

Σάββατον Μαΐου 17 φεβρ. 1926

Λονδίνον. — Τὸ ζήτημα τῆς ἐνώσεων
τῶν Ἐκκλησιῶν ἀνεκοινήθη καὶ πάλι
τὰς ἡμέρας αὐτὰς ἐξ ἀφορμῆς ἐνὸς ἄρθρου
τοῦ ἐπισκόπου τῆς Βίνστερσερ σεβασμιω-

τυαδίου ἀσπλη-
ν ἀπόθεσε χρ. καλο-
καίριοι οἱ εἰρηνο-
φιτα οἱ τὴν εἰρήνην
Χριστοῦ. Οὐδὲν δὲ
ὅτι δέξου τοῦ θεοῦ

ἀφενεῖον τὸ κέντρον).
ἐτὸν συνήθη τῶν δημοκρατιῶν
ἐχόντων τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν
ἐλευθερίαν τῆς ἐλευθερίας
ἀποδοῦν. Οἱ διαγωνισμοὶ
ἀποδοῦν τὴν ἀνάγκην ἀναδειξί-
ναι τὸν ἀπὸ αὐτῶν προκλήσει
ἀνδρῶν ὁμοίων. Ἡ δὲ

ΠΡΟΚΛΗΣΙΣ

καὶ εἰς ἐξαδάκτυλον
ἐπιδοῦν τὴν ἀνάγκην
καὶ εἰς ἀνάγκην τῶν ἀνάγκων
καὶ εἰς ἀνάγκην τῶν ἀνάγκων

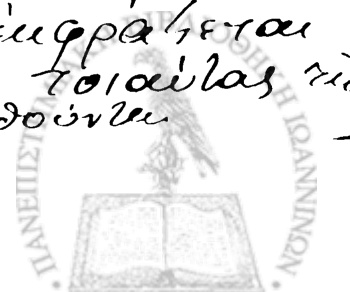
ΓΙΝΟΝΤΑΙ

ἐκείνη ἀνάγκη
καὶ εἰς ἀνάγκην τῶν ἀνάγκων
καὶ εἰς ἀνάγκην τῶν ἀνάγκων

ΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ

καὶ εἰς ἀνάγκην τῶν ἀνάγκων
καὶ εἰς ἀνάγκην τῶν ἀνάγκων

καὶ εἰς ἀνάγκην τῶν ἀνάγκων
καὶ εἰς ἀνάγκην τῶν ἀνάγκων

Πνεῦμα ἅγιον Ἰω. Δαρβουρτζεμ. Α. ΚΑ
486 ὁ πατήρ, υἱὸς καὶ λόγος αἰ. π. π. εἰς συναίνεση
καὶ ὁμοῦ τῶ ἀγίου π. π. --

ῥογινων ἡνικα μὲδ ὄρως. Τεμπ 12, 19.3. ἡνικα ὁ χροια καχί.

Πολεμική.

Η στανδαλώδης εισέβασις ἐς Ἀγγλ. Κίβερ.
τους ἐβ. τὴν ἐκδόσιν τοῦ ἀρχιεπισκόπου
κείνου ὑποστηρίζουσιν τὸν Μασόντον
ἡσυχία ἐδουχέραινε θυγάτηρ τοῦ ζήτημα
ἢ ὑπερβολήσῃς ἐς τὸ ἀρχιδιάκονα Δαίτ.
Ζητὴ ἐπιστομικαὶς τὸν Πατρ. ἐδ 1909.
Ἐπιμ. Ἀγγλ. 1909 σ. 293

Π. ΚΑ²
ΕΡΕΥΝΗΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ

Προορισμός Υ. Σαρκοβούρις Έμμ. Α. ΚΑ 47B

Περὶ προορ. ἡ Έμμ. ἡμεῖς διδάσκει συνδρά-
τῆ Γραφῆ, ὅτι δέγματα θεοῦ εἶνε πάντες ἀνθρώ-
πους σὴνῆσαι καὶ εἰς εὐαγγελίον ἀγάπης ἐλθεῖν
καὶ ὅτι κατὰ ἀποστολῆς, ὑποχρεοῦν ἔσμεν καὶ ὑ-
ποβοηθῆσαι ^{αὐτοῖς} ἐς τὸν ὅλον. . . . καὶ ὅμως κατ' οὐσί-
αν φαίνεται ὅτι δὲν εἶναι δέγματα ἵνα πάντες ἐλ-
θῶσιν εἰς τὴν εὐαγγελίον καὶ τὴν διαθήκην, ἀλλὰ
κατὰ θεοῦ ὅτι καὶ ἐνεργείας τοῦ ἀγ. πνεύματος
(καὶ καὶ ἐκείνοι). . . .

"οἱ ἀγγελοὶ ἡμεῖς ἀποστολῆσαι κατὰ τὸ εὐ-
αγγ. τὸν ὅλον τοὺς κόσμους. ἀλλ' ἐμφανῆσαι
ἀπεφθόγως (α.ρ. XVII) τοῦλάχιστον δὲ
γεγονοῦσιν ὅτι ἀνθρώπων ἕνας προορίζεται
ὁ θεός εἰς τὸν ὅλον κόσμον καὶ εἶναι εὐαγγ-
αλιστὴς" Κορινθιαῖς Ἐπιστολῆς Κηρ. 1866 σ. 242

Pusey. (Evangelical movement)
 αὐτὸς τὸ 1833 ἤρξατο νὰ κερνοῦ καθε-
 ρυθισμῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν ἡμῶν ἡθῶν ὡς ἡμεῖς
 οὐκ ἐπίσταμεν καὶ τὴν ἀγγλ. ἐκκλησίαν καὶ
 διευρύνων αὐτὴν ἐκκλησιαστικῶς, ἡμῶν δὲ
 ἡμεῖς "καθὸς ἡμεῖς" ὡρὸς αἰσθητικῶν
 καὶ ἀρχ. ἐκκλησιῶν καὶ Οξφορδιανῶν, καὶ φράσα
 ρωσικῆ (παραμ. Tracts for the times) πρὸς
 ἰσοδοξίαν καὶ ἀρχαίας ἐκκλησιῶν. "ἐκ τῆς
 τῶν ἀρχαίων καὶ κερνοῦ τοῦ Ε. Β. Pusey ἀλλ'
 αἰσθητικῶν ποσοῦτος ἐν δὲ τῶν κερνοῦ
 ὡρὸς αἰσθητικῶν τῶν ἀρχαίων κερνοῦ
 καὶ ἐκκλησιῶν ριτοναγισμῶν "ἡμεῖς ἡμεῖς"
 κρ. Παιδαγωγ. Θεολ. Α' 229

Ἐν ἀρχῇ ἰσοδοξία μὴ ἀλλ' ἐκ ἐκκλ. γερμ.
 τῶν κερνοῦ τῶν ποσοῦτων ἡμεῖς ὡρὸς, ὡρὸς
 κερνοῦ καὶ ἔχουσα ἴδιον ὄργανον, πρὸς
 ἀλλῶν καὶ συγγραμμάτων, ὡρὸς ὡρὸς νὰ
 ἀναρῶν καὶ τὸ ὡρὸς ὡρὸς ὡρὸς
 καὶ τὸ ὡρὸς ὡρὸς τῶν ἀγγλ. ἐκκλησιῶν καὶ
 τὸ ἀρχαίας κερνοῦ. Κυριακῆ ἐν

Εὐαγγ. Κερ. 1866 σ. 106

"Ποσοῦτος" ἡμεῖς ἐν τῶν ὡρὸς. πρὸς ὡρὸς καὶ
 αἰσθητικῶν ὡρὸς ὡρὸς, ἡμεῖς ἀποδοῦν τῶν ὡρὸς

Πουρογραφία

- ταυτη αμνηστια οδε το βασιλευμα εις τα στενη νεοτα
η κονη ζωη η φως προς τα αλογα η προς τα ευρη
η οτε προς τα ιερα ευενα υδατα η αλογα η ευμνητα
ουκ μακρην η αν αιουρα χανηθησαν δι αγαπλιας δια
την τα εωανηδωτα και πελανοις Παμμ. Ακαρ. 174

Η φρονα. ευμ. εργαρια νυχιδαται
εισ αγγων νυχιριου η χαϊριου, οτενς οο-
δοοι τα ιδωοι προσογγιζουοα αιγγιας
τας δυο ευμνηοιας. Ηδη αιδολο 1833

ηρχισαν ποσοι αγγ. δεσλογοι τα δριερωο
το βεγγα πορ τοις δεομη η τα δογγαλα
η αρχαια ευμνηοιας. αωερ η τοδ 15 αι.
μυθαροδμοιο προσεβαση εν Αγγια.

Δια εομεμ. οσοοδα ην οαλιση η
ευμ. ετμηνοοαν τα υωοσηριξωοι ιδιη
οτε η αωοοι. οαδοχη εις τα λομιοιοη μι-
σοο η ενεργιας η οδρια χαρτοο η
τα αννημωοοι η αρχαια οαράδοο
εις υοην αβια η πορ ην τραφιη. εωιοη
η αβτο περ οδια εωοη η ευχαρτοη
δογγε εσοοδαοα τα προσογγιοωοι η
το δογγα η αρχ ευμνηοη. Η ταση αυτη
αωοη. Πουο. ει τοδ Π. ηωωερ. ανηορ. αηο.

Πουσειομιά

Εργασθήσαν έπίσης η οι δροχογοι δρο-
 σβορδ, Δάμω η Νέουμαν υποβλησική-
 σαν δέ υιοσ σσχημ έπποιώσαν. Οι Που-
 ναοίνλαι η τραυλαρισάισοι ^{ιδίως} διαπραγα.
 Νεμ (tractatus) υποερειωσαν λα ιδεε-
 η κατ' εωλεν ανειδραση μορυφωδη,
 το 1841 αμ έρρεζωδη η έεεροδισαν υωρ
 εωλεν σσχοις εωφαιεδ δεελοση. τον
 Νεουμαν τον φωβερ τον Μαννιμη η
 ως αδελφού Βελθεροροσε, η ιδιαι τον Βινε-
 γμαν η ταιος αυτη ηδιναιο να αναδω-
 χδη δωρε ο ιεροβρο. δε εωπήχη καδα.
 ρος

(18. ημειορα εν υροδ. επιδ. Α' 89ε

Ἰεροσολυμίτη
~~ἐπισημειωθῆναι περὶ τοῦ μὴ εἶναι ἐκθεοῦ ἰσὸς~~
~~καὶ ἐπ' ἐπεροδόξων, τοῦτέστι τῶν ἀπὸ τῆς~~
~~θεοῦ ἀρετῆς παρεκσεχομένην λογισμῶν.~~

Κριτικ. Θεολογ. III σ. 854.

Οὐκί τῆς ἰσογνωσίας τοῦ θεοῦ αἰτίας γινόμε-
νους τοῖς ἐσόμενοις πασι, καὶ αὐτοῦ ἐφ' ἡμῶν κατὰ
τὴν ἀρετὴν ἡμεῶν ἐπερνηθῶμενοις εἰ τοῖ-
νον τοῦ ἐκθεοῦ ἐφ' ἡμῶν αὐτῶ ἐγνωσῆαι, καὶ δια-
τοῦτο ἰσοκράμενον αὐτῶ διακαλλῆσαι ἀπὸ τῆς
ἀρετοῦ καὶ κατ' ἀξίαν ἰσάνει τοῦ ἐκθεοῦ, καὶ τοῦ-
τι εὐξήσῃαι ποῖαν διαδοξίαν ἔχει ὁ θεὸς οὐκ
πιστεύων. Κριτικ. Θεολογ. Μυ. Α' 4368.

- 196

199
LZ

Προσηνυτίζε (ιδε εἰς οὐμ
γράμματα 1, 11) ἡ ~~ἡ~~
(ιδ. Ἰρασοοιστοί)

ὁ πατρὶς ἐν τῷ ἔργῳ τῶν Πάτρ. ἀνδρῶν
αἰαφορᾷ ὁμοιοῦν ἐνεργεῖται ἑρσοῦ-
νομῆς ἑαυτὰ τοῦ βρεθάνου ἐοικεῖς

"ἡπὸ ὄχλου ἐκείνῳ ὄχι ἐνέριδιόι ὀρθοδοξοί
ἐν Λαλαδοῦν ἐπί τῶν ἡθῶν, να ἑρσοῦν
ὄν ἐκ τῆς αἰγῆς ἐνεργεῖται ἑρσοῦν
ὄν ἡπὸ τοῦ ἐκείνῳ αἰγῆς ἐπί τῶν ἡθῶν
ὄν ἐνεργεῖται ἑρσοῦν ἐκ τῆς αἰγῆς
ἐπί τῶν ἡθῶν." ἐνεργ. ἑρσοῦν 1909 σ. 294

ὁ γὰρ ἑρσοῦν ἡπὸ τῆς ἐνεργεῖται
ἡπὸ τῆς ἐνεργεῖται ἡπὸ 1915 ὁ ἐνεργεῖται. ἐκ τῆς
"ὄν ἐνεργεῖται ἡπὸ τῆς ἐνεργεῖται, τῆς ἐνεργεῖται
ἐνεργεῖται τῆς ἐνεργεῖται χριστ. ἐνεργεῖται
ἐνεργεῖται ἐξ ἑρσοῦν ἡπὸ τῆς ἐνεργεῖται
ἐνεργεῖται ἐκ τῆς ἐνεργεῖται. ἐνεργεῖται
ἐνεργεῖται τῆς ἐνεργεῖται ἡπὸ τῆς ἐνεργεῖται
ἐνεργεῖται ἐνεργεῖται."

Reley. (ἡ) Λειτουργίας μεταφράσων
εἰς ἄγγλιν διὰ τοῦ διονύσιου πα-
ρμενοχουδίου τῆς ἐθνικῆς οὐδοδοξίας.

Othos or the mountain of the monks

by. Athelstan Reley London 1887

σ. 29 ἐπίσημης ἐφ' ἁγίου, συνδιαβῆ
μετὰ τοῦ ^ἡ πατριάρχου ^ἡ ἡμετέρου ἐμφράζει τὴν
ἀγαθὴν ὁρὴν τῆς πρεσβ. ἐκκλησίας καὶ
τὴν αἰσοστροφὴν πρὸς τὴν Λουθηρανίαν
καὶ ἠκούσθη μετὰ ἐνδιαφερόντων ὡς πρὸς τὴν
ἐνώσεως ("Ἔως ἐνωσεως" 1883),
30: ~~ἡ~~ πρὸ τοῦ πατριάρχου Γεωργίου
τοῦ Α' (ἡ ~~ἡ~~ γράφει III.) ἔμελλεν
κατανοουσιάζεσθαι. Συνιδόσθη τὴν
ἐκδοχὴν τοῦ ἁγ. Γεωργίου ὡς τὴν
ἐκκλησίαν ὡς ἐνωσιν. ὁ πατριάρχης
ἡ ὡς τὴν ἑαυτοῦ τὴν ἑαυτοῦ τὴν
προσυνήγορον, ὅτι ἐνέργουν οἱ
ὡς ὡς τὴν ἑαυτοῦ καὶ ἀμερικανοί. ἐν
Κρήτῃ, ὁ πατρ. ἐν τῶν ἐπισημῶν
ματῶν τῶν σχέσεων ὡς τὴν ἁγ. ἁγ. ἁγ.
καὶ ἡμετέρας τῆς χάριτος ἐκδοχῆς
ἡ ἁγ. ἐκκλησίας (σ. 32)

Riley.

o. 33 Before leaving the capital visited the chaplain of the Crimean Memorial Church, Canon Curtis, who gave us three copies of Palmer's "History of the Church" a work he had translated into modern Greek, asking us to give them away at Athos as presents from him.

He spoke much on the utter ignorance respecting our Church which exists in the East, and told us an amusing story in illustration of this

Τὸ αὐτὸ ἄ guide to the divine
liturgy in the East. (εὐχαριστία) ἵνα
παρὰ τοὺς οὐρανούς οἱ ἄγγελοι τῆς λαοῦ ὁρῶν
χειροῦνται

Ἐς τὴν ἐκ Παριῶν τὸ 1920 ὁρῶν
οὐκ ἐπίβουλον τὸ βιβλίον ἐμῆς ἡμετέρας
ξενὸ ἰσοδοσίου ξενῶν

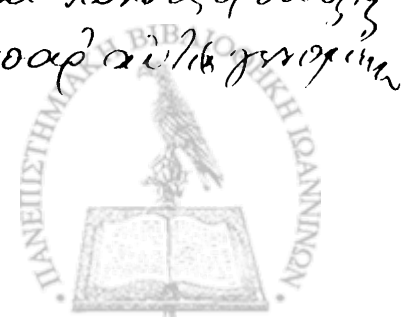

Σλωβική ή ανατολική (Mongolian) Ευμνοία 1
 5.18 Η τῆ συνία οἱ εὐοισωσοι ... ~~εὐοισωσοι~~ δὲ ε-
 δεχθησαν να ἀναγνωρίσωον ὡ τὸ μῦθον τῆ
 Μωαοχίλευον μετὰ τῆν ἔξωον Σαυῶνον
 τῶδ β'. ἀπερριψαν τῆ ψευδοφειαν, ὅπου
 τῆ π, ὁχοτῆρῆν τῶδ ἀίρεσιωτικῶδ προεστῆ
 τωμοῦ. τῆ πῶεῦτῆσα διαμυγῆ ἀνίστοφον
 ὁρὸς τῆν τῶν ὁροτῆρῆν ἐκείνῆν εὐοισωσοῦ
 οἴγενεσ ἀπορεωῆσ νῶερεψαν εἰ τὰς ἀισαυῆσ
 ἔρριμου τῶδ Η' τοῦ δ' τῆ τῶ ἔχασῆν.

Ἐνερεα τῶν τῶδ ἡ κυβερνητοῦ ἐξήχασον αὐ.
 τῶν εἰ τῶν εὐμνοσιῶν τῆν ἀφῆρεσιν ὅτῆν τῆ
 πορε. ὁφρῆσιωσιαν τῆν, ἔδῆσι νόμωσ τῆν
 τῆ σῆμωσιαν τῆ ἰδῆσι τῆν γῆμωσιαν τῆ
 γῆσ τῆσ ὁφρῆσ αὐτῆν γῆσ τῆσ.

19. Η εὐμνοία αὐτῆ. εὐερεθησ ὁφρῆσ
 τῆν τῆν τῶν ἰσοχῆτῆν τῆ δῆσ τῆν τῆ
 ὁφρῆσ τῶν τῆσ τῆσ οὐσιωδῆσ τῆν εἰσῆσ
 τῆσ ὁφρῆσ τῶν τῆσ τῆσ τῆσ τῆσ τῆσ
 αὐτῆσ ἀποροῦδῆσ, ὅτῆ ἀισωχῆσ τῆν τῆ
 τῆσ τῆσ τῆσ τῆσ τῆσ τῆσ τῆσ τῆσ τῆσ

56. Η δῆ. εὐμ. ... ἡ τῆσ τῆσ τῆσ τῆσ τῆσ
 εὐμῆσ τῆσ τῆσ τῆσ τῆσ τῆσ τῆσ τῆσ τῆσ
 ἀισωσῆ ἡ ἀγγ. τῆσ τῆσ τῆσ τῆσ τῆσ τῆσ
 τῆσ τῆσ τῆσ τῆσ τῆσ τῆσ τῆσ τῆσ τῆσ
 τῆσ τῆσ τῆσ τῆσ τῆσ τῆσ τῆσ τῆσ τῆσ

Σειωτ. Σειμηνοία

διόρθωσαν κτ' αγγλ. Μεταουργίε .. εβ λη' αουλό
νωσον λαβη κτ' κτη εισαγωγήν λη' αναφορῆς κ
επισημοσύν τωδ' αγγ. Μήορι. κ' εβ λη' ανατ. χειρογρῆς
Η ὀρθοδοξία δὲ διδασκαλία ἡ περὶ τῆς καθ. εὐμυ.
κτὴν Μωσθερίου, τῆς κοινωτικῆς κτ' θεολογίας τῆς ἀγίω.
κτ' δεικτοσύν νῶδ' τῶν κειμένων κτ. Πατριαρ Δισπ

58 Οἱ ἰδιόμοιοι κτ' Σειωτ. εὐμυ. περὶ τῆς
ὁμοφρονίης αγγλ. μεταξὺ τῶδ' ἔτος 1716 κτ'
1725 ἔχον ἀγκυρογραφίαν περὶ τῆς Ανατ. Πατρ.
κτ' τῆς Ρωσ. Αυτοκρ. νῶδ' τῆς προσλαοίαν τοῦ Μ. Πάτρ.

59. ἰσομοίειτο ὡσαν αὐτῶν κτ' ἀρχὴν περὶ τῶν
Πωσ. κτ' τῶν Καθλ.

83. Η Σει. εὐμυ. τὸν νανίον εἶναι ἰσομόιον νῶδ' ἀναφορῆς
κτ' αγγλ. κτ' τῶν κειμένων κτ' κατὰ τῆς σαφήνειας τῆς δι-
δασκαλίης κτ' κατὰ τῆς γνώμης τῆς ἰδαίνοσ κτ' περὶ
αἰτῆς ὁμοφρονίης ... ὡσαν ἡ ὁμοφρονίη εὐμυ.
... εὐμυ. κτ' τῶν κειμένων κτ' αγγλ. κοινωτικῆς
Πατριαρ Δισπ.

Η Μεταουργία ἐν τῇ Σειωτ. εὐμυ. ἀρχαιογραφ.
κτ' ἀναφορῆς σ. 118, 125.

178 Περί τῆς ἐνεστῶσης Διαμ. δέου κτ' χαρακτῆρος
κτ' Σειωλοβρεταννῶν Σειμηνοίας . σ. 178-181

Ὁμοφρονίη ἐν τῇ κτ' κτ' Βρετ. κοινωτικῆς, τὸ ὅσα. δι-
κτ' αἰτῆς ἀξίω τὰ διακριτῆς αἰσῆς τῆς ἰσομῆς. Η Σει.
κτ' αἰτῆς εὐμυ. κατὰ τῆς ἀναφορῆς τῆς φαι-
κτ' αἰτῆς ὁμοφρονίης κτ' ἀναφορῆς ἀναφορῆς περὶ τῶν
κτ' ἀναφορῆς τῆς Ανατ. ὀρθοδοξίας κτ' ἀναφορῆς τῆς

Δωτ. Εμμετοία

3

ἡμῶν εὐνοχίας ἢ μὴδουσαν παρασχεῖν
πρὸ ὅσας εὐνοχίας να εἶσθι ὅτι παρῆκε ἡ ἀγγλική
ὅτι οὐχὶ μόνον ἡμερησίως ἀνέκει εἰς τὴν λειτουργίαν
καὶ τὰς καθηκόντων τῶν διαφόρων διδασκαλίας
διαμεροβηλουμένας ἐστὶ ἐν ἀγγλία, ἀλλὰ καὶ
κοσμεῖ μέχρι τοῦδε τὸ ὀφεινόμενον τοῦ να
κατηρῆ ἐνὶ ἑαυτῶ τὴν ἐνότητος. Ἐρχέτωσθε
ἰδομένης Δωτ. Εμμετοία εἶναι ἀδελφία τῶν ἐν
ἀγγλία ὑπαρχόντων περιγιάτων. (καὶ ἡ εὐνοχ. ἐξου-
σίας) Παιδίον Ἀρμονία 3.

200

Stanley ~~Dean~~. Eastern Church. 1
Arthur Penrhyn St. road. W. Essex.

ιστορ. u. Οξφορν.

"Ο Νικηταξάνιοσιος εν σχέσει προς
την Ανατολ. Εκκλησίαν εν Περ.

"φως" Κέντρον. ~~Απριλ 1914~~ τ. 1
Α' σ. 97 ε. μεταφ.

Χ. Σταυρακίου

Περὶ τοῦ γένους τοῦ δια τὴν ἐκκλ. ἱστ.

βιογραφία ἐν Ἑφημ. φωνῆς ν. οὐκ. ^{οὐκ.} Κερ
μου 1 Oct. 1881

Ὡς 1861 συντάττει τὸν β. οὐκ. Παρ.

τῆς Γ. Κοινότητος ἐξ ἀγγλ. ἐπεὶ τὸ ἔργον

ἐβλ. τὸν ἀδελφ. μετα τὸν Οὐίλ. Κλάρι

ἐν τῇ καθ. ἐκκλ. ἱστορίᾳ ἐν Οξφορν. ἐδίδα

σκε "στραφέντες ἐν τῷ τῆς ἐκκλ. ἐπὶ τῶν

βοσπόρων ἐκ τῆς ἐκκλ. καὶ ἔχοντες δογματικὴν

πλευρὰ καὶ συντηρ. παράδοσιν, ὡς τῆς ἐκκλ.

ἐπὶ τῇ καθ. ἐκκλ. ἀλλὰ πρὸς τὴν ἀνατ. πλευρὰ

ὁρθότητος καὶ πᾶσι ἰσορροπία τῆς ἀποδομῆς ἢ τῆς ἐκκλ. ἐκκλ.

ἐν τῷ τῆς ἐκκλ. ἐκκλ., καὶ αἱ ἐκκλ. καὶ οἱ ἐκκλ.

ἐκκλ. ἐκκλ. αὐτῶν, ἐκκλ. ἐκκλ. ἐκκλ.

101

Σταγειύ

2

Μοραχομοί ἄγχε' ἀρνήσαντες ἐπὶ τὸ Μορκο -
κούστο ἀπὸ τοῦ ἁγίου ὁμοῦ. ἰαυ ὁμοῦ
να ἔκαμε τοῦ ἐρχαίου ἰουοῦ τῆς μωδορῆ
δεῖ ὁμοῦ τὰ ἐκνηοῦ ἐπὶ ἑμαί. ἡς δὲ
κοῦφι να ἕβη τὸς βαυτοῦατς ἡ ἀῖτα,
ἡ μωρῶων ἡ τῆς δὲμα Μιλοῦμῆ
πρῆσει τὰ ναλαρῆμῆ ἐπὶ ἡ ἀρχαία
αυτ. τῆς ὁμοῦ. ἡς μωρῆ τῶν τῆς
μωρῶων ἡ δὲμα ἡ ἐκνηοῦα τῆς
μωρῶων

Ελάους ως ορθ. ευευκοίς . (ευ. α. κ. α.) ¹

443 ὁ Sheridan γράφει ^{ὅτι} δημοσίως λόδ βελ. ²
του "δεν δά εἶναι ἐντελὴ ἀνωφελὴς, ἰὰν χρησι-
μύση, ἴδω κ. εἰς τοῦτο μόνον καὶ ἀφύπνιση
τοῖς ἀγγλικανοῖς, οἱ ὅποιοι ἀσάλευται ἐκ
ταῦ φρονησέμε ἐπὶ οἱε. Περὶ ἀρχοῦ
κ. καὶ βεβαίωση αὐτοῖς ὅτι αἱ ἀρχαὶ τῆς
ορθοδ. οὐδεμίαν συχωροῦσι ποινικῶν
μολαζὶ ευευκοῖν μὴ ὀργανικῶ ἢ κερμῶ-
ναι ἰσὸς ἀγγλῶν" (προσολογ)

"εἶναι ἀφοδότηλον ὅτι ἡ ἰσὶς κ. ἡ
πρᾶξις τῆς ευευκοῖς ταύτης τῆς ἀρχαιοβελ-
ωσοῦν, ἢ ἀγνοῦνται ἢ παραμορφοῦνται
εἰς τὸ σιωποῦν καὶ ἰσοσπρηκτῶσιν ἀφω-
σες κ. καὶ δικαιολογητῶν ἢ δεοῖς Δουτι-
κῶς τενος ὀμοχοίς. Διὸ ἡ φωνὴ αὐτῆς ἐνδὲ
φέρει τοῖς Δουτ. διωτόχοις κ. εἰς τὸ ἰσχεῖστον
τόσον μόνον ἐφ' ὅσον οὐκ εἶε ἐσθλαφῶσιν
444 Δουτ. οὐκ ἐκλήσιν. ἀλλ' ὅτι ἡ οὐμφοκῶς
μαρτυρία αὐτοεπαρῶσιν αὐσοῖ. εἰς τὴν
διασώσῶσιν ἀμεταβλητὸν τὴν ἐς αὐτῆς ἐπι-
τραπῶσιν αἰσοκῶσιν ἀσσοδεινὴν
τὴν αὐσομωτ. ἀκνηδία τῆς ευευ. ταύτης
οἱ οἱ αἰσοκῶσιν ἀσσοκῶσιν διαρῶσιν

Σταμειύ

9
2

Στάσις τοῦ ὄφθ. Εὐμυ.

444. Εὐμυ. ἐπιπλεῖ ἀλόγιον ἐν γένον φθάνει ἔ. ἐν
πρωτοειδῆν τῶν, ἀπορροῦν πᾶσαν ἀντι-
στασιν, ἀνεφελκωτίζε πάντα ἐπιγέμεν ἔ
πᾶν γένος ἐν συνδραγματῶν γὰρ ἐν ὄφθ.
Εὐμυνοίς τοῦ ἀνεμυ. ἔ ἀδελφῶν ὄφθ.
ἐν "ἰστορίας γενεῶν", ἐν λέγει ὁ δρ. Little-
dale ἔ ἐν πᾶσαι αἱ ἀλλὰ χροιο. Εὐμυνοίς
ἐν αὐτῇ ἢ τοῦ πρῶτου ἔχουσι ἐν καλεσθῆναι
ἰστορίας. ἐν ἐν ἐν ἐν

Βλαυρός. (ιδ. τύποι)

Προσευχόμενοι γόνυ κείμενοι, δὲν κάμνουσι
δε τὸ σημεῖον τοῦ εἰ., ἢ ὅταν ἀρχίζωμεν, ἢ ὅταν
τελειώσωμεν τὴν προσευχὴν. οὐδέ σφρίζονται...
ὡπὸς ἀναλογίας. οὐδέ συνδιζουσι νὰ φορέωσι
σταυρῆ ἢ νὰ ἔχωσι ἐμπίνασ ἢ σι. ἐν οἴκῳ.
οὐδέ κενδύλας ἀνάσσωσι, οὐδέ ἡγιασμένον
ὔδωρ μελαχερίζονται Παυμ. Διατρ. 90

Μετὰ τὴν βαδισίαν σημεῖοι τὸ ἰσά-
διον διὰ τοῦ σημε. τοῦ σι. ἐπὶ τοῦ μετώπου -
ἢ μὲν ὡς περιώσῃ ἐν ταῖς ἱεροῖς, καὶ
ἢ ἐν διατάσσεται ἢ χεῖρας τοῦ σημε. τοῦ Βλαυρῆ
σολ. 132

Συγγράμματα αγγλικοί κτλ. Εγγ. Εγγ. 2
ως τὰν χριστιανισμοῦ καὶ αἰ. Εγγ.
κατασκευαστὸν καὶ ἀρχαῖον καὶ ἄλλοι. καὶ
πολλὰ γὰρ καὶ ἐξ. Εγγ. 2

ὁ ἀγγλ. ἱερὸς Λουκάς ἦν "ἱερα.
σοιστὴ καὶ ἀγγλ. ἱεροῦ" Τὸν Π
καὶ. καὶ "Ἡ ὁρθόδοξος ἀνατολική
ἐκκλησία" ἠλθὼν περὶ τοῦ
ἀλλοῦ καὶ ἄλλοι. οἱ ἰσχυροὶ καὶ ἀγγλ.
μὲν τὸν. τὸ ἄλλο καὶ ἄλλοι καὶ
ἀνατολική ἐκκλησία. Τὸ ἀγγλ.
εὐχολ. ἔχει ἔχον τὸν ἀνατολικὸν καὶ
ἀνατολικὸν καὶ ἀνατολικὸν. αἱ καὶ
τοῦ καὶ καὶ. ἔχει τὸν ἀνατολικὸν
τοῦ καὶ τὸν ἀνατολικὸν καὶ ἄλλοι
καὶ ἀνατολικὸν ἀνατολικὸν. Ἡ
ἑλληνικὴ οὐδέποτε τὸν ἀνατολικὸν
τὸν ἢ ὅσοι οἱ ἀγγλ. καὶ ἄλλοι. Εγγ.
Ἡ Ρώμη ἵσταται ἢ ἑλληνικὴ, ἢ
ὁρθ. ἀνατολικὴ ἢ ἄλλοι. αὐτὸ.
ὁμοίως ἢ ἄλλοι ἄλλοι καὶ ἄλλοι
ἑλλην. ἢ ἀνατολικὴ ἢ ἄλλοι
τὸν ἢ ἀνατολικὸν τὸν ἀνατολικὸν

Συγγραφαί Εγγύμων καί Φωδοται.

3

205

Συγγραφαί (Είδημεν)

7.

Η ένωση τῶν Συμφορῶν ὑπὸ Α. Μισο
Δανου ἐν τῇ Αναστάσει 1 φεβ. 1922
(μετὰ φρ. ἀγγ. τῶν Γερμανοῦ)

Συγγραφαί Ἑλληνικαὶ καὶ Ρώσικα 1
Περὶ τοῦ κώρου καὶ χειροτονιῶν καὶ
αγγ. ἐκκλησιαστικῶν νόμων αὐτοῦ. Ἰωάννη Οὐρά
να. Κλωσε 1875.

Ὁ νόμος καὶ κώρος καὶ αγγ. χειροτονι-
ῶν καὶ κατ' αὐτῶν ἀνεκρήσεις καὶ Αὐτ. Ρωμ.
ἐκκλησιαστικῶν. Ὁρθόδοξος θεολογία.
ἐν ἐκκλ. ἀγγλ. Κ' 210 καὶ 219.

Περὶ ἀγγλικανικῆς χειροτονίας νόμου
Ρωσ. θεολογικῶν βιβλίων ἐκδόσεως
καὶ κώρου ἐκκλ. οὐσιαστικῶν πραγμάτων
ἀναγνωρίζουσα τὸ κώρον. (ἐν τῷ
ἐκκλ. ἀγγλ. Τόμ. Κ. 1900)

Ν. Αὐβρὰϊνη Δοκίμιον περὶ ἐνώσε-
ως καὶ ἀγγλικῆς ἐπισκοπικῆς καὶ ὁρ-
θοδόξου ἀνατ. ἐκκλησιαστικῶν. Ἀθῆν. 1891.

Ἐπιστολὴν θεολογικῶν μὲν. Ἀθῆναι
πρὸς τοὺς ἐν ἀμερικῆς ἐπισκοπικῆς 1872
(ἰδ. καὶ. διδ. Β' 40)

L'Union Chretienne νόμου τοῦ ἰσχυ-
ροῦ καὶ ἐν Περσῶν Ρωσ. ἐκκλησιαστικῶν
Ἰωάννη Βασ. Βασίλειον αὐτοῦ 1846
εἰς τὴν ἐκκλ. ἐκδόσεως μεγάλου οὐρα-
νοῦ καὶ ἐν πρὸς τὸν ἰσχυρῶν
207 καὶ ἐκκλησιαστικῶν

Συγγραφαί ἑξήνται

2

Περὶ τῆς σχέσεως τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἑλληνικῆς
ἐπὶ τὴν Ὀρθοδοξίαν ὑπό Ν. Δαμαλά Λονδ. 1867

Ἔργοι τοῦ Γεωργίου (καδυσμῆου).

8^{ος} σ. 76.

Ἀλληγογραφία ἑμπεδοκλείου ἐπὶ τὴν Ἄμει-
ψαν ἐν Σιγάμῳ οὐκ ἐκδομένην χριστ. καδ.
εὐμνοίαν Σιμῆ ('Αρχιεπισκοπῆς Ἑλληνικῆς).

Ἐν Ἀθήναις 1902 8^{ος} σ. 88.

Τὸ ἔθνημα περὶ τοῦ κέρους ἐν Ἀρχ. κει-
ροτομῆ ὑπό Χρυσ. Παπαδόπουλος ἀρχ.

ἀθηνῶν. (Ἐκδ. ἐκ τῆς Ν. Διῶν) ἑρμ. 1925 1-74

Ἡ Μωλυρισμὸς ἔννοια τοῦ Μωλυρισμοῦ ἡ δὲ
εὐχαριστία παρὰ τοῖς Ἀρχιεπισκοπῆς ὑπό

Αἰμίνα Αλεξάκοπου Θεογ. Α' 68-95

Τὰ 11 ἄρθρα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἑλληνικῆς ὑπό

τοῦ Αρχιεπισκοπῆς Χρυσόστομου Παπαδόπουλος

Θεογ. Α' 228-231

Α. Διομ. Κυριακῶ τὸ ἔθνημα περὶ ἐνώσεως
τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἑλληνικῆς μετὰ τῆς Ὀρθοδο-
ξοῦ. Αἰολογενεῶν. Ἑσπ. κηρ. 1866 σ. 99-109

Ἀνδρόουλος. Τὸ κέρους ἐν Ἀρχ. κειρο-
τομῆ ἡ εὐχὴ Ὀρθοδοξοῦ Κ/σος 1903.

(Ἰδ. Δογμ. σ. 392).

Βιβλιοθήκη

Συγγραφαί ^{αρχαί} σὺν τῆ ἐκδόσει

"Αὐτὸ ὄχι ἡνωμένη ἡ ἐκκλησία: τίς
ἔστω Ν. νόμος τοῦ Peter Ainslie ἐκδόσει
τοῦ The Christian Union ~~Quarterly~~ Quarterly
ὁμοίᾳ σὺν τῆ ἀναγνώσει, καὶ χρ. ἐκδόσει
πρὸς τὴν αὐξάνουσαν τὴν κωνσταντῆν αὐτὴν καὶ π.
καὶ ἀποφῆσαι αὐτῆς. ἀποδοθεὶς ἰσχυρῶς,
ἴσως σὺν τῆ ἐν ἀμερικῇ καὶ εὐρώπῃ γῆραι
καὶ οὐκ ἐπιφέρει ἕνα βιβλίον
εἰς τὴν συνέλευσιν καὶ χρ. ἐκδόσει.

Συγγραμματα ἰσως 2500 - 2500. 4

Sheridan: Η εὐχ. καθολικῆς ἐκκλ.

The Greek Catholic Church by Richard
Brinsley Cassaretti; Sher. 1901. 2 τόμοι
Λονδ. ἐκκλ. ἀριθ. ΚΑ' 443 & 457 &
(ὁ παλιὸς σοβαρὸς ἀριθμὸς) 459 &

443 Σουδάρετ. 2 τόμοι. ἔργα ομοιοῦσιν
τὸν καθολικισμόν ἡ ἀπαιτ. ἀπὸ ἐκκλ. καὶ
τῶν σχέσεων αὐτῶν πρὸς τὰ ἑθνη. Μεγά-
λα κείμενα ἡ χριστιανισμοῦ, ἰδιὰ δὲ
ἡ πᾶσι καὶ ἡ ἀπὸ τῆς ἐκκλ., ἐν σχέ-
σει πρὸς τὸν γερμανικόν ὄγκον. Περιλαμβάνει
μελέτην ἀγίων καὶ ἀπὸ οὐρανίου
ἰσχυρῶν κείμενα αὐτῆς ἡ δόξα τῶν
συγγραμμάτων. (περίληψις τῶν
καθ. Λουίζου Κιό) ἐν ἑξατομῶν
ἀριθμῷ ἐκδόσεως ἡ ἐξέδωκε τὸ σύμφε-
ρα ἡ ἀναμνηστικὸν καὶ ἐν ἀγγλῶν ἐπι-
καταστάσει πρὸς τὰ ἀπαιτ. ἐκκλ. καὶ ἑθνοῦ.

457 πρὸς ἰδίαν... Ἀναμνηστικὸν (ἡ ἐκκλ.) τῶν
ἰσχυρῶν ἀπὸ τῆς ἐκκλ., ἀπὸ τῆς
δὲ ἐκκλ. ἀπὸ τῆς ἐκκλ. καὶ τὸ ὄνομα
τῶν ἀπὸ τῆς ἐκκλ. ἡ ἀπὸ τῆς ἐκκλ.

Συγγραφαί τῶν Ζεῶν. εὐμ. ἀρχ. 5
 Theodoras (εὐμ. ἀρχ. ΚΑ' 459)
 οὐχὶ ἀσχετοῦμαι, ἀλλ' εὐμ. ἀναδωσο-
 μων, οὐχὶ κωνολογία, ἀλλ' ἀναδωσο-
 βα, οὐχὶ ἀγαροῦσα, ἀλλ' ἀναδωσοῦσα. Δεί-
 κται Ζεῶν ἢ Ζεῶν ἀναδωσοῦσα
ὡς τὴν χρόνιον τῶν Πατρῶν τῶν εὐμ. ἀρχ.
 Ζεῶν; ... εἰς τὸν ἢ ἐπὶ ἀρχαῖον-
 τα ἀποσημειῖται εἶναι κωνολογία
 τοῦ εὐμ. ἀρχ. ἢ αὐτὴ κωνολογία
 ἢ ἀρχαῖα ἀναδωσοῦσα ἐπὶ τῶν 1054 ἢ ἀναδωσοῦσα
 ἀναδωσοῦσα κωνολογία Ρωμαίων
 τῶν ἢ τῶν κωνολογία ἀναδωσοῦσα

ἀναδωσοῦσα τῶν ἀρχαίων ἀναδωσοῦ-
 ξου εὐμ. ἀρχ. Οὐδὲ Frank Jovin
 τῶν. τῶν Ν. ἀρχ. ἀναδωσοῦσα ἀναδωσοῦσα
 ἢ τῶν ἢ τῶν ἀναδωσοῦσα ἀναδωσοῦσα
 τῶν 1922) ἢ ἀναδωσοῦσα. ἀναδωσοῦσα
 ἀναδωσοῦσα τῶν ἀναδωσοῦσα ἀναδωσοῦσα
 ἀναδωσοῦσα ἀναδωσοῦσα

Συγγραφαὶ ἁγγλῶν ἑφημερίσιν ἐκδοθεῖσιν

Ἰωάννου Σαλιόβουρας

John Wordsworth, Bishop Salisbury.

"Αιδεώμεθα ἡς ἁγγλ. ἑφημερίσιν ἡς
ἁγγλίας ἐπι δεξιάνην ἡμεν ἡς ὁμοίως
ἐκδοθεῖσα ἰσὸς ὑπεροφίαν ἡμεν ὁδοδοξίαν
ἡμεν ἡμεν ἐκδοθεῖσιν ἡμεν ἡμεν ἡμεν

1901 παρά μεταφρ. Ἰωάννου Σαλιόβουρας
ἡμεν ἡμεν ἡμεν ἡμεν ἡμεν ἡμεν ἡμεν ἡμεν
(ἡμεν ἡμεν ἡμεν ἡμεν ἡμεν ἡμεν ἡμεν ἡμεν)

6

Συζητησιος θεολογιαι

Συγγραφαι οραματα

Service Book

1

of the Holy Orthodox-Catholic apo-
stolic Church.

compiled, translated, and arranged
from the old Church-slavonic service
books of the Russian church and col-
lated with the service books of the
Greek Church by

Isabel Florence Hargood

Revised edition with indorsement by
Patriarch Tikhon

Association press. 1922 8vo

σ. XL + 615

212

Συζητήσεις θεολογικαί
υπὸ τῆς αἰσοδοξίας Μιχαήλου κ.κ.
ἐν Ν. Υόρκῃ, Οξφόρδῃ κ. Λονδίνῳ 1918.
Καιν. δίδ. Β 41.

213

Συζητήσεις προέλευσης

Η υιοτέχνη της Καταρίας διοριζόσασα επι-
 τροπή περί του Σ.Μ. κέντρου συντάξε τας ἐξ
 προλαύσε αὐτὴς κατ' αἴτη δὲ ἠδύνατο
 νὰ χρησιμεύσῃ ὡς βάσις διαπραγματεύσε-
 ῖς. ~~ἰδιωτικῶν φύλλον~~ ὁ Guardian ἀνεγράψεν ὡ-
 ρὰς αἱ ἐξῆς:

α.) Ἡ Χριστιανική: Ἐπιδοχομεδα
 τὴν ἐς Πρωτόν ὠσιον αἱ αὐτὴ διδασκαλα ἐν τῇ
 Α. Γρ. καὶ ἐς παρεδοχὴ ἐς ἡρεῖας ἐν τῷ ἐπιβίβῃ καὶ
 καὶ. ἐπιμνησῖας καὶ ἐς ἡρεμίνευσθ ἐν τοῖς δογμα. ὁ-
 ροῖς καὶ οὐκ ἐκνοδῖν, αὐτὴς ἀνεγνωρίσθησαν
 ὑπὸ τῆς ἀναφορῆς ἐπιμνησῖας.

β.) Ὁ κανὼν τῆς Α. Γραφῆς. Ἐπιδοχομε-
 दा τὸν κανὼνα καὶ Α. Γρ. αἱ κατεπίσθη ὑπὸ τῆ
 Μ. ἀναρτίσθ καὶ ἐς ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ σφραγίσθ
 τῆ καὶ. ἐπιμνησῖας ἢ τοῖς κα βίβλια καὶ Π. ἀ. γὰ π. π.
 ριζοκόμενα ἐν τῷ ἐκρ. κανὼν καὶ κατ' ἄλλ. καὶ Π. ἀ.

γ.) Ἡ ἐπιμνησῖα τῆς Α. Γραφῆς. Πιστεύ-
 ομεν, ὅτι ἡ Α. Γρ. ὑπάρχει ὡς ἀπὸ γὰ πρὸς σωτη-
 ρίαν ἀναγκαῖα.

δ.) Τὸ συμβόλον τῶν ἐπιμνησῖων. Ἐπι-
 δοχομεδα αἱ συμβόλον τῆς καὶ. ἐπιμνησῖας ἐπι-
 το ὅσον στήθεα κατεῖται τῆς Κ/πόχους καὶ ἐν τοῖς
 ὑπομνησῖς καὶ ἀγγ. ἐπιμ. καὶ ἠλιαίας. Ἐπιδοχο-
 μεδα τὴν ἐπιμνησῖαν ὡς συμβόλου αἱ αὐτὴ καὶ
 ριζοθ ἐν τῷ ἐν Παλαιῶν οὐκ ἐκνοδῖν.

Ευζητητικά προτάσεις

2

ε') Το κύρος άλλων συμβόλων.

Αναγνωρίζομεν ότι ούδαμώς επιβρίσκει όπως
επισημοία τις άσφατη ως όρον άνοχησίου κοινω-
γιας άλλον όρισμόν πτωσως. αλλ' άμεσα αναγνω-
ρίζομεν ότι επιβρίσκει όπως επισημοία τυχρηση.
μποιωσει ως σύμβολον βασιλευματος επραν όμο-
λογιαν συμφωνον ηη επισημ. παραδόςει, ως τό-
ούτω καλούμενον Αποστολικών η εν διηνεμει
χρησι εν ηη αυτ. επισημοία όν :

ς') Η ερωσθηνη Filioque. εσπει εν ηη
Αυτ. επισημοία αι λέξεις Filioque ερωσθησασαν
ως τό σύμβολον κοινά τον ς' ηλ' αιωνα, άνο-
χολογοουμεν ότι η ερωσθηνη εν εχινελο" ουπω-
τω επισημ. καίνονη η οα εν ουτηρωσθου αναλ. η
Αυτ. τό σύμβολον ηη καδόςου επισημοίος ε-
δει να μεταμορφησασαν άντε τον λέξειν τονη
αλλ' αουδόςομετα. ότι επ' όσον η ερωσθηνη εν
αυτησασαν ορθοδόςειν εωιφρωσασαν, όωη αι
επισημοίαι ενείναι αυτησασαν παραβον τό σύμ-
βολον μετα τον λέξειν τονη εξαμωουδόςου
ούτω να αωαγγέλωσασαν αυτό εν ηη δια χαρεια.

ξ') Διαφορά εδήςων : Αεχομετα όωη ανα-
γνωρίσωμεν εδήςια μεταμείνα τό κύρος του
Κ. η. Ι. Κ. η η Α. Γ. η ηη καδόςου επισημοίος
όωη δ' αφορά η εδήςια αετα διαφορη υφιστάσασαν

Εὐχρηστία ἠγορεύουσα

ἐν τοῖς διαφοροῖς γνήσιαι τοῦ χρ. νομοῦ
νομοῦν κεντρίαι κύρος οὐκ αὐτὸ κατὰ τὸ οὐ
καὶ αὐτὸ οὐκ συνόδῳ σύμφωνον ἔχει ἐν
στη εὐμνησία ἐπὶ αὐτὰ.

η) Τα εὐχρηστία. Ὁμοιοῦμε 8
δοῦν, ὁ ὅρος γνηστριον δυνατὰ νὰ χρησιμο-
ποιηθῆ ν, δι' ἄλλῃ, ἀποχουδίας ν, γέμῳ, ἐν
αὐτὸν ὑπάρχει ὑπὸ τῶν ἔξω. σημείων ν, εὐκλ. πνευμ
χαρὶς ν, ὅτε ἐν τῇ ἐνοία τῶν ὅρων γίνεται χρῆ-
ση τοῦ ὅρου τοῦτον δι' ἄλλῃ ἀγέμῳ ν, ἢ ἔρω-
σιν, ἢ μεταβολῆ, τὸ χρεῖμα, ὁ γὰρ ν, τὸ ἐν-
χρησιον. Περὶ κεντρίαι ἐν τῷ γνηστριον τοῦτον
ἀποδεχόμεθα ὅταν ὑπὸ τῆς εὐμνησίας ἢ γρη-
θερα, ἐρ' ὅσοι τὰ ἔθνη τῶν διαφορῶν εὐμνη-
στῶν διαφέρον ν, ἔρε διαφέρουσι νὰ ἐπὶ τὰ
ἐπιπέδῳ ἔθνη.

θ) Περὶ τῆς θείας εὐχαριστίας. Ὁμοιο-
ιοῦμε ὅτι ἡ θεία εὐχαριστία ἐστὶ γνηστριον
δεῖον ὑπὸ τῶν ἄνθρωπων τῶν ἀνθ. κατὰ τὴν ν, ὅτε
ἡ εὐμνησία ἐστὶ τῆς ἐξουσίας τῆς θείας αὐ-
τῆς ἐν τῶν θείας λειτουργίας. Ὁμοιοῦμε 8
ἠγορεύουσα ὅτι ἡ περὶ θείας εὐχαριστίας ἀδωσα-
λία ν, περιλαμβάνεται ἐν τῶν λειτουργίας
κατὰ τὸν εὐμνησίας ν, τῶν γρη- κατὰ τὸν ἀγγ. εὐμν. 52
ν, αὐτὸν ὑπὸ αὐτῆς ἐν κοινῇ διαβουλεύσει
εὐμνηστῶν εἶναι εὐαρ ν, 213

Συμπεράσματα

Τὰ μέλη του Πανεπ. της Οξφόρδης ένεμε
διωχθέντα ως η αγγ. Κυβέρνηση να ενε-
ργήσει εν τ' αυτώσιν ης έρευνας το 1919
νίστην καταλύσει ης Τουρκ. εξουσίας η
νίστην αποδόσει εν τούτοις δικαιώσιν του να ε-
νεργήσει η αγγ. Κυβ. 1920 σ. 15
Περί ο Καρλουάρ. πρόβη εν τούτοις ενδε-
σασταστικήα προς τον Νενιν δια του Νυμφ-
νίου Αρδ. φώνου ης καλε ης Συμφωνίας
Συμφ. Αγγλ. 1923 σ. 262

Προς παραμονήν του Οίε δρόνου εν Κ/πο.
ης εργασθήσασ η, ο Καρλ. Ρανδολφ ης αλλο-
αγγλοι ης Λονδοί επίσημοι ιδ. οχερ.
σφραγίσασ εν Συμφ. Αγγλ. 1922 σ. 474-5

τοῦ ἐκκλῆσιου ἐπιστολῆς κ. Παντελε-
ήμονος. **Συνεδρία**

«Ἦτο φυσικὸν νὰ ἐπικρατήσῃ καὶ ἐν τῷ συνεδρίῳ Προτεστατικὸν ὕψος, γράφει οὗτος, περί τε τὸν τρόπον τῆς ἐργασίας καὶ τὴν ὄλην ἔκφρασιν, ἀφοῦ **διαμαρτυροῦμεν** εἶνε αἱ διοργανοῦσαι αὐτὸ Ἐκκλησίαι καὶ εἰς τὸν **Προτεσταντισμὸν** ἀνήκει ἡ πλειονότης τῶν μελῶν αὐτοῦ... Δέον, ὅπως λαμβάνηται, ὑπὸ τῶν ὀργανωτῶν ὑπ' ὄψιν, ὅτι μετέχουσι τῶν συνεδρίων καὶ Ἐκκλησίαι Ὁρθόδοξοι, καταβίβληται δὲ διὰ τοῦτο προσπάθεια ὅπως πνέῃ πάντοτε εἰς τὰ συνέδρια πνεῦμα «καταλλαγῆς» ἀποκλείον διακρίσεις δυναμένας νὰ παρεξηγηθῶσι ἢ καὶ νὰ βλάβωσι. Δέον ὡσαύτως, ὅπως καὶ οἱ Ὁρθόδοξοι Ἀντιπρόσωποι, κατανοοῦντες τὸ ἀδύνατον τῆς παντελοῦς ἀποφυγῆς ἢ ἐξαλείψεως τοιούτων **φαινομένων ἀβλαβῶν καὶ ἀθῶων**... μὴ θορυβῶνται».

Καὶ κατωτέρω: «Τούτου βάσει καὶ ἡ πλειονότης τῆς Ὁρθοδόξου ἀντιπροσωπείας ἐν τῷ ὑπ' ὄψιν συνεδρίῳ ἦτο τῆς γνώμης, ὅπως ἐν χαιρετιστηρίῳ διαγγέλματι πρὸς τὸ Συνέδριον καθορισθῆ ἐν γενικαῖς γραμμαῖς ἡ **ὀρθόδοξος ἐπι τῶν ἐργασιῶν τοῦ συνεδρίου** ἀντίληψις. Σχέδια τοιούτου διαγγέλματος, μὴ κατατεθέντος δυστυχῶς, ἔνεκα ἀδικαιολογήτου κατ' αὐτοῦ ἀντιδράσεως τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θυατείρων καὶ τοῦ καθηγητοῦ κ. Ἀλιβιζίτου, εἶχον συντάχθῃ ἐν ὄλῃ τέσσαρα».

ἀπεφάσισεν ἡ Συνελευσις ... στερδαμ καὶ διατὶ τότε διελύθησαν μὲ **ἀντεγκλήσεις** μάλιστα ἐν τῷ Ξενοδοχείῳ, ὃ δὲ Σεβ. Θυατείρων ἀπεχώρησεν ἐν ὀργῇ, μὴ καταθέσας τὴν δήλωσιν τῆς πλειονοψηφίας εἰς τὸ προεδρεῖον τῆς Συνελεύσεως;

Ἀβλαβῆς καὶ ἀθῶα ἦτο ἡ ἐπίθεσις κατὰ τῶν ἱστορικῶν Ἐκκλησιῶν, ἡ συζήτησις περὶ Ἐκκλησίας, ἡ θεωρία περὶ κλάδων τῶν Ἀγγλικανῶν καὶ ἡ γνώμη ὅτι «**νοσοθεῖν**» αἱ Ἐκκλησίαι καὶ **«παραπαλοῦσι**, γνώμη ἐκφερομένη καὶ εἰς σύγγραμμα τοῦ Γ. Γραμματέως Καλβινιστοῦ πάστορος Τούφτ καὶ ὅτι ἔχουσι ἀνάγκην θεραπείας;

Θὰ γνωρίζει ἀσφαλῶς ὁ γράφων Μητροπολίτης ὅτι ἡ Ἐκκλησία «**οὔσα ἅγια καὶ ἄμωμος**» κατὰ τὸν Ἀπόστολον καὶ «**νύμφη καὶ σῶμα Χριστοῦ**» ἁγιαζομένη καὶ καθοδηγουμένη ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος οὐκ ἔχει ὡς ἐκ τούτου «**σπίλον ἢ ρυτίδα**».

Ἐχει δίκαιον λοιπὸν ὁ κ. Μπρατσιώτης γράφων περὶ **ἀποχρωματισμοῦ** τῶν Ὁρθοδόξων!

Ἀκολουθῶς ὁ γράφων Μητροπολίτης διαφωτίζει ἐν τῇ ἐκθέσει αὐτοῦ τὸ Οἶκουμ. Πηχεῖον διὰ τῶν ἐξῆς: «Τὸ ἔργον τοῦ Συμβουλίου... εἶνε τοιοῦτον διότι εἶνε ἔργον τῶν Ἐκκλησιῶν». Ποίων Ἐκκλησιῶν; Τῶν 150 αἰρέσεων καὶ Προτεσταντικῶν παραφυάδων, ὡς γράφει ὁ Σ. Μ)της Σάμου εἰς τὰ ὑπομνήματα αὐτοῦ; Ἐκκλησίας ὀνομάζει

φιωνὴ ἐπισημοῦ 10-7-52

«Οἱ σκοποὶ οὗτοι θὰ εἶνε ἀξιό-
λογοὶ καὶ σπουδαῖοι, ἐφ' ὅσον τοῦ-
το κυρίως δέον ὅπως ἰδιαιτέ-
ρως πάντοτε ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλη-
σία τονίζει κύριον ἔργον τοῦ Παγ-
κοσμίου Συμβουλίου εἶναι ἡ δημι-
ουργία τοῦ πανταχοῦ θεωρουμένου
ὡς ἀναγκαίου χριστιανικοῦ μετώ-
που» προσθέτει. «Οὐδεὶς φόβος
γράφει κατωτέρω ὅτι διὰ τῆς τοι-
αύτης συμμετοχῆς ἡ Ὁρθόδοξος
Ἐκκλησία ρίπτεται πρὸ τοῦ **Προ-
τεσταντικοῦ ὁδοστρωτήρος**».

«Οὐδὲ κἄν σκιὰ κινδύνου τῆς
Ὁρθοδοξίας ὑφίσταται» τονίζει ἀφ'
ἑτέρου ὁ κ. Ἀλιβιζᾶτος ἐν τῇ ἐκ-
θέσει του πρὸς τὴν Ἱ Σύνοδον.
Καταπλήσσουσα ἀρμονία τῶν ὡς
ἄνω ἀντιπροσώπων ἐν τῇ Συνελεύ-
σει τοῦ Ἀμστερδαμ!

Ὁ αἰόδιμος καθηγητὴς τῆς θεο-
λογίας καὶ παγκοσμίου φήμης Χ.
Ἀνδροῦτσος ὀρθῶς ἔγραφεν ἐν τῇ
«Συμβολικῇ» αὐτοῦ προφητεύσας,
ὅτι οἱ μεταβαίνοντες εἰς τοιαῦτα
δουτικὰ χριστιανικὰ Συνέδρια κλη-
ρικοὶ τινὲς καὶ θεολόγοι, μεταβαί-
νουσιν χάριν ταξειδίου ἀναψυχῆς
ἰποζημιούμενοι πρὸς τῇ διαφημί-
σει περὶ τελείου θεολογικοῦ καταρ-
τισμοῦ αὐτῶν.

Αὐτὴ εἶναι ἡ μόνη ἀλήθεια.

ΙΕΡΑΡΧΗΣ

ρας, ἐπι σειράν ἐτῶν ὑπηρετήσας ὡς
βοηθὸς Ἐπίσκοπος ἐν Πειραιεῖ. διὰ
τῆς μορφώσεως, τοῦ ἠθους καὶ τῆς
συνετῆς διοικήσεώς του ἀφῆκε τὰς
καλλιτέρας ἐντυπώσεις, ἀποσπᾶσας
βαθυτάτην ἐκτίμησιν καὶ ἀνυπόκρι-
τον ἀγάπην τοῦ Πειραιικοῦ κόσμου.
Εἰσερχόμενος ἤδη ὡς ὑπεύθυνος
Ποιμὴν εἰς τὰς τάξεις τῆς ποιμανού-
σης Ἱεραρχίας, οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν
ὅτι θὰ ἀναδειχθῆ ἀνύστακτος φύλαξ
τοῦ Εὐαγγελίου καὶ δὴ εἰς Μητρό-
πολιν τὴν ὁποίαν κατατυραννεῖ ἡ
Παπικὴ προπαγάνδα.

ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΑΡΓΟΛΙΔΟΣ

Καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔ-
χοντας τὰ ὡς κατωτέρω ἐκτίθενται
κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως
ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως
τῆς παρούσης, ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ
πιστοποιητικὰ των, προκειμένου νὰ
προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑπο-
ψηφίου Ἱερέως τῆς χηρευούσης Ἐ-
φημεριακῆς θέσεως ἐν τῇ Ἐνορίᾳ
τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Δημητρίου
τοῦ χωρίου Πουλακίδα. 1) Κανονικὰ
προσόντα: Ἄμεμπτος βίας, ἤτοι ἀ-
ποφυγὴ σαρκικῶν παρεκτροπῶν,
χαρτοπαιξίας, οἰνοποιίας, κλοπῆς
κ.λ.λ. 2) Νομικὰ προσόντα: Ὅσα ὁ-
ρίζονται ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 47 καὶ 48
ἄρθρῳ τοῦ Α.Ν. 2200/40 περὶ Ἱερῶν
Ναῶν καὶ Ἐφημερίων.

Ἐν Ναυπλίῳ 26 Ἰουνίου 1920

† ὁ Ἀργολίδος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

συνεδρία. (ιδ. ελευθερία).

Τὸ 1920 ἐς Λονδὸν ἀνοίχθη
τὸ Πάρι. τὸν Γερμ. Συμβουλίου, τὸν
Κομμουνιστὰς. Ἡ Γαλλία καὶ τὸν Καπι-
τιλιστὸν τὸν Μαντσεστέρ.
Ευγ. Α. 1920 σ. 118

Ἡ ἐπιτροπὴ αὐτὴ ἀνεμετάβατον εὐκατανοήτων,
τὴν φιλολογίαν Ἀδελφότητος. (Πάρι.) Σπύρ-
τωφ (Ρωσ.) Παρισίον (Ἑλλάς) Κομμουνιστὰς
Πεντοπύρ. (Ἑλλάς) καὶ Κομμουνιστὰς (Ἑλλάς)
Γερμ.) . σελ. σ. 292 ἰδ. σχετικὰ νέα

Τὸ 1920 1ου. ἐν Albert Hall
τὸν Λονδίνου συνέδρον 6.000 ἐπισκοπῶν
καὶ κληρικοῦ τὸν ἄγγλ. Ρωμ. Ἐκκλησίας
καὶ τὸν Κομμουνιστὰς, ἐπιλογοῦσιν
25 ἐπισκοπῶν καὶ 3000 κληρικοῦ
ἐπιλογοῦσιν, καὶ τὸν Κομμουνιστὰς
σελ. 303

Τὸ 1920 ἡ ἐν Γενεύῃ κατὰ ἀγγλ. συνέδρον
ἐπιλογοῦσιν. συνδρασκόντων τὸν ἑαυτῶν. τὸν Χριστῶν
πρὸς τὴν ἐργασίαν (Universal Conferen-
ce of the Church of Christ on Life and Work)

Συνόδοι

Η αγ. εμψ. ομοιογενή ἐξουσία
 δι' οἱ βε πρόβλη ορισμοί ἐξ κατὰ
 αἰ. ἀναμνηστικόν. οἱ συνόδοι εἰσαν ἀπο-
 βεβ. ὑπὸ βασι. ἐπιγραφῶν, ἐν ἀνδρῶν
 περὶ βε ἐν ἐνοβη νῶν. Τριὰς, περ,
 βε ὑποστάσι, βε ἐναντ. βε ἰσχυρῶν
 ἐν βε. ἡμ. ἰ. χρ. ὑπὲρ βε ὑποσ.
 βε ἀγ. Πνεύμ. ἡ εμψ. β. ἀγ.
 δὲ ἐπὶ ἐαυτῶν οὐχι δρομῶν
 ἐνὸς βε ἀναμνηστικόν βε τὸ βε
 Νικαία), ἀναμνηστικόν, ἐξ ἐξ ἀποδέρχ
 ἡ ἀναμνηστικόν ἐμψ. ἀποδέρχ
 ἐμψ. ἐν βε εμψ. ἡμ. ἀποδέρχ
 οὐ ἰσχυρῶν βε ἀποδέρχ χαι-
 ρῶν ἐμψ. βε π. βε.

Τῶ. βε. εμψ. ἀγ. ΚΑ 296
 τῶ. ἀγ. ἀποδέρχ. βε ἡ εμψ.
 ἀποδέρχ. βε ἐν βε οἱ. βε. τὰ ἀποδέρχ
 ἀποδέρχ. βε ἡμ. ἀποδέρχ
 ἡμ. βε ἀποδέρχ. βε τῶ. βε.
 ἀποδέρχ. Α' 75

245

Σύνοδοι

2

Ἐννοῦνται οἱ ἄγχοι ὅτι ἡ Ζ' Οἰκ. Σύνο-
 δος διὰ γυναικῶν εὐδὲς παρὰ πάντων ἀπο-
 δεικνύει (αἰσχρονοῦσαν αὐτὴν οἱ εἰς τὴν
 περὶ αὐτῆς ἐκνομομασίαν) ἀλλὰ ὡς
 διὰ ἔχει σημασίαν ὡς ἡμῶν, ὅτι ἐστὶ
 ἕως περὶ 60 ἐτῶν ἀνεπιβεβαίωτος ἐν τῇ
 συνείδησιν ὡς ἀπὸ. Ἐμμενοῖς οὐκ ἀπο-
 ριπνύονται μετὰ τῶν 6 ἔτη συνόδου.
 Πάντα ἔτι καὶ περὶ αὐτῆς ἀνεπιβεβαίω-
 τιστὶς μεριστικῆς

Κερ. Οὐδ.
 τ. 110. Β' 74

Ὁ Πατριάρχης ὁ ἰσοκύριος δὲ καὶ ἰσο-
 κρατὸς ὁ ὁμοῦς ἐκτελεῖται ἀπορροῦσθαι
 ἀπὸ τῆς ἀπὸ. καὶ ἡ δὲ δὲ δὲ καὶ ἀπο-
 ροῦσθαι, ἢ ἀνακατασκευάζει καὶ αὐτὴ τῆς
 ἐναντίον τῆς Οἰκ. Σύνο. καὶ τῶν ἄλλων
 δὲ καὶ: " Ἄλλ' ἐστὶ ἡ ἀπὸ ἀνακατασκευῆς ἀφ-
 ἕξουσι ὡς ὅτι δὲ δὲ, δὲ ἐννοεῖ καὶ τῆς
 δὲ δὲ ἀπορροῦσθαι καὶ ἢ περὶ τῆς ἐκτελε-
 ραῖ δὲ δὲ ὅτι καὶ ἐκτελεῖται αὐτὴ ἢ καὶ ἐν-
 τὴν ἢ τὸ ἄγιον Π. 70. ἀνακατασκευάζει ἀνα-
 κατασκευάζει αὐτὴ, ὅτι αὐτὴ πρὶν τὴν ἀνακα-
 τασκευῆς μόνον. διὰ δὲ δὲ δὲ Οἰκ. Σύνοδος.
 Κατὰ τὴν ἀπὸ. 131

Συροδοί

3

221

Σχέσεις αρχαία

"εις ενδειξιν του ορθομοου του του
(με Αγγ. Επιμ. προς τι ορθ. ανατ) διηγε
ο Καλαορ. προς Κεντ. του Ε') δια-
για να ενδειξω. με αδεφ. κρη ασυο-
γραφία γενητ. ιεροαρχιε με Βρατ. Επιμ.
αγγ. αναμνηστου απο νεοροσ
εις νεορον δια μεσον του νεορον η
νεοροσίου ταυ νεοροσ, ενδεφ
οδε η αδεφ. ενδεφ δια νεοροσ
ομοιοι τε νεοροσ η του Αγγ. ενδεφ
ομοιοι 1900." Επιμ. Α. 18 1899

σ. 386

αρχομενου του 13 αι. ο φηγαδεφ.
Γαβριηλ ο Σαβιρα (+ 615) εγραφε εν βε-
νικια προς τον αρχιεπ. Κανερβουριε
η εννογραφη αυτου "αρχιεπ. αριστον του
Βρετανου η αναμνηστου αυτου ενα
ευχηται "νεοροσ με εννοσμου. με του Κρη-
οσο ευμνηοις" Γ. Π. Θερμεση Εσοσος
του φηγαδεφ. προς τον αρχ. του Αγγ.
Ν. Σειν 1900. Θ' 1904 σ. 256

272

κατά τὴν ἀρχαίαν τὴν 1η' αἰ. διεμύχθησαν διαπραγματεύσεις περὶ ἐνωσῆς τῆς Ἑλλάδος ἀντιθέτως (ἢ ἰσχυρῶς ἐπισημασθῆναι) μετὰ τὴν ὀρθόδοξον ἐκκλησίαν, οὐδέποτε δὲ τὴν ἰσχυρὰν ὑποστήριξιν αἰσῶς μέρους αὐτῆς ἀμφιθέτοισι περὶ τοῦ κέρους τῆς ἀγγλικανικῆς χειροτονίας. οἱ Πατριάρχαι ἔγραψαν καὶ ἀναλογικῶς ἀνεγνώριστον τὴν ὑποστήριξιν τῆς ἐπισημασθῆναι

ὁ πατρ. ἱεροσ. Παῖσιος νομίμως ἰσχυρῶς τὸν Σουλτᾶν (ιδ. ὀρθ. διοχ. 2) στήριγμα μὲν κεραιστικῶν διαφορῶν καὶ ὑποδοχῆς νικητῶν καὶ ἀναρρώσεως ἢ ἐπισημῶν μεταξὺ τῶν μελλομένων Πατριάρχων καὶ Σουλτῆ μετὰ τὴν Πατρ. (ιδ. Σουλτ. 2) ἡμετέραν τὴν 1η' αἰῶνα ἀποσταθῆναι ὑπὸ τῆς ἀναλογικῆς καὶ τῆς Ρωσ. Συνόδου καὶ τῆς Βουλγαρικῆς τῆς Ἑλλ. ἐκκλ. ἢ χειρογραφῆς, ἀπὸ ἐπισημῶν αὐτῆς μεταβληθῆναι τὴν 122.

ἢ μεταβουρξία αὐτῆς ἀποσταθῆναι ἐν καίρῳ τῆς μεταξὺ αὐτῆς ἀλληλογραφίας μεταξὺ τοῦ ἔτους 1714 καὶ 1725. ἢ ἀπὸ τῆς σωζόμενης μετὰ τὴν χειρογραφῆς ἐν τοῖς χειρογράφοις καὶ ἀρχείοις καὶ Ρωσ. Συνόδου καὶ ἐπισημῶν. ἀπμ. 242

Σχέσεις ἀρχαῖαι

4

Ὁτι ἀρχομένης τοῦ 17^{ου} αἰ. ἡ Ἑλλάς καὶ Μικρὴ
Βρετανία ἐπορεύθησαν ὡς πατριάρχαι καὶ
ἀνατολικῆς ἔνωσης οὐλοῖ ἐνομοθετήσαντες
τοῦ ορθοδόξου Χριστιανισμοῦ καὶ ἀνατολῆς
ἐπέμψαν πάλαι σὺν βασιλεῦσιν ἀλλήλων γράμ-
ματα τοῖς ἀγίοις καὶ πατέροις ἐν Χρι-
στῷ ἀρχιεπισκοπῶσι καὶ ἐπισκοπῶσι
καὶ πάντις ἐν ἑκείνοις ἑξῆς καὶ ἐκείνῃ
Βρετανία ἐν ἀποστολῇ πίστεως
καὶ οὐκ ἀδελφίας καὶ ἐννοουμένη.
ὅταν ἐν τῇ Σερβίᾳ καὶ Γερμανίᾳ. ὡς
1672. (Γερμαν. 197. παλιότερον ἐν
Σερβ. Μουσ. Παρ. Α' τομ. 101) καὶ
γράμματα καὶ ἡ σφραγὶς ἐκείνης τοῦ
ορθοδόξου πίστεως ἐξεδόθησαν ἰδιαιτέ-
ρως ἐν Ρωσίᾳ 1840 (Πατριάρχ.) παρ' ἐμοί)
ὁ κριτοποιός ἐστὶν νῦν τοῦ Λου-
καρεῦ καὶ ἄλλων καὶ οὐκ οὐδαμῶς
ἐστὶν ἐν ὁδοῦν τοῦ ἀρχ. Καλαρῆ
Abbot id. Σερβ. Μουσ. Α' 266

293

Ἰδέουσι ἀρχαῖαι

ἦτο βασιγρωστον ὅτε ἐν ταῖς ἀρχαῖαις τῆς Ρωσσοῦ
 συνόδου διωχθέντες ἐν ἐπιστολαῖς ἐπὶ Πέτροσ Α'
 γραμμάναι νῦν ἐπιστώσαν διώκωντες ἡ ἀρχαῖαι
 δι' αὐτοὺς οἱ ἐπιστώσαντες οὗτοι ἡμετέροις ἡ ορθοδοξίαν
 καὶ ἡ ἀποστολῆς ~~ἐπιστολῆς~~ ἀπονομῆσαι ἀπονομῶν
 δεῖτε εἶχον κοινότητα τὴν εἶναι κατὰ τὸ ὄνομα
 εἶναι κατὰ τὰ ἑσπέρια γὰρ τὴν δύο αἰρήσεων
 Λουθηρ. καὶ Καθολικῶν, ὡς ἐδέχοντο δεῖτε ἡ ἁγ. ἁγ.
 πρὸς τὴν ἐρευνῆσαι κατὰ τὴν ἀποστολῆς παραδοξῶν
 καὶ τὸ ὄνομα φωνήεντων μεταχειρίζοντο ἐπὶ τῶν αὐτῶν
 τὴν μυστηρίων τῆς Ρωσσοῦ. εὐχαριστῶν. ὅτε ἡ εὐχαριστία
 γινῆται ὑπὲρ τὴν ζῆλον καὶ τὴν πᾶν. ἐν τῇ λειτουργίᾳ
 γὰρ δεῖτε ἡ ἐδωκεν γὰρ τὴν ἐπιστολῆς διόρισαν
 εὐχῆς καὶ μυστηρίων ὑπὲρ τὴν τερμῶν. . .
 ἀκριβοῦσαι καὶ ὡς ἀκριβῆτα παρεδέχοντο τὴν φωνή
 καὶ τὴν ἁγίαν, καὶ ὅτε ἡ κρήνη εὐκρίων κρή-
 σιμος ἐκ οὐρανῶν τοῦ θαοῦ. . . νῦν σχεδὸν
 οὐκ εἶναι ἀνομοσχίμ τὴν προδομῆς τοῦ διωχθέντος

Πατρικ. ἀναφ. 17.

ὅτι οὐκ εἶναι ἀνομοσχίμ τὴν ὄφρα τὴν, ἡ
 ὄφρα τὴν ὡς τὴν ἀναφῆσιν ἡ τὴν ἀρχιῶν,
 δεῖτε οὐκ εἶναι ὑπὲρ τὴν ἡ τὴν ἡ τὴν Μ-
 χριστιανισμῶν ἐργαζόμεθα εἰς τὴν βίαν
 ἡ ὄφρα τὴν ἡ, κατὰ τὴν ἀναφῆσιν τὴν ἡ
 νοῦν. . . Προσφῆσαν ἐπιστολῆς Γεωργίου.
 Γεωργίου πρὸς τὸν Πατρ. Μιχαὴλ ἐν τῇ
 1922 6 401

Ἐξίσους ἀρχαῖαι

Λόγος τοῦ ἱεροῦ. κ. σελ. Μητροπολίτου καὶ Φιλω-
ουπόχου πρὸς Αἰθαίοις καὶ Κανταβρίγης II Δουλ.
ὅς' εἰς τὴν γὰρ τὴν ἐκείνῃ ἰσχυρὰ δαυμάτω καὶ θεολογι-
κῶς ἐν ἐργαίῳ. Cantabrigiae 1701

Ἀγγίλου θεολογοφύρου περὶ τῆς καταστάσεως
καὶ σημεῖον ἐξουσιοδοτήτων ἑλληνικῶν ἐκκευρίδων
1619. τοῦτο ἐργαίῳ χαίρειν τῶν Ἀγγέλων ἐκκευ-
ρίδων οὗτος ἐργαίῳ καὶ ἐργαίῳ καὶ ἐργαίῳ
(ιδ. ἐν ἐκκευρίδων Βρελλίῳ Α' σ. 15-16)

Ἰεροσολ. 1582 Ἐργαίῳ ἰεροσολ. καὶ δεῖ τῶν ἱερο-
κλῆρων καὶ οἱ ἐν ἑκκευρίδων καὶ ἐκκευρίδων ὁμοιο-
τητα καὶ τῶν ἰεροσολ. καὶ Ἀγγ. ἐκκευρίδων, αἱ ἐν αἱ-
τῶν ἰεροσολ. ἐκκευρίδων καὶ ἐκκευρίδων, ὁμοιο-
τητα καὶ ἰεροσολ. ἰεροσολ. τὰ ἐκκευρίδων ἰεροσολ.
σ. 111

Σχέσεις νέαι

2

τῆς προσοφθαλμίας πρὸς προσοφθίαν, ἡ
 ὁμοία μετὰ ἐν τῷ παρελθόντι ἡ βιβλ. ἡ ἀνα-
 μνηστικὴ, ὁ Διδυχοστειχὸς ἐπιπέρι-
 εστοσημὸν μορφῆς τῆς ἔκδοσος ἀξιο-
 δυνατὰ καὶ εἶναι βέβαιον ὅτι ἡ βιβλ. ἐπι-
 περὶ τῆς ἀναμνηστικῆς ἀποδοχῆς Χριστοῦ γα-
 πῆς ἡ ἐπιπέρι... ἵνα εὐδύνῃ... τὰς κερύ-
 ραι ἀποδοχῆς τῆς ἐπιπέριος ἀποδοχῆς ἡ, ἡ ἀναμ-
 νηστικῆς ὅτι ἡ ἀναμνηστικῆς μετὰ δὲ ἡ ἐπιπέριος
 ἐπιπέριος ἀποδοχῆς ἐπιπέριος τῆς ἀναμνη-
 στικῆς ἐπιπέριος... ἐπιπέριος τῆς Church Times
 30 Ιουλ. 1920. ἐπιπέριος. 1920. 292
 τὰ μετὰ τῆς ἀποδοχῆς ἡ τῆς ἀποδοχῆς ἀποδο-
 χῆς ἀποδοχῆς τῆς ἐπιπέριος τῆς ἀναμνη-
 στικῆς ἀποδοχῆς τῆς Church Times 23 Ιουλ.
 1923 ἰδ. ἐπιπέριος. 1920 σ. 312 ἡ
 ἀποδοχῆς ἀποδοχῆς τῆς ἀποδοχῆς 323
 τῆς ἀποδοχῆς ἀποδοχῆς, ἡ ἀποδοχῆς ἀποδο-
 χῆς ἀποδοχῆς, ἐπιπέριος τῆς "ἐπιπέριος
 ἐπιπέριος ἀποδοχῆς" ἡ ἀποδοχῆς ἀποδο-
 χῆς ἀποδοχῆς. ἐπιπέριος. ἀποδοχῆς ἀποδο-
 χῆς ἀποδοχῆς ἀποδοχῆς ἀποδοχῆς
 ἐπιπέριος ἀποδοχῆς ἀποδοχῆς ἀποδοχῆς
 ἐπιπέριος ἀποδοχῆς ἀποδοχῆς ἀποδοχῆς
 ἐπιπέριος ἀποδοχῆς ἀποδοχῆς ἀποδοχῆς

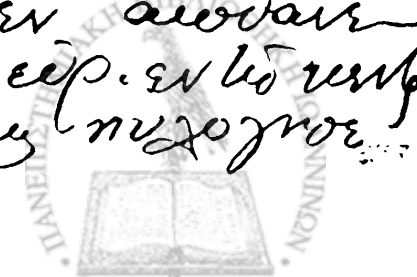

Ἰησοῦς νέα

τοῦ ππλρον ἔχου ἀρχιεπισκοποῦσε ἐν Chi-
chester - ἀφομνηθρονεῦλα Αρωχουδία ἐν δὲ
Καδσδρινῶ νῆα - ἐπίουρπὶς ἐκ μ. δ. Ἰχόρῆ
(ἐπαγγλόν τὸ "ναχὺ ἔρῖουα" εἰκνῖουῖ τ
Cives Apostolorum.

ὁ Σεβασμ. ἐπίου. Χαριομοουρτ James
Darlington, 11 Μαρτ. 1923. πορσερδὲ
το Παρ. νδα ἐφνέω αὐτῷ δεφρωλας
δεξιωου, τ πορσερδὲ τ ἔκ Ἰχόρῆ.
"ἔνδα εἰσδὲδὲ αὐτῷ διορμῆ ἰσ" ἔδουαλο
ρος τ κρῖστ. ἑρογογῖς εἰγ. Αγ. 1923.

Τῷ 18 Μαῖος 1923 εἰσευέρδῃ τῷ
Παρ. ὁ ἐπικουμοῦα Γεωρ πρῶτω Οξφορδ
ποροδρα τῶ ἐν δὲ ἀρχ. Κουβαουρ. θεογῖν
ἐπιροπῖν εἰσ' ἑὺ σέδουε τῷ εἰμγνοῦ
περιοδῆου ἀνα τῶ εἰμγ. κῖνρα τῶ
ἀεαλοχῆ πορὲ θεγῖλῃ τῷ εἰμγ. τῶ
θεατῆ. ὁ Παρ. εἰσδὲδὲ ν δὲ ἱραφῖν
φερῆ κ ἀρχῖρ. ἀμφῖου τ πορσερδὲ
ἔ τον εἰσδρῖνῖον ἡ εἰορῆα τῷ ἐν Μῖαα
αακῖρῆ. τον ποροδῆμῖου εἰσ' ἑὺ δρῖν
ὁ Παρ. ἔνδῶ ἀωατῆ εἰσὲν ἀωοδαν
τῶ ἰθακῖρα δὲμ σῖρμῖου εἰρ. ἐν τῷ κῖν
ἄδουδ. εἰσδῆμῖν τῷ εἰσὲν ἑνωου. πύρογογῖς
226

σχέσεις νεα

δια' ομαρτου του λαου. προσυδελ
εν τω δουρω κ προσερμνος του δουτου
κ εν τω ουρογια "εν ωριερε ωρη-
ρους εμαρδιοντες κ αδερφω ετιδω περι
ασφαγους ποουδου του δουφ. ερχο κ ενωοις
του ευγ. Ορδ. κ εγγ. δια κ γενικω-
οση ευακρεια του δουδ κ ενωοις"
ευγ. Ορδ. 1923 σ. 166-7

Το οιν Παρ. προς μαριεργια εν
ερωτ. οχιου εν δωριω ενωορωτων
του δουακρω Τερρενον αρχιερωτου.
παρ του Β. Ευρωπη να δουεριν
εν Λονδινω. ε του Τερρενον ενωο
δουρη ενωοδωκη, κ ο επιου του Λον-
δινου εμαρμνος του ευγαλ. του ορδ.
Μαρ. εν ιστορικων ουαδρων εν τω
οχεοτου του δου ευμυκωται
ευγ. Ορδ. 1922 σ. 315

Ο επιουωτα Τυραυλαρ Τριμη περι τα
Μην Νοεμ. 1922 εορσευδου του Οιν. Παρ
φερω κ τα ουταουτου του Χαλμουαριε
προσερε ραβου, κστω κ κερφρι
εν δουο εχε κελουδ εν τω ιστορικω κωδ
του 1080 ο δε κωρρε 800 ετω "προσερε"

α το "Αδερ. νεωω" ευγ. Ορδ. 1922 σ. 166
"εχω κω οχε οχε δε ερεοκωτα κ
επιστολωτα ανηωω"

ΕΧΘΡΟΙ ΝΕΑ

Διασώσασθε τον λαόν. προσεύχεται
... εν ων ύμναις

ΕΧΘΡΟΙ ΝΕΑ

Επιτομή των κενοτακτικών του Καλα
Βρυξ 6 Μαΐου 1901

Εδμ. Δ' 5.166-7

... εν ων ύμναις ...
... εν ων ύμναις ...
... εν ων ύμναις ...

2
7 9

Σχέσεις ^{νσαι} Αγγλ. κ. Εγγ. ευμνησιζ
 Η εισήγηση εν Αθήναις του αρχιεπ.
 Γεβραζλάρη ^{Ησωνί} το 1870 ναρια Αιγίου στο
 κ. η προσέμνος αλωτ εν τη δοξολογια
 εν τη γυνήσε τε βασιότη. Αεθλάνθη ε-
 χαι περιόδη εὐφήμεν εν Αθήναις. Ορδ. επιδ.
 παρθε, εν σοχή κ. ποσά εν οβν ενδείξεν φηίε. + 170
 Ταυλας διελπαζεν ουκ ομχον η κερσοονιε
 του κάρην (ιδ. κ.) κ. η διορισία αλωτ εν εφθ
 ρεπιε κ. Βερμυχάμεν τε Αγγλ. κ. αὐ οὐ αλλ-
 ωτε ενδε δια του τωιδου ο εν Κλαύει αγγλ
 εφθμ. Κούρην. ο Κερσαεεε εν οσθμριζε
 χαιον τε ἀγαιου να γηθ σαζή Ορδ. επιδ. β
 1871 σ. 69
 αὐ εὐοίαν.

+ οὐλοε κ. ναλα το εὐφμενον εὐλοε (1871)
 μεταβή εν Βάρην εὐλοε εν οσθμριζε εν οσθμριζε
 δοκτε εν οσθμριζε εν οσθμριζε εν οσθμριζε
 Ορδ. επιδ. β' 132-ε

Συμμετοχὴ

Εταιρεία Κ. Σοφ. Κ. Σοφ. ἑπὶ τῆς
καὶ ἄλλων. 30 Ιουλ. 1870 ~~ἑπ. φ. 10~~
Ορδ. Εισόδου Α' 172.

σχέσεις ^{γλα} αγγ. πρὸς ὀρθοδόξους. 10
τῷ 1907 οἱ ἐπισκοποὶ Γιβραλτάρ καὶ ἑρα-
σοχίρειν δι' ἐπιστολῶν αὐτῶν προέβλεσαν τὴν
ἐν ἀνατολῇ ἀνωτάτους Πατρ. ἐκμενότητας ὅπου
ἐπιβραωή "ἡ μεταδοὺς περὶν αὐτῶν ἑαυτὰ ἴδιο
αγγ. ἱερεῖν εἰς ὀρθοδόξους ἡρεσμανῶν ἐν πέρεν
σιν ἔνθα οὐκ ἔσθε ἀναλὸν ἵνα ὀρθοδόξοι ἐπὶ
πράξει τούτο, ἀνευ ἀποσοσάσεως καὶ λαγροσ
ταυτὰ ἡς χαρῶς δεχομένῃν ὀρθοδόξοι ἀεσο
ἡς οὐκείας ἐκμενότητας καὶ πποσσεως" ὁ οὐκ
Πατρ. ἡμεῖς ἐκμενότητας περὶ τῶν Πατρ.
ἡροσοχίρειν. ὡσπερ παρνοσμεν τὸ ἕκμ-
μα ἡ δεσ. οχαῖν τῶν Σταυροῦ, πλεσ ἀσοσφάνδη
"οὐδεμία πρῶξις αγγ. ἱερεῖν δεσας χάριτος μετα-
δοσειν δέον ἐπιβραωήναι. παῖσα δὲ ἄλλη πρῶξις
(αἰ χ.χ. τενδεῖα μετρεσοσενον τευ.) μετ' ἐκμενότητας
τεν δεσας χάριτος τευκαρε ἐπιβραωεμένην ἀπο
σοσμεν ἡδη ἐκμ" Ν. Δεῖν Α' 285

Υγυαλαί (ἴδ. Γύωου)

160 πηλαί, δυναταί τε μετ' ἀγνείας τὰ εἶση
· ὅτε ἢ ἀγγ. εὐμυ. δὲν ἔχει, αερεθιῶν εἰσὼν ὀ-
δὴν ἔχουσι ζῶσι. εὐφροσύνας. (α' διοτι χειθουν
τὰ ζῶσι. ἰσοσόντα) τε β' τὸ ὑπὸ μενον ση-
γεῖον, ἰσὸς ὁ ἰσφίσι τὰ σφίφιντα οἱ ἀν-
θρῳοι ἐν παρῶ τικε ἔξωσι. χαρτίας. . . οὐ-
δὲν, διαφέρουσι τῶν ἄλλων διαμαρτυρομένη
εἶναι ἀγνείας τὸ ὄντι ὅτι αἱ χίσεις τῶν ἀγγ.
αποχουδίων, ὅπως ἐκλωσόνται ἐν τῷ εὐφροσύνῃ
ἰσφίφιντα ἰσφίφιντα τῶν ἰσφίφιντα, τῶν
ἔξωσι. χαρτίας ἔε τε ἀποχουσίφιντα ὅπως εἶναι
σφίφιντα ἐν τῷ ἔξωσι. εὐμυ. εὐμυ. . . ἀγγ.

161 ἀποσώσαι αἱ ἀνεπίδουσι αἰσλα ἰσφίφιντα
ἀναφέρονται ἰσφίφιντα ἰσφίφιντα τῶν ἰσφίφιντα, τῶν
σφίφιντα τῶν ἀνεπίδουσι ἀνεπίδουσι, ἢ ἀνεπίδουσι
τῶν. εἰσφίφιντα δὲ τῶν ἰσφίφιντα ἰσφίφιντα
ἰσφίφιντα ἔξωσι. χαρτίας τῶν ἰσφίφιντα, τῶν
σφίφιντα ἰσφίφιντα. ὅτι τὰ ἰσφίφιντα ἰσφίφιντα
ἰσφίφιντα τῶν ἰσφίφιντα. οἰσφίφιντα τῶν ἰσφίφιντα
τῶν, μετ' ἰσφίφιντα τε ἰσφίφιντα. ἀνεπίδουσι
τῶν ἰσφίφιντα τε χαρτίας τῶν ἰσφίφιντα
ἰσφίφιντα ἰσφίφιντα ἰσφίφιντα τε ἰσφίφιντα τῶν
ἰσφίφιντα ἰσφίφιντα ἰσφίφιντα ἰσφίφιντα
αἰσφίφιντα σ. 375 εἰσφίφιντα. ε' ἰσφίφιντα ἰσφίφιντα

Τυχαία
δωρεάστοι υἱὸς τοῦ Τύππου τοῦ κ. Ζου
Παύλου ἐν Διοφ. 1852

Υμετοφίλοι (Ritualists)

πρό βικτωριανού ενδεσμού εν Λονδ. η 13 εισήλθε
 7 ηδη με "Ελευθέρως εν τω κοινω" ... πορισθη
 εν τω κοινω εν τω κοινω ... πορισθη
 3 ο προσώπων εφρασε το "Χαίρε Μαρία" γε-
 2 ρος εφρασε ο σαυρς παρ' αυτω δ' εβασίλη
 1 λαμναδοφύροι, δευτερευοντες δε νερη ενια-
 κωτον εν τω κοινω κοινω
 εν τω κοινω τελεσθη εν τω κοινω ο φραζε,
 αλλενς εν ο Stanley εφρασε, ηδυνατο
 να ενταξη συνωλενα κοινωια μεταξυ
 αγγλων ορθ. ιδων, οι ορθ. να βασι-
 λικως εν τω κοινω να ενταξη εν
 αγγλω . δι τω κοινω, αριστοτατοι εν οο-
 βαρος κενδονα με ενταξη, περιδη εν αγγλω
 ενταχον κοινωι ορθω παρουσιαζομενοι
 5 εν ενταξη, συνταξοι να καταλαβωσι ην
 δεον κοινωιαμενου κερταξ εν τω κοινω
 4 ενταξη, οωρ ανερωτητων αυτων οι ενταξη
 3 ενταξη 1871 δια δικαστ. αποφασισμ, αποτη
 2 ορθη η κρηνη διαφορη ανερωτη ενταξη
 1 ενταξη με κω ενταξη, ενταξη. Προ κω ενταξη
 ενταξη ειχεν απογορευθη εν ταυτην ενταξη
 ενταξη λαμναδοτη. ποστο ηφεδιοε μεταξυ ενταξη

Τυχαία
δασυγέστοι υνός ρεῖν τ' ὅττιαι τοῦ κερ. 205
Παῖς ἐν Διοφ. 185ᾰ

Ρυετόφιμοι (Ritualistes)

Πρό βιβριού εννεσθη εν Λονδ. η 13 εως της
εορτης της "Ελευθιας υιας τω ιεροσολυμοις
της εννοιας των ελλειποτων" .. πομοση ελ
180 ιεροσολυμοι εφραε το "Χαϊρε Μαρια" γε-
ερος εφραελο ο σκαυρς παρ' αυτω δ' εβασθη
ει λαμιαδοφοροι, δευριαμαλα δε νερη εια-
αυτον τιν ελν ιεροσολων

εν τιν ωσων τελεσθη εν τω οφραϊζε
αυτον εν ο Stanley εφρονε, ηδυνατο
να υιοσθη στωτερα κοινωνια μεταξυ
αγγλων ορθ. ιωων, οι ορθ. να βεωθ-
ηται εν να κοινωτωσι τωι κειμεν τιν
αγγλ. δι τωι οφ. παριστανται εν οο-
βαρος κενδριας τωι ευαγγ. περιου εν αγγλια
εωλυχον ωσμοι ομοου παρυσιαζομενοι
εν ελλω. στωριασμοι τωι καταλαβωσι τιν
δρον κοινωραμειου κερταε εν τωι αγγλ.
ελλω. οωρ αφρωθηωσων αυτου οι ευαγγ

τω 1871 δια δμωσι. αωοφθου, αωογυ-
ριωδη η κρηου διαφορι αφρικα εν εδιφω
εν τωι κωδ ελλω. ελληφικω. Προ κωροσ
ειχεν αωοαγρωδη εν η γουτυρικοια εν η κρη
ου λαμιαδω. ποστο ηφεδιοε μεζωμω τω

Λυγτόφθοι

2

την. ὡς οὐδοὶ ἐδύχωναν ἔτι δὲ ἀσπα
οδῶσι ἴσιν καδοχμεσίον, ὁ κορυφαίος,
την τῆ. Μαινοχίος ἐροῦρησον ἐν τοῖ-
τοῖς μετ' αἰσηγορευμένον ἀμφίον, ἀλλὰ
ἔτι μετ' ἐροῦρηξ καλῆριον σφοδρῶς
αὐτὸ τοῦ ἀέθριον τὸ δὲ κασίτην ὄρδ. ἐσοῦ.
B 102

Τρακταριανόν κίνημα tractarian movement.

90 Προσφύγαι διαρριβαί θεολογικῶν
ἄντων ὡς ἄγγλ. ἐκκλησίαις καὶ ἄλλ. ἰνφρῶν
(High Church party) δημοσιεύειν ἔτι 1833
ὑπὲρ τοῦ ἀρχαίου δογματικῶν καὶ παραδόσεων
αὐτῶν. Ἐκ τῆς κινήσεως ταύτης μετὰ τοῦ Ke-
ble διακέρχεν ὁ Newman. τούτο πολλαὶ
ὑποθέσεις ἐν τῷ κατὰ τὴν ἐκκλησίαν
ἢ ἐκκλησίαν (Low and Broad Church party)
δημοσιεύουσιν καὶ κατ' αὐτῶν καὶ ἄλλοι ἄλλοι
πρὸς τὸν πατέρα καὶ συγγραφεῖς (Jaillié,
Falkland, Sigby, Chillingworth, Taylor,
Marburton Tekyll κ. ἄ.).

Σύνοι ή ἑπιπυα (ιδ. κενόνες) η δλαυρ¹

ο ἑπυ. Βούτζερ εἰσιου. Durham ἐδιδάσκε
μὲ μεγάμιν ἀνδρα, ὅτε ὄσιν, τὸδ ἀλόγιον ὄσιν
η, τὸ κοινόντος ἡ εἰμυ. ἡ ψυχή η, τὸ σῆμα πρε
ὄσε τὰ συμβαδίζων η μὲ δριαν γάρμα, ὅτε
ἡ σφρ. ἐξυλ. γάρμα εἶναι ὄχι μόνον βουδη-
μα, ἀλλὰ η ἀναγκασίον μίσον η, εἰεφραυῖ τὸδ
ἐντα η, ὄνευματῆα. οὔτος εἶναι ὁ σφρ.
τὸδ περιανύθριον ἔργον " ἀναζογία ἡ θρηνομυ
φροσικῆ η, η ἀνοσημαγυμμεν, τὰξαι αὐτό
καθε τὸδ σφρ. πύρρυντομόδ, η, ὄσιν ρ,
τασσε αἰλων, τὰλῆ τὸν Παγγρ, μεταξὺ ἡ
ἐρίδου ἀρχι φυσοσφου ἄκαρ. 63.

Διν δέχουσι τὰ γίλαχερ. ὄτε φῶτα ὄτε δριμ
μα ἰν τὰ κίρατα σφρ. χῆνον δὲ τὸδ σφρ.
τὸδ δλαυροδ ὄτε αὐτοὶ τὰ μιντοσι τσῖνε σφρ.
ὄτε ἄλλου μὰξελα σενεχοντα. ὄτε ἡμῶσαι ἔσιν
τὸδ ὄσα ἡν. προσεῦχοντα... δέε
τῶνον... τὰ εἰμυ. ἐνδύμελα η ἀμφρα. σφ. 83

η ἀνοσημα σὲ μίριδ, ἡ ἀγγ. εἰμυ. ὄμοφρῆμῃ ὄμο-
φοχούσιν ὄτε ὁ κὰδρῶν, εἰμυ. νόμος... εἶναι ἀσφρ.
κασο σφρ. ὄτε ἡ εὐλαξία τὸδ ὄσιν κὰδρῶν
σφρ. ὄτε ἡμῶσαι εἶναι σφρ., ὄτε ὁ βουχομυ
τῶν τὰ τὰ ἀνάκαθη ἀσφρ. τὰ εἰμυ. κρονόμια τῶν π-
τῶν τὰ ἀρένιμα η, ἡ εἰμυ. φίσχ, ὄσιν ἀρχι (μῖνον δα
τὸ βουδομια) ἡ σφρ. κρονόμια... ὄμοφρῆμῃ σφρ.
κὰδρῶν, ἡ τὰ δριμ δριμ δριμ, ἀνοσηματῆα.

Τυποὶ ἢ Τυπικὰ (ιδ. τυχαί)

Ὅπου καὶ ἂν ἔχη (πρὸ ἔργου) ἡ ἰσραηλ. παραδο-
σις κατὰ τὴν ἐσχάρτην ἐματ. καὶ κατ' ἀρχὰς, καὶ παρ' ἑ-
σὺν ἕσπερζε μετέωρα καὶ ἀναμνηστικῶν οἱ ἕσπερ-
μοὶ καὶ ἡμερησίου ἀποδοξίᾳ τῆς δημοσίας
μὴ κατ' ἴδιαν, εἰμὴ καὶ ἡμερησίου, Κρισίου.
καὶ τὴν Μ. Παρασκευῆ ἴου καὶ τὴν τ' ἑτάρην
καὶ Μ. Τετ. Μόνον ἐν ταῖς Μνηστικῆσι καὶ ταῖς
κοινῶν. ἐμμετρίαις Πατρι. Διατρ. 95 - - -
ἄσφασαι αἰ ἀρχαίαι ἀποδοξίαι, κατ' ἀρχαίαι.
σαν καὶ ἀποδοξίαι θείων ἢ ἑσπ. καὶ ἑσπ. προσεχ.
αἰτέρις ἑσπ. οὐδὲν καὶ ἀρχ. ἀποδοξίαι ἀποδοξίαι
ἢ ἡμερησίου ἐν τῇ ἑσπ. καὶ Πατρι. ἐμμετρίαις ἢ
ἀποδοξίαι αἰσθησικῶν καὶ Πρωίαν, ἐν τῇ
ἀρχ. αἰσθησικῶν καὶ ἑσπ. ἐμμετρίαις ἀναμνηστικῶν. ἐμμετρίαις
αἰσθησικῶν κατ' ἀρχαίαι. καὶ ταῖς αἰσθησικῶν.
ἐμμετρίαις ἐμμετρίαις)

ὅπου ἐν ταῖς ὑποδείξιαις ἀποδοξίαις, καὶ οἱ
καὶ ἄλλοι ὑποδείξιαις ἐπιβαλλοῦσι τῷ τ. 150

Βάσιλος

Η μελορρυθμικὴ ἢ τῆς Δοξ. εὐμεγείας. ἢ

Νεὴ εὐμεγεία τοῦ Βάσιλος Πάτερ. Γ'

1879 σ. 385-395 ὑπο Ι. Μοσχάκη.

ἰξυγερὴ κατὰ τοῦ Παιδαγωγ. ἢ οὐκί τοῦ

Καδογιομίου, ^{κατὰ} ~~κατὰ~~ τοῦ θείου ἢ κατὰ

φυσ. δρῦμα ἢ τοῦ προελευμένου, ὑπο

τοῦ οὐρεθροῦ ἢ Γενεῶν ἢ ἐπιθῆκε τοῦ

Ἰ. χαρίζεται τοῦ Προβ. χαρίζεται

ἢ τοῦ Καδογιομίου. οφείλει ἢ εὐμεγεία

στα γὰ εἶναι ἡσυχία. ἢ ἐπὶ δὲ

γὰ συνιστάται μόνον ἐν τοῖς ἀναγκασ

ῶν ὅ, ἢ δὲ οφείλει ὑπο κατὰ τὸν

7) ^{ὑπο} ~~κατὰ~~ τὴν ἡσυχίαν οὐκ. οὐρα ἀπὸ ἐπὶ

τῆς αἰσθ. οὐρα, ἀνεγερθε

~~ἢ ἀπὸ εὐμεγείας ἢ ὑπο κατὰ~~

εὐμεγεία τοῦ ἐπὶ οὐκ Rochekouart

ἰερούργου ἡσυχίας

Filioque.

Pearson (επισκοπ. Chester) Ἰω. ὁ ἐκδοξίμωνος
καὶ ὑπεριουίου τοῦ αἰῶνος αὐτοῦ συγγραφεύς
ἔγραψε δογμα. ὑπογραμμάτω ἐπὶ τοῦ συμβόλου
καὶ οἰοῦμαι. ὑποδέχεται δὲ ἡ ἰσοδυναμία τοῦ
δογμᾶ ἔσται ἀδυνατότητα καὶ οὐκ ἡ ἀναπόδεκ-
τος τοῦ καὶ. ἴσως εἶναι ἀναγκαῖον ὡς ἀπο-
δείξει ὑποκαταλείπει. ἄλλα ἐπὶ τῆς ἐπιμ. ἐπι-
στολῆς "Palmer Διαρ. 61.

Ὁ φραϊζερ οὐνομάζει ἀνοχῆν τὴν ὑποκα-
τάστησιν τῆς ἐκ τοῦ συμβόλου ὑποδοχῆς τοῦ
f. εἰς τὴν χάριν. ἐπιμ. νοίας.

φυσικισμός Ἰσχυρῶν.

Προβλεπόμενοι οἱ κτῆνες Ἰσχυρῶν παῖδες ὡροσε
χρῆται εἰς εὐχ. χυδοσαν ἰσχυροσισίον Ἰσχυρῶν. Εὐχ.

Ἰσχυρῶν κτηνισμός Ἰσχυρῶν 23.

ἰξιδόδοσαν μετὰ εὐχ. μεταφράσιον ἰσχυρῶν δια
την ὁμοιοτητα κτῆνες Ἰσχυρῶν κτηνισμ. 32ε.

φεροδοξοί (ιδ. ὀρθοδοξοί)

... ἡμεῖς δὲ δύναμεθα νὰ ἐξέδωμεν τοῦ
κώδικος ὃν διαγράψεν ἡ ἐκ. ἐπιτροπὴ. Ἡμεῖς γὰρ
οὐλοῦμεν ὁμοιωθῆσαι νὰ στρεψώμεθα πρὸς τοὺς τοῦ
κώδικος, καὶ νὰ πηλοποιῶμεν πρὸς τὴν ἐκ. ἐπι-
τροπὴν. Στρασβούργοι καὶ τῶν Πανεπιστημίου Βερολίνου.
Ἰερουσαλὴμ. 186.

φρέζερ, Ουίλιαμ.

"ο διδάσκων φρ. έργον ενωσιν"

Κυριακή Εωθ. Κηρ.
ο κ. φρ. ο αγγλ. θεολογ. κειμεν. 1866 τ. 1.
ο γράφων εν τῇ ἡμέρᾳ τῆς Κυριακῆς περὶ ἑνώσεως
ἐπισημαίνει ὅτι ἔδυνατο νὰ ἐπιβληθῇ ἡ ἑνωσις διὰ τῆς
σουλᾶς, συμφωνίας τινος τῶν δύο ἐκκλησιῶν, ἢ τῆς
δι' αὐτῶν. ἐμφανίζει τὰ ὑποκείμενα, τὰς ἀγνοίας
δογματ. διαφορὰς τὰς ὑφισταμένας μεταξὺ αὐτῶν
ὁ λόγος οὗτος φαίνεται ἡμῖν ὡς ἀνεπιβεβαίωτος
ἐὰν ἡ ἑνωσις γίνηται νὰ ᾖται σιγή, ἀέκωνος, πρῶτον
τὰ εἶναι ἀγνοία ἐν τῇ διαφορᾷ ἑνώσεως.

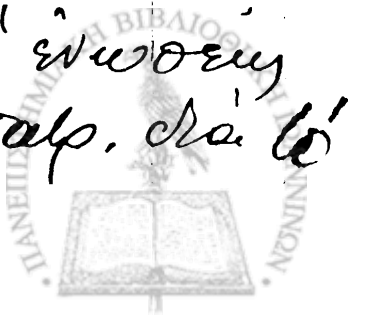
1866-68

Κυριακῆς Εωθ. Κηρ.

ἐπισημαίνει ἰσοστοχίᾳ ἐν τῇ Union Chrétienne
six. années n° 31 τῷ κειμ. - νῦν τοῦ
σοφοῦ Γάλλου θεολογ. ἱερέως, ἐμφανίζει
τοῦ παρα τῆς κερσὸν αὐτοῦ ἀρριδιώτερον
κρίσιον ἢ συμφωνίας ἢ τοῦ συμβεβασθέντος
τῶν δύο βόλων ἐκκλησιῶν αὐτῶν ἢ αγγλικῶν

Εωθ. Κηρ. 1865 8248

074 "ὁ ἄγγελος κυριακῆς φρέζερ περὶ ἑνωσιν"
ἐνωσιν". ἐν τῇ ἡμέρᾳ (7 Feb. 1896)
ἐπισημαίνει ἐπὶ τῆς ἀδελφότητος τοῦ Γουίλιαμ
ὁ κ. φρ. τῶν Καταβριγῶν. εἶναι γνωστὸν
ἐν τῇ αὐτῇ ἢ φησὶ ἡ ἑνωσις αὐτῶν ποτὶ
αὐτῶν. τῷ 1866 ἐπισημαίνει ἐν τῇ
ἡμέρᾳ σιγῆς ἀρριδιῶν περὶ ἑνώσεως
εὐδαινεῖ τῆς ἰσοστοχίᾳ τοῦ Πατρ. διὰ τὸ

φραϊζερ

εὐαγγ. ἰωνῆα παρὰ τὸ ἀγαθόνου
 τοῦ πατρ. τῆς Ρωμῆς. --- μὲτα τὴν κενότα
 ἐπιφέρει ὅτι ἡ ἑρμ. ἐμῆ. δὲ βασιλῆα
 καὶ δὲ μεταλαμβάνει τὰς εἰρήναις τῆς ἑρμῆ
 καὶ αὐτὸς ἐφ' ὅσον ὅτι τὰ 39 ἀρθ. παρὰ τὸ
 οὐ μὴ ἀγνὴν διδασκαλίαν τῶν ἐπι τῶν ἐρμῶν
 (ιδ. καὶ ἐπιτομῆς δ3) καὶ ὁρῶνται καὶ
 τὰς διαφορὰς τὰς κατανοήσας δὲ ἀπο
 ραματικὰ πνεύματα ἐπιπροσδοκῶνται
 ἑρμ. ἐπιτομ. Α' 1869. 48

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος Οὐγγαρίας φραϊζερ ἐδήλωσεν
 ἕως ἐπὶ τὴν "ἡμερᾶς" καὶ ὁμοίως ἐπὶ τὴν διδασκαλίαν
 τῆς ἐκείνης ἐμῆς ἀποστολῆς καὶ παλαιολογίας
 ἐν ἑρμῇ δὲ ἐπὶ τὴν ἑρμῆ ἐπιπροσδοκῶνται
 ἐπὶ τὸν ὁμοίως ἐπιπροσδοκῶνται καὶ ἐπιπροσδοκῶνται
 τῆς ἐκείνης (intercommunion) μετὰ τὴν ἀρθ. 3 ἀρθ.
 ἐμῆς... - Τὸ κατ' ἐπὶ τὴν ἀποστολὴν
 ὅτι οἱ ἀδελφὸς ἀποστολῆς ἐπιπροσδοκῶνται
 τὸς ἐπὶ τὴν ἀρθ. ἐμῆς ἀποστολῆς καὶ τῆς ἐπιπροσδοκῶνται
 καὶ ὁμοίως. Ζητοῦνται ἀρθ. 3 καὶ ὁμοίως ἐπιπροσδοκῶνται
 πατέρα ὁμοίως ἐπιπροσδοκῶνται ἐν ἀρθ. 3 καὶ τῆς ἐπιπροσδοκῶνται
 καὶ ὁμοίως οὐ μόνον τὸν ἐπὶ τὴν ἀποστολὴν ἐπιπροσδοκῶνται
 καὶ ὁμοίως, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τὴν ἐμῆς ἀποστολῆς
 καὶ ὁμοίως καὶ ἀποστολῆς... " καὶ μετὰ τὰς ἐπιπροσδοκῶνται
 ἀποστολῆς καὶ ὁμοίως τῆς ἐμῆς ἀποστολῆς καὶ τῆς ἐπιπροσδοκῶνται
 ἀποστολῆς καὶ ὁμοίως τῆς ἐμῆς ἀποστολῆς καὶ τῆς ἐπιπροσδοκῶνται

φραιζερ

" είναι ἀνδρῶν σουδαία ἢ παρεχομένης ἰσ-
 τίας. Εὐμ. εὐκαρία αὐτῶν. Η. Α. Ε. δεῖν οὐκ
 δύναται να δῶν πρὸς εἰς τὸν νόμον διὰ τῆς γνῶ-
 ρίσεως νεῶς εὐμ. εὐοχῆς. ἐν ἀγγλία αἱ ἐν ἑσπέρ-
 ῶνταρχοῦσιν ἀνδρῶν οἷοντες ἀσπέντες δὲ συνέργα-
 ζοῦτο μετ' αὐτῶν ὑπὸς τῆς ἐπιτελείας τοῦ νόμου
 μένου ἐπιτελεῖν, ἅς γὰρ ἔργα ἢ ἑ. Εὐμ. ἰσ-
 τίας ἢ ὑποβοήθεια. Διὰ τὸ ἐπιδεῖν αὐ-
 τῶν ἐπισημοῦσιν ἢ α. Εὐμ. δεῖν οὐκ ἐπιτελεῖν
 μετὰ τῶν ἐν ἀγγλία ἐπισημοῦσιν περὶ τοῦ νό-
 μου (ἢ ἀναφέρει τὸν Νυμῶντος ἢ
 τὸν ἑπίου. Λογιστὸς Χριστοφοροῦ) . . .
 τοιοῦτοῦ τῶν διαβητῶν ἢ ἀποδεδειγμένα
 ἐν ἑσπέρῳ ἢ ἀποδεδειγμένα εὐφρόσυνα τῶν
 περὶ τῶν νόμων πολλαῶν σχεδῶν ἐπι-
 τελεῖ ἀποτυχάνουσι. . . Ἡ περὶ γνῶ-
 ρίσεως ἢ Χριστ. ἐν ἑσπέρῳ ἢ εὐκαρία
 ἢ δὲ. Η. Α. Ε. δεῖν να ἐγερθῆς ἐν τῷ νόμῳ
 ἀναγαγεθῆναι τῆς εὐκαρίας
 ἐργῶν ἢ ἀποδεδειγμένα ἢ ἀποδεδειγμένα
 ἢ δὲ οἱ ἐν ἀγγλία βεβαίως δεῖν να τῶν
 ἀποδεδειγμένων. ἐν ἑσπέρῳ μ. Α. Ε. 1871.

ΟΡΘ. Εὐμ. Β. 1871 σ. 169-170 . . . φραιζερ

φραϊδερ ιδ. Ενωτ. έργου 1.

4

Σείρι
αω
εωι
ση
Α
2
εω
u

Χαρμυ. (ορθοδ. αγγος) ελευαν
Τη παρυδοσαν εβερμαδα αειχθη εν
λαυδα (εν κ/σση) εν Βερμυχαρις κα Αγγις
ο κ. Χ. γεννον δερριον κα Αν. Ορθ. ευμυ. κ
δεοτογο εν αυ δουμωτιρω. οδου φαλα λα
δεοτ. σπουδα εν δεφορδη, εδεχοι κα 1856 κα
Βαστομοια κα Ορθ. πτοσεν εν Πονδη, φρονει
οτε η αγινδια η ο δρανδρωσος ιδιδαξε κ οι
ασοστοιοι παρταλον κ ιδοχηαρισαν φιασσοι.
λα υιοθιου κα Ορθ. ευμυ. αναδοχα δ' αυτε
εγνατε οφρογις η ημυ κ. φραγμαυδα. Σο-
ξυχδεις καιοπιν εδωκε το βαστομοια κα Ορθ.
κ αυ ιδιαν ουζογον, καδης κ εις τα 8 κίενα
αγα κ εις παδός αυη οφρογις αυτου
υπεδεδε κα αυτη κ ησασοδσαν. δι' αυμακ
υπεδεδεκατο αυτη κ ησασοδσαν. δι' αυμακ
αυ κερου ανιγρε καον εν η ιδια οαρε.
περμασχελοαυ κα ουνορογις αυη εν το Ορθ.
αφρογις. κενεξυλλιοι κ το Αγγιου
καυ δελοργιας κα μεναια παρακμερευ,
τριωλον κ χοιπα ευμυ. βεληα. κουφαα
ε αυ κειο ζουδα αυ ευμυ. Ορθ. μονογις
η Ορθ. Κοινοκ Βερμυχαρις τον εσημνοεν ιφρα
οδου εσημνο κα κερτομεν υιο του διε. καφροφκ
κ η Κοινοκ κειδεν κα εσαρμεδς κ ηυδεν κλαυδα
(εν κ/σση) Ορθ. Ορθ. Β' Νοεμβ. 1840. σ. 20 2 4

20 Ουλ. 1905
αγογι αυτη κ υιοθιου
υπεδεδε κα αυτη κ ησασοδσαν
Ορθ. πτοσεν εν Πονδη
κα Ορθ. πτοσεν εν Πονδη
κα Ορθ. πτοσεν εν Πονδη

Χάρτην. ^{ήτοι ο Μορβίρος κερσός} ο πρώτος ποίωσα μεμονωμένον το ^{επί} ^{ήτοι ο Μορβίρος κερσός} ^{ήτοι ο Μορβίρος κερσός}
Η χειροτονια αὐτοῦ ἐγένετο ἐν τῇ ^{ἐπί} ^{ήτοι ο Μορβίρος κερσός} ^{ήτοι ο Μορβίρος κερσός}
τῇ λήξει. τῇ κορονοίᾳ καὶ σπαγῆ ἐς Βερρην
χάριτι ἐξήγε. καὶ εὐρὸ οὐδ. Κοινότητι ἐπέθε
ἀνεμαρτυροῦν οὗ ἐν Κρήσει Αἴγλα ἐξήγε. Κεῖσθη
Οὐδ. εὐρὸ. Β' 61.

Ἡ ἰστορία χειροτονίας τοῦ κ. ἐπίσ. σ. 69
οἱ ἄγγοι εὐσεβάστατοι ὄντες οἱ Π. Κρήσιος
ἐχειροτονοῦν ἄγγον ἐς ἐπίσ. ὁρδοδόξον καὶ
ἀσσοσύνην τοῦτον ἐς Αἴγλα ἐπὶ ἄγγον
κοινότητα ἢ Βερρηνχάριτι. ἡ ἐκ ἀσσοσύνη
καὶ ὁρδοδόξια ἀσσοσύνη καὶ Αἴγλα. καὶ ἡ ἐκ
τῇ Αἴγλα. ἐπισημία Βλ. φ. σ. 231

Ὁ καρτ. ἐπισημία ἐς τὸ ὁρμ. ἐπισημία
ἐν διαφορῇ καὶ Αἴγλα, ἡ παρὰ τῆς καὶ κατὰ
ἐπὶ δυσφημίᾳ τῶν οὐλαυκῆ καὶ ἐξήγε. Ζηνα
διαν ἡ ἐκ ὁρμ. αὐτῶν διὰ τῆς ἀνίξερον καὶ
Οὐδ. ἐν Αἴγλα. ^{ἡ ἐκ ὁρμ. αὐτῶν} μετὰ τὸ βασιλεῖα διωρισθῆναι

Οὐδ. ἐπίσ. Β' 172.

Προσθ. τοῦ ἐπίσ. κοροῦ καὶ ἐν Βερρην. ἀνατ. ἐπισημία
ἐπὶ ἐν Βολνερχαρτον ἐκαρτέτο παρεμνή
σίου. μετὰ τῆς Ρωσσία ἐπέθε συνειράμω αὐτῶν
ἡ ἐκ βασιλεῖα καὶ δὴ ἡ πριγε. Λάξριαν ἀδελφῆ
τοῦ πριγε. καὶ δὴ αἴξ. ἐξήγε 700 ἀγρὸς ἐπὶ ἀγρ.
ζήρον καὶ καρὰ τὸν ἀμπερ. εἶτα
ἐπισημία καὶ ἐξήγε. καὶ λήξει, ἀπὸς ἐπισημία
ἐπὶ ἐπισημία ἐπισημία τῆς ἐκ ἐπισημία
τοῦ βασιλεῖα. ὁ οὐλαυκῆ καὶ ἐπισημία
καὶ 40 σελ. προσήγειον.

Κάρλυς Σκρ. Εμυ - Εσινδ . Περ . Β' τομ . 5' τε . 3

"Εσινδ' ωσ' ος λέγει γενελο ωρι τοδ' εν ανηια ὄρδο.
τοξου ιερεις κ . λ . κ . κ' διδεν ωροσυριζοτη πρινη
λνα κ' αηλ . Εμυκμοίς κ' ανηιζαδη τοδω ωρα κ' Μ .
Εμυ . ἔδενσαν ὄωα το . ο . κ . Παρ . γραφη δια τοδ' Μ .
Πρωλοσηζου ωρα τον κ . λ . εὐστοσοχη δι' η̄ ωραση
γυλα ούλοσ ὄωα ωμφάνησ τοδ' πειζεαυ κ' ὄρδοδ' -
ξου Αηα . Εμυκμοίς κ' εμμορδίασ πεν εὐχορμειν
κ' ωοδοούση κ' η̄ γενικωδερην αιδάνη κ' ω κρισ .
ένωσιν οὐδέεσθε ὄρησ κ' ωρμειν κ' ωροσυλοση
ὄση πενηε μαζον εσ' ἐριδς κ' διαρέσες , η̄ ε̄ ένωσιν
ἀρμηλαε αε το' διδαιουεν κ' ωοιρμειν το' γε -
κρον εὐλοδ ὄρδοδ' ξον ποιμειν κ' αλα κ' αδιρεον ."
εσλαε η̄ επισογη τοδ' Αωρ . Εμυκμοίς Μγ . Παρ .
ωρι τοδ' Αηεαίνε λέγει : " η̄ υμει . αιδ . ε . . εμυη

ἔτος 1872 ἀποστολὴν "Ἰησουλίου Ἰωάννου εἰς
 ἀπελευθέρωσιν Ἑλλᾶς οὐδ' ἐρέως χαρτερχέυ
 ἄγιον μῦθον ὡρὸς κρήσιν Ἰωάννου ποιμνίου αὐτοῦ
 εὐαγγέλιον ὁ κούρην ὄντος καὶ ... ἀποστολῆ
 εὐαγγέλιον ἀπὸ ἐπιφανῶν καὶ Μ. εὐαγγ. ἀποστολε-
 γου αὐτοῦ ... καὶ ἀνεργασίαν ὅτι ἱερὰ καὶ
 γαίαν καὶ θεοῦ" εὐαγγ. ἐπιδρα. Καθηγρ. Περ.
 Β' τομ. 3. 186.

Χάρτυς

18. Τὸν προοφείνον ὡς Ἰσχυάρχου
Πατρὸς Βασίλειου Διόργου ἐπὶ τῆς χειροτονίας
(ἀνεγγραφῆς) ἡγορῆς β' 105

3

242

Χειροτονία

Η ἐν Καρδαμην δια' ΖΟΥΞΗ' δέχλου τοῦ
ἁγίου Δοναριστοῦ μεχειροτονημένη.

Ἐπι Ανθίμου 9' 1847 ^{ἴδουσε εντ. Γ' 478-9} ἰσοσύνη καὶ ἐν

Ὁρθοδοξίαν ὁ ^{Τριτάτος} Ρωμαιομαθητὴς ἀδελφός
στος ἐπίσκοπος οὗτος πατρ. διελάζε να ἔσθαι

ἀσφαδὴ ἡ χειροτονία ἐ τοῖς τρεῖς
καν. ἀσφαδῶν Πατρ. ἐγγράφῃ Β σ. 293-5

Ἐπι τοῦ ἐπιγράματος τοῦ κείρους τῆς ἀγγλικανικῆς
ἑρωσύνης (Ρωσσοισί) Paris 1927.

ὑπό J. Bennigsen.

Λίαν "Ισραηλίου Ιω εν

(εεροτονια 9 8

7 Λοδμενς επίσιμοως Βεδφορδ νιοπρξιν εἰς
 νῦν χειροτονησάντων τὸν ιωαθ. ἀρχιεπ. Πολε.
 Οἱ δυο ἕτεροι επίσιμοοι ὁ Διόργυ καὶ ὁ Κο-
 θερδάλε ~~χειροτονηθήσαν~~ επίσιμοοι ὑπὸ τοῦ
 Κράμμερ, ἀνεγνωρισμένου ἐρχεοισιούου
 Μονοι ωερί τοῦ Βάρχου κέρδη ἀμφιβολία πρί
 τοῦ κέρου καὶ χειροτονίας, αἰχ' ἡ Ρωμ. εὐμνη-
 σταὶ καὶ δι' ἑνος μόνου ἱεράρχου παραδέχεται
 χειροτονίαν ἐπισιέου. οὕτως ὁ ἐπίσιμος
 Καρόξ ἐν Βαυμύρη καὶ Αμερ. ἐχειροτονηθῆ-
 σαρ ἑνος ἐπισιμοου. Πάσαι αἱ γὰρ τοῦτα
 χειροτονίαι ἐν Αγγλία ἔχουσι νῦν αὐτὴν αὐτε-
 αὐτοῦ τοῦ Πάρμερ καὶ διὰ τοῦτο εἶναι γνωστοί.
 ταῦτα φρονεῖ ὁ Κωξ. τὸ Αγγ. κρηγοριον
 ἐν τῷ ωερί καὶ χειροτονίᾳ κερ. σπριζέται
 εἰς ὀρθώρημα βάσεων καὶ κατονικώρημα ἢ το
 ἀρχαῖον ρωμαϊκόν (ιδ. εὐχθ.). Ἐν τῇ Αγγ.
 εὐμν. δὲν ἀσολιχὴ τὸ ὄνομα τοῦ ρωθμπίρ,
 καὶ τὰς χειροτονίᾳ δὲν σημαίνει ἀσὶ ἀφ' οὗ
 εἰνοῦ τὸ ὄνομα καδόνον ἢ δ. ρωθμπίρ
 Sacramentum ἔχει εὐρίαν καὶ σοικεμῆνον
 ἀν' ἐν τῇ εὐμν. γένον. (Κωξ.)
 ὁ Π. Κομνηνὸς δεχεται τὸ κέρω ἐν τῷ εὐχθ.
 δημ. πραγματῆα. ιδ. συγγραφεῖ

Χερροτονία (ιδ. τ. ιερωνύμη)

3

Δευρεὶ ὁ χρ. Πλαδάδ. κανονικῶς ἐν χερρο-
τονίᾳ τοῦ Πάρισι, ἢ μὴ παραδοχῆ σπριζέβυ
σπριζέβυ ἐπὶ ψεύδου. σ. 2-4 "αὐτὸς κα-
νονικῶς αὐτόψως τὸ γεγονός ἐν χερροτονίᾳ τοῦ
Πάρισι εἶναι ἀναφερόμενον ἐν κειροτομῶν ὡς
ἔσ. 7.

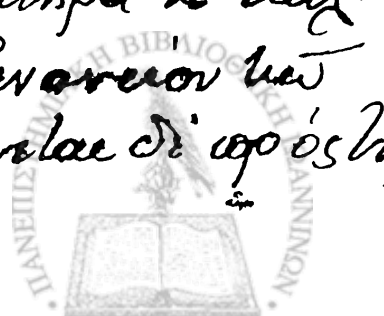
Ὁ γνωστὸς ιστορικὸς L. Duchesne κειροτομῶν
ἀνεπιστημονικῶς κειρο τοῦ κειρο τῶν χερροτο-
νικῶ ἐν Bulletin critique 15 Juillet 1894

Ἰ. Λεων III τῆς 13 Σεπ. 1896 ἐκ βουλῆς "Αγ-
στολικῆς κειρο" κατέδιδεσκον ὀριστικῶς
ἢ ἀμετακίνητος τὰς ἀγγλικανικῆς χερροτονίας
Καν. 8 τῆς Α' Οἰκ. περὶ ὀνομαζομένων κειροτῶν
περὶ τῶν ἐκείνων καὶ ὀνομαζομένων κειροτῶν ὡς
προσερχομένης δὲ ἢ ἀγνώστης. -- εὐμνηστὰ ἐδοξε ἢ ἀγνῶ-
τῆς κειροτῆς ἀνὸς ὡς κειροτομῶν αὐτῆς ὅτις καὶ
νεὴν ἐν τῇ κειροτῇ. πρὸ αὐτοῦ δὲ τὸν ἐπισημοῦ
ἐκείνου ἐγγράφου προσήκει, ὅτι συνδύσανται ἢ ἀποχρηστικῶς
τοῦ ἐκείνου εἰσευγ. δόξαν. --

Les ordinations américaines par Cl. Coxe
ἐν τῇ "Χρροτ. ἐνώσει" τῶν Παρισίων. (φ. η).

φεβρ. - Νοεμ. 1869 ἢ Ἰαν. - Απρ. 1870 εἰς τὴν
ἐν τῇ High Church Party ἢ αἰδοῦνται ἀλλοῦ Κουοῦ
ομὸν ἀρνεῖται τὸν προῦν. χαρακτῆρα ἢ ἐπι-
λου, καὶ τὸ ἀποδεδειγμένον γράφει ἢ ἄλλοι καὶ
ἀνεκρήσκει τῶν Ρωμαίων. αἰστένεται δὲ ἀπό τῆς

241

Χερροτονία (Coke)

ορθόδοξου, οἷονε ποδοδοι τῆ ἀροσέγγιον
τῆ ἀγγ. εὐμνοίας μετὰ τῆ ημετέρας

Ὁ α'. μετάρρ. αρχιεπ. Καταουρίας ὑπὸρξεν
ὁ Κράμμερ, ὅδου διεδοχῆ τῶν Βάρχαμ ἀποδ. τῷ
1539 αὐγ. 23. τότε ἀνηγορεύθη ἐν τῇ ἀγγλία
ἡ τῶν Ἐρρίκου Η' εὐνοσία ἐν τῇ εὐμνοσία.

ἡ χερροτ. τῶν Κραμ. ποροβαῖται μετὰ τῶ
τῶν δὲ οὐτῶ ἀνηγορεύθη δι' ὄρμῶν τῆ
βασι. εὐνοσίαν τῶν Ἐρ. εἰσὶ τῆ εὐμνοίας.

κατὰ τὰ ἄλλα ἐπεξεκοδόθησαν οἱ τῶσοι τῶν ρωμ.
εὐχοσίου, ἐκείσεμοιοι ὁ Λονδίνου τῶ. Κοχ-
τῶν, ὁ ἔξῆσερ τῶ. Βούσιεν ὁ Ἄσαρ ἔρρ.
Σκάνδιον. ἐκοδόθησαν τὰς χερροτ. ἐν τῷ μετὰ τῷ

στὰ Σενόδου ἀνεκρυχθῆ ἡ εὐνοσία τῶν πασῶν
καὶ εὐνοσιώδη τῶν. ἐκείσερ τῶν δια τῶ μετὰ
σας χερροτῶν τῷ 1549. κατὰ τῶν ἐκέρρο-

τῶν τῶν ἐκέρροτῶν τῶν ὑπὸ τῶ Κράμμερ
ἐν οἷς ὁ ἔξῆσερ Κοβερτάμ καὶ Ροσχίστερ Σίεου.

οἷονε εὐνοσίαν μετὰ τῶν ταῦτα ἐν τῇ χερροτῶν τῶν
τῶν Κραμμερ διαδεξαμένον ἐν Καταουρία τῶν
ἐν ἐκέρροτῶν μετὰ τῶν ἀνέξιν τῶν τῶν.

Μαρίας ἡ ἐκέρροτῶν τῶν 1559 ὑπὸ τῶ Βάρχου
εἰσισιώσου Βαδ κα, Βέσ, Σίεου ἐκέρροτῶν ἔξῆ-
σερ κα, τῶν τῶν ἐκέρροτῶν Βεδφόρ. οἷονε τῶν
τῶν τῶν ἐκέρροτῶν κα, τῶν τῶν ἐκέρροτῶν ἐκέρ-
ροτῶν

Χειρὸς κέρει

5

Αιγυπτίους καὶ ἡ Εὐμύ. Η Κέρει
Εὐμύ. Αἰ. 1923 σ. 257

ὁ Κασί PANDAY γράφει πρὸς τὸν
πατρ. εἰς τὴν Αἰγυπτίαν τῶν κέρει

" Πραγματικῶς κέρει καὶ τὴν οὐρανὸν
αὐτῶν ὑφ' ἑνὸς Αἰγυπτίαν τῶν κέρει
τοῦ κέρει τὸν κέρει τὸν κέρει καὶ τὴν Αἰγυ. ἡ κέρει
εὐμύ. Αἰ. 1924 σ. 257

ὁ Περσέων. Γερμ. κέρει σ. 371

τὸ Οὐκ. Πατρ. κέρει " ἔπειτα κέρει
καὶ ὅτι ἡ Κέρει. Πατ. καὶ κέρει κέρει
προδοτικῶς καὶ κέρει κέρει κέρει

τὴν ἀρχαίαν καὶ κέρει. ἡ κέρει
κέρει τὴν κέρει κέρει καὶ κέρει
ὅσον καὶ ἡ κέρει. εἰς τὸν κέρει κέρει

κέρει κέρει. Οὐκ. ἡ κέρει κέρει
κέρει εἰς τὴν κέρει κέρει - ὅτι κέρει
δι' αὐτὸ τὸ κέρει κέρει καὶ κέρει

κέρει κέρει τὴν κέρει κέρει
κέρει κέρει κέρει, δι' ἡ κέρει κέρει
κέρει κέρει καὶ κέρει κέρει κέρει

κέρει κέρει κέρει κέρει κέρει
κέρει κέρει κέρει κέρει κέρει
κέρει κέρει κέρει κέρει κέρει

Χερροτονίη πῶρος (Coxe)
ὁ Döllinger θεωρεῖ ἔμπροσθεν ἡ. Ρωσῶν ἔκ-
θεσις Πουρτορί Παλαιοναοδολογίᾳ σ. 23 ἢ
ἄλλοι. Ἰαί ἀρχαῖαι χερροτονίαι μεγάλα
Cl. Coxe. ἐν 4^ῃ περιόδ. τῆς Παρ-
μικαίας) φεβρ. Χριστ. ἔνωσις κ
πρὸς μ. τοῦ 1869 ἢ ταν. φεβρ.
εἶσαι αἱ ἀδόμενα ἐν 4^ῃ ἀρχαῖαν
ἔμπροσθεν εἶσαι παλιονίαι ἢ οὐ
γνωστῶν ἐκ τῆς ἀρχαῖας δε-
σοσυναίας παλαιοῦ ἐν ἀνεφ-
δαίξῃ τοῦτο. ἀποδεικνύει δὲ ὡς
αὐτῶν τῶν ἀρχ. εἰσοσυναί-
ων τοῦ ἀρχ. εἰσεφ. (σεμ. 129)
ἀποδεικνύει
βαθμοῦ ἢ διδασκαλ. ἐν ἀρχ.
ἐν Ρωσσίᾳ. (σ. 132) ἢ δὲ
διδασκαλ. τῶν ἢ νομοθε-
τικῶν ἀποδεικνύει τούτων δὲ
σὺν ἐν ἀρχ. ²⁴⁶ χερροτονίαι

με τὸν τοῦ ἀρχιεπί. Νεαυ ἕσπευ
~~καὶ~~ ordinationis ἀγγλο-αμε-
 ῖν Παρισίαι φυλ. φεβρ. 10ου, 17.
 25 Απριλ. τοῦ 1870.. τὸ περιεχ.
 . εὐαιουοπ. ἐμυ. χερστονία
 : οὐρα. ἀνὴρ πειραδευτῆς
 ἀμενυ ἐποισατὸς ὡς τοῦ Πάρα
 . ἡσμεν τῆς καθογ. τὰ ἀπο-
 ῖ τοῦ ορθοδοξοῦ ἢ ἐν τῇ
 ῖτῆς ὡδοῦσιν ἡ προσημι
 ῖ. γὰρ ἡ ἡρετῆρα
 ἡπράγατε ὅτι ἡ ὡς τοῦ ἱερατ.
 ὁ εὐμυνοῖς εἶναι ορθότερα.
 ο. τὰς ἐργασίας ἀελοῦ τῶν
 ῖτῆ ἡ ἀνατ. ἐμυ. τὰλοσθ
 ὡμῆ τὰ παραδεχθῆς ἡ ἐμυ
 . ἱερ. ἐπιθ. 1870 σ.

Χερροτονιάν νύρος
Κωδ. Βαροττ.

Handwritten notes in Greek script, including the name 'Κωδ. Βαροττ.' and various illegible characters and words.

247

2

αργυρέα

Βασιθιδία

Ανορθωτός αργυρικός Τσίμας. γ. 1447.

Επιτομή (Αργυρική) ενοχώσιμη εις Αγγλία συνδρομική πρώτη

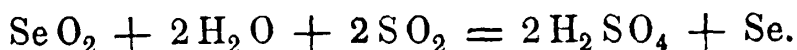
εξέδ. 1867. εις Ανορθωτός Βασιθ. 2598, 8.

Προβ. του αργυρικού του Χερποτόριου & Αγγλ. Ζεύγ. 1875

αργυρικός. Πρώτη εξέδ. (Ολκίμων) Αγγλ. 1875

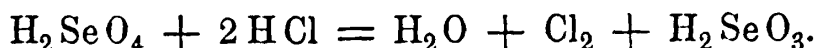
αργυρικός Βασιθ. 2599 πικρ. γ. 672

In Folge dessen setzt sich das Selen zusammen mit anderen mechanisch mitgerissenen Körpern theilweise in den, das Schwefligsäuregas in die Bleikammern führenden Kanälen, theils erst in den Bleikammern (vergl. §. 258) selbst ab. Flugstaub und Bleikammerschlamm aus (selenhaltige Kiese verarbeitenden) Schwefelsäurefabriken sind daher die Ausgangsmaterialien für die Selengewinnung.

Dieselben werden zunächst mit concentrirter Salpetersäure und darauf mit starker Salzsäure erhitzt. Das Selen oxydirt sich dabei erst, theilweise bis zu Selensäure, welche durch Salzsäure unter Chlorgasentwicklung wieder zu seleniger Säure reducirt wird:

Man zieht darauf die Masse mit Wasser aus und schlägt aus der filtrirten und gelinde erwärmten Lösung das Selen durch Sättigen mit Schwefligsäuregas nieder. Man erhält es so zunächst in Form eines schön roth gefärbten Pulvers, welches sich in der Flüssigkeit beim Erwärmen schon unterhalb 100° zu einem schwarzen amorphen Kuchen zusammenballt.

Das Selen tritt wie der Schwefel in mehreren allotropen Modificationen auf, von denen zwei in Schwefelkohlenstoff etwas löslich (bei 20° 1 Theil Selen in etwas mehr als 1000 Theilen CS₂), zwei andere dagegen vollkommen unlöslich sind. Die löslichen Modificationen sind Nichtleiter der Electricität.

1. Amorphes Selen entsteht immer, wenn Selen geschmolzen und schnell wieder abgekühlt wird. Es erstarrt dabei zu einer in dünnen Schichten mit rother Farbe durchscheinenden, schwärzlichen, glasglänzenden Masse von muschlichem Bruche und 4,25 bis 4,28 specif. Gewicht, welche keinen bestimmten Schmelzpunkt hat, sondern bereits unterhalb 100° erweicht, aber erst oberhalb 200° vollkommen flüssig wird.

2. Lösliches krystallinisches Selen scheidet sich beim Erkälten einer heiss gesättigten Lösung des vorigen in Schwefelkohlenstoff in Form durchsichtiger, glänzender, rother Blättchen und in derberen, fast schwarzen Körnern ab, deren Krystallformen dem klinorhombischen Systeme angehören. Ihr specifisches Gewicht ist = 4,5. Bei schnellem Erhitzen schmelzen die Krystalle bei 200°.

3. Unlösliches, metallisches oder graues Selen bildet sich aus beiden vorigen Modificationen durch längeres

mässiges Erwärmen. Diese Umwandlung vollzieht sich am amorphen Selen beim Erhitzen auf 97° unter plötzlichem Freiwerden von Wärme, durch welche die Temperatur sich bis auf 200° und darüber erhöht. Die erkaltete Masse ist dann krystallinisch-körnig, grauschwarz, besitzt starken metallischen Glanz, leitet die Electricität und hat das specif. Gewicht 4,5. Sein Schmelzpunkt liegt bei 217° .

4. Unlösliches schwarzes Selen. Aus einer wässrigen Lösung von Selenkalium scheiden sich in Folge der Oxydation durch Atmosphärsauerstoff schwarze mikroskopische Blättchen ab, welche das specifische Gewicht 4,8 besitzen und demnach als besondere Modification betrachtet werden müssen.

Das Selen löst sich in kalter concentrirter Schwefelsäure mit grüner Farbe auf (vergl. §. 273) und wird durch Wasserzusatz als rothes amorphes Pulver wieder niedergeschlagen.

Geschmolzenes Selen siedet etwas unterhalb 700° und verwandelt sich in einen dunkelgelben Dampf, dessen Dichte bei $860^{\circ} = 7,67$, bei $1040^{\circ} = 6,87$ und erst bei $1420^{\circ} = 5,68$ ist. Die letztere Zahl entspricht fast dem aus dem Moleculargewichte $159 = \text{Se}_2$ berechneten Werth 5,5. Bei niedrigen Temperaturen scheint demnach der Selendampf, wie Schwefeldampf zwischen 500° und 800° , ein Gemenge von Se_2 mit mehratomigen Moleculen zu sein.

Selendampf lässt sich an der Luft durch stärkeres Erhitzen entzünden und verbrennt mit bläulicher Flamme und einem an Rettig erinnernden Geruche zu Selenigsäureanhydrid, SeO_2 . Das Spectrum der Selenflamme zeigt auf ziemlich hellem Grunde zahlreiche scharfe Lichtlinien im grünen und blauen Theile.

XI. Tellur, $\text{Te} = 128$.

239. Das Tellur, im Jahre 1798 von Klaproth entdeckt, findet sich in einigen sehr seltenen Siebenbürgischen Mineralien mit Blei, Gold und Silber (im Schrifterz) oder mit Wismuth (im Tetradymit) verbunden und ist in der

Regel von Schwefel, seltener von Selen begleitet. Zu seiner Darstellung werden die Mineralien in Königswasser gelöst. Nachdem alle Salpetersäure durch Verdampfen verjagt ist, verdünnt man mit Wasser, setzt etwas Weinsäure hinzu und fällt das Blei durch Schwefelsäure aus. Aus der filtrirten Flüssigkeit wird das Gold mit Eisenvitriollösung niedergeschlagen, die geklärte Flüssigkeit darauf zu geringem Volum verdampft und mit schwefligsaurem Kalium versetzt. Die in ihr enthaltene Tellursäure wird dadurch, indem das schwefligsaure Salz sich zu Sulfat oxydirt, zu Tellur reducirt, welches sich als graues Pulver niederschlägt und nach dem Waschen und Trocknen unter einer Decke von Kochsalz zusammengeschnitten wird.

Das Tellur ist ein fast silberweisses, sprödes Metall von 6,26 specif. Gewicht. Es schmilzt erst oberhalb 500° und erstarrt beim Erkalten in rhomboëdrischen Krystallen. Von concentrirter Schwefelsäure wird es, ähnlich wie Selen, mit Purpurfarbe gelöst, beim Verdünnen mit Wasser aber unverändert als schwarzes Pulver wieder niedergeschlagen. Bei beginnender Weissglühhitze siedet es, verflüchtigt sich aber schon bei Rothgluth so reichlich, dass es in einem Wasserstoffstrome destillirt werden kann. Sein Dampf hat bei 1400° die Dichte = 9, besteht also wesentlich aus zweiatomigen Moleculen Te_2 , für welche sich die Dampfdichte auf 8,84 berechnet. An der Luft verbrennt der Tellurdampf mit bläulicher Flamme zu Tellurigsäureanhydrid, TeO_2 .

Verbindungen der Elemente der Schwefelgruppe mit Wasserstoff.

240. Schwefel, Selen und Tellur liefern jedes mit Wasserstoff ein dem Wasser analog zusammengesetztes, bei gewöhnlicher Temperatur aber gasförmiges Hydrür: H_2S , H_2Se und H_2Te , der Schwefel ausserdem noch das dem Wasserstoffsuperoxyd entsprechende Wasserstoffsupsulfid. Die im Vergleich zu der Verwandtschaft zwischen Sauerstoff und Wasserstoff sehr geringe Affinität des letzteren zu den drei Elementen

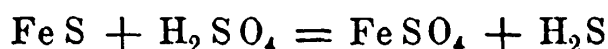
310 Wasserstoffverbindungen der Amphide.

zeigt sich einmal in leichter Dissociirbarkeit der Hydrüre, andererseits in der bei allen dreien nur noch theilweise stattfindenden directen Vereinigung mit Wasserstoffgas. Die reinen Hydrüre können daher nur auf indirectem Wege dargestellt werden und zwar durch Umsetzung stärkerer Säuren mit den Sulfiden, Seleniden und Telluriden solcher Metalle, welche für sich mit den betreffenden Säuren Wasserstoffgas liefern. Für gewöhnlich werden die Eisenverbindungen benutzt, da sie sich leicht durch Erhitzen von Eisen mit Schwefel etc. darstellen lassen. Als zersetzende Säure wendet man Schwefelsäure an, welche mit so viel Wasser verdünnt ist, dass das gebildete Eisensulfat sich darin vollkommen löst.

Da Eisen mit Schwefelsäure leicht Wasserstoff liefert:

so giebt Eisensulfid Schwefelwasserstoff:

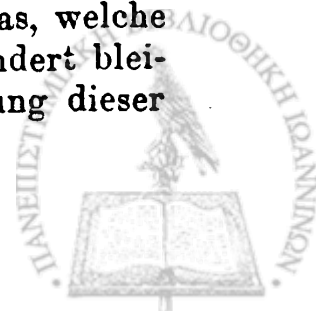

u. s. w. Anstatt der Eisenverbindungen können auch die des Zinks oder der Alkalimetalle, anstatt der Schwefelsäure wässrige Salzsäure angewendet werden.

Schwefelwasserstoff, H_2S .

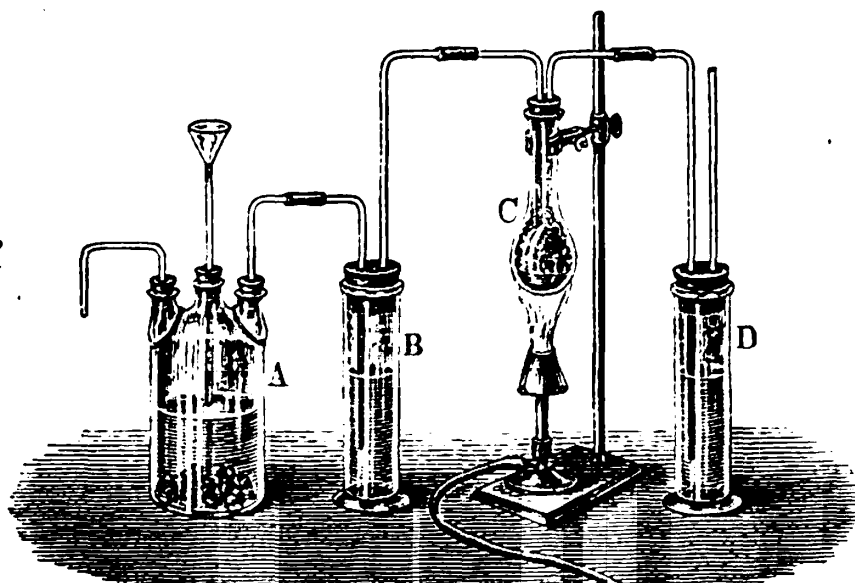
241. Dieses Gas, welches auch Wasserstoffsulfid, Thiohydrür etc. genannt wird, bildet sich in geringen Mengen stets bei der trockenen Destillation und bei Fäulniss schwefelhaltiger organischer Stoffe und entwickelt sich daher aus den Excrementen der Menschen und Thiere. Auch in der mineralischen Natur tritt Schwefelwasserstoff nicht selten auf, sei es mit andern Gasen gemengt in vulkanischen Exhalationen, oder in natürlichen Quellwassern, den Schwefelquellen, gelöst. Er entsteht in diesen Fällen ohne Zweifel theils durch die Zersetzung natürlichen Schwefeleisens durch Säuren, theils bei der Einwirkung von Wasserdampf auf Schwefel oder Metallsulfide bei hohen Temperaturen.

Beim Einleiten von Wasserstoffgas in siedenden Schwefel bilden sich gewisse Mengen von Schwefelwasserstoffgas, welche mit dem stets weitaus der Hauptmasse nach unverändert bleibenden Wasserstoffgase entweichen. Zur Nachweisung dieser

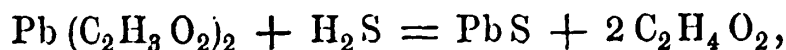

directen Vereinigung wendet man zweckmässig den Apparat Fig. 141 an. In *A* entwickeltes Wasserstoffgas wird zunächst durch eine Flasche *B* geleitet, welche eine verdünnte Lösung

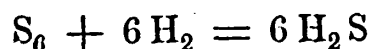
Fig. 141.

von essigsaurem Blei enthält und tritt dann in einen langhalsigen Kolben *C*, welcher mit einer nicht zu geringen Menge Schwefel beschickt ist. Schliesslich hat das Gas in dem Cylinder *D* noch einmal eine Bleiacetatlösung zu passiren. Sobald der ganze Apparat mit Wasserstoff gefüllt ist, erhitzt man den Kolben *C* allmähig bis zum Sieden des Schwefels, so dass die Dämpfe die ganze Kugel erfüllen, sich aber an den Wänden des Halses condensiren. Während anfangs das Wasserstoffgas die Bleilösung in den Cylindern *B* und *D* vollkommen unverändert liess, entsteht jetzt in dem letzteren schwarzes unlösliches Schwefelblei:

welches alsbald die ganze Flüssigkeit trübt und sich als Niederschlag zu Boden setzt. Da die Flüssigkeit in *B* auch jetzt noch klar bleibt, so ist damit die im Kolben *C* vor sich gehende Bildung von Schwefelwasserstoff aus einem Theile der Elemente

nachgewiesen.

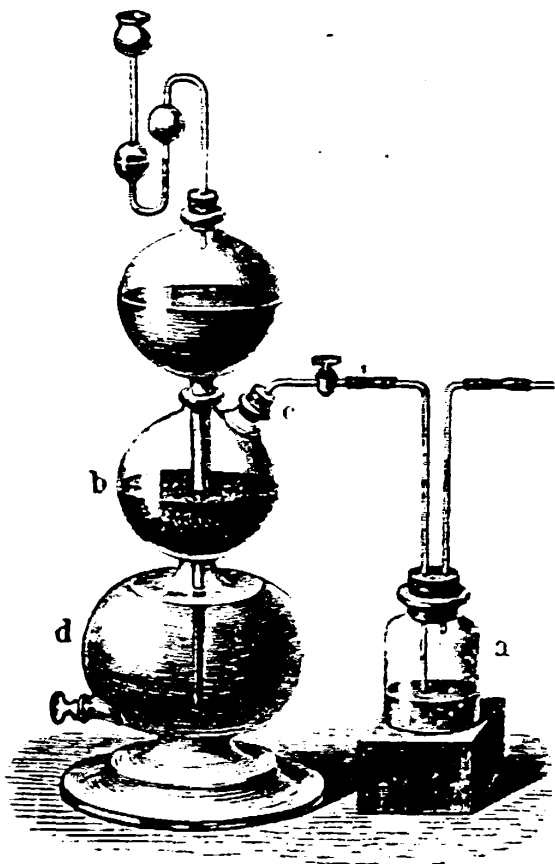
Weit ausgiebiger entsteht die Verbindung durch gegenseitige Umsetzung von Schwefelmetallen mit starken Säuren,

312 Hydrüre der schwefelartigen Elemente.

namentlich beim Uebergiessen von Schwefeleisen mit Schwefelsäure, welche vorher mit dem achtfachen Volum Wasser ver-

Fig. 142.

dünnt wurde. Man wendet dazu Gasentwickelungsgefäße an, wie sie zur Darstellung des Wasserstoffs und der Kohlensäure dienen, am zweckmässigsten den §. 181 beschriebenen Apparat Fig. 142, welcher ebensowohl die Darstellung kleiner Mengen als auch diejenige eines lange andauernden Stromes gestattet. Vor seiner Verwendung wird das Gas durch Wasser gewaschen.

Das durch Zusammenschmelzen von Eisen und Schwefel dargestellte Schwefeleisen enthält fast immer noch etwas unverändertes Metall, so dass sich dem Schwefelwasser-

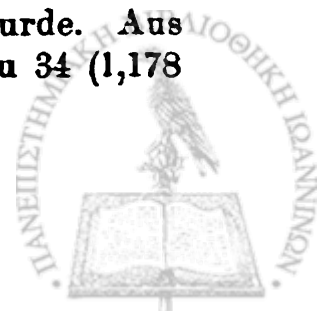
stoffgase gewöhnlich geringe Mengen von freiem Wasserstoff beimischen.

Für die gewöhnlichen Anwendungen und die Demonstration der meisten Eigenschaften des Schwefelwasserstoffs ist diese geringe Verunreinigung bedeutungslos. Bedarf man dagegen des Gases in ganz reinem Zustande, so muss dasselbe durch Erhitzen von pulverisirtem Antimontrisulfid mit starker Salzsäure in grossem Ueberschuss:

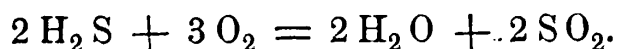
in Apparaten, wie Fig. 92, Seite 223 dargestellt und durch Wasser gewaschen werden.

242. Eigenschaften. Der Schwefelwasserstoff ist unter gewöhnlichen Umständen ein farbloses, faulen Eiern ähnlich riechendes Gas, dessen Dichte zu 1,178 gefunden wurde. Aus letzterer Zahl ergiebt sich das Moleculargewicht zu 34 (1,178

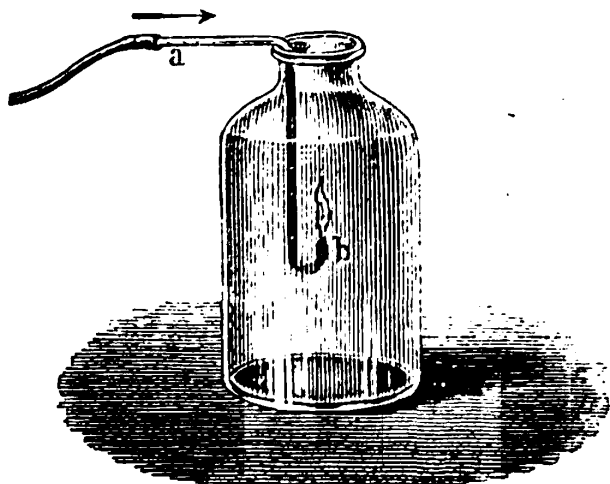
.28,94 = 34,09132). Unter einem Drucke von 15 Atmosphären bei 10° verwandelt sich das Gas in eine stark lichtbrechende, äusserst bewegliche Flüssigkeit von ungefähr 0,9 specif. Gew., welche bei -61,8° siedet und bei -85° zu einer durchscheinenden krystallinischen Masse erstarrt.

Das Schwefelwasserstoffgas lässt sich an der Luft leicht entzünden und verbrennt mit blauer, wenig leuchtender Flamme zu Wasser und Schwefligsäureanhydrid:

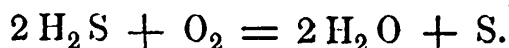
Ein Gemenge von 2 Volumen Schwefelwasserstoff und 3 Volumen Sauerstoff explodirt bei Annäherung an eine Flamme oder beim Hindurchschlagen des elektrischen Funkens mit grosser Energie. Ist weniger Sauerstoff vorhanden, so wird nur der Wasserstoff zu Wasser verbrannt, während der Schwefel sich als feiner Rauch abscheidet. Dies Verhalten lässt sich leicht zeigen, wenn man die Schwefelwasserstoffflammen in enghalsige, mit Luft gefüllte Gefässe einsenkt, Fig. 143. Sobald der Luft-

Fig. 143.

sauerstoff zum Theil verzehrt ist, wird die Flamme bei ruhig nachdringendem Gasstrome matter und grösser und lässt einen feinen Rauch von Schwefel, der bald das ganze Gefäss mit zartem Nebel erfüllt, austreten. Ein Gemisch von 2 Volumen Schwefelwasserstoff und 1 Volum Sauerstoffgas wird durch den elektrischen Funken entzündet

und verpufft dabei unter Abscheidung allen Schwefels:

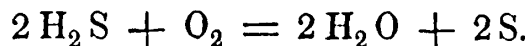
Beim Einathmen wirkt das Schwefelwasserstoffgas schon in geringer Menge stark giftig. Hunde z. B. sterben in atmosphärischer Luft, welche nur $\frac{1}{800}$ Volum Schwefelwasserstoff enthält, Vögel bei noch grösserer Verdünnung.

Von Wasser wird das Gas etwas absorbirt, und zwar bei 0° das 4,37 fache, bei 15° nur noch das 3,23 fache Volum. Das so entstehende Schwefelwasserstoffwasser entlässt das

314 Wasserstoffverbindungen der Amphide.

Gas beim Stehen an der Luft wieder vollständig. In nicht vollkommen dicht verschlossenen Gefässen trübt es sich allmählig, da der Luftsauerstoff bei Gegenwart von Feuchtigkeit den Wasserstoff oxydirt und Schwefel in fein vertheiltem Zustande frei macht:

Bei niedrigen Temperaturen (-18° oder darunter) bildet sich eine feste krystallinische Verbindung des Gases mit Wasser, welche sich unter hohem Druck erst bei $+30^\circ$ in Wasser und Schwefelwasserstoff zersetzt. Man erhält dieselbe am leichtesten, wenn man etwas Wasser enthaltenden, durch Eintauchen des Gefässes in ein Gemisch von Eis und Kochsalz auf -18° abgekühlten Weingeist mit Schwefelwasserstoffgas sättigt. Die Verbindung setzt sich dabei nach einiger Zeit an den Glaswänden in kleinen wasserhellen Krystallen ab, welche beim Herausnehmen aus der Kältemischung unter lebhaftem Aufbrausen wieder zergehen. Das Verhältniss, nach welchem Wasser und Schwefelwasserstoff sich so miteinander vereinigen, ist nicht festgestellt.

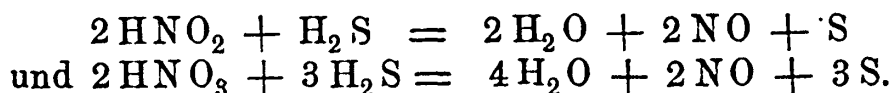
243. Zersetzungen. Bei 400° beginnt die Dissociation des Schwefelwasserstoffgases in seine Elemente. Vollständige Zerlegung erfolgt bei starker Glühhitze, z. B. wenn man in einer abgesperrten Gasmenge eine Platinspirale durch einen starken galvanischen Strom längere Zeit in lebhaftem Glühen erhält. Der Schwefel scheidet sich dabei in festem Zustande ab und es bleibt ein dem ursprünglichen genau gleiches Volum reinen Wasserstoffgases zurück.

Die relativ geringe Affinität des Schwefels zum Wasserstoff zeigt sich auch in der Zersetzbarkeit des Gases durch solche Elemente, welche sich leicht entweder mit dem Schwefel oder mit Wasserstoff verbinden.

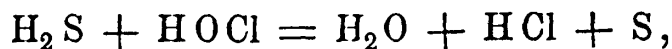
Der langsamen Oxydation durch den Luftsauerstoff bei Gegenwart von Wasser wurde schon oben gedacht. Weit energischer, ja oft unter Entflammung und Explosion erfolgt die Oxydation durch Ozon oder Ozonide. So tritt z. B. heftige Verpuffung ein, wenn man rauchende Salpetersäure in mit Schwefelwasserstoffgas gefüllte Gefässe eintropfen lässt. Stark verdünnte reine Salpetersäure wirkt auf das eingeleitete Gas nicht ein, ist dagegen etwas salpetrige Säure vorhanden, so trübt sie sich von

ausgeschiedenem Schwefel und zwar wird dabei alle Salpetersäure schliesslich zu Stickoxyd reducirt:

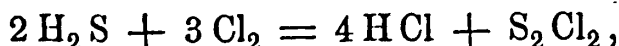
Derselbe Vorgang findet statt, wenn Schwefelwasserstoff in Lösungen anderer Ozonide, z. B.:

oder der Halogene eingeleitet wird. So entfärben sich Chlor- und Bromwasser sofort unter Trübung:

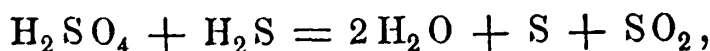

eine Jodlösung dagegen nur so lange, bis die Concentration der Jodwasserstofflösung bis zu derjenigen der destillirbaren Säure (von 57 Proc. Gehalt an HJ, vergl. §. 214) gestiegen ist. Trockenes Jod vermag das Schwefelwasserstoffgas nicht zu zersetzen, wohl aber wirken Brom und Chlor. Lässt man z. B. einen nicht zu schnellen Strom reinen Schwefelwasserstoffgases in Flaschen treten, welche Chlorgas oder Bromdämpfe enthalten, so erfüllen sich dieselben unter beträchtlicher Erwärmung mit weisslichgelbem, dickem Rauche, welcher anfangs Verbindungen des Schwefels mit den Halogenen enthält:

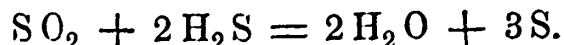

später aber, sobald das Halogen stärker verdünnt wird, nur noch aus Schwefel besteht.

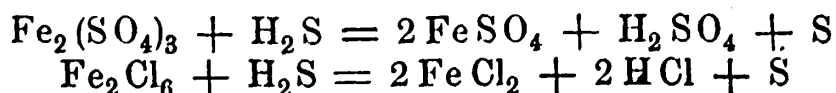
Die Zersetzung des Schwefelwasserstoffs in Wasser und freien Schwefel findet auch beim Zusammentreffen mit manchen nicht zu den Ozoniden zu zählenden Oxyden statt. So tritt z. B. starke Schwefelabscheidung und Entwicklung von Schwefligsäuregas ein, wenn man Schwefelwasserstoff mit concentrirter Schwefelsäure zusammenbringt:

ja das Schwefligsäuregas wird sogar vollkommen reducirt, wenn man es mit Schwefelwasserstoff mengt:

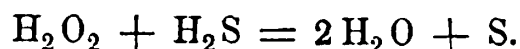

Andere Wirkungen analoger Art sind die Reductionen der Eisenoxydsalze zu Oxydulsalzen:

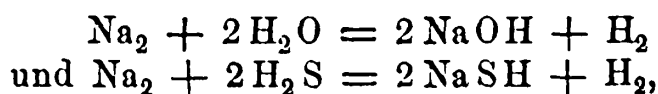
316 Wasserstoffverbindungen der Amphide.

und die langsame Zersetzung einer wässrigen Wasserstoff-superoxydlösung:

Diesen Wasserstoff entziehenden Wirkungen stark negativer Elemente gerade entgegengesetzt erfolgen die Umwandlungen des Schwefelwasserstoffgases durch positive metallische Elemente.

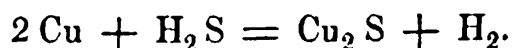
Alle Metalle, welche bei gewöhnlicher Temperatur das Wasser unter Bildung ihrer Hydrate zersetzen, liefern nach ganz entsprechender Gleichung mit Schwefelwasserstoff Thiohydrate, z. B.:

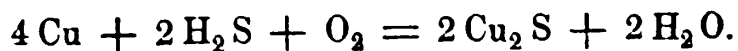
wobei die Umwandlung indess meist durch Erwärmen eingeleitet werden muss. Noch leichter als das Wasser wird der Schwefelwasserstoff aber durch die meisten schwächer positiven Metalle zersetzt. So geht z. B. pulverförmiges Eisen bei gelindem Erwärmen in einem Schwefelwasserstoffstrom unter Wasserstoffgasbildung in Schwefeleisen über:

und etwa ebenso leicht bewirken analoge Umsetzung selbst solche Metalle, welche dem Wasser auch bei Glühhitze keinen Sauerstoff entziehen. Geschmolzenes Zinn oder Blei und schwach glühendes Kupfer- oder Silberblech z. B. gehen im Schwefelwasserstoffgase energisch in Schwefelmetall über, wobei dem Volumen nach gleich viel Wasserstoffgas frei wird, z. B.:

Ausserordentlich leicht findet die Zersetzung des Schwefelwasserstoffs statt, wenn sich beide Wirkungen dadurch combiniren, dass entweder positive und negative Elemente gleichzeitig in freiem Zustande oder miteinander verbunden mit Schwefelwasserstoffgas zusammentreffen. So erhitzen sich z. B. fein zertheiltes metallisches Kupfer und Silber in einem Gasstrom, der aus 2 Volumen Schwefelwasserstoff und 1 Volum Sauerstoff oder der entsprechenden Luftmenge besteht, unter Bildung von Schwefelmetall und Wasser oft bis zum Erglühen:

Silberne Geräte „laufen an“, d. h. bedecken sich mit einer dünnen Schicht von Schwefelsilber, wenn die Luft der

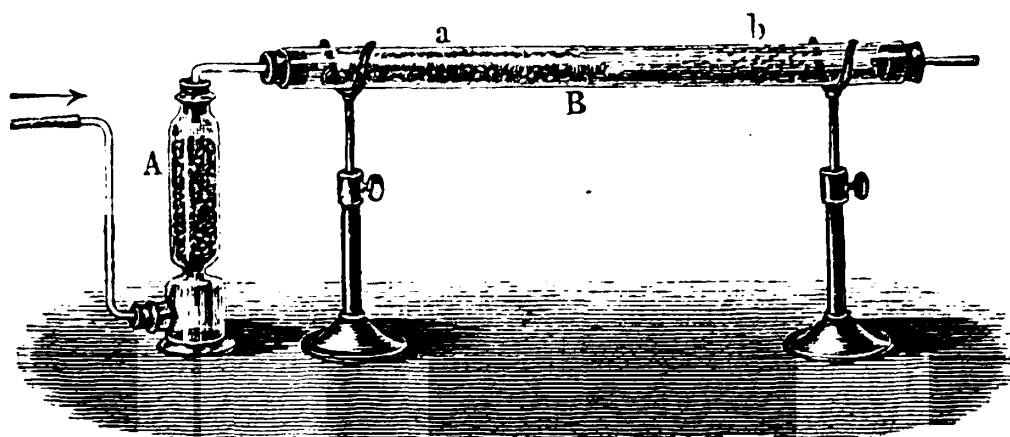

Häuser etwas Schwefelwasserstoff enthält, oder wenn sie mit Speisen in Berührung kommen, zu deren Bereitung nicht ganz frische Eier verwendet worden sind. Auch Quecksilber wirkt in ähnlicher Weise ein, so dass Schwefelwasserstoffgas, wenn es etwas Luft enthält, nicht über Quecksilber aufgesammelt werden kann.

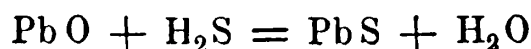
Mit grösster Leichtigkeit werden durch Schwefelwasserstoff Oxyde, Halogenverbindungen und Salze derjenigen Metalle zersetzt, welche beim Uebergiessen mit verdünnten Säuren keinen Wasserstoff entwickeln.

Es lässt sich diese Veränderung der Oxyde sehr schön zeigen, wenn man über rothes Quecksilberoxyd oder gelbes Bleioxyd bei *a* in dem Rohre *B*, Fig. 144, Schwefelwasserstoffgas

Fig. 144.

hinwegleitet, welches vorher in *A* durch geschmolzenes Chlorcalcium getrocknet worden ist. Unter sehr bemerkbarer Wärmeerzeugung verwandeln sich die Oxyde in schwarze Sulfide, z. B.:

und der gebildete Wasserdampf condensirt sich an kälteren Stellen *b* des Glasrohres in Form eines flüssigen Anfluges.

Da die Schwefelverbindungen solcher Metalle ausnahmslos in Wasser unlöslich sind, so entstehen beim Einleiten des Gases in die wässrigen Salzlösungen Niederschläge, welche oft charakteristische Färbungen zeigen. Durch Schwefelwasserstoff gefällt werden in dieser Weise die Lösungen der Salze und Halogenverbindungen von Silber, Quecksilber, Blei, Kupfer, Gold, Platin und Platinmetallen mit schwarzer Farbe, die Verbindungen des Wolfram, Molybdän und Wismuth als braune, Zinn als braunes oder gelbes, Antimon als orangerotes, Cadmium, Indium und Arsen als gelbe Sulfide.

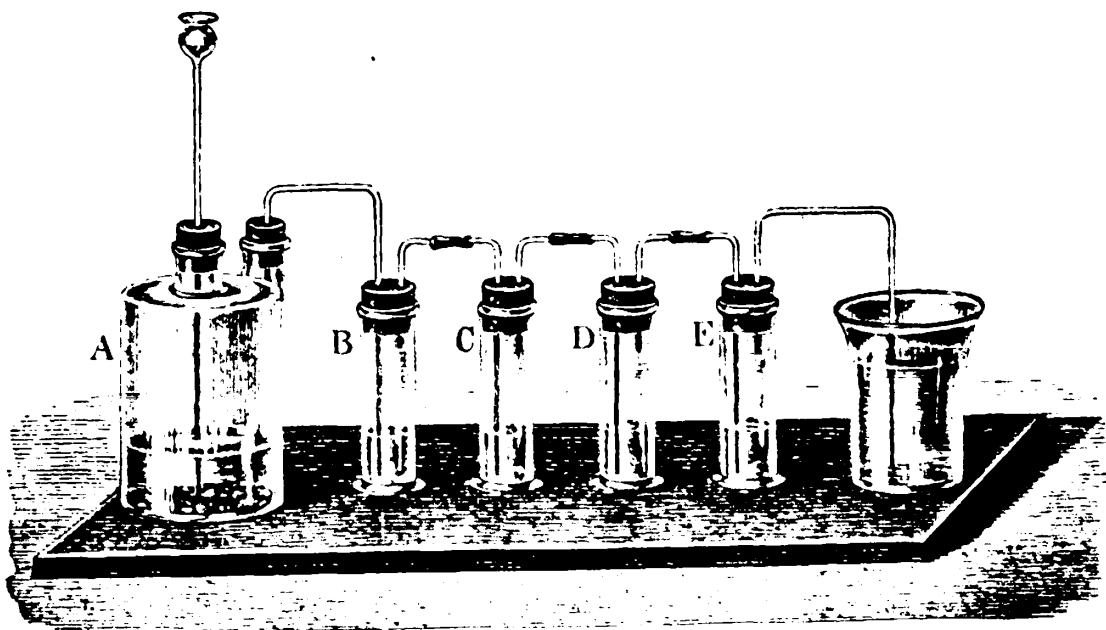
318 Hydrüre der schwefelartigen Elemente.

Die Salzlösungen aller Metalle, deren Schwefelverbindungen durch starke wässrige Säuren unter Schwefelwasserstoffentwicklung zu Salzen gelöst werden, können selbstverständlich mit Schwefelwasserstoff selbst dann keine Niederschläge geben, wenn auch die betreffenden Sulfide in Wasser unlöslich sind. Salze mit schwächeren organischen Säuren, z. B. verdünnte Lösungen der essigsauren Salze, werden indessen wenigstens grösstentheils direct, die stärkerer Säuren dagegen erst dann gefällt, wenn zur Neutralisation der als Nebenproduct entstehenden Säure eine stärkere Basis oder Ammoniak hinzugefügt wird. So liefern die mit Schwefelwasserstoff gesättigten Lösungen der Salze des Zinks einen weissen, des Mangans einen fleischrothen, Verbindungen des Eisens, Kobalts, Nickels und Thalliums einen schwarzen Niederschlag, wenn man ihnen etwas Ammoniak zufügt, direct aber, wenn man die Lösungen der Acetate in viel Wasser zur Anwendung bringt.

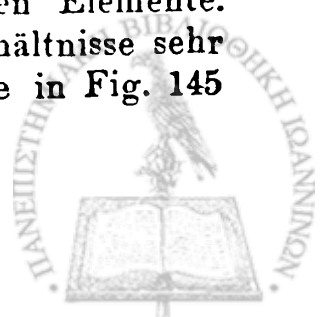
Ohne sichtbare Einwirkung ist Schwefelwasserstoffgas auf die Lösungen der Verbindungen aller solcher Metalle, deren Sulfide entweder selbst löslich sind oder schon durch Wasser zersetzt werden.

In dieser Verschiedenheit der Reaction ist der Schwefelwasserstoff ein wichtiges Mittel zur analytischen Trennung

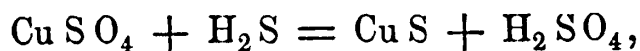
Fig. 145.

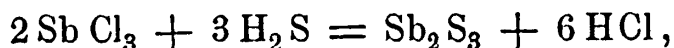
und theilweise auch Erkennung der metallischen Elemente. In einem einzigen Versuche lassen sich diese Verhältnisse sehr schön zur Anschauung bringen, wenn man, wie in Fig. 145

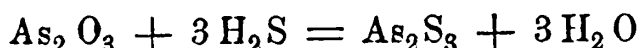
versinnlicht ist, einen Strom von Schwefelwasserstoff durch eine Reihe von Cylinderchen leitet, deren jedes einige Cubikcentimeter einer verdünnten Salzlösung enthält. Enthält z. B. *B* Kupfervitriol, so fällt darin schwarzes Schwefelkupfer aus:

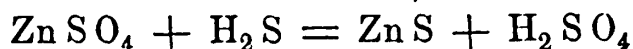
C liefert, wenn es mit verdünnter Lösung von Chlorantimon beschickt ist, orangefarbenes Schwefelantimon:

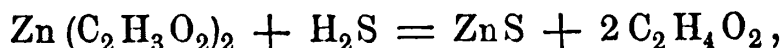
D, mit einer Lösung von Arsenrioxyd gefüllt, giebt hellgelbes Arsentrisulfid:

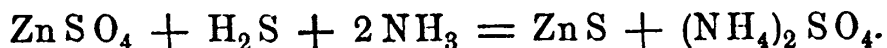
u. s. f. Enthält einer der Cylinder eine mit noch etwas Säure versetzte Zinkvitriollösung, so erfolgt kein Niederschlag, denn der Vorgang

kann nicht stattfinden, weil umgekehrt Schwefelzink schon durch verdünnte Schwefelsäure unter Schwefelwasserstoffentwicklung zu Zinkvitriol (schwefelsaurem Zink) gelöst wird. Wendet man statt dessen essigsäures Zink in viel Wasser an, so schlägt sich weisses Schwefelzink nieder:

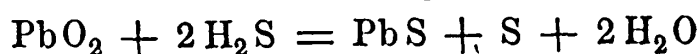

denn verdünnte Essigsäure zersetzt das Schwefelzink nicht. Das Gleiche tritt ein, wenn der mit Schwefelwasserstoff gesättigten Zinkvitriollösung schliesslich etwas Ammoniak zugefügt wird, so dass nicht freie Schwefelsäure, sondern schwefelsaures Ammon entsteht:

Ozonidische Superoxyde von leicht mit Schwefel verbindbaren Metallen setzen sich mit Schwefelwasserstoff unter sehr bedeutender Wärmeentwicklung um.

Lässt man z. B. das Gas aus der Oeffnung eines engen Gasleitungsrohres in lebhaftem Strome zu dem fein zertheilten Superoxyde des Mangans oder Bleies treten, welche sich in einem Tiegel oder in einer flachen Schale befinden, so steigert sich die durch den Vorgang

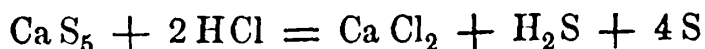
entwickelte Temperatur oft bis zum Erglühen und zur Entzündung des Gasstromes.

Wasserstoffsübersulfid, H_2S_2 (?).

244. Diese, auch Wasserstoffschwefel genannte Verbindung entspricht nach Darstellung und allgemeinem Verhalten dem Wasserstoffsuperoxyd (§. 131). Die Übersulfide aller jener Metalle, deren Superoxyde Antozonide sind und sich daher in Wasserstoffsuperoxyd überführen lassen, werden durch Säuren unter Bildung von Wasserstoffsübersulfid zersetzt. Da letzteres indessen namentlich in alkalisch reagirenden Lösungen ausserordentlich leicht in Schwefelwasserstoff und fein zertheilten Schwefel (Schwefelmilch §. 235) zerfällt, so muss bei der Bereitung für steten Ueberschuss an Säure gesorgt werden.

Giesst man z. B. die durch Kochen von 1 Theil gelöschtem Kalk mit 2 Theilen Schwefel und 16 Theilen Wasser erhaltene rothgelbe Lösung von Calciumpentasulfid, welche bei allmählichem Zumischen von Salzsäure unter Schwefelwasserstoffentwicklung Schwefelmilch liefert:

umgekehrt allmähig in überschüssige starke, kalte Salzsäure, so entsteht gleichfalls eine intensive Trübung, welche sich aber nach kurzer Zeit ohne Gasentwicklung am Boden des Gefässes als durchsichtiges gelbes Oel sammelt:

Das Wasserstoffsübersulfid ist unlöslich in Wasser und Weingeist, löslich in Aether und Schwefelkohlenstoff und zerfällt bei gewöhnlicher Temperatur langsam, schnell beim Erwärmen auf 60° bis 100° in Schwefelwasserstoffgas und festen Schwefel. Beschleunigt wird diese Zersetzung durch alle Körper, welche Wasserstoffsuperoxyd zum Zerfall bringen, z. B. durch die Pulver edler Metalle oder ozonidische Superoxyde und durch alle alkalisch reagirenden Stoffe.

Das Wasserstoffsuperoxyd hat einen eigenthümlichen, vor beginnender Zersetzung nicht an Schwefelwasserstoff erinnernden Geruch, verdampft also etwas und reizt dann die Schleimhäute der Nase und Augen; es schmeckt süß und bitter, bringt auf der Haut weisse Flecke hervor und bleicht auch manche andere organische Farbstoffe, z. B. Lackmus und Indigo, immer aber nur vorübergehend.

Das Wasserstoffsübersulfid ist ein vortreffliches Mittel, um flüssigen Schwefelwasserstoff darzustellen. Man füllt zu dem Zwecke ein starkwandiges Glasrohr von der Form wie Fig. 146

Fig. 146.

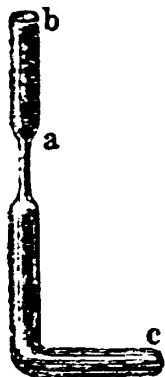
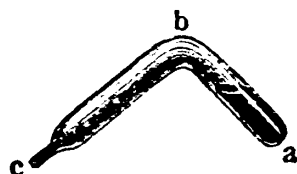

Fig. 147.

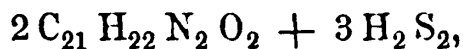

theilweise mit dem Oele an und schmilzt die ausgezogene Stelle bei *a* vor der Lampe ab. Das so geschlossene Rohr wird nun mehrere Wochen lang in der Stellung Fig. 147 sich selbst überlassen, um die Zersetzung in Schwefelwasserstoff und Schwefel zu vollenden. Da das Gas nicht entweichen kann, so comprimirt es sich grossentheils durch seinen eigenen Druck,

bleibt aber meist in der porösen Schwefelmasse des Schenkels *a b*. Taucht man dann den Schenkel *b c* in Schnee, Eis oder kaltes Wasser, so destillirt es in diesen als farblose, sehr leicht bewegliche Flüssigkeit über. Ein solches Rohr lässt sich aufbewahren, doch muss dies an einem sicheren Orte geschehen, wo eine etwa eintretende Explosion keinen Schaden thut.

Die Formel des Wasserstoffsübersulfides hat sich nicht mit Sicherheit ermitteln lassen. Das aus dem Calciumpentasulfid dargestellte klare Oel hat allerdings im Anfange die Zusammensetzung H_2S_5 , könnte aber auch eine Lösung von Schwefel in einer schwefelärmeren Verbindung sein, da sie noch weitere beträchtliche Mengen von Schwefel aufzunehmen vermag, respective auch bei allmäliger Zersetzung in entweichendes Schwefelwasserstoffgas und Schwefel noch lange ölig und durchsichtig bleibt.

Für die Formel H_2S_2 spricht die Analogie mit Wasserstoffsuperoxyd und die Darstellbarkeit aus einer schön krystallisierenden Verbindung, welche Strychnin mit Schwefelwasserstoff bei Anwesenheit von atmosphärischer Luft liefert:

und die durch Säuren in Strychninsalz und Wasserstoffsübersulfid zersetzt wird. Da eine andere ähnliche Strychninverbindung die Formel $C_{21} H_{22} N_2 O_2 + H_2 S_3$ zu haben scheint und bei Säurezusatz ebenfalls ölförmiges Wasserstoffsübersulfid abscheidet, so müsste das letztere entweder eine Lösung von je 1 Atom Schwefel in

322 Hydrüre der schwefelartigen Elemente.

1 Molecul H_2S_2 , oder aber eine besondere Verbindung, H_2S_3 sein. Es ist überhaupt sehr wohl denkbar, dass es verschiedene gelbe ölige Wasserstoffsupsulfide geben mag, obgleich nur ein einziges Wasserstoffsuperoxyd existirt, da ja auch die stark positiven Metalle selbst dann mehrere Supersulfide bilden, wenn auch nur ein Superoxyd darstellbar ist. So ist Calciumsuperoxyd CaO_2 , dagegen sind Supersulfide CaS_2 , CaS_4 und CaS_5 bekannt.

245. Wasserstoffverbindungen des Selen und Tellur existiren nur je eine, mit analoger Zusammensetzung wie Schwefelwasserstoff.

Selenwasserstoff, H_2Se , ist ein farbloses, wie Schwefelwasserstoff riechendes und äusserst giftiges Gas, welches Augen und Nase heftig angreift. Es wird von Wasser ziemlich reichlich absorbirt, oxydirt sich in dieser Lösung unter Abscheidung von pulverigem Selen schon durch Luftsauerstoff und verhält sich überhaupt gegen negative und positive Elemente und die Oxyde, Haloide und Salze der letzteren ganz wie Schwefelwasserstoff. Bei 150° beginnt es zu zerfallen. Die Dissociation nimmt indessen nur bis etwa 270° zu, bei Temperaturerhöhung bis 520° aber ständig ab, so dass die bei 270° getrennten Elemente sich theilweise sogar wieder direct mit einander verbinden. Erst bei stärkerem Erhitzen tritt ständig steigender Zerfall ein.

Das Selenwasserstoffgas erhält man leicht durch Zersetzung von Selenkalium (K_2Se), Selenzink, $ZnSe$, oder Seleneisen mit Salzsäure:

Tellurwasserstoff, H_2Te , gewinnt man am besten beim Uebergiessen des, direct durch Zusammenschmelzen der Elemente darstellbaren Tellurzinks mit Salzsäure. Es ist ein farbloses, den vorigen ähnlich riechendes und wirkendes Gas, das nur noch unbeständiger zu sein scheint.

Verbindungen der Elemente der Schwefel- gruppe mit den Halogenen.

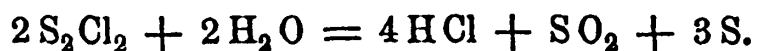
246. Die Halogenverbindungen des Schwefel, Selen und Tellur lassen sich direct durch Vereinigung ihrer Elemente, welche anfangs durch Erwärmen zu unterstützen ist, darstellen. Da sie sämmtlich durch Wasser in Wasserstoffhaloide und Oxyde des anderen Elementes, oft unter Abscheidung eines Theiles des letzteren, zersetzt werden, so muss das Halogen vor seiner Anwendung vollkommen getrocknet sein.

Schwefelhaloide.

247. 1. Schwefelchlorür, $S_2 Cl_2$, früher Halbchlor-schwefel genannt, bildet sich leicht, wenn man auf in einer Retorte geschmolzenen Schwefel trockenes Chlorgas leitet. Die Verbindung erfolgt mit schwacher Flammenentwicklung; in der abgekühlten Vorlage sammelt sich das Schwefelchlorür als braun-gelbe Flüssigkeit. Um dasselbe nicht in höhere Chlorungsstufen überzuführen, muss der Process unterbrochen werden, ehe aller Schwefel in der Retorte verschwunden ist.

Das rohe Schwefelchlorür wird durch nochmalige Destillation, wobei man das bei etwa 138° Uebergehende für sich sammelt, gereinigt. Es ist eine dunkelgelbe Flüssigkeit von erstickendem, widrigem Geruche, deren Dämpfe die Augen heftig reizen und an feuchter Luft stark rauchen. Das specif. Gewicht ist bei $0^\circ = 1,7055$, die Dampfdichte = 4,70. Aus letzterer ergibt sich das Molecul zu $S_2 Cl_2 = 135$, und als gegenseitige Bindungsweise die dem Schema $Cl - S - S - Cl$ entsprechende.

In Wasser sinkt das Schwefelchlorür zu Boden und zersetzt sich an der Oberfläche langsam, beim Erhitzen schneller, in Chlorwasserstoff, Schwefligsäureanhydrid und unlöslichen Schwefel, entsprechend der Gleichung:

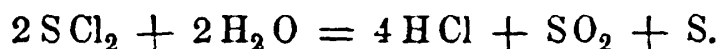
21*

324 Halogenverbindungen des Schwefels.

Das Schwefelchlorür löst grosse Quantitäten von Schwefel auf, bei gewöhnlicher Temperatur etwa 66 Proc., beträchtlich mehr in der Wärme.

2. Schwefeldichlorür, S Cl_2 , wird leicht durch Einleiten von Chlorgas in auf 0° abgekühltes Schwefelchlorür bis zur Sättigung, und Entfernen des überschüssigen nur absorbirten Chlors durch einen andauernd hindurchgeleiteten Strom von trockenem Kohlensäuregas gewonnen. Es ist eine dunkelbraune, dünn-ölige, an der Luft rauchende, dem Schwefelchlorür ähnlich riechende Flüssigkeit von 1,620 specif. Gewicht, welche sich mit Wasser etwas schneller als das vorige unter Schwefelabscheidung in Chlorwasserstoff und Schwefligsäure zersetzt:

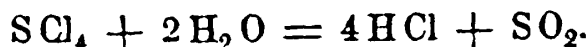

Das Schwefeldichlorür existirt nur bei gewöhnlicher Temperatur. Bei gegen 70° beginnt es scheinbar zu sieden, die austretenden Dämpfe sind aber anfangs ein Gemenge von viel Chlorgas mit wenig Chlorschwefel. Während des Kochens steigt die Temperatur constant bis 139° , wobei zuletzt reines Schwefelchlorür übergeht. Durch öfters wiederholte Destillation oder längeres Erhitzen an trockener Luft kann man das Schwefeldichlorür vollständig in Chlorgas und Schwefelchlorür zersetzen.

3. Schwefeltetrachlorür, S Cl_4 . Bei Temperaturen unterhalb -20° nimmt Schwefeldichlorür noch direct ein Molecul Chlor auf und verwandelt sich in das Tetrachlorür:

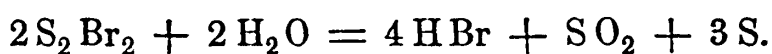

Dasselbe ist eine leicht bewegliche, gelbbraune Flüssigkeit, welche, sobald man das Gefäss aus der Kältemischung herausnimmt, unter heftigem Aufwallen wieder in Chlorgas und Schwefeldichlorür zerfällt. Von Wasser wird es mit grosser Energie zerlegt:

4. Schwefelbromür, S_2Br_2 , entsteht unter geringer Erwärmung, wenn die Elemente nach dem Verhältnisse der Atomgewichte zusammengebracht werden, als rothbraune ölige Flüssigkeit, welche sich nicht unverändert destilliren lässt, sondern jedesmal theilweise in Brom und Schwefel zerfällt. Mit Wasser zersetzt sie sich wie Schwefelchlorür, aber beträchtlich träger als jenes, entsprechend der Gleichung:

Bromreichere Verbindungen des Schwefels sind nicht dargestellt worden.

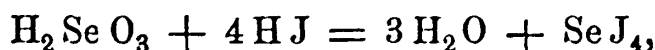
5. Jodschwefel. Bei directem Zusammenschmelzen von Schwefel und Jod entstehen grauschwarze, strahlig krystallinische Massen. Aehnliche Körper bleiben zurück, wenn eine gemischte Lösung von Schwefel und Jod in Schwefelkohlenstoff langsam verdunstet. Alle diese Körper verlieren beim Liegen an der Luft Jod durch Verdampfung, so dass schliesslich reiner Schwefel zurückbleibt. Es ist danach die Existenz bestimmter atomistisch zusammengesetzter Schwefeljodüre überhaupt sehr zweifelhaft.

Selenhaloide.

248. Chlorüre des Selen entstehen bei Einwirkung von trockenem Chlorgase auf Selen. Ist letzteres im Ueberschusse vorhanden, so bildet sich zunächst Selenchlorür, Se_2Cl_2 , als rothe, dem Schwefelchlorür in jeder Beziehung ähnliche Flüssigkeit. Trifft dieselbe mit freiem Chlor zusammen, so geht sie in festes Selen tetrachlorür, SeCl_4 , über, welches sich bei höherer Temperatur direct, ohne vorher zu schmelzen, in einen braunen Dampf verwandelt, der sich beim Erkalten zu farblosen Kryställchen condensirt.

Brom und Selen vereinigen sich mit einander unter starker Wärmeentwicklung je nach den relativen Mengen zu schwarzrothem flüssigem Selenbromür, Se_2Br_2 und krystallinischem orangefarbenem Selen tetrabromür, SeBr_4 , welch letzteres durch Sublimation in dunklen sechsseitigen Blättchen erhalten wird.

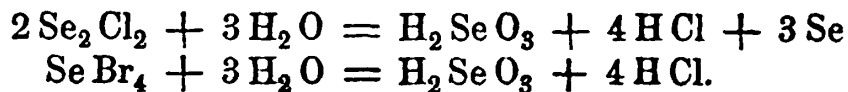
Auch die entsprechenden Jodverbindungen sind bekannt. Selenjodür, Se_2J_2 , entsteht direct beim Zusammenreiben der Elemente in den entsprechenden Mengenverhältnissen, Selen tetrajodür durch Einwirkung von Jodwasserstoff auf eine concentrirte Lösung von seleniger Säure:

als schwärzliche, etwas oberhalb 75° schmelzende körnige Masse. Beide Jodverbindungen zerfallen ähnlich wie Jodschwefel beim Erwärmen in entweichenden Joddampf und zurückbleibendes Selen. Die Chlorüre und Bromüre werden wie

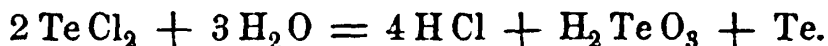
die betreffenden Schwefelverbindungen durch Wasser langsam zersetzt:

Tellurhaloide.

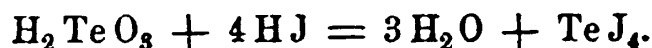
249. Das Tellur bildet nur Di- und Tetrahaloide, welche meist direct aus den Elementen darstellbar sind.

Tellurdichlorür, TeCl_2 , ist ein schwarzer amorpher Körper, der beim Erhitzen schmilzt und schliesslich in einen purpurrothen Dampf verwandelt wird. Durch Wasser wird es zersetzt:

Tellurtetrachlorür, TeCl_4 , ist weiss und krystallinisch; es schmilzt leicht zu gelblicher Flüssigkeit und verwandelt sich bei stärkerem Erhitzen in dunkelgelben Dampf. Durch heisses Wasser wird es in tellurige Säure übergeführt.

Die Bromverbindungen des Tellurs, TeBr_2 und TeBr_4 , entsprechen nach Darstellung und Eigenschaften den Chlorüren. Tellurdijodür, TeJ_2 , wird aus den Elementen direct in Form schwarzer sublimirbarer Krystalle gewonnen, während das eisengraue Tellurtetraiodür bei gelindem Erwärmen einer Tellurigsäurelösung mit Jodwasserstoff ausfällt:

Sauerstoffverbindungen des Schwefels, Selens und Tellurs.

Oxyde und Säuren des Schwefels.

250. Der Schwefel geht mit dem Sauerstoff drei Verbindungen ein, $\text{S}_2 \text{O}_3$, SO_2 und SO_3 , von welchen die letzteren beiden die Anhydride der zweibasischen schwefligen Säure, $\text{H}_2 \text{SO}_3$, und

Schwefelsäure, H_2SO_4 , sind. Die Zahl der hydratischen Oxyde ist noch beträchtlicher, da ausser den genannten noch sechs andere Säuren, nämlich die unterschweflige oder hydro-schweflige Säure H_2SO_2 , Thioschwefelsäure $H_2S_2O_3$ und die vier sogenannten Polythionsäuren $H_2S_2O_6$, $H_2S_3O_6$, $H_2S_4O_6$ und $H_2S_5O_6$ existiren. Die letzteren sechs sind sämmtlich ziemlich unbeständige, theilweise in freiem Zustande gar nicht, sondern nur als Salze darstellbare Verbindungen.

Schwefligsäureanhydrid und schweflige Säure.

251. Das Schwefligsäureanhydrid SO_2 oder Schwefeltetroxyd $O:S:O$, öfters auch nach der Anzahl der Sauerstoffatome Schwefeldioxyd genannt, kommt in der Natur häufig in vulkanischen Gasen vor und ist das Product der Verbrennung des Schwefels an der Luft. Unter gewöhnlichen Umständen ist es ein farbloses, stechend riechendes, zu heftigem Husten reizendes Gas, dessen Dichte zu 2,24, d. h. dem Moleculargewichte 64 sehr nahe entsprechend, gefunden wurde. Beim Abkühlen durch ein Gemenge von Eis und Kochsalz, ebenso bei gewöhnlicher Temperatur unter einem Drucke von 3 bis 4 Atmosphären, condensirt es sich zu einer farblosen, leicht beweglichen Flüssigkeit von 1,49 specif. Gewicht bei -20° und 1,43 bei 0° , deren Siedepunkt bei -8° liegt. Bei -79° erstarrt sie zu einer eis- oder schneeartigen krystallinischen Masse.

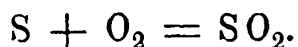
In vollkommen wasserfreiem Zustande röthet das Anhydrid trocknes blaues Lackmuspapier nicht, wohl aber bei Gegenwart von Feuchtigkeit.

Flüssiges Schwefligsäureanhydrid verdunstet an der Luft rapid unter bedeutender Erniedrigung der Temperatur, welche beim Hindurchblasen eines kräftigen Luftstromes auf -50° sinkt. In Folge dieser Wärmeentziehung erstarrt Wasser, auf welches man etwas flüssiges Schwefligsäureanhydrid giesst, in kurzer Zeit zu Eis.

252. Entstehung und Darstellung. Für alle Anwendungen in grösserem Maassstabe wird das Schwefligsäuregas durch Verbrennen von Schwefel oder Schwefelmetallen in der Luft dargestellt und ist dann mit Stickstoff und noch

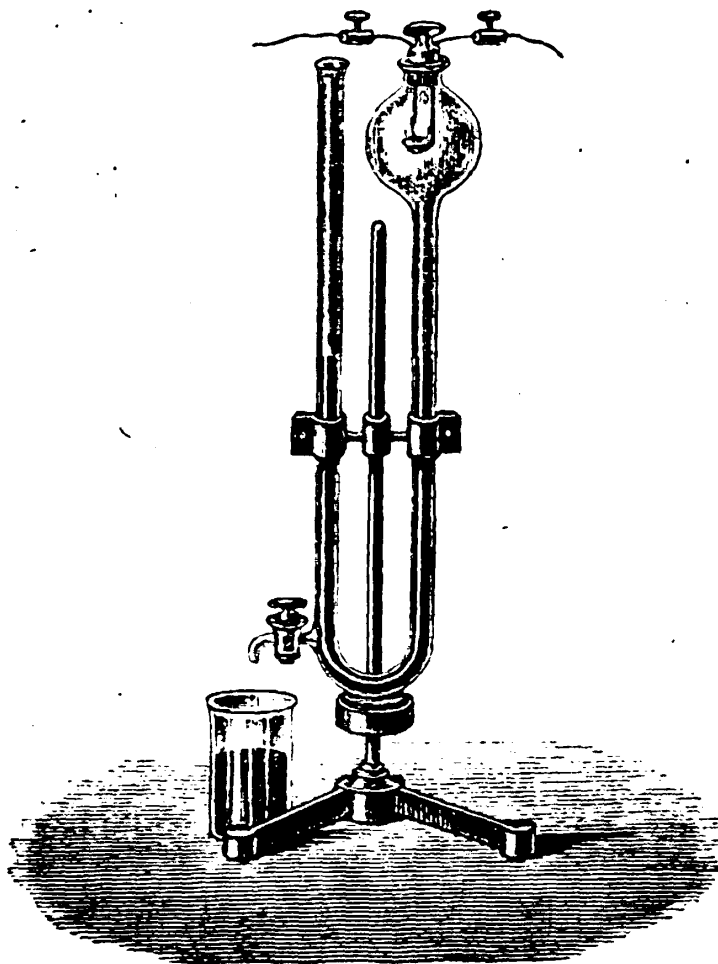

etwas Sauerstoff gemeñgt. Bei dieser directen Oxydation im Atmosphärsauerstoffgase entwickeln sich auf 32 Theile (1 Atom) Schwefel 71 000 Wärmeeinheiten. Eine Aenderung des Gasvolums findet dabei nicht statt, da ein Molecul Sauerstoff gerade ein Molecul Schwefigsäuregas liefert:

Diese Thatsache lässt sich mit Hülfe des Seite 210 und 211 beschriebenen Apparates Fig 148 leicht nachweisen, wenn man

Fig. 148.

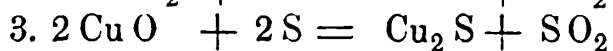
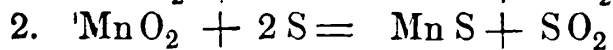
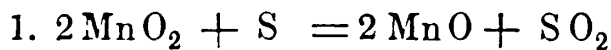
das Löffelchen mit etwas Schwefel beschickt und diesen durch die galvanisch glühende Platinspirale entzündet.

Für Darstellung geringerer Mengen von Schwefigsäureanhydrid bieten sich zahlreiche Methoden dar, welche meist ein reineres Product liefern. Dieselben beruhen entweder auf einer Oxydation des Schwefels durch Oxyde anderer Elemente, oder auf Reduction der käuflichen Schwefelsäure.

Zur Oxydation des Schwefels lassen sich am zweckmässig-

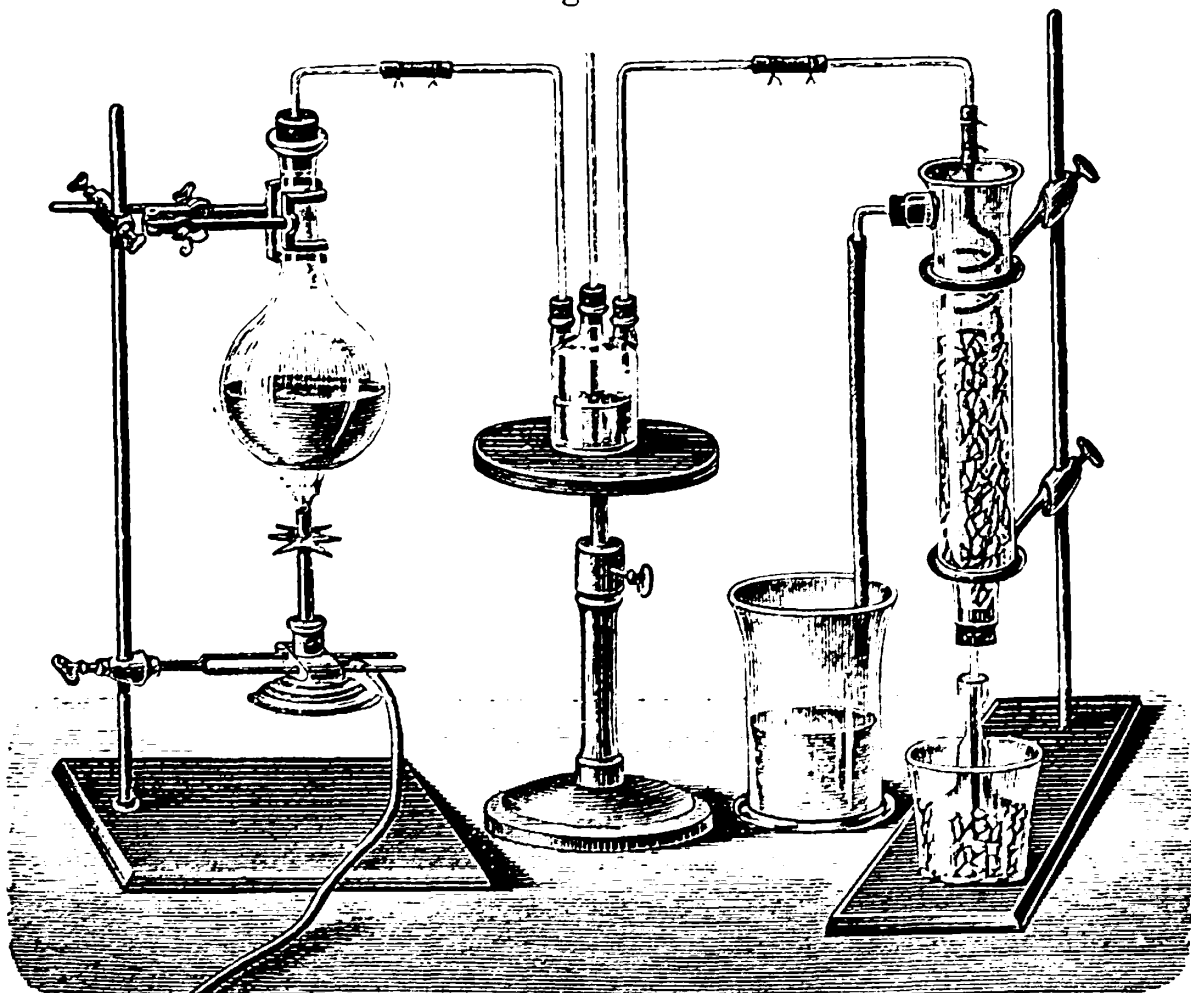

sten Braunstein und Kupferoxyd benutzen. Die Ingredienzien werden dabei gemäss folgenden Gleichungen gemengt:

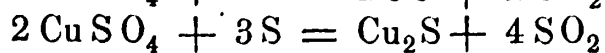
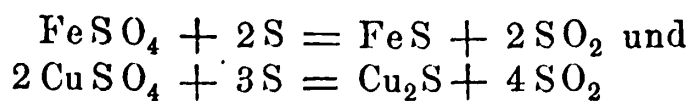

und in mit Gasleitungsröhren versehenen Kolben oder Retorten mässig erhitzt. Das Manganoxydul MnO (in Gleichung 1) oder die Schwefelmetalle (2 und 3) bleiben in festem Zustande zu-

Fig. 149.

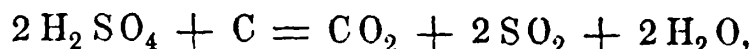

rück. Auch schwefelsaure Salze schwerer Metalle, z. B. des Eisens und Kupfers, lassen sich als Oxydationsmittel benutzen, z. B.

Die Reduction der Schwefelsäure geschieht durch Erhitzen mit Holzkohle oder mit solchen Metallen, welche den Wasserstoff erst bei einer dem Siedepunkte der Säure nahe liegenden

Temperatur ersetzen, wie Kupfer, Blei, Silber und Quecksilber. Bei Anwendung von Holzkohle mischt sich dem Schwefligsäuregase Kohlensäure bei:

wogegen die Metalle reines Schwefligsäureanhydrid dadurch liefern, dass der durch Bildung von schwefelsauren Salzen nasgirende Wasserstoff bei der herrschenden hohen Temperatur einem Theile der Säure Sauerstoff entzieht:

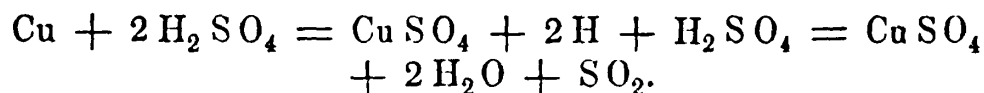
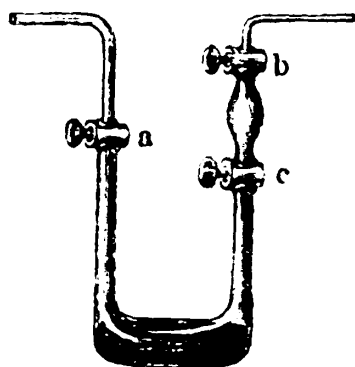

Fig. 149 (a. v. S.) stellt eine Vorrichtung zur Bereitung flüssigen Schwefligsäureanhydrides dar. In dem Kolben erhitzt man 3 Theile concentrirte Schwefelsäure mit 1 Theil Kupfer in Form von Drehspähnen oder zerschnittenem dünnem Blech, oder mit 3 Theilen Quecksilber. Das sich entwickelnde Gas wird behufs Befreiung von Wasserdampf in der dreihalsigen Woulff'schen Flasche durch concentrirte Schwefelsäure gewaschen, darauf durch einen mit Eis und Kochsalz beschiedenen

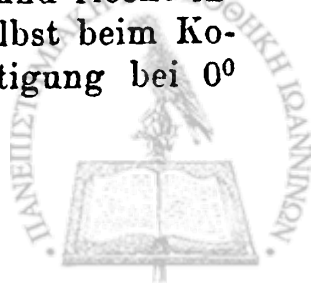
Fig. 150.

Kühler geleitet und in einem ebenso abgekühlten Kölbchen aufgefangen, dessen Hals vorher vor der Glasbläserlampe verengert worden ist und später leicht abgeschmolzen werden kann. Soll das verflüssigte Schwefligsäureanhydrid in kleineren Portionen verwendet werden, so condensirt man es zweckmässig in dem Seite 191 beschriebenen Apparate *D*, Fig. 77, oder in der ähnliche Manipulationen gestattenden Vorrichtung Fig. 150.

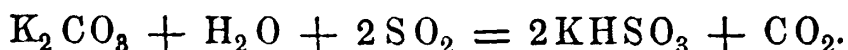
253. Wässerige schweflige Säure und schweflige saure Salze. Von Wasser wird gasförmiges Schwefligsäureanhydrid ziemlich reichlich absorbirt. Ein Volumen Wasser nimmt unter normalem Luftdrucke bei 0° 79,79 Volum SO_2 , bei 10° nur noch 56,65 Volum, bei 20° 39,37 Volum und bei 40° 18,77 Volum des Gases auf. Die bei 0° gesättigte Absorption hat das specif. Gewicht 1,0609.

Die wässerige Lösung reagirt stark sauer und riecht intensiv nach dem Gase, entlässt dasselbe aber selbst beim Kochen nur schwierig vollständig. Wird die Sättigung bei 0°

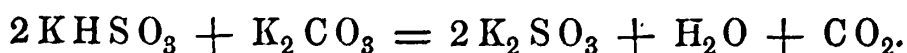

vorgenommen, so krystallisirt die Verbindung $\text{SO}_2 + 15\text{H}_2\text{O}$, krystallwasserhaltige schweflige Säure, $\text{H}_2\text{SO}_3 + 14\text{H}_2\text{O}$, in kurzen Prismen, welche bei etwa $+ 3^\circ$ ohne Gasentwicklung zu einer farblosen, erst bei etwas höherer Temperatur unter Aufschäumen sich zersetzenden Flüssigkeit schmelzen.

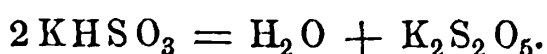
Die schweflige Säure gehört zwar nicht zu den starken Säuren, zersetzt aber die Carbonate unter Entwicklung von Kohlensäuregas und liefert — je nach der relativen Menge der vorhandenen basischen Stoffe — dabei saure oder neutrale Salze, welche Sulfite genannt werden. Die leicht löslichen sauren Sulfite der Alkalimetalle werden krystallinisch erhalten, wenn man zu den kohlensauren Salzen, welche mit einer zur Lösung unzureichenden Menge Wasser übergossen sind, unter Abkühlung so lange schwefligsaures Gas leitet, bis dasselbe nicht mehr absorhirt wird; z. B.:

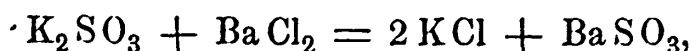
Fügt man zur gesättigten Lösung des sauren Sulfites noch einmal die gesättigte Lösung der gleichen Menge kohlensauren Salzes, so entsteht neutrales schwefligsaures Salz, welches in der Regel alkalische Reaction auf Lackmus und Curcuma zeigt:

Beim Uebersättigen einer warmen Carbonatlösung mit Schwefligsäureanhydrid dagegen scheiden sich Krystalle eines anhydrisch sauren Sulfites ab:

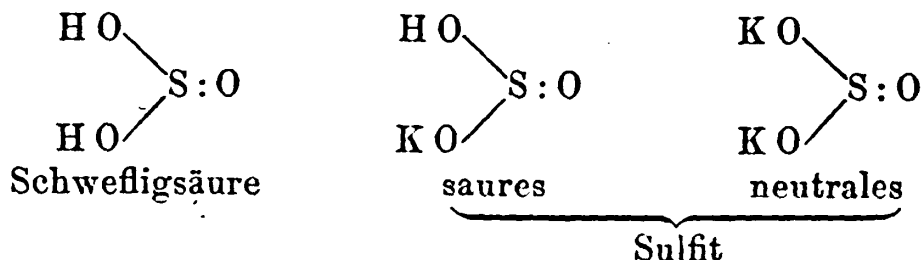
Die neutralen Sulfite der meisten übrigen Metalle sind schwerlöslich oder unlöslich, so entsteht in wässrigen Lösungen neutraler schwefligsaurer Alkalien z. B. durch Zusatz von Chlorbarium ein weisser Niederschlag von Bariumsulfit:

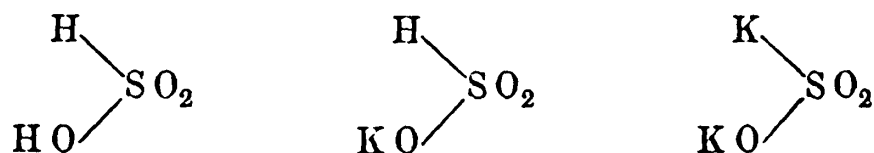
der sich in Salzsäure unter Entwicklung von schwefliger Säure löst.

Nach dem Verhalten der neutralen schwefligsauren Salze zu den Halogenverbindungen organischer Kohlenwasserstoffradicale (vergl. den organischen Theil dieses Lehrbuches, 6. Auflage, Seite 274) entspricht die Constitution nicht den früher angenommenen Formeln:

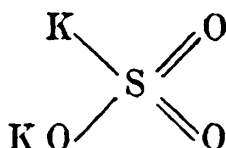

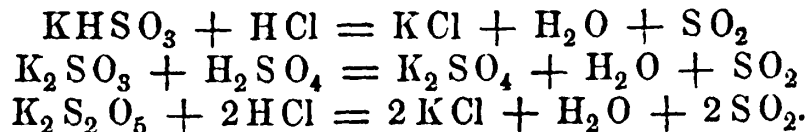
sondern es scheint nur das eine Metallatom in gewöhnlicher Weise durch Vermittelung von Sauerstoff, das andere dagegen direct an Schwefel gebunden zu sein, so dass sich die Formeln

ergeben würden. Dann aber ist das Schwefelatom in den Salzen nicht wie im Schwefligsäureanhydrid vierwerthig, sondern wie in der Schwefelsäure sechswerthig gesättigt:

Alle Sulfiten entwickeln, wenn sie mit starken concentrirten Säuren übergossen werden, unter Aufschäumen schwefligsaures Gas, z. B.:

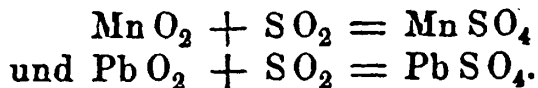

254. Chemisches Verhalten. Schwefligsäureanhydrid, schweflige Säure und ihre Salze zeichnen sich durch die Leichtigkeit aus, mit welcher sie sich durch weitere Oxydation in Schwefelsäure und Sulfate verwandeln. Sie wirken demgemäss als kräftige Reductionsmittel.

Schwefligsäureanhydrid oxydirt sich bei Abwesenheit von Wasser nur durch Ozon zu Schwefelsäureanhydrid (siehe §. 255):

Beim Zusammentreffen mit ozonidischen Superoxyden basischer Metalle liefert es direct, unter oft bis zum Erglühen gesteigerter Wärmeentwicklung, deren Sulfate; z. B.:

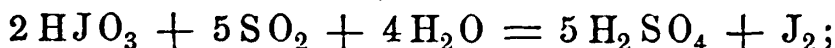
Am zweckmässigsten benutzt man zur Demonstration dieses Vorganges sehr fein vertheiltes Bleisuperoxyd, bringt dasselbe in ein kleines Glaskölbchen und leitet unter Umschütteln einen ziemlich lebhaften Strom Schwefligsäuregas hinein. Unter Feuererscheinung verwandelt sich das braune Bleisuperoxyd in weisses schwefelsaures Blei.

Beträchtlich leichter erfolgt die Oxydation der wässerigen schwefligen Säure und der Sulfit.

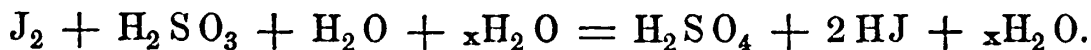
Salpetersäure und die ozonidischen Oxyde des Stickstoffs werden dabei zu Stickoxydgas reducirt:

Aus einer wässerigen Lösung von Jodsäure wird anfangs Jod frei gemacht:

später aber verschwindet letzteres wieder, da sämtliche Halogene die schweflige Säure durch den Sauerstoff des Wassers, mit dessen Wasserstoff sie sich verbinden, zu Schwefelsäure oxydiren:

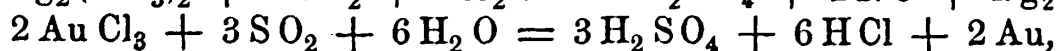
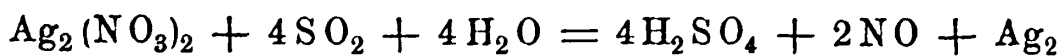

Die letztere Reaction aber erfolgt nur bei genügender Verdünnung mit Wasser, denn concentrirte Schwefelsäure wird umgekehrt durch Jodwasserstoff zu schwefliger Säure reducirt (§. 213).

Zur Erkennung von Schwefligsäureanhydrid lassen sich daher mit einer verdünnten Lösung von Jodsäure oder jodsaurem Kalium und Stärkekleister getränkte Papierstreifen benutzen, die sich zunächst intensiv bläuen, allmähig aber wieder entfärben, wenn das Gas in genügendem Ueberschusse vorhanden ist.

Die Oxyde und Säuren des Chlors und Broms und beide letztere Elemente zusammen mit Wasser oxydiren die Schwefligsäure in weit energischerer Weise.

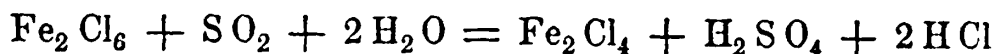
Oxyde, Salze und Halogenverbindungen edler Metalle werden durch schweflige Säure und ihre Salze, namentlich leicht bei gelindem Erwärmen, bis zu Metall reducirt; z. B.:

höhere Oxydationsstufen oder entsprechende Haloide unedler

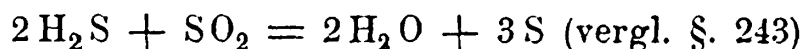

Metalle werden in die niedrigeren Sättigungsstufen verwandelt; z. B.:

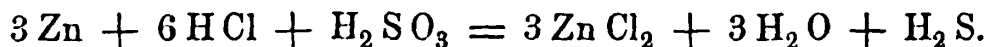

u. a. m.

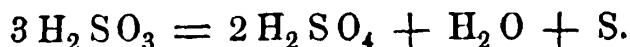
Im Gegensatz zu diesen reducirenden Wirkungen wirkt Schwefligsäureanhydrid oder seine Lösung selbst oxydirend, wenn es mit noch leichter oxydirbaren Körpern zusammentrifft. So scheidet sich z. B. aus einem Gemenge von Schwefelwasserstoff- und Schwefligsäuregas Schwefel ab:

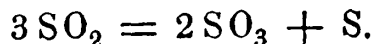
und nascirender Wasserstoff ist sogar im Stande, die schweflige Säure theilweise in Schwefelwasserstoff überzuführen. Letzteres geschieht z. B., wenn in eine mit Salzsäure vermischte Lösung von schwefliger Säure Zink eingetragen wird:

Eine Combination von reducirender und oxydirender Wirkung findet statt, wenn man wässerige schweflige Säure in starkwandigen zugeschmolzenen Glasröhren auf 170° bis 180° erhitzt, indem sich unter Abscheidung von pulverigem Schwefel Schwefelsäure bildet:

Dieselbe Umsetzung erleidet wässerige schweflige Säure durch längeres Stehen im Sonnenlichte, ja letzteres bewirkt sogar, wenn es in Form eines, durch eine Sammellinse concentrirten Lichtkegels in ein mit schwefligsaurem Gase gefülltes Glasgefäß einfällt, theilweise Zersetzung in Schwefel, der eine feine Wolke bildet, und Schwefelsäureanhydridampf:

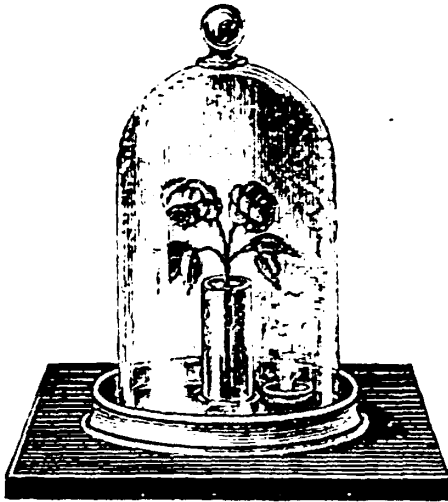

Viele organische Farbstoffe werden bei Gegenwart von Feuchtigkeit durch Schwefligsäureanhydrid und die wässerige Absorption gebleicht. Der Vorgang ist hierbei jedoch ein ganz anderer als beim Bleichen durch Chlor oder Ozonide, denn es tritt keine Oxydation ein, sondern im Gegentheile entweder Reduction des Farbstoffes oder Verbindung desselben mit Wasserstoff des Wassers, dessen Sauerstoff zur Oxydation der schwefligen Säure verwendet wird. In solchen Fällen bildet sich der Farbstoff oft bei längerem Verweilen an der Luft in Folge langsamer Oxydation wieder zurück. Häufig auch beruht die Entfärbung nur auf Vereinigung des Farbstoffes mit

schwefliger Säure. Taucht man z. B. rothe Rosen, welche durch Verweilen in einer durch Verbrennen von Schwefel mit schwefligsaurem Gase vermischten Atmosphäre vollkommen entfärbt worden sind, Fig. 151, in die wässrige Lösung einer stärkeren Säure, z. B. von Schwefelsäure, so tritt die ursprüngliche Färbung alsbald unter Freiwerden von schwefliger Säure wieder hervor. Eine ausgedehnte Anwendung als Bleichmittel findet die schweflige Säure in der Wollen-, Seiden- und Strohwaren-Industrie. Man bringt die befeuchteten Stoffe in verschliessbare Kammern, in welchen Schwefel verbrannt wird, und wäscht den veränderten Farbstoff schliesslich durch Wasser aus.

Fig. 151.

keren Säure, z. B. von Schwefelsäure, so tritt die ursprüngliche Färbung alsbald unter Freiwerden von schwefliger Säure wieder hervor. Eine ausgedehnte Anwendung als Bleichmittel findet die schweflige Säure in der Wollen-, Seiden- und Strohwaren-Industrie. Man bringt die befeuchteten Stoffe in verschliessbare Kammern, in welchen Schwefel verbrannt wird, und wäscht den veränderten Farbstoff schliesslich durch Wasser aus.

Schweflige Säure wirkt antiseptisch, d. h. tödtet die Fäulniss und Gährung erregenden Körper oder Fermente. Man macht von dieser Eigenschaft beim Schwefeln der Weinfässer, bei Conservirung von Fleisch und zur Desinfection Gebrauch.

Schwefelsäureanhydrid.

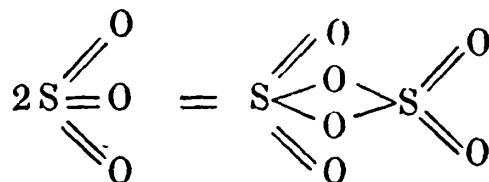
255. In dem Schwefelsäureanhydrid, SO_3 , ist das Schwefelatom ohne Zweifel mit sechs Sauerstoffvalenzen verbunden, so dass der vielgebrauchte Name „Schwefeltrioxyd“ besser mit Schwefelhexoxyd zu vertauschen ist. Die Verbindung ist in zwei, leicht in einander überführbaren Modificationen bekannt.

Flüssiges Schwefelsäureanhydrid ist farblos, unterhalb $+ 16^\circ$ ein fester, in durchsichtigen Prismen oder asbestähnlichen, verfilzten, seideglänzenden Nadeln krystallisirbarer Körper. Schon bei gewöhnlicher Temperatur verdampft es stark und bildet an feuchter Luft dicke Nebel in Folge energischer Verbindung mit Wasser zu schwer flüchtigem Hydrate. Bei 46° bis 47° siedet es. Sein farbloser Dampf hat die der Formel SO_3 und dem Moleculargewichte 80 entsprechende Dichte 2,77 ($2,77 \cdot 28,94 = 80,1638$). Längere Zeit bei gewöhnlicher

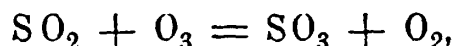

25° nicht übersteigender Temperatur aufbewahrt, verwandelt es sich in

Festes Schwefelsäureanhydrid. Dasselbe entspricht dem vorigen äusserlich durchaus, schmilzt aber bei 50° noch nicht, bei höherer Temperatur allmählig unter theilweisem Uebergange in die vorige Modification. Die Umwandlung in letztere ist beim Verdampfen eine vollständige. In Folge dessen ist das Moleculargewicht der festen Modification unbekannt, doch ist es wahrscheinlich ein Mehrfaches, vielleicht das Doppelte oder Dreifache des Vorigen. Das Zustandekommen eines solchen polymeren Moleculs wird wahrscheinlich dadurch ermöglicht, dass einzelne Sauerstoffatome mit mehreren Schwefel- atomen gleichzeitig in Verbindung treten; z. B.:

Das Schwefelsäureanhydrid wird aus Schwefligsäureanhydrid durch Oxydation bei Einwirkung ozonisirten Sauerstoffs gebildet:

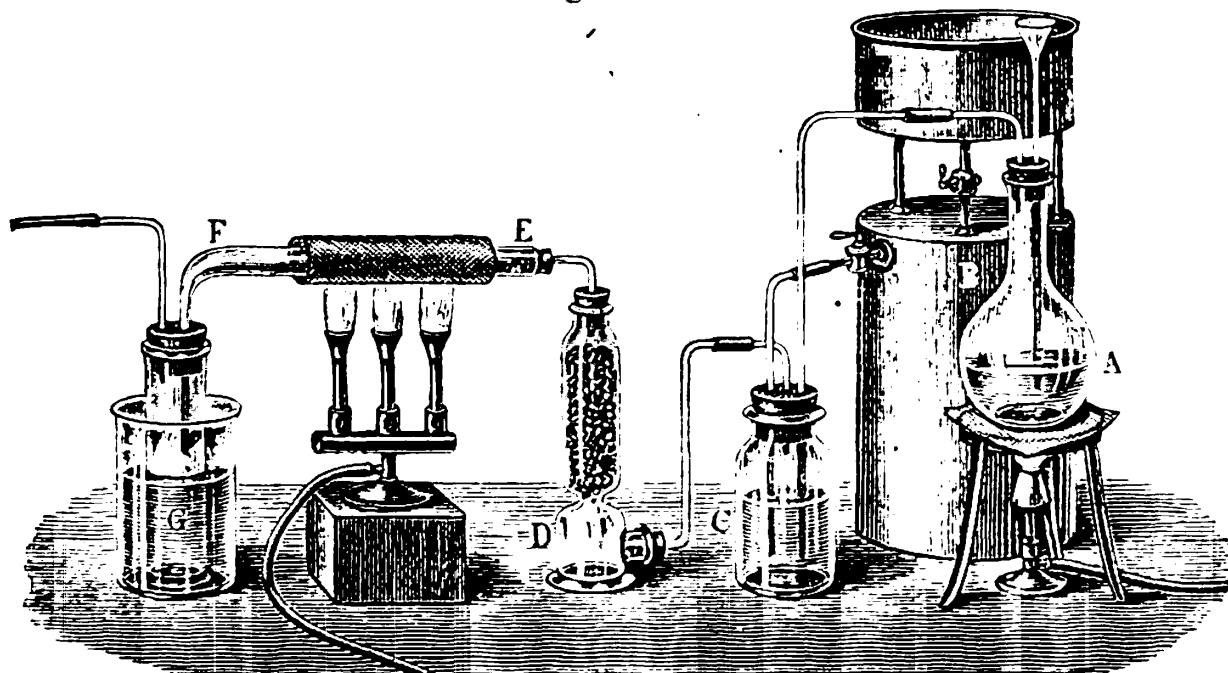

so z. B. wenn man durch ein Gemenge von 2 Volumen Schwefligsäuregas und 1 Volum Sauerstoff in dem zur Ozonisirung des letzteren dienenden Apparate Fig. 19 (S. 73) dunkle elektrische Entladungen stattfinden lässt, oder wenn man dasselbe Gasmischung über erwärmtes pulverförmiges Platin leitet.

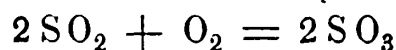
Den zur letzteren Bereitungsweise dienenden Apparat zeigt Fig. 152. In dem Kolben *A* aus Kupfer und concentrirter Schwefelsäure entwickeltes schwefligsaures Gas wird zusammen mit Sauerstoffgas aus dem Gasometer *B* in der Flasche *C* gemischt, nachdem beide in letzterer durch concentrirte Schwefelsäure hindurchgegangen sind und an diese den grössten Theil ihres Wasserdampfgehaltes abgegeben haben. Man regulirt dabei den Eintritt der Gase so, dass etwa doppelt so viele Blasen schwefligsauren Gases als Sauerstoff durch die Schwefelsäure treten. Das Gasmischung wird in dem Trockencylinder *D*, welcher Stücke geschmolzenen Chlorcalciums oder mit concentrirter Schwefelsäure getränkten Bimstein enthält, vollkommen entwässert und durchströmt nun das Glasrohr *EF*, dessen mit Drahtgewebe umwickelter Theil eine längere Schicht Platinschwamm oder eine lockere Schicht platinirten Asbest ent-

hält. Diese Stelle wird durch eine dreifache Gaslampe schwach, und mit Hülfe des Drahtnetzes gleichmässig erhitzt. Hier findet

Fig. 152.

— bei genügend langsamem Gange des Gasstromes — die Verbindung

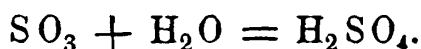
ziemlich vollständig statt. Durch den vor der Lampe ausgezogenen und abwärts gebogenen Theil des Rohres werden die Schwefelsäureanhydriddämpfe in einen mit eiskaltem Wasser abgekühlten Cylinder *G* eingeleitet, in dessen doppelt durchbohrten Kautschukstopfen ein Abzugsrohr eingesetzt ist, welches die nicht verbundenen Gase in's Freie oder in einen Schornstein führt. Die Wandungen des Cylinders *G* bedecken sich alsbald mit einem seidenglänzenden Filz von Schwefelsäureanhydrid.

In grösseren Mengen lässt sich das Schwefelsäureanhydrid durch gelindes Erhitzen von Nordhäuser Schwefelsäure (siehe §. 259) oder durch schwaches Glühen von pyroschwefelsauren Alkalisalzen und den getrockneten Sulfaten des Antimons oder Wismuths darstellen.

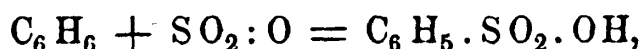
Das Schwefelsäureanhydrid verbindet sich ausserordentlich energisch mit Wasser und liefert dabei — je nach den Mengen des letzteren und der Temperatur — verschiedene Hydrate. Wirft man festes Schwefelsäureanhydrid auf Wasser, so hört

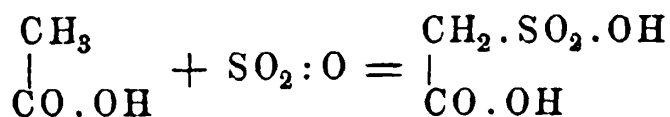
man ein Zischen wie beim Eintauchen glühenden Eisens in Wasser. Mischt man 4 Theile Schwefelsäureanhydrid mit 1 Theil Wasser, so findet die Vereinigung unter Feuererscheinung und explosiver Dampfbildung statt, indem sich vorwiegend das Dihydrat bildet:

Die wasserbindende Affinität ist so bedeutend, dass das Schwefelsäureanhydrid den meisten Wasserstoff und Sauerstoff enthaltenden Verbindungen die Elemente des Wassers entzieht. Viele organische Stoffe, z. B. Holz, Kork etc., verkohlen dabei. Andere dagegen nehmen direct Schwefelsäureanhydrid auf, indem dem kohlenstoffhaltigen Radicale Wasserstoff entzogen wird, welcher mit einem Sauerstoffatom Hydroxyl liefert, während der nun entstehende einbasische Säurerest $\text{SO}_2 \cdot \text{OH}$, das Sulfonsäureradical, für das Wasserstoffatom substituierend eintritt. So liefert z. B. Benzol die Benzolsulfonsäure:

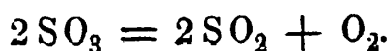

Essigsäure die Sulfonessigsäure:

u. s. w.

Bei Rothgluth zerfällt Schwefelsäureanhydrid, z. B. wenn man seine Dämpfe durch mit Porcellanstückchen gefüllte stark glühende Porcellanröhren leitet, in Schwefligsäureanhydrid und Sauerstoffgas:

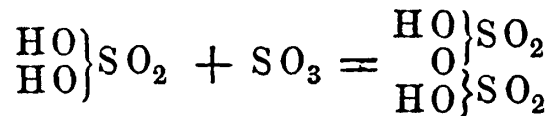
Schwefelsäure.

256. Die Schwefelsäure existirt in verschiedenen Hydraten, von welchen nur die beiden ersten, Pyroschwefelsäure, $\text{H}_2\text{S}_2\text{O}_7$, und normale Schwefelsäure, H_2SO_4 , Salze bilden, während die Polyhydrate beim Sättigen mit Basen stets in die Salze der gewöhnlichen Schwefelsäure übergehen. Freie Schwefelsäure kommt, allerdings nur in stark verdünntem Zustande, zuweilen in natürlichen Gewässern, meist vulkanischen Ursprunges, vor. Sehr auffällig ist ihr Auftreten in Speichel-

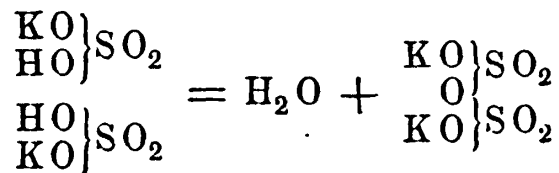

drüsen einiger Mollusken, z. B. von *Dolium Galea* einer sici-
lianischen Schneckenart.

1. Pyroschwefelsäure, $H_2S_2O_7$, bildet bei gewöhn-
licher Temperatur farblose, durchsichtige Krystalle, welche bei
 35° unter Zerfall in ein Gemisch von dihydratischer Schwefelsäure
und Schwefelsäureanhydrid schmelzen, aus welchem letzteres
theilweise schon bei gewöhnlicher Temperatur, vollständig in
gelinder Wärme abdunstet. In der Kälte vereinigen sich beide
wieder zu krystallinischer Pyroschwefelsäure, dem Anhydro-
hydrate des zweiwerthigen Radicales Sulfuryl:

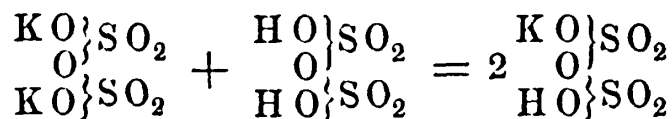
Die neutralen Pyrosulfate der Alkalimetalle erhält man aus
den sauren Salzen der normalen Schwefelsäure durch Erhitzen
auf 200° bis 300° , z. B.:

Sie nehmen bei gewöhnlicher Temperatur allmählig Wasser auf
und werden wieder zu normal-sauren Sulfaten. Bei schwacher
Rothgluth zerfallen sie in die neutralen normalen Sulfate und
dampförmig entweichendes Schwefelsäureanhydrid:

Durch Erhitzen der neutralen Salze mit nicht zu grossen
Mengen geschmolzener Pyroschwefelsäure entstehen saure, bei
gewöhnlicher Temperatur krystallinische Pyrosulfate:

2. Normale Schwefelsäure, H_2SO_4 , scheidet sich
beim Abkühlen der concentrirten englischen Schwefelsäure auf
 0° in grossen prismatischen Krystallen ab, welche bei $10,5^\circ$ zu
einer dicklichen, farblosen Flüssigkeit von 1,842 specif. Gewicht
bei 12° schmelzen. Zwischen 30° und 40° beginnt sie theil-
weise zu zerfallen. Es tritt Schwefelsäureanhydrid auf, von
welchem bei stärkerem Erhitzen bis zu 3 Proc. vom Gesamt-

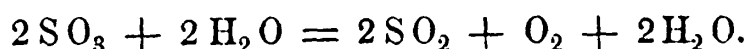
gewichte ausgetrieben werden. Schliesslich siedet die Flüssigkeit unter normalem Luftdruck bei 333° und condensirt sich bei Abkühlung der Dämpfe zu einem Gemische von etwa 11 Moleculen H_2SO_4 mit 1 Molecul H_4SO_5 .

Im Dampfzustande existirt jedoch die Schwefelsäure nicht, sondern zerfällt in Wasser und Schwefelsäureanhydrid. Die Dichte wurde nämlich bei 440° zu 1,74 gefunden, d. h. nahezu gleich derjenigen eines Dampfgemenges von 12SO_3 und $13\text{H}_2\text{O}$:

Gewicht von 12 Vol. SO_3	=	12 . 2,77	=	33,24
" " 13 " H_2O	=	13 . 0,692	=	8,97
Gewicht von 25 Vol. Gemisch				= 42,21
demnach " " 1 " "				(Dampfdichte) = 1,6884.

Bei Diffusion der Dämpfe durch poröse Thouröhren gegen trockne Luft tritt in der That grossentheils die Scheidung in Anhydrid und Wasser ein, da der leichtere Dampf des letzteren poröse Scheidewände beträchtlich schneller als der des ersteren durchdringt.

Da das Schwefelsäureanhydrid bei Glühhitze in Sauerstoff und schwefligsaures Gas zersetzt wird, so wird auch das Dampfgemisch der normalen Schwefelsäure bei hohen Temperaturen in gleicher Weise zerlegt:

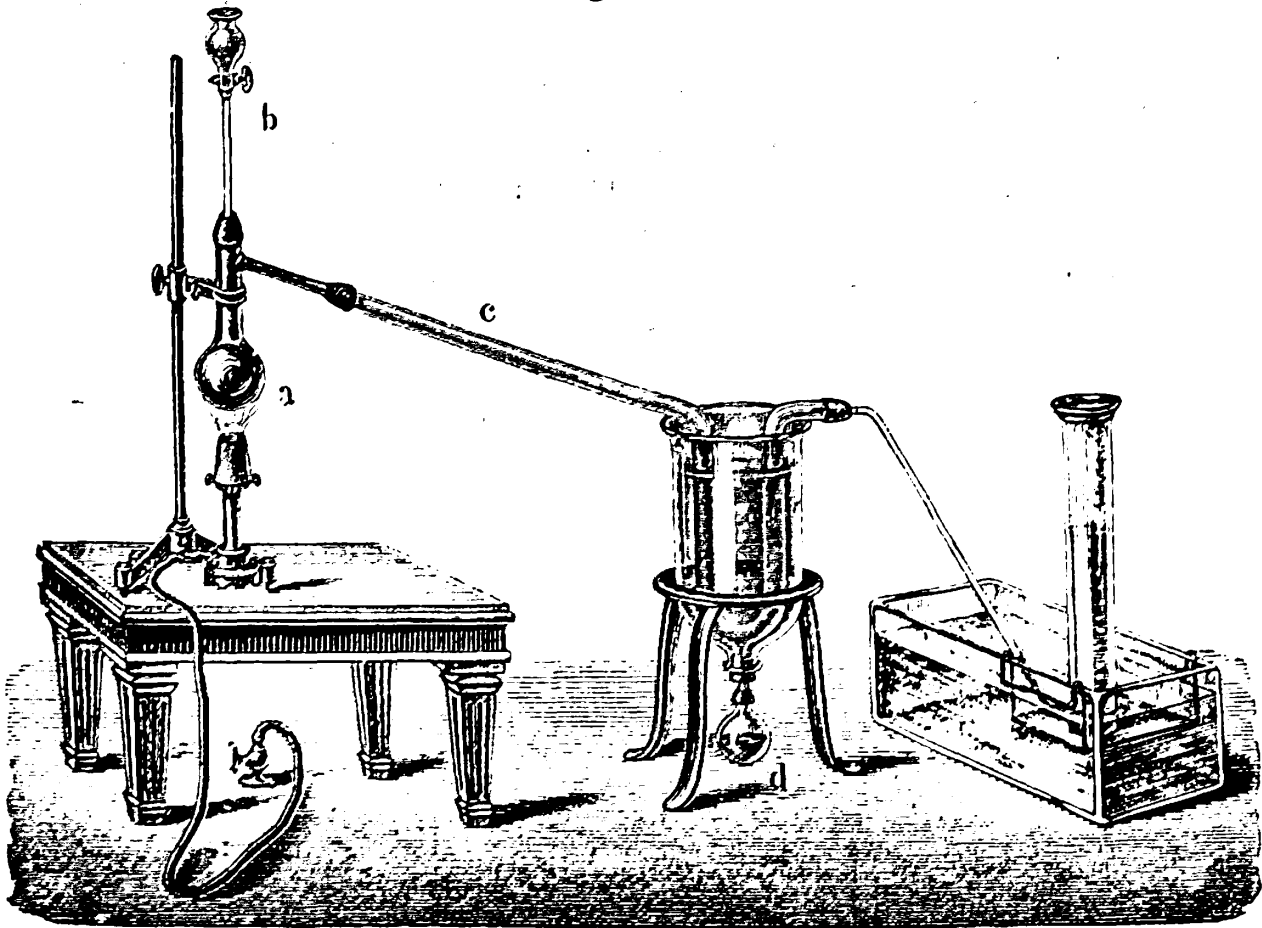

Man hat davon zur Darstellung von Sauerstoff in grösserem Maassstabe Gebrauch gemacht, indem man concentrirte Schwefelsäure in dünnem Strahle in lebhaft glühende, mit Ziegelstücken ausgesetzte Retorten einfliessen lässt und die entweichenden Dämpfe zunächst in kühl gehaltenen Vorlagen von etwas unverändert gebliebener Schwefelsäure und dem grössten Theile des Wasserdampfes befreit und sodann das Schwefligsäuregas durch Waschen mit Wasser zurückhält. Der gasförmig übrig bleibende Sauerstoff wird dann in Gasometern aufgefangen. Zur Ausführung desselben Processes in kleinerem Maassstabe dient der Apparat Fig. 153. Aus dem Hahntrichter *b* lässt man englische Schwefelsäure in die stark glühend erhaltene Kugel *a* eines Platinkölbchens tropfen. Die Producte der Zersetzung passiren das Rohr *c*, welches in seinem unteren Theile U-förmig gebogen ist und durch Wasser kühl gehalten wird. Hier condensiren sich Schwefelsäure und Wasser, welches einen Theil der schwefligen Säure absorbirt. An dem untersten Theile der Biegung ist ein Röhrchen eingesetzt, durch welches die

Flüssigkeiten in das luftdicht damit verbundene Kölbchen *d* abtropfen. Das Sauerstoffgas wird schliesslich über Wasser

Fig. 153.

in einem Cylinder angesammelt und durch Einbringen eines glimmenden Holzspahnes erkannt. In der in *d* gesammelten Flüssigkeitsschicht ist schweflige Säure neben Schwefelsäure leicht nachweisbar.

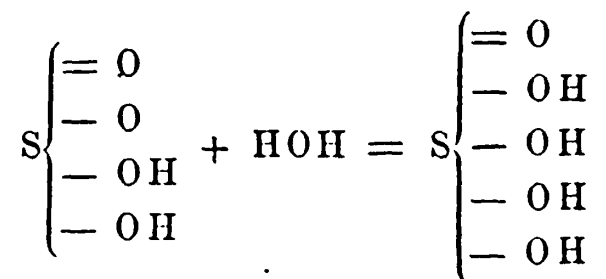
Auch die normale Schwefelsäure bindet Wasser mit grosser Energie und unter beträchtlicher Wärmeentwicklung zu Superhydraten, so dass die Temperatur bis weit über 100° steigen kann. Man darf daher beim Verdünnen concentrirter Schwefelsäure niemals das Wasser zu letzterer giessen, weil sonst leicht durch plötzliche Dampfbildung explosives Umherschleudern der höchst ätzend wirkenden Flüssigkeit stattfindet. Diese Gefahr wird vermieden, wenn man die concentrirte Schwefelsäure unter beständigem Umrühren allmählig zum Wasser giesst. Gegenüber organischen, Wasserstoff und Sauerstoff enthaltenden Verbindungen, macht sich dieses Bestreben, Wasser aufzunehmen, oft unter Verkohlungserscheinungen bemerkbar.

So schwärzen sich z. B. Holz und Kork, wenn sie einige Zeit mit normaler Schwefelsäure in Berührung bleiben. Die energische Aufnahme von Wasser macht die concentrirte Schwefelsäure zu einem sehr wichtigen Entwässerungsmittel für die meisten Gase und manche Flüssigkeiten. An feuchter Luft nimmt sie allmähig die achtfache Wassermenge auf. Von letzterer Eigenschaft wird in chemischen Laboratorien oft Gebrauch gemacht, sei es um in einer abgeschlossenen, durch Schwefelsäure stets trocken gehaltenen Atmosphäre Wasser relativ schnell zu verdunsten, oder leicht Feuchtigkeit anziehende Stoffe trocken zu erhalten. Die betreffenden, meist aus einer Glasplatte, einer aufgeschliffenen Glasglocke und einem unter dieser befindlichen flachen, zu $\frac{1}{4}$ mit concentrirter Schwefelsäure gefüllten Gefässe bestehenden Vorrichtungen werden Exsiccatoren genannt.

3. Superhydrate der Schwefelsäure. Mischt man gleiche Molecule normaler Schwefelsäure und Wasser, so bildet sich unter Freiwerden von 6272 Wärmeeinheiten auf 98 Theile (1 Molecul) Schwefelsäure die

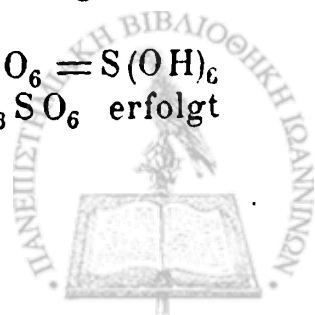
Tetrahydratische Schwefelsäure, H_4SO_5 , nach der Gleichung

als farblose Flüssigkeit, welche bei 0° in grossen zugespitzten sechsseitigen Prismen krystallisirt. Letztere schmelzen bei etwa $+8^\circ$. Die Flüssigkeit hat bei $17,5^\circ$ das specif. Gewicht 1,788 und beginnt bei etwa 210° zu sieden, indem anfangs vornehmlich Wasser destillirt. Der Siedepunkt steigt allmähig bis 338° , wobei wieder die destillirte Schwefelsäure, d. h. das Gemisch von $11 H_2SO_4 + H_4SO_5$ übergeht.

Das Tetrahydrat erhitzt sich bei Wasserzusatz von Neuem und zwar sind die Temperaturerhöhung und die in Folge der Verbindung eintretende Volumverminderung am grössten, wenn gleiche Molecule Tetrahydrat und Wasser zusammengebracht werden, d. h. wenn die

Hexahydratische Schwefelsäure, $H_6SO_6 = S(OH)_6$ entsteht. Die Verbindung $H_4SO_5 + H_2O = H_6SO_6$ erfolgt

unter Freiwerden von 3092 Calorien für 116 Theile (1 Molecul) H_4SO_5 , der Vorgang $H_2SO_4 + 2H_2O = H_6SO_6$ daher mit Entwicklung von 9364 Wärmeeinheiten. Das Hexahydrat krystallisirt nicht, hat bei 0° das specif. Gewicht 1,665, beginnt bei etwa 170° zu sieden, indem es bei bis zu 190° steigender Temperatur ein Molecul Wasser verliert und zu Tetrahydrat wird, welches bei 210° bis 330° sich weiter zu Wasser und Dihydrat dissociirt.

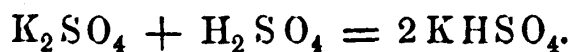
Mit grösseren Wasserquantitäten ist die Schwefelsäure in jedem Verhältnisse unter noch immer deutlicher, aber geringerer Wärmeentwicklung mischbar. Solche Gemenge werden verdünnte Schwefelsäure genannt. Sie färben blaues Lackmuspapier selbst bei 10000 Theilen Wasser auf 1 Theil H_2SO_4 noch hell zwiebelroth und besitzen intensiv sauren Geschmack. Ihr specifisches Gewicht ist um so geringer, je weniger Schwefelsäure sie enthalten.

257. Die Salze der normalen Schwefelsäure werden Sulfate genannt. Sie sind saure, wenn nur die Hälfte des Wasserstoffs, neutrale wenn dieser vollständig durch Metall ersetzt ist. Am beständigsten sind im Allgemeinen die neutralen Sulfate, M_2SO_4 , welche man auch aus den Superhydraten und der verdünnten Schwefelsäure durch vollständiges Sättigen mit Basen oder kohlen-sauren Salzen erhält. Sie sind meist in Wasser leicht löslich und krystallisirbar. Schwer löslich ist das schwefelsaure Calcium, fast unlöslich Bleisulfat und Strontiumsulfat, unlöslich das Bariumsulfat.

Zur Nachweisung von Schwefelsäure und Sulfaten versetzt man die wässrige Lösung derselben mit Chlorbarium. Es bildet sich dann selbst bei sehr grosser Verdünnung (1 Theil H_2SO_4 mit mehr als 50000 Theilen H_2O) eine weisse Trübung, welche sich als in Salzsäure unlöslicher Niederschlag absetzt:

Erhitzt man 1 Molecul eines neutralen Alkali-Sulfates mit 1 Molecul normaler Schwefelsäure, so schmilzt die Masse und erstarrt beim Erkalten zu krystallinischem saurem Sulfat, z. B.:

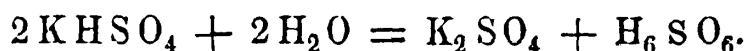

Die letzteren bilden sich auch, wenn man salpetersaure Salze oder Chlorüre der Alkalimetalle bei gewöhnlicher Temperatur

344 Oxyde und Säuren des Schwefels.

oder in gelinder Wärme durch Schwefelsäure zersetzt (vergl. §. 155 und §. 208). Sie sind nicht sehr beständig, werden z. B. schon durch genügende Wassermengen in verdünnte Schwefelsäure und neutrales Sulfat zersetzt, so dass aus einer lauwarmen wässerigen Lösung von saurem Kaliumsulfat beim Erkalten neutrales Salz auskrystallisirt:

Aus einer warm gesättigten Lösung in englischer Schwefelsäure scheiden sie sich dagegen unverändert ab. Dass sie bei 200° bis 300° in pyroschwefelsaure Salze übergehen, wurde schon erwähnt.

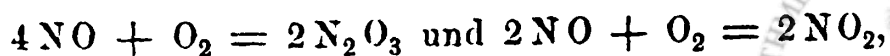
Die neutralen Sulfate der Alkalimetalle und alkalischen Erdmetalle schmelzen bei starker Glühhitze ohne sich zu zersetzen, während die der schwächer positiven Metalle sich entweder in zurückbleibendes basisches Oxyd, Schwefligsäureanhydrid und Sauerstoffgas oder — es sind dies die Sulfate schwächer positiver Metalle — bei schwächerer Gluth in basische Oxyde der letzteren und Schwefelsäureanhydrid zerfallen.

Die Schwefelsäuren des Handels und ihre Darstellung.

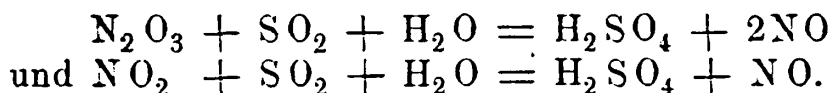
258. Die gewöhnliche Schwefelsäure des Handels, meist als englische Schwefelsäure bezeichnet, wird in grossartigstem Maassstabe nach einem um die Mitte des vorigen Jahrhunderts zuerst in England zur Anwendung gebrachten Verfahren durch Oxydation von Schwefligsäureanhydrid mittelst Salpetersäure bei Gegenwart von Wasserdampf dargestellt. Diese Methode wird dadurch praktisch verwerthbar, dass die zunächst in Reaction gebrachte Salpetersäure zu Stickoxyd reducirt wird.

und letzteres sich beim Zusammentreffen mit atmosphärischer Luft direct in die starken Ozonide Stickstofftrioxyd und Tetroxyd verwandelt:

welche beim Zusammentreffen mit Schwefligsäuregas und Wasserdampf abermals Schwefelsäure und Stickoxyd liefern.

Letztere Oxydationswirkung kann mit Hülfe derselben beschränkten Menge von Stickoxyd beliebig oft wiederholt werden, wenn man nur dafür sorgt, dass stets Wasserdampf, Schwefligsäuregas und Atmosphärsauerstoff im richtigen Verhältnisse hinzukommen.

Als Apparat für den fabrikmässigen Betrieb dienen die sogenannten Bleikammern, d. h. grosse bis 30 m lange, 10 m breite und 5 m hohe Räume, deren Wandungen aus starken, mittelst des Knallgasgebläses zusammengelötheten Bleiplatten hergestellt werden, und deren in der Regel mehrere hintereinander angebracht und durch weite, ebenfalls aus Blei hergestellte Kanäle mit einander verbunden sind. Um dem Ganzen Festigkeit und Halt zu geben, werden die Bleiwandungen mit Hülfe angelötheter Bleiblechstreifen an ein umgebendes Holzgerüst befestigt.

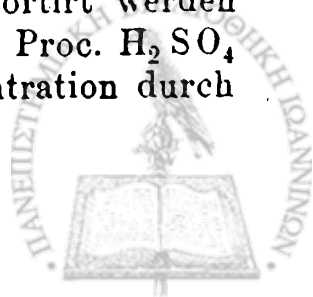
In diese Bleikammern tritt in continuirlichem Strome durch besondere Kanäle ein Gemisch von Schwefligsäuregas mit etwas Salpetersäuredampf und so viel atmosphärischer Luft, dass ihr Sauerstoffgehalt zur Oxydation mehr als hinreicht. Ersteres wird durch Verbrennen von Schwefel oder von Schwefelkies, FeS_2 , (auch Kupferkiese und andere natürliche Schwefelmetalle können benutzt werden) in zweckentsprechenden Oefen dargestellt. Gleichzeitig wird von einem Dampfkessel aus durch eine verzweigte Röhrenleitung Wasserdampf an verschiedenen Stellen in die Bleikammern eingeblasen. Das Gasgemisch reagirt in der angegebenen Weise und liefert beständig Schwefelsäure, die sich in der Atmosphäre der Bleikammern als niederthauender Nebel ausscheidet, während das gebildete Stickoxyd sich mit Atmosphärsauerstoff sofort wieder verbindet, um neue Mengen von Schwefligsäure zu oxydiren. Im Verlaufe der Weiterbewegung der Gase im Bleikammersysteme wiederholt sich dieser Vorgang, bis endlich alles schwefligsaure Gas in Schwefelsäure verwandelt ist. Da man nicht reinen Sauerstoff, sondern atmosphärische Luft in die Kammern treten lässt, so muss das unverändert bleibende Stickstoffgas aus ihnen schliesslich entfernt werden, mit ihm aber entweichen die bis ans Ende der Kammern mitgeführten Stickstoffoxyde in Form

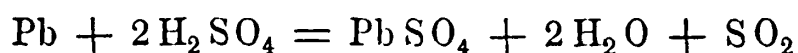
brauner Dämpfe von Nitrogenoxyd oder Nitrogenoxyd. Um dieselben möglichst zurückzuhalten und von Neuem für den Process zu verwerthen, benutzt man ihre Verbindbarkeit mit Schwefelsäure (§. 276 u. f.). Man lässt die aus den Kammern tretenden Gase, vor ihrem Uebergange in den als Aspirator dienenden Kamin, deshalb einen aus Bleiplatten zusammengefügt Thurm (Gay-Lussac-Thurm) passiren, der mit porösen Koaksstücken ausgesetzt ist. Ueber die letzteren rieselt fortwährend concentrirte Schwefelsäure herab, welche aus den aufsteigenden Gasen das Nitrogenoxyd fast vollständig absorhirt. Die am Boden des Gay-Lussac-Thurmes gesammelte „nitrirte“ Schwefelsäure wird durch Dampfdruck auf die Höhe eines ähnlich aus Blei construirten Thurmes, des Gloverthurmes gepumpt. Letzterer ist zwischen den Kiesöfen und der ersten Bleikammer angebracht, und mit feuerfesten glasirten Ziegeln und Feuersteinen ausgesetzt, über welche die nitrirte Säure zusammen mit verdünnter Schwefelsäure herabrieselt. Das heisse Gemenge von schwefligsaurem Gas und Luft steigt den herabfliessenden Säuren entgegen im Gloverthurm nach oben, kühlt sich dort durch Verdampfung des Wassers der verdünnten Schwefelsäure bis auf etwa 74° ab und führt gleichzeitig die durch Verdünnung der nitrirten Säure wieder frei gewordenen Stickoxydgase mit in die Bleikammern.

Der geschilderte continuirliche Process der Schwefelsäurefabrikation geht nur dann normal vor sich, wenn so viel Wasserdampf in die Kammern tritt, dass sich auf ihrem Boden eine verdünnte Schwefelsäure von 1,55 specif. Gewicht und 64 Proc. H_2SO_4 oder etwa 87,5 Proc. Hexahydrat, H_6SO_6 , und 12,5 Proc. Wasser (auf 1 Molecul H_2SO_4 etwas mehr als 3 Molecul H_2O) absetzt. Sobald bei der Fabrikation wesentlich weniger Wasserdampf zugeleitet wird, so bildet sich Nitrosulfonsäure $(NO_2)HSO_3$, welche sich in farblosen Krystallen (Bleikammerkrystalle) an den Kammerwandungen absetzt und der Atmosphäre den Gehalt an Stickstoffoxyden bis zum völligen Aufhören jeder Wirkung entzieht, bei Zutritt von grösseren Mengen Wasserdampf aber wieder zersetzt wird.

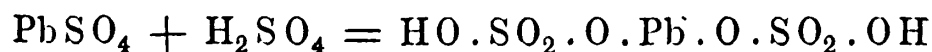
Die am Boden der Bleikammern sich sammelnde verdünnte Schwefelsäure, die Kammerensäure, wird entweder direct in der Sodafabrikation (vergl. §. 209, S. 264) verwendet oder, namentlich wenn sie auf grössere Entfernungen transportirt werden soll, concentrirt. Bis zu einem Gehalte von 77 Proc. H_2SO_4 und 1,75 specifischem Gewicht, kann die Concentration durch

Wasserverdampfung in flachen, erhitzten Bleipfannen vorgenommen werden. Da aber bei weiterem Erhitzen der Siedepunkt der Säure so hoch steigt, dass das Blei nach der Gleichung:

angegriffen wird, so kann die weitere Concentration dieser „Pfannensäure“ nur in Retorten aus Glas oder Platin vorgenommen werden. Dabei geht mit den Wasserdämpfen etwas Schwefelsäure über. Man destillirt, bis die zurückbleibende Säure bei etwa 300° siedet. Sie hat dann etwas mehr als 1,8 specif. Gewicht und ist ein Gemisch von H_2SO_4 mit H_4SO_5 . Sie ist in der Regel nicht rein, sondern enthält meist geringe Mengen von schwefelsauren Salzen des Bleis und Eisens und oft, bei Anwendung arsenhaltiger Kiese, auch Oxyde des Arsens. Bei Anwesenheit nicht zu geringer Mengen von Bleisulfat, welches von concentrirter Säure sehr reichlich als saures Salz gelöst wird,

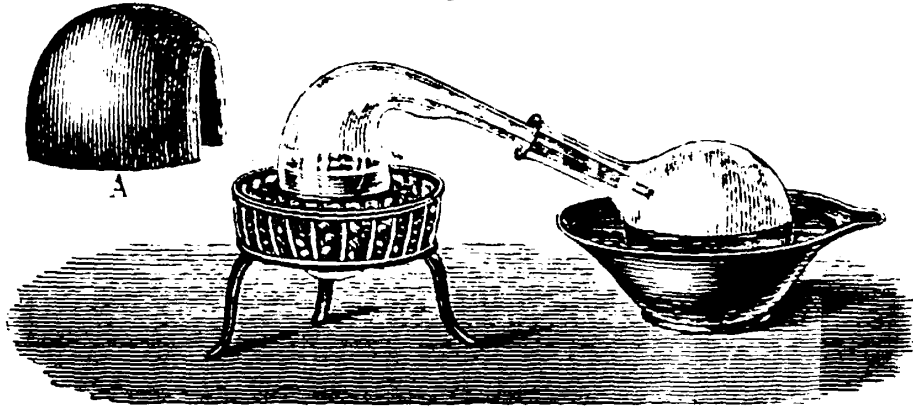
entsteht durch Verdünnen mit Wasser eine weisse Trübung von neutralem Salze, welches sich bei ruhigem Stehen absetzt. Von Arsen wird die Schwefelsäure durch Verdünnen mit Wasser, Sättigen mit Schwefelwasserstoff und Abfiltriren vom gefällten Schwefelarsen getrennt. Von den übrigen Beimengungen befreit man sie durch Destillation. Die dazu verwendeten Retorten bestehen entweder aus Platin oder aus Glas. Im letzteren Falle dürfen sie wegen des heftigen Stossens der siedenden Flüssigkeit, durch welches leicht ein Zerbrechen des Gefässes eintritt, nicht von unten, sondern nur von der Seite her erhitzt werden. Es geschieht dies am besten unter Anwendung eines ringförmigen Korbrostes, in welchen die Retorte, wie in Fig. 154 (a. f. S.) angegeben, eingesenkt werden kann. Die Erhitzung geschieht durch Holzkohlenfeuerung. Um die Schwefelsäuredämpfe wirklich in den Hals der Retorte hinüber zu treiben, bedeckt man die Kugel mit der Eisenblechhaube *A*.

Zur Demonstration der Vorgänge bei Darstellung der englischen Schwefelsäure bedient man sich zweckmässig des Apparates Fig. 155 (a. f. S.). Anstatt der Bleikammern functionirt der Glasballon *A*, in welchen man Schwefligsäuregas, in *a* aus Kupfer und Schwefelsäure entwickelt, Stickoxydgas aus *b*,

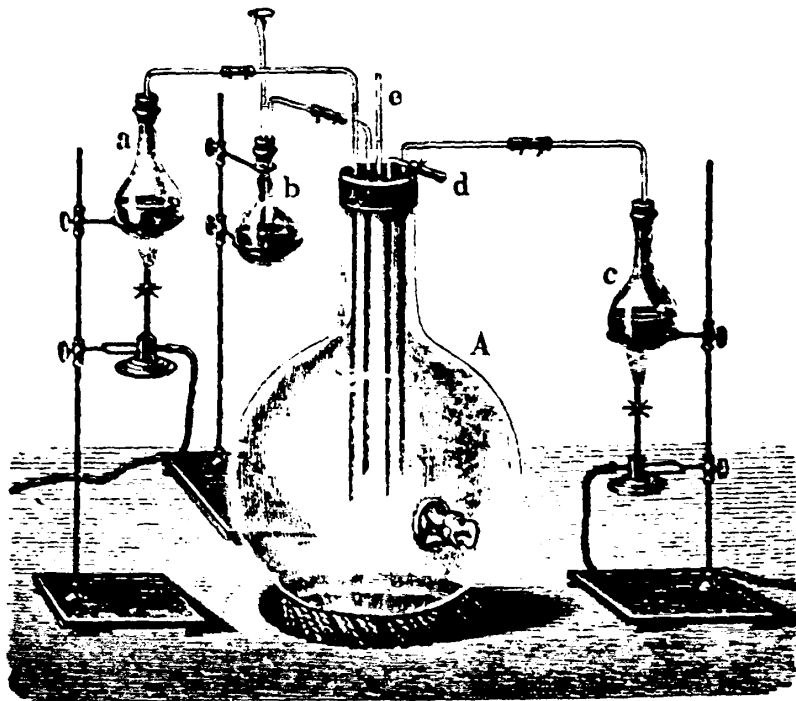
durch Lösen von Kupfer und Schwefelsäure dargestellt, Wasserdampf aus *e* und Atmosphärsauerstoff aus einem Gasometer

Fig. 154.

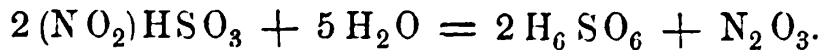
durch das Rohr *d* einleitet. *e* dient zum Abzuge überschüssiger Gase. Sobald das Stickoxyd in den Ballon eintritt, füllt sich

Fig. 155.

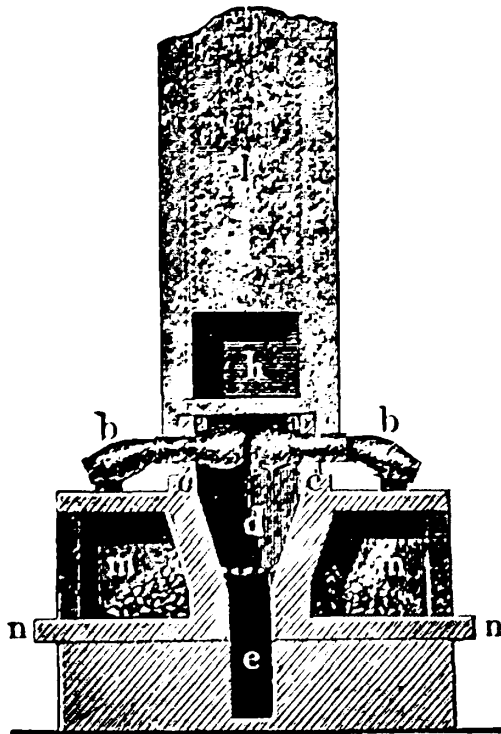
dieser mit rothen Dämpfen, welche beim Einleiten von Wasserdampf und Schwefligsäuregas entfärbt werden, wogegen sich die Atmosphäre mit herabthauenden Schwefelsäurenebeln füllt. Durch Zulassen von Sauerstoff aus dem Gasometer bilden sich wieder die rothbraunen ozonidischen Stickstoffoxyde. Der Process ihrer Reduction durch Schwefelsäurebildung und Wiederbildung

lässt sich beliebig oft wiederholen. Unterbricht man dagegen während einiger Zeit die Zufuhr von Wasserdampf, so entstehen alsbald die den Ballon innerlich eisblumenartig überkleidenden Bleikammerkrystalle unter vollständiger Entfärbung der Atmosphäre trotz genügenden Sauerstoffzutrittes. Lässt man dann wieder Wasserdampf einströmen, so zerfließen die Krystalle unter vorübergehender Blaufärbung und Aufschäumen durch Entwicklung rother Dämpfe von Nitrogenoxyd:

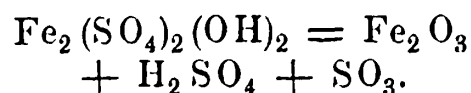

259. Nordhäuser Vitriolöl oder rauchende Schwefelsäure ist eine Auflösung von Schwefelsäureanhydrid in der normalen Schwefelsäure, aus welcher schon bei gewöhnlicher Temperatur das erstere, an feuchter Luft weisse Nebel bildend, abdunstet. Es wird seit mehreren hundert Jahren schon durch Destillation von Ferridsulfat dargestellt. Durch freiwillige Oxydation von befeuchtetem Eisenkies an der Luft entsteht zu-

Fig. 156.

nächst Ferrosulfat oder Eisenvitriol, $\text{FeSO}_4 + 7\text{H}_2\text{O}$, welcher durch Wasser ausgelaugt und durch Abdampfen krystallinisch gewonnen wird. Derselbe wird bei Luftzutritt erwärmt und dadurch unter Wasserverlust in Ferridsulfat, $\text{Fe}_2(\text{SO}_4)_2(\text{OH})_2$, übergeführt, welches sich beim Erhitzen in thönernen Retorten *a*, Fig. 156, in zurückbleibendes rothes Eisenoxyd (*caput mortuum*), und Dämpfe von Schwefelsäureanhydrid und Wasser zersetzt, die sich zusammen in den thönernen Vorlagen *b* condensiren:

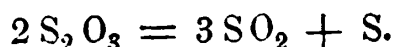
Ein anderes Verfahren beruht auf der Zersetzbarkeit der neutralen Pyrosulfate bei höherer Temperatur. Entwässertes schwefelsaures Natrium wird zunächst mit Schwefelsäure zu-

sammengeschmolzen, dann erhitzt, bis das saure Sulfat vollständig in Pyrosulfat übergegangen ist, und letzteres schliesslich aus Thonretorten abdestillirt. Das übergehende Schwefelsäureanhydrid wird in Vorlagen aufgefangen, welche theilweise mit englischer Schwefelsäure gefüllt sind, während das zurückbleibende neutrale Sulfat von Neuem in das saure Salz u. s. w. umgewandelt, also zu wiederholter Fabrikation von Anhydrid verwendet werden kann (vergl. §. 256. 1).

Das specif. Gewicht der rauchenden Schwefelsäure schwankt zwischen 1,86 und 1,89. Beim Abkühlen auf 0° scheiden sich aus ihr Krystalle von Pyroschwefelsäure ab, bei gelindem Erwärmen dagegen lässt sich das Schwefelsäureanhydrid vollständig abdestilliren.

Die übrigen Oxyde und Säuren des Schwefels.

260. Schwefelsesquioxid, S_2O_3 . Beim Eintragen trockener Schwefelblumen in vollkommen reines, frisch dargestelltes flüssiges Schwefelsäureanhydrid in Glasröhrchen, welche durch Eintauchen in Wasser kühl gehalten werden, scheiden sich blaue, bald krystallinisch erstarrende ölige Tropfen aus, von welchen das überschüssige Anhydrid abgegossen und schliesslich vollständig durch gelindes Erwärmen abdestillirt werden kann. Das so erhaltene sehr unbeständige Schwefelsesquioxid ist eine grüne, mürbe, krystallinische Masse, welche sich in flüssigem Schwefelsäureanhydrid nicht löst, von rauchender Schwefelsäure aber mit blauer, von englischer Schwefelsäure mit brauner Farbe aufgenommen wird. Es zersetzt sich langsam bei gewöhnlicher Temperatur, schneller beim Erwärmen, in fein vertheilten Schwefel und Schwefligsäureanhydrid:

Mit Wasser in Berührung gebracht zerfällt es unter Zischen in Schwefelsäure, schweflige Säure, Polythionsäuren und zähen weichen Schwefel.

261. Unterschweiflige oder hydroschweiflige Säure, H_2SO_2 . Wässerige schweflige Säure löst Eisen und Zink ohne Gasentwicklung zu einer tief gelb gefärbten, äusserst stark reducirend wirkenden Flüssigkeit auf, welche

Unterschweflige Säure und Thioschwefelsäure. 351

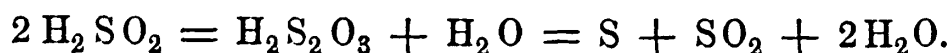
neben schwefligsaurem Salze des betreffenden Metalles Unterschwefligsäure in freiem Zustande zu enthalten scheint. Ein Natriumsalz derselben, NaHSO_2 , lässt sich ziemlich rein gewinnen, wenn man in einer concentrirten wässerigen Lösung von saurem Natriumsulfit Zink bis zur Sättigung anflöst:

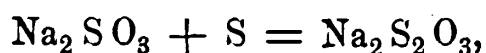
Durch Abkühlen der Flüssigkeit krystallisiren die beiden ersteren Salze zu Natriumzinksulfit, $\text{Na}_2\text{Zn}(\text{SO}_3)_2$, miteinander verbunden grösstentheils aus. Der Rest wird durch Zusatz des dreifachen Volums an starkem Weingeist abgeschieden und die klare weingeistige Flüssigkeit dann abgekühlt, wobei sie zu einem Brei feiner Nadeln erstarrt, die auf einem Tuche gesammelt, schnell abgepresst und im Vacuum getrocknet werden. Alle diese Manipulationen müssen bei möglichstem Luftabschluss, die Behandlung der Lösungen in verstopften und ganz gefüllten Flaschen vorgenommen werden, da das Salz sonst mit grosser Energie Atmosphärsauerstoff absorbiert und in saures Natriumsulfit übergeht. — Auch bei Luftabschluss zersetzt sich die Lösung mit der Zeit unter Bildung von Natriumthiosulfat:

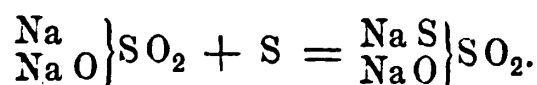
Fügt man zu einer Lösung des Natriumsalzes Oxalsäure, so wird unter Gelbfärbung der Flüssigkeit die unterschweflige Säure in Freiheit gesetzt, zerfällt aber sehr bald in Schwefel und schweflige Säure. Dabei entsteht als Zwischenproduct Thioschwefelsäure:

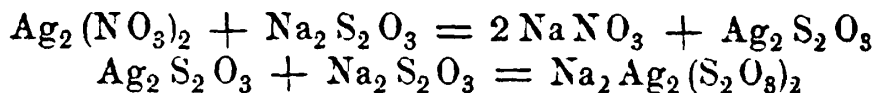
262. Thioschwefelsäure, $\text{H}_2\text{S}_2\text{O}_3$, früher unterschweflige Säure genannt, ist nur in Form ihrer neutralen Salze, der Thiosulfate, bekannt, von denen hauptsächlich das Natriumsalz, $\text{Na}_2\text{S}_2\text{O}_3 + 5 \text{H}_2\text{O}$, fabrikmässig dargestellt und in den Handel gebracht wird. Man gewinnt es meist durch Kochen einer concentrirten Lösung von neutralem Natriumsulfit mit Schwefelblumen:

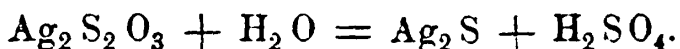
also durch einen, der Oxydation der schwefligsauren Salze zu Sulfaten ganz ähnlichen Process:

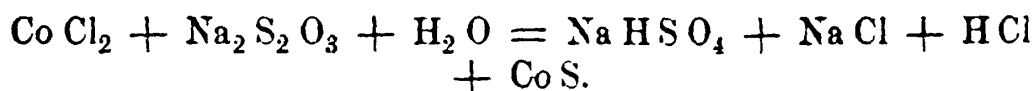
Vermischt man Natriumthiosulfat mit wässerigen Lösungen schwerer Metalle, so entstehen häufig Thiosulfate der letzteren in Form von Niederschlägen, welche sich in überschüssigem Thiosulfat unter Bildung von Doppelsalzen wieder lösen; z. B.

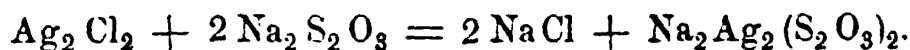
Die Thiosulfate aller derjenigen Metalle, welche aus ihren Salzlösungen durch Schwefelwasserstoff gefällt werden, zersetzen sich meist schon bei gewöhnlicher Temperatur, schneller beim Erhitzen unter Bildung von Schwefelmetall und Schwefelsäure:

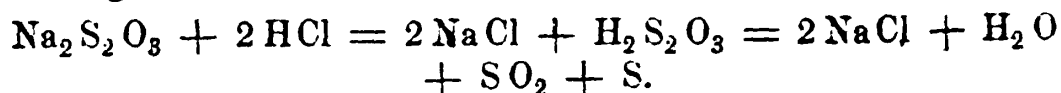
Manche Metallsalze, wie z. B. Chlorkobalt, werden durch Natriumthiosulfat sofort in Metallsulfide übergeführt:

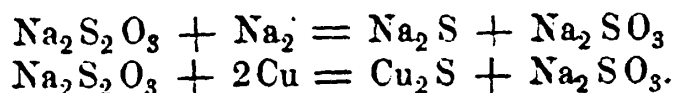
Das Natriumthiosulfat wird in der Photographie zum „Fixiren“ der Bilder, d. h. zum Ausziehen des an sich unlöslichen unveränderten Chlorsilbers durch Ueberführung desselben in lösliches Natriumsilberthiosulfat benutzt:

Wird die Lösung eines Thiosulfates mit Salzsäure versetzt, so wird Thioschwefelsäure frei, zerfällt aber schnell in feinpulverigen Schwefel und schweflige Säure:

Natriumthiosulfat wird in wässriger Lösung durch Natriumamalgam, in geschmolzenem Zustande durch pulverförmiges Kupfer oder Silber entschweifelt und in Natriumsulfid verwandelt:

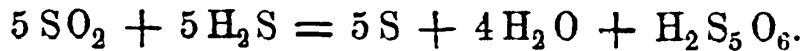

263. Die Polythionsäuren sind sämmtlich zweibasisch und enthalten ausnahmslos 6 Atome Sauerstoff, so dass sie sich nur im Schwefelgehalte von einander unterscheiden. Sie sind in freiem Zustande etwas beständiger als die beiden vorigen, da sie sich wenigstens in wässriger Lösung längere Zeit unverändert erhalten lassen. Sucht man diese jedoch zu con-

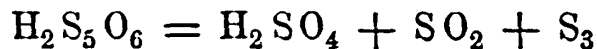

centriren, so tritt bei einem gewissen Punkte stets Zersetzung ein, bei welcher jede von ihnen Schwefelsäure und Schwefligsäureanhydrid, die Tri-, Tetra- und Pentathionsäure auch noch Schwefel liefern.

1. Pentathionsäure, $\text{H}_2\text{S}_5\text{O}_6$, entsteht beim Zusammenreffen von schwefliger Säure und Schwefelwasserstoff in wässriger Lösung:

Die von Schwefel getrübe Flüssigkeit wird zur Beseitigung desselben mit blankem Kupferblech digerirt, etwas gelöstes Kupfer durch Schwefelwasserstoff ausgefällt und die filtrirte Lösung im Vacuum concentrirt, bis sie das specif. Gewicht 1,60 hat. Sie ist dann eine syrupdicke, bitterlich sauer schmeckende Flüssigkeit, welche beim Erwärmen oder weiterem Verdunsten sich gemäss der Gleichung

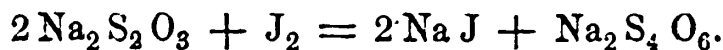
zersetzt.

Die Pentathionate oder pentathionsauren Salze gehen leicht unter Abscheidung von Schwefel in Tetrathionate und Trithionate über. Man erhält sie durch Sättigen der wässrigen Pentathionsäure mit kohlsauren Salzen oder bei Einwirkung von Schwefeldichlorür auf Thiosulfate:

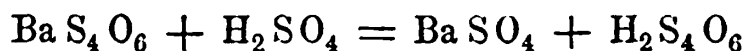

Pentathionsaure Salze geben auf Zusatz von salpetersaurem Silber alsbald einen schwarzen Niederschlag von Schwefelsilber.

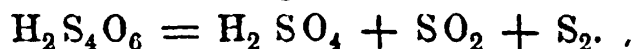
2. Tetrathionsäure, $\text{H}_2\text{S}_4\text{O}_6$, wird in ihren Salzen erhalten, wenn man die wässrige Lösung von Thiosulfaten mit Jod versetzt, so lange dieses noch verschwindet:

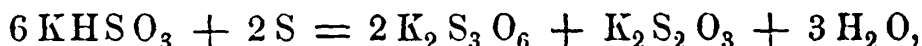
Aus dem in entsprechender Weise dargestellten leicht krystallisirenden Bariumtetrathionat wird die Säure durch Zersetzen mit der genau entsprechenden Menge Schwefelsäure frei gemacht:

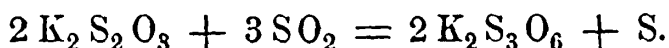
und kann durch Verdunsten der vom schwefelsauren Barium abfiltrirten Lösung im Vacuum etwas concentrirt werden. Bei zu weitem Verdampfen oder beim Erhitzen zerfällt die Tetrathionsäure nach der Gleichung:

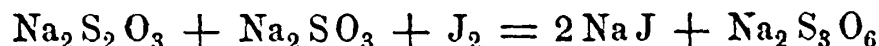
3. Trithionsäure, $\text{H}_2\text{S}_3\text{O}_6$, bildet sich in ihren Salzen leicht aus denen der Tetra- und Pentathionsäure, wenn man die wässerigen Lösungen der letzteren in der Wärme eindampft. Trithionsaures Kalium entsteht neben Thiosulfat ferner beim Erwärmen des sauren Kaliumsulfites in wässriger Lösung mit Schwefel:

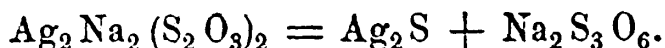
beim Einleiten von Schwefligsäuregas in eine Lösung von Kaliumthiosulfat:

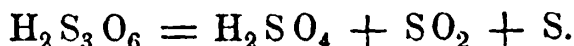
Unter weiteren Methoden sind noch die Sättigung eines Gemisches von Natriumthiosulfat und Natriumsulfit mit Jod:

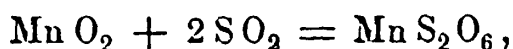
und die Zersetzung des Silbernatriumthiosulfates durch Kochen mit Wasser zu erwähnen:

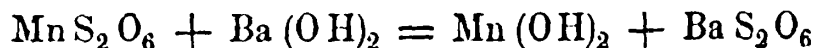
Die aus dem Kaliumsalze durch Kieselfluorwasserstoffsäure in Freiheit gesetzte Trithionsäure zerfällt sehr leicht gemäss der Gleichung:

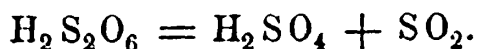
4. Dithionsäure, $\text{H}_2\text{S}_2\text{O}_6$, auch Unterschwefelsäure genannt. Durch Einleiten von Schwefligsäuregas in Wasser, welches fein vertheiltes Mangansuperoxyd suspendirt enthält, bildet sich dithionsaures Mangan:

aus dessen Lösung das Mangan durch Barytwasser genau ausgefällt wird. Das so entstandene, in Lösung bleibende kristallisirbare Bariumdithionat:

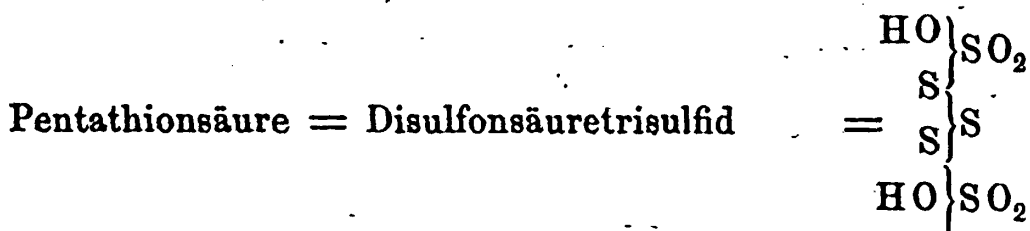
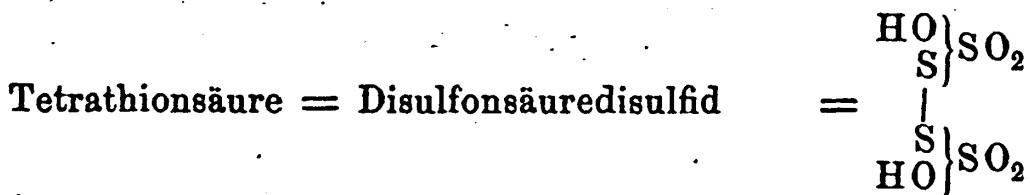
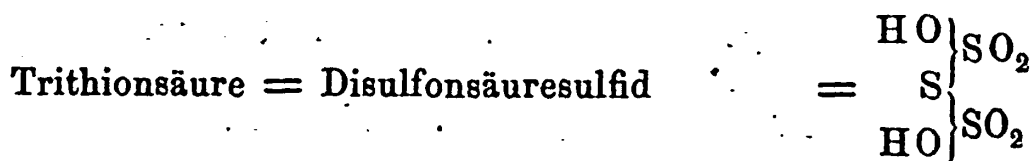
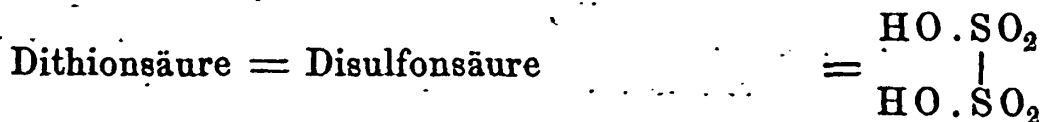
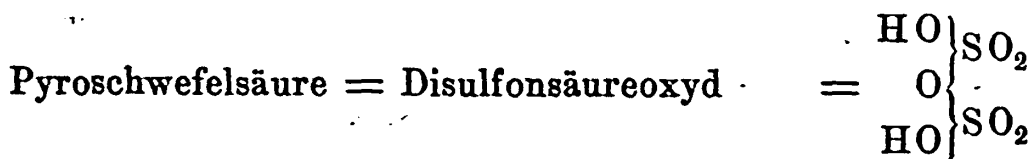
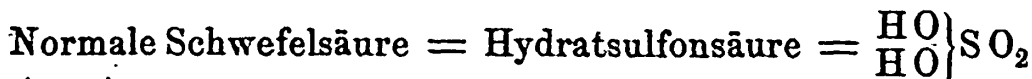
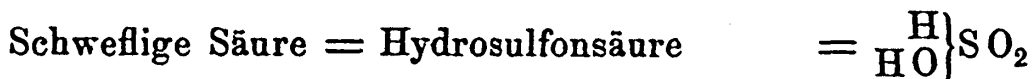
wird zur Darstellung der Dithionsäure mit der gerade hinreichenden Menge Schwefelsäure versetzt und die filtrirte Flüssigkeit im Vacuum eingengt, bis sie das specif. Gewicht 1,34 besitzt. Bei weiterem Concentriren zerfällt sie in Schwefelsäure und Schwefligsäureanhydrid:

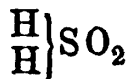
264. Constitution der Säuren des Schwefels. Nach Bildungsweise und chemischen Umsetzungen erscheinen

die Säuren des Schwefels, die hydroschweflige Säure vielleicht ausgenommen, als Derivate des zweiwerthigen Radicales der normalen Schwefelsäure Sulfuryl, SO_2 , und zwar ist dasselbe in allen mit mindestens einer Hydroxylgruppe zu dem einwerthigen sogenannten Sulfonsäurereste, $\text{SO}_2 \cdot \text{OH}$, verbunden. Es ist dann:

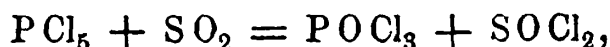
Schwefelsäureanhydrid ist Sulfuryloxyd, hydroschweflige Säure vielleicht das Dihydrür des Sulfuryls:

Oxyhaloide des Schwefels.

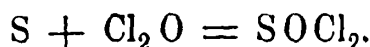
265. Die Oxyhaloide des Schwefels, von denen fast nur Chlorverbindungen bekannt sind, gehören wesentlich zwei Gruppen an. Die eine enthält, wie das Schwefligsäureanhydrid, das Schwefelatom mit 4 Valenzen negativer Elemente vereinigt, in der anderen dagegen ist das Schwefelatom sechswerthig gesättigt. Zur ersteren gehört nur das Thionyldichlorür, SOCl_2 , zur letzteren mehrere Verbindungen des Sulfuryls. Alle Oxychlorüre sind gegenüber dem Wasser sehr unbeständige Verbindungen. Sie zersetzen sich mit ihm, wie überhaupt die Haloide der Säureradicalen, in Chlorwasserstoff und das saure Hydrat.

266. Thionyldichlorür, SOCl_2 , entsteht, wenn man zu festem Phosphorpentachlorür, welches sich in einem langhalsigen Kolben befindet, Schwefligsäureanhydrid leitet. Unter gegenseitigem Austausch von 2 Atomen Chlor gegen ein Atom Sauerstoff entstehen Phosphoroxyltrichlorür und Thionyldichlorür:

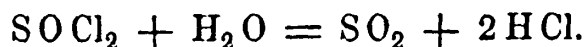

beides Flüssigkeiten, welche durch fractionirte Destillation ziemlich vollständig von einander getrennt werden können, da das Phosphoroxylchlorid erst bei 110° siedet.

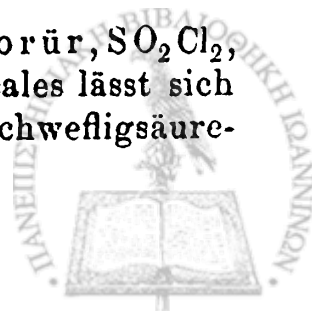
Auch beim Einleiten von Unterchlorigsäureanhydrid in stark abgekühlten, mit Schwefel gesättigten Chlorschwefel bildet sich Thionyldichlorür:

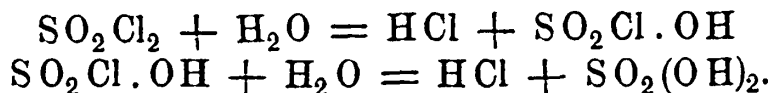
Das Thionyldichlorür ist eine farblose, stechend riechende Flüssigkeit von 1,675 specif. Gewicht bei 0° und 78° Siedepunkt. An feuchter Luft raucht es, da es sich mit Wasser lebhaft in Chlorwasserstoff und Schwefligsäureanhydrid umsetzt:

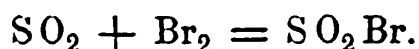
267. Sulfurylchloride. Sulfuryldichlorür, SO_2Cl_2 , das Chlorid des zweiwerthigen Schwefelsäureradicalen lässt sich durch directe Vereinigung gleicher Volume von Schwefligsäure-

anhydrid und Chlorgas erhalten. Die Verbindung erfolgt ziemlich leicht im directen Sonnenlichte oder beim Einleiten beider Gase in wasserfreie Essigsäure, von welcher man den neuen Körper durch fractionirte Destillation zu trennen hat. Das Sulfuryldichlorür ist eine farblose, bei 77° siedende Flüssigkeit, welche bei 20° das specif. Gewicht 1,66 hat, an feuchter Luft stark raucht, indem es sich mit Wasser energisch umsetzt. Dabei entsteht anfangs Sulfurylchlorürhydrat, bei grösserem Wasserzusatz aber Schwefelsäure neben Chlorwasserstoff:

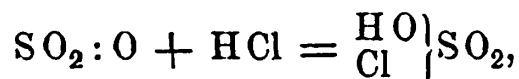

Das dem Sulfuryldichlorür entsprechende Sulfuryldibromür bildet sich langsam, wenn ein Gemisch von Bromdampf und Schwefligsäuregas directem Sonnenlichte ausgesetzt wird:

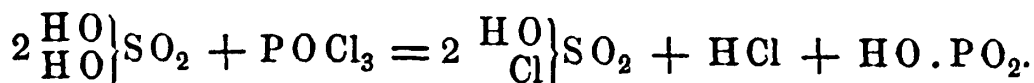

Es ist eine weisse, krystallinische, sublimirbare Substanz.

Sulfurylchlorürhydrat oder Sulfurylhydroxychlorid, HSO_3Cl , wird durch directe Verbindung von trockenem Chlorwasserstoff mit Schwefelsäureanhydrid erhalten:

bequemer durch Destillation eines Gemisches von 2 Moleculen Schwefelsäure und 1 Molecul Phosphoroxytrichlorür neben Chlorwasserstoff und Metaphosphorsäure:

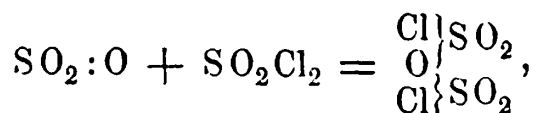

Es ist eine farblose Flüssigkeit, der bei 18° das specif. Gewicht 1,776 zukommt. Der Siedepunkt liegt bei 158°. Mit Wasser setzt sie sich heftig um:

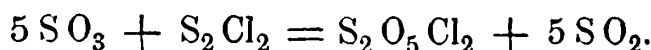

Disulfuryloxydichlorür, $\text{S}_2\text{O}_5\text{Cl}_2$, das Chlorür des in der Pyroschwefelsäure mit 2 Hydroxylgruppen verbundenen Restes, bildet sich in zahlreichen Reactionen, wenn Schwefelsäureanhydrid oder rauchende Schwefelsäure mit den Chlorverbindungen des Phosphors oder Schwefels zusammentrifft. So vereinigen sich z. B. gleiche Molecule Schwefelsäureanhydrid und Sulfuryldichlorür direct mit einander:

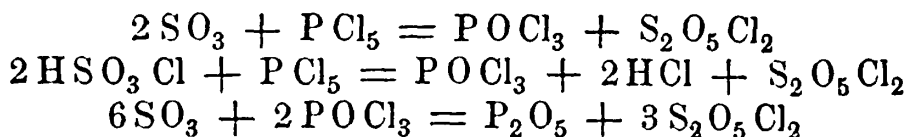

und auch Schwefelchlorür liefert mit Schwefelsäureanhydrid unter Entwicklung von schwefligsaurem Gase die Verbindung:

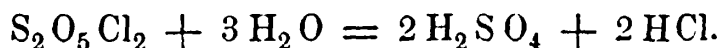

Andere Reactionen drücken die Gleichungen

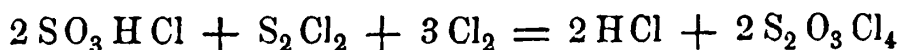
aus, von welchen die letztere jedoch nur bei 160° in zugeschmolzenen Glasröhren durchgeführt werden kann.

Das Disulfuryloxydichlorür ist eine farblose, an der Luft rauchende Flüssigkeit, welche bei 18° das specif. Gewicht 1,819 hat und bei 146° siedet. Durch Wasser wird es mit grosser Energie in Chlorwasserstoff und Schwefelsäure übergeführt:

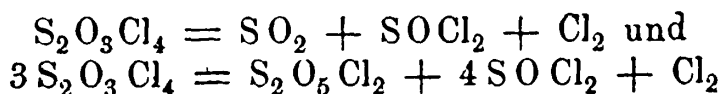

268. Eine eigenthümliche Verbindung ist das sogenannte

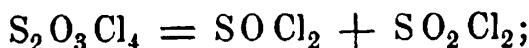
Schwefeloxytetrachlorür, $\text{S}_2\text{O}_3\text{Cl}_4$, das man am besten durch Einleiten von trockenem Chlorgase in ein auf -18° abgekühltes Gemisch von 2 Moleculen Sulfurylchlorürhydrat und 1 Molecul Schwefelchlorür unter Entwicklung von Chlorwasserstoff:

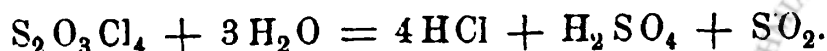
als weisse krystallinische Masse erhält, deren Dämpfe die Schleimhäute und Augen heftig reizen. Bei 57° schmilzt es, zersetzt sich dabei aber in Schwefligsäureanhydrid, Thionylchlorür, Disulfuryloxydichlorür und freies Chlor:

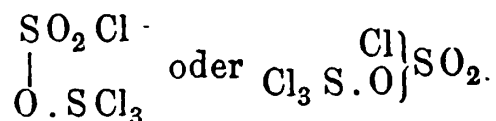
Beim Aufbewahren in zugeschmolzenen Glasröhren verflüssigt sich das Schwefeloxytetrachlorür allmähig zu einem Gemisch von Thionyl- und Sulfuryldichlorür:

dem entsprechend wird es durch Wasser in Salzsäure, schweflige und Schwefelsäure zersetzt:

Das eine Schwefelatom ist daher wahrscheinlich durch Sauerstoff und Chlor sechswerthig, das andere nur vierwerthig gesättigt, so dass die gegenseitige Bindung der Elementar-atome sich am entsprechendsten durch die Formel:

ausdrücken lässt.

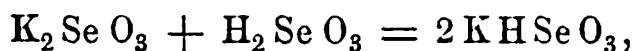
Sauerstoffverbindungen des Selens.

269. Selenige Säure und ihr Anhydrid. Erhitzt man Selen in einer Atmosphäre von trockenem Sauerstoffgase, so verbrennt es mit glänzend blauer Flamme zu Selenigsäureanhydrid, SeO_2 , dessen gelbgrüner Dampf sich zu langen vierseitigen, farblosen und glänzenden Prismen condensirt. Die Krystalle schmelzen nicht, sondern verflüchtigen sich direct bei einer dem Siedepunkte der Schwefelsäure naheliegenden Temperatur.

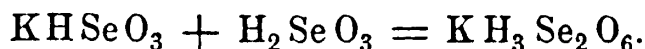
Erwärmt man 5 Theile des Anhydrides mit 1 Theil Wasser, so verflüssigt sich das Ganze, scheidet aber beim Erkalten grosse, farblose und durchsichtige säulenförmige Krystalle von seleniger Säure, H_2SeO_3 , ab, die sich in Wasser leicht lösen und stark sauer schmecken. Auch durch Oxydation gepulverten Selens mit heisser Salpetersäure und Eindampfen der resultirenden Flüssigkeit erhält man dieselben Krystalle. Dass eine Lösung von seleniger Säure durch Schwefligsäureanhydrid schon bei gewöhnlicher Temperatur langsam unter Abscheidung rothen pulverförmigen Selens reducirt wird, ist schon früher (§. 238) erwähnt worden. Auch viele organische Stoffe, z. B. die Bestandtheile einfallenden Staubes, bewirken diese Zersetzung. Beim Erwärmen zerfällt die Selenigsäure wieder in Wasser und ihr Anhydrid.

Unter den neutralen Salzen der zweibasischen selenigen Säure, den Seleniten, sind nur die der Alkalimetalle leicht löslich, die der meisten übrigen Metalle sogar unlöslich. Mit der äquivalenten Menge seleniger Säure gehen sie in stets lösliche saure Selenite über:

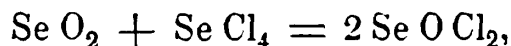

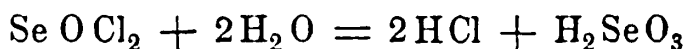
welche sich theilweise noch weiter mit einem Molecule seleniger Säure zu krystallisirenden sogenannten übersauren Seleniten vereinigen:

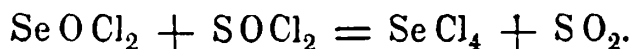
Erwärmt man Selenigsäureanhydrid mit Selentetrachlorür, so entsteht das dem Thionylchlorür (§. 266) entsprechende Selenyldichlorür, SeOCl_2 ,

als gelbliche, an der Luft rauchende Flüssigkeit von 2,44 specif. Gewicht, welche in der Kälte zu farblosen, bei $+10^\circ$ schmelzenden Krystallen erstarrt und bei $179,5^\circ$ siedet. Durch Wasser wird sie in Salzsäure und selenige Säure:

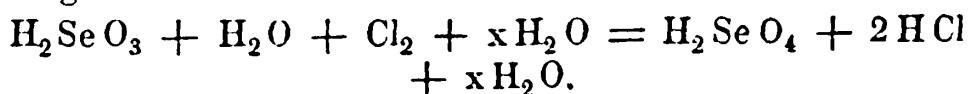
durch Thionyldichlorür in Selentetrachlorür und Schwefligsäureanhydrid übergeführt:

Das beim Erwärmen von Selenigsäureanhydrid mit Selentetrabromür entstehende Selenyldibromür, SeOBr_2 , bildet bei gewöhnlicher Temperatur lange Nadeln, deren chemisches Verhalten demjenigen der Chlorverbindung entspricht.

Selenigsäureanhydrid verbindet sich direct mit Chlor- und Bromwasserstoff. $\text{SeO}_2 + 2\text{HCl}$ ist flüssig und zerfällt schon bei sehr gelindem Erwärmen in seine Componenten. $\text{SeO}_2 + 4\text{HCl}$ ist fest und existirt nur in starker Kälte. $\text{SeO}_2 + 4\text{HBr}$ bildet stahlgraue, beständigere Nadeln, welche sich erst oberhalb 55° zersetzen und dabei Wasser und Bromselen liefern.

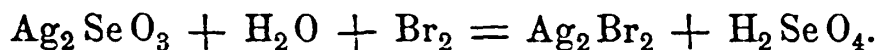
270. Selensäure, H_2SeO_4 . Selenige Säure wird, unähnlich der schwefligen Säure, durch Salpetersäure nicht weiter oxydirt, vielmehr müssen zu ihrer Ueberführung in Selensäure entweder stark wirkende Ozonide (z. B. Chromsäure), oder Chlor bei Gegenwart von Wasser verwendet werden:

In letzterer Weise dargestellt, lässt sich die Selensäure indessen nicht durch einfaches Abdampfen gewinnen, da sie sich in der Wärme mit Salzsäure wieder in entweichendes Chlor und selenige Säure zersetzt. Um freie Selensäure zu erhalten, ver-

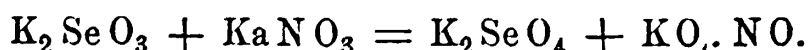

wandelt man am besten Selenigsäure durch Sättigen mit Natron in Natriumselenit, Na_2SeO_3 , fällt daraus durch Zusatz von Silbernitrat das unlösliche Silberselenit, Ag_2SeO_3 , und zersetzt das gut ausgewaschene und in Wasser suspendirte Salz durch allmähliges Zutropfen der gerade hinreichenden Brommenge:

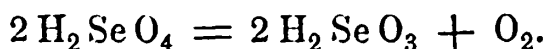

Die von dem Bromsilberniederschlage abfiltrirte Selensäurelösung kann durch Abdampfen über freiem Feuer concentrirt werden, bis ein eingesenktes Thermometer die Temperatur 265° anzeigt. Die erkaltete Flüssigkeit, welche das specif. Gewicht 2,609 hat und 95 Proc. H_2SeO_4 enthält, kann im luftleeren Raume noch etwas weiter concentrirt werden, bis sie bei 2,627 specif. Gewicht 97,4 Proc. H_2SeO_4 enthält. Sie bildet so ein dickflüssiges, der englischen Schwefelsäure ähnliches farbloses Liquidum, welches sich mit Wasser — wahrscheinlich unter Entstehung von Polyhydraten — unter starker Wärmeentwicklung mischt.

Die Selensäure ist eine starke zweibasische Säure, deren Salze, die Selenate, den Salzen der Schwefelsäure nach Zusammensetzung, Krystallform und Löslichkeitsverhältnissen fast durchaus entsprechen. Sie sind entweder neutral, z. B. K_2SeO_4 , oder sauer, z. B. KHSeO_4 . Die löslichen werden durch Zusatz von Chlorbarium als BaSeO_4 gefällt. Neutrale Selenate entstehen auch beim Zusammenschmelzen von Selen oder selenigsauren Salzen mit Salpeter; z. B.:

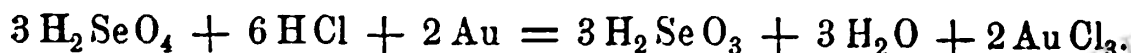
Wird die möglichst concentrirte Selensäure bis auf 280° erhitzt, so zersetzt sie sich in selenige Säure und entweichendes Sauerstoffgas:

Im Zusammenhange mit dieser Eigenschaft wirkt sie bei höherer Temperatur stark oxydirend, fast ozonidartig, entwickelt z. B. beim Kochen mit Salzsäure Chlorgas:

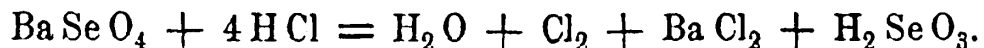
Das Gemisch löst, ähnlich wie Königswasser (§. 231), die edlen Metalle in Form ihrer Chlorverbindungen auf:

Auch selensaure Salze, sogar das Bariumselenat, werden —

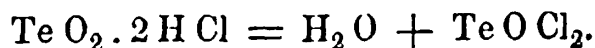
zum Unterschiede von den Sulfaten — durch kochende Salzsäure reducirt resp. gelöst:

Sauerstoffverbindungen des Tellurs.

271. Tellurigsäureanhydrid, TeO_2 , bildet sich beim Verbrennen des Tellurs und verdichtet sich zu kleinen Octaedern, welche bei schwacher Rothgluth schmelzen und erst oberhalb 700° verdampfen. Tellurige Säure, H_2TeO_3 , erhält man durch Auflösen von metallischem Tellur in heisser concentrirter Salpetersäure und Eingiessen in kaltes Wasser als schwer lösliches weisses amorphes Pulver, welches selbst bei Anwesenheit von überschüssigem Wasser schon bei 40° in Wasser und das Anhydrid zerfällt. Mit den Basen bildet es neutrale und saure Tellurite, z. B. K_2TeO_3 ; KHTeO_3 , zu denen auch noch übersaure Salze hinzutreten. Durch schweflige Säure und viele organische Stoffe, z. B. Traubenzucker, wird die Tellurigsäure zu Tellur reducirt (vergl. §. 239).

Bei directer Aufnahme des Chlor- und Bromwasserstoffs durch Tellurigsäureanhydrid entstehen je nach den Mengenverhältnissen als feste, meist dunkel gefärbte Verbindungen: $\text{TeO}_2 + 3\text{HCl}$, nur unterhalb 0° existirend, geht bei gewöhnlicher Temperatur in $\text{TeO}_2 + 2\text{HCl}$ über. Letzteres zerfällt oberhalb 100° unter Schmelzung in Wasser und braunschwarzes, blättrig krystallinisches Telluroxychlorid, TeOCl_2 .

$\text{TeO}_2 + 3\text{HBr}$ existirt nur bei -14° , während bei gewöhnlicher Temperatur $\text{TeO}_2 + 2\text{HBr}$ entsteht, das bei 60° in Telluroxybromid, TeOBr_2 , übergeht.

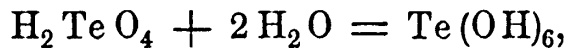
272. Tellursäure, H_2TeO_4 , lässt sich nicht durch directe Oxydation der tellurigen Säure, sondern nur aus ihren Salzen, den mit Ausnahme der Alkalisalze schwer- oder unlöslichen Telluraten, erhalten. Schmilzt man z. B. Kaliumtellurit mit Salpeter, so entsteht neben salpetrigsaurem Salze das Kaliumtellurat:

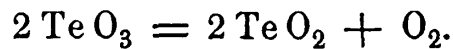
aus dessen Lösung Chlorbarium das in Wasser nicht unlösliche, wohl aber schwer lösliche Bariumtellurat, $\text{Ba Te O}_4 + 3 \text{H}_2\text{O}$, niederschlägt. Wird letzteres nach gutem Auswaschen mit verdünnter Schwefelsäure erwärmt, so bildet sich Bariumsulfat, während Tellursäure in das Wasser übergeht:

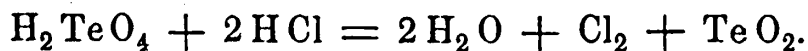
und durch Verdunsten der filtrirten Flüssigkeit als krystallinisches Hexahydrat:

gewonnen wird. Letzteres zersetzt sich beim Erhitzen unter Wasserabgabe und hinterlässt bei beginnender Rothgluth Tellursäureanhydrid, TeO_3 , als gelbe krystallinische Masse, welche bei etwas höherer Temperatur in Tellurigsäureanhydrid und Sauerstoff zerfällt:

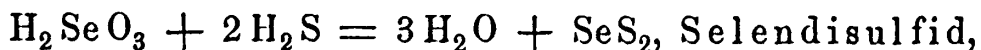

Beim Kochen mit Salzsäure entwickelt auch die Tellursäure, wie die Selensäure, Chlor:

Verbindungen der Amphide mit einander.

273. Selensulfide entstehen beim Einleiten von Schwefelwasserstoffgas in eine Lösung von seleniger Säure:

oder von Selenwasserstoff in schweflige Säure:

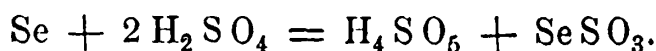
$\text{H}_2\text{SO}_3 + 2 \text{H}_2\text{Se} = 3 \text{H}_2\text{O} + \text{SSe}_2$, Schwefeldiselenid, als gelbe amorphe Niederschläge, von denen ersterer etwas oberhalb 100° zu einer orangerothern durchscheinenden Masse zusammenschmilzt.

Selenschwefeltrioxyd, SeSO_3 , dem Schwefelsesquioxid (§. 260) entsprechend, entsteht direct beim Zusammenreffen von Selen mit Schwefelsäureanhydrid in Form einer theerartigen, bald zu grünen Prismen erstarrenden Masse, welche von englischer Schwefelsäure mit grüner Farbe auf-

364 Verbindungen der Amphide untereinander.

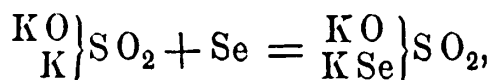
genommen wird und sich wahrscheinlich auch bei der Lösung des Selen in letzterer bildet:

Durch Wasser wird es in Schwefelsäurepolyhydrate und Selen zersetzt.

Auch einige gleichzeitig Selen und Schwefel enthaltende Säuren sind hierher zu zählen.

Neutrales Kaliumsulfid löst — ähnlich wie den Schwefel zu thioschwefelsauren Salzen (§. 262) — Selen zu selenoschwefelsaurem Kalium auf:

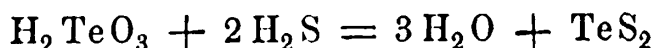
welches mit dem Thiosulfat isomorph ist und sich wie dieses bei Zusatz anderer Säuren, nur hier unter Abscheidung von amorphem Selen, zersetzt:

Auch eine der Trithionsäure entsprechende Dithioselensäure, $\text{H}_2\text{S}_2\text{SeO}_6$, ist in ihren Salzen dargestellt worden.

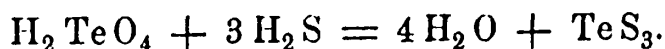
274. Tellursulfide, nach Zusammensetzung und teilweise auch nach Verhalten den anhydrischen Oxyden entsprechend, scheiden sich beim Einleiten von Schwefelwasserstoffgas in die verdünnten Lösungen der tellurigen und Tellursäure als unlösliche Niederschläge ab.

Tellurdisulfid, nach der Gleichung

entstanden, ist dunkelbraun, schmilzt beim Erhitzen und zerfällt beim Glühen in seine Elemente.

Tellurtrisulfid ist ein grauschwarzes Pulver:

Beide verhalten sich wie Säureanhydride, indem sie beim Zusammentreffen mit Sulfobasen Salze liefern. So entspricht dem

Kaliumtellurit, K_2TeO_3 , das Kaliumthiotellurit, K_2TeS_3 ,
und dem

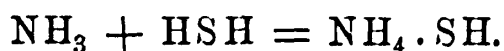
Kaliumtellurat, K_2TeO_4 , das Kaliumthiotellurat, K_2TeS_4 .

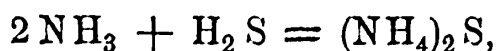
Verbindungen der Amphide mit Stickstoff.

Ammoniumsulfide.

275. Ammoniak und Schwefelwasserstoff vereinigen sich mit einander, wenn sie in entwässertem Zustande in Glasgefässen zusammentreffen. Bei gewöhnlicher Temperatur verbindet sich immer 1 Molecul Ammoniak mit 1 Molecul Schwefelwasserstoff, auch wenn ersteres in grossem Ueberschuss vorhanden ist, zu Ammoniumthiohydrat:

Nur bei -18° entsteht unter passenden Mengenverhältnissen der Ingredienzien Ammoniumsulfid, $(\text{NH}_4)_2\text{S}$, als farblose krystallinische Masse.

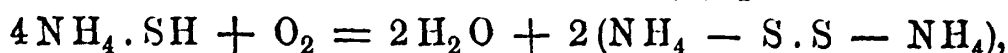

zersetzt sich aber bei etwas höherer Temperatur sofort wieder in Ammoniak und Ammoniumthiohydrat.

Letzteres krystallisirt in grossen farblosen, eigenthümlich riechenden Blättern, welche sich am leichtesten rein abscheiden, wenn beide Gase zusammen in wasserfreien Weingeist eingeleitet werden. Die Krystalle verdunsten, indem sie sich in ein Gemisch ihrer gasförmigen Componenten zersetzen, welche sich erst in der Kälte wieder vereinigen. Von Wasser wird das Ammonthiohydrat leicht gelöst. Uebrigens gewinnt man die als Reagenz vielfach angewendete wässrige Lösung bequemer, wenn man Ammoniakflüssigkeit mit Schwefelwasserstoffgas vollkommen sättigt.

Das Ammonthiohydrat ist eine starke Sulfobasis und bildet daher mit den sauren Sulfiden leicht Sulfosalze.

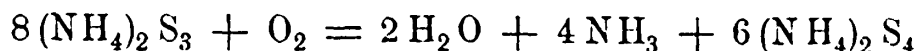
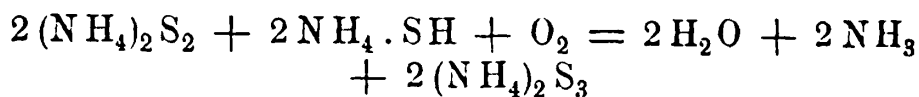
An der Luft färbt es sich — in festem Zustande und in Lösung — bald gelb, indem es in Supersulfide übergeht. Zunächst entsteht Ammondisulfid, $(\text{NH}_4)_2\text{S}_2$, neben Wasser:

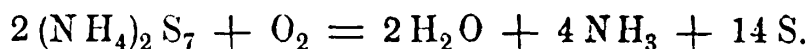
welches unter immer intensiverer Färbung und Freiwerden von Ammoniak weiter oxydirt wird, wobei die ganze Reihe der Supersulfide entstehen kann, z. B.:

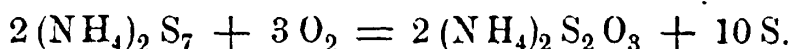
366 Stickstoffverbindungen der Amphide.

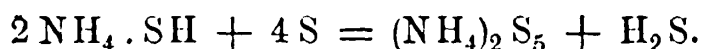
u. s. w., bis endlich das Ammonheptasulfid, $(\text{NH}_4)_2\text{S}_7$, als letzte Verbindung entsteht und schliesslich unter Abscheidung krystallinischen Schwefels und Entfärbung der Flüssigkeit ebenfalls zersetzt wird:

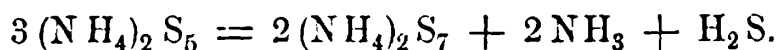
Dabei nimmt die Lösung indessen etwas Ammonthiosulfat auf:

Uebrigens löst wässeriges Ammonthiohydrat direct Schwefel auf, bis das Pentasulfid gebildet ist:

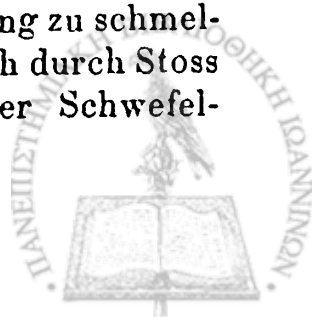

Krystallisirt erhält man das Ammonpentasulfid, wenn man Wasser, welches viel gepulverten Schwefel enthält, mehrmals abwechselnd mit Ammoniak und Schwefelwasserstoffgas sättigt, das Ganze auf 40° erwärmt und die von dem ungelöst gebliebenen Schwefel klar abgegossene Flüssigkeit langsam abkühlt. Es krystallisirt in vierseitigen, orangefarbenen Prismen, welche an warmer trockener Luft Ammoniak und Schwefelwasserstoff verlieren und in rubinrothe Krystalle des sehr beständigen Ammonheptasulfides übergehen:

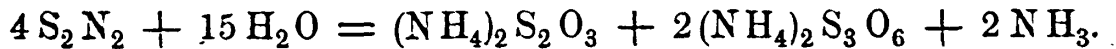

Das letztere wird durch starke Säuren nur langsam zersetzt. Die übrigen Polysulfide dagegen verhalten sich Säuren gegenüber ganz wie diejenigen aller stark positiven Metalle (vergl. S. 244).

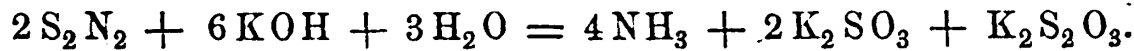
276. Schwefelstickstoff, S_2N_2 . Beim Zusammentreffen von trockenem Ammoniakgase mit den Chlorverbindungen des Schwefels oder mit Thionylchlorür entsteht in verwickelter, noch nicht genügend aufgeklärter Reaction der Schwefelstickstoff. Am zweckmässigsten bereitet man ihn durch Sättigen des Thionylchlorürs mit Ammoniak und Ausziehen der festen Masse mit warmem Schwefelkohlenstoff. Die filtrirte dunkelrothe Lösung setzt beim Verdunsten die Verbindung in durchscheinenden, orangefarbenen Krystallen ab, welche schon bei 135° sublimiren, bei 158° unter Zersetzung zu schmelzen beginnen und bei 160° heftig explodiren. Auch durch Stoss tritt die Verpuffung ein. Von Wasser wird der Schwefel-

stickstoff nicht gelöst, setzt sich aber mit demselben langsam in Ammoniak und die Ammonsalze der Thioschwefelsäure und Trithionsäure um:

In ähnlicher Weise aber schneller wirken wässrige Lösungen der alkalischen Basen, wobei neben den Salzen der Thioschwefelsäure diejenigen der schwefligen Säure entstehen:

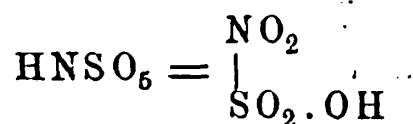

Der wahrscheinlich analog zusammengesetzte Selenstickstoff, Se_2N_2 , ist eines der Producte der Umsetzung zwischen Selentetrachlorür und Ammoniakgas. Er bildet eine gelbrothe, schon bei leisem Drucke heftig explodirende Masse.

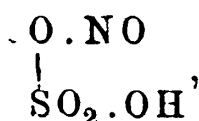
Nitrosulfonsäuren.

277. Die anhydrischen Oxyde des Schwefels verbinden sich mit rauchender Salpetersäure und den meisten Oxyden des Stickstoffs zu krystallinischen Körpern, welche durch Wasser in Schwefelsäure und salpetrige oder Salpetersäure zersetzt werden. Für die Salpetrigsäure liefernden ist es nicht ausgemacht, ob in ihnen der Stickstoff als Nitrylgruppe (NO_2) direct, oder als Nitrosyl durch die Vermittelung von Sauerstoff ($-\text{O}.\text{NO}$) an Schwefel gebunden ist.

Nitrosulfonsäure,

oder Mononitrososulfat,

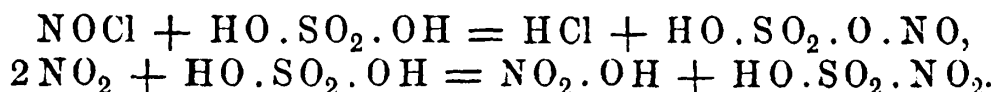

bildet die schon früher erwähnten Bleikammerkrystalle (§. 258). Es entsteht, wenn Schwefligsäureanhydrid mit Nitrogen-tetroxyd, Sauerstoff und geringen Wassermengen zusammenkommt:

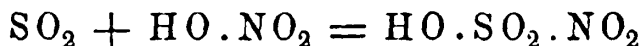

ebenso auch beim Einleiten von Nitrosylchlorür oder Nitrogen-tetroxyd in concentrirte Schwefelsäure:

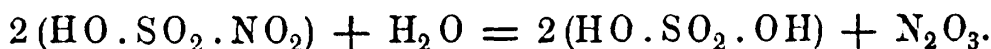

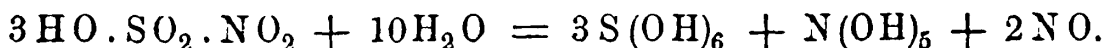
Am leichtesten und reinsten erhält man es, wenn man Schwefligsäureanhydrid einer stark abgekühlten rauchenden Salpetersäure zuführt:

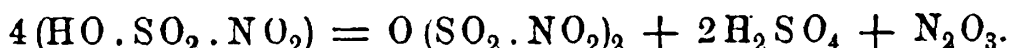
bis ein dicker Brei entstanden ist, aus welchem man die noch unveränderte Salpetersäure durch Trocknen auf porösen gebrannten Thonplatten im Exsiccator entfernt. Die Nitrosulfonsäure krystallisirt in rhombischen Blättchen oder Prismen. An feuchter Luft zerfliesst sie unter Blaufärbung — letzteres in Folge der Bildung von absorbirtem Salpetrigsäureanhydrid:

Vollständige Zersetzung unter Entwicklung von Stickoxydgas dagegen tritt erst ein, wenn die Wassermenge grösser als zur Bildung der hexahydratischen Schwefelsäure und pentanitratischen Salpetersäure nöthig ist:

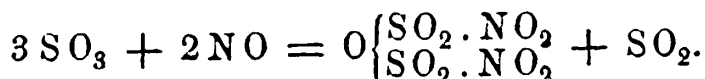

Beim Erwärmen auf 30° beginnt sie zu schmelzen, indem sich ein Theil in Nitrosulfonsäureanhydrid und Wasser, ein anderer mit letzterem in Schwefelsäure und rothbraune Dämpfe von Nitrogentrioxyd zersetzt:

In concentrirter Schwefelsäure lösen sich die Bleikammerkrystalle unverändert auf.

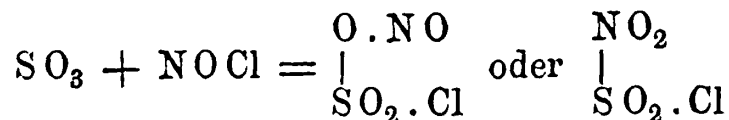
Nitrosulfonsäureanhydrid, $\text{N}_2\text{S}_2\text{O}_9 = \text{O} \begin{cases} \text{SO}_2.\text{NO}_2 \\ \text{SO}_2.\text{NO}_2 \end{cases}$, erhält man neben sich entwickelndem Schwefligsäuregase, reiner als beim Erhitzen voriger Verbindung, durch Sättigen von Schwefelsäureanhydrid mit trockenem Stickoxydgase, wobei man schliesslich bis zum Sieden der Masse erhitzt:

Das Nitrosulfonsäureanhydrid krystallisirt in farblosen harten quadratischen Prismen, schmilzt bei 217° zu einer gelben, bei stärkerem Erhitzen dunkelnden Flüssigkeit und siedet bei 360° anscheinend ohne Zersetzung. Durch viel Wasser wird es in Schwefelsäure und Nitrogentrioxyd oder, statt des letzteren, Salpetersäure und Stickoxydgase zersetzt.

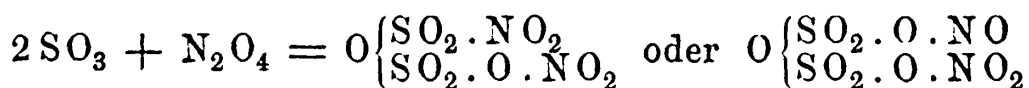

Nitrosulfonchlorür, NSO_4Cl , entsteht durch directe Vereinigung von Schwefelsäureanhydrid mit Nitrosylchlorür (§. 230):

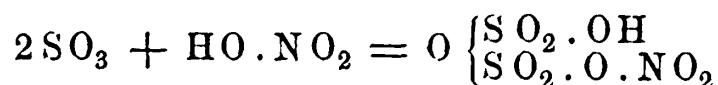
und krystallisirt in weissen Blättern, welche sich beim Erhitzen wieder in ihre Componenten zersetzen. Mit Wasser liefert es Salzsäure, Schwefelsäure und salpetrige Säure.

Schwefelsäureanhydrid und Stickstofftetroxyd verbinden sich schon in der Kälte zu farblosem krystallinischem Oxynitrosulfonsäureanhydrid:

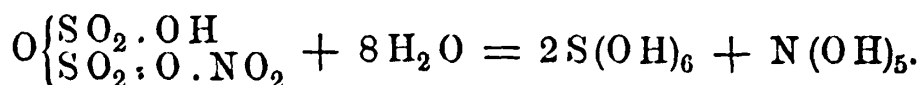

welches beim Erwärmen Sauerstoff entwickelt und in Nitrosulfonsäureanhydrid übergeht. Wasser bildet daraus Schwefelsäure, Salpetersäure und salpetrige Säure.

Oxynitropyroschwefelsäure setzt sich aus der dickflüssigen Lösung von Schwefelsäureanhydrid in rauchender Salpetersäure in Krystallen ab:

In warmer, mässig verdünnter Salpetersäure löst sie sich und scheidet sich beim Erkalten mit 1 Molecul Krystallwasser verbunden wieder ab. Durch viel Wasser wird sie vollkommen in die höchsten Hydrate der Schwefelsäure und Salpetersäure zerlegt:

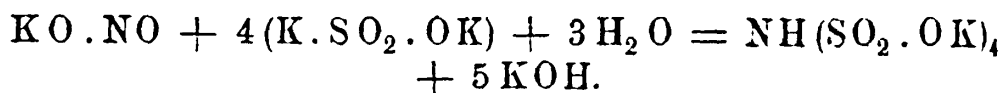
Ammon- und Aminsulfonsäuren.

278. Eine merkwürdige Gruppe salzartiger Verbindungen entsteht beim Vermischen der wässerigen Lösungen von salpetrigsaurem und schwefligsaurem Kalium. Werden dieselben ziemlich concentrirt und kalt angewendet und für einen grossen Ueberschuss des Sulfites gesorgt, so scheiden sich unter Freiwerden von Kaliumhydrat in kurzer Zeit feine, seidenglänzende Nadeln des schwer löslichen Kaliumsalzes der Ammontetra-sulfonsäure, $\text{NH}(\text{SO}_2 \cdot \text{OK})_4 + 3\text{H}_2\text{O}$, ab:

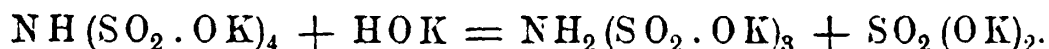
Strecker-Wislicenus, Anorganische Chemie.

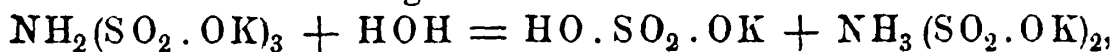
370 Stickstoffverbindungen des Schwefels.

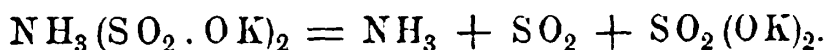
Bei längerem Verweilen unter Wasser, oder schneller bei gelindem Erwärmen mit letzterem (höchstens auf 40°) setzt es sich in saures Kaliumsulfat und in das ganz unlösliche Ammontrisulfonsaure Kalium, $\text{NH}_2(\text{SO}_2 \cdot \text{OK})_3 + 2\text{H}_2\text{O}$ um. Letzteres erhält man leichter, wenn man das vorige Salz mit verdünnter Kalilauge kocht:

Es ist in verdünnter heisser Kalilauge löslich und scheidet sich beim Erkalten in Nadeln ab, welche von reinem Wasser in der Kälte gar nicht aufgenommen werden, beim Kochen aber — namentlich nach etwas Säurezusatz — noch einmal saures Kaliumsulfat abgeben und in das Salz der Ammondisulfonsäure übergehen:

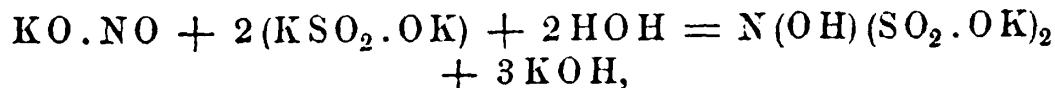

welches aus der heissen Lösung in sechsseitigen rhombischen Täfelchen und Prismen krystallisirt. Beim Kochen mit concentrirteren starken Säuren oder beim Erhitzen für sich auf 200° zerlegt es sich in Kaliumsulfat, Schwefligsäureanhydrid und Ammoniak:

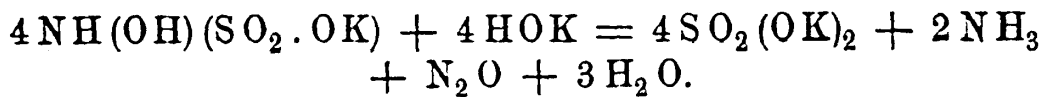
Die Säuren dieser Kaliumsalze lassen sich demnach nicht in freiem Zustande darstellen. In ihnen ist das Stickstoffatom fünfwerthig, theils durch Wasserstoffatome, theils durch die einwerthigen Sulfonsäuregruppen (vergl. §. 364) gesättigt.

Beträgt die Menge des schwefligsauren Kaliums weniger als 4 Molecule auf 1 Molecul Kaliumnitrit, so krystallisirt anfangs dennoch etwas ammontetrasulfonsaures Salz aus. Giesst man, nachdem die Bildung des letzteren aufgehört hat, die Flüssigkeit ab, so scheiden sich bei längerem Stehen grosse durchsichtige, wetzsteinförmige Krystalle von hydroxylamindisulfonsaurem Kalium, $\text{N}(\text{OH})(\text{SO}_2 \cdot \text{OK})_2 + 2\text{H}_2\text{O}$, ab,

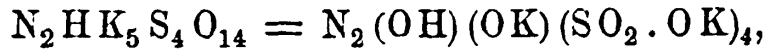

welches bei kurzem Kochen mit Wasser oder verdünnten Säuren in saures Kaliumsulfat und hydroxylaminsulfonsaures Kalium, $\text{NH}(\text{OH})(\text{SO}_2 \cdot \text{OK})$, übergeht. Das letztere zerfällt schliesslich, namentlich beim Kochen mit Alkalilauge, in schwefelsaures Salz, Ammoniak und Stickoxydulgas:

Andere, noch complicirter zusammengesetzte und unbeständigere Salze von Stickstoffsulfonsäuren erhält man neben den vorigen beim Einleiten von Schwefligsäuregas in mit Aetzkali vermischte Lösungen von Kaliumnitrit. Unter diesen ist namentlich sulfazotinsaures Kalium,

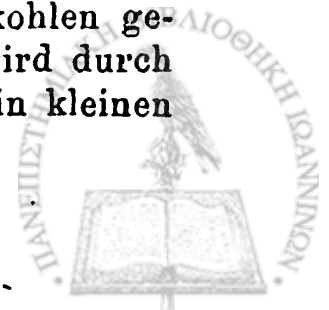
erhalten worden, welches durch Behandlung mit Oxydationsmitteln in oxysulfazotinsaures Kalium, $\begin{matrix} \text{NO}(\text{SO}_2\text{OK})_2 \\ | \\ \text{NO}(\text{SO}_2 \cdot \text{OK})_2 \end{matrix}$, und schliesslich in Nitroxytrisulfonsaures Kalium, $\text{NO}(\text{SO}_2\text{OK})_3$, übergeht.

Verbindungen des Schwefels mit Kohlenstoff.

Schwefelkohlenstoff und Thiokohlensäure.

279. Bei Glühhitze vereinigt sich Kohlenstoff, wie mit Sauerstoffgas zu CO_2 , so mit Schwefeldampf direct zu dem Schwefelkohlenstoff oder Carbontetrasulfid, CS_2 . Die Darstellung geschieht fabrikmässig in hohen, mit Koks oder Holzkohlen gefüllten eisernen Cylindern, welche zum Glühen erhitzt und vom Boden her mit Stangenschwefel beschickt werden. Letzterer verwandelt sich in Dampf, welcher beim Aufsteigen mit dem glühenden Kohlenstoff in Berührung kommt. Das obere, aus dem Ofen hervorragende Ende des Cylinders steht durch weite Abzugsröhren mit Kühlapparaten in Verbindung, in denen der rohe, noch Schwefel und andere, sehr übelriechende Substanzen enthaltende Schwefelkohlenstoff condensirt und unter einer Schicht Wasser angesammelt wird.

Im Kleinen lässt sich die Bildung des Schwefelkohlenstoffs durch die Vorrichtung Fig. 157 ausführen. Sobald das in einem Röhrenofen schief liegende eiserne, mit Holzkohlen gefüllte Rohr *ab* zu lebhafter Rothgluth erhitzt ist, wird durch das mit einem Korke verschlossene Ende *a* Schwefel in kleinen

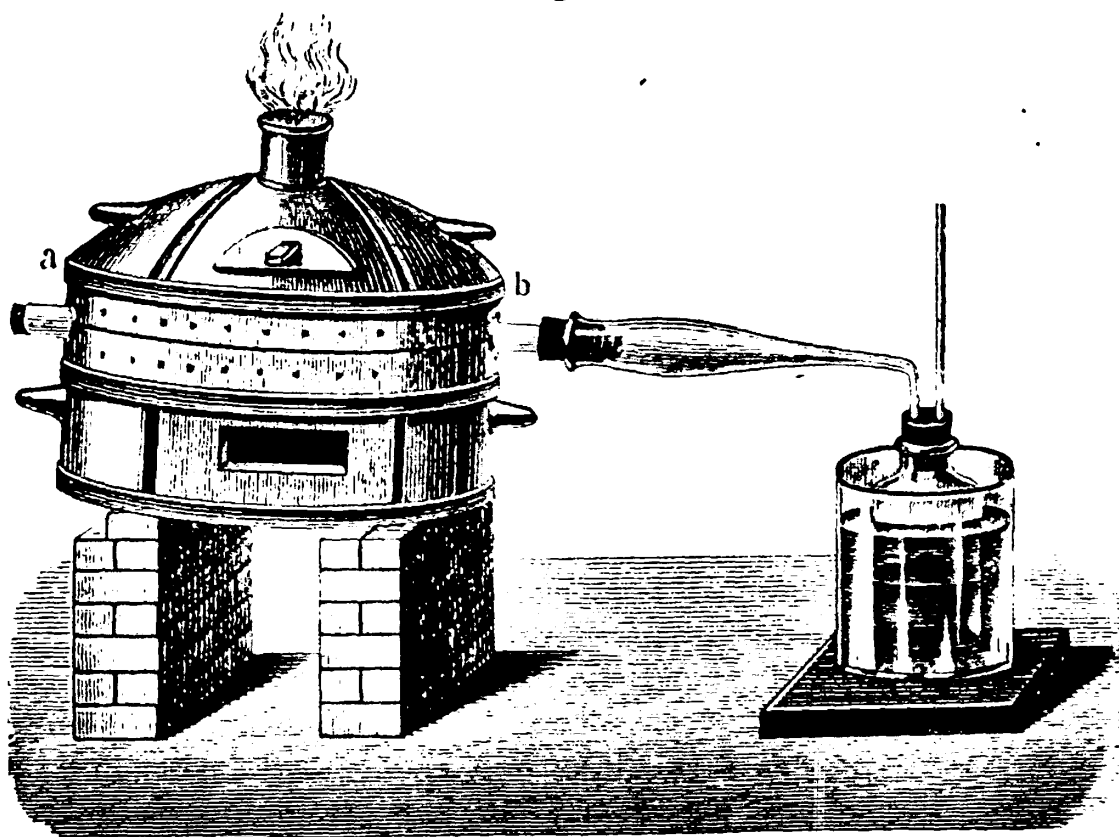
372 Verbindungen des Schwefels mit Kohlenstoff.

Stücken eingeführt. Derselbe fliesst in geschmolzenem Zustande abwärts, verwandelt sich an heisseren Stellen in Dampf und erreicht als solcher die glühenden Kohlen. Bei *b* wird der Schwefelkohlenstoffdampf durch einen angekitteten Vorstoss in eine abgekühlte, etwas Wasser enthaltende Vorlage geleitet, in welcher er sich condensirt.

Durch Destillation wird das rohe Product vom aufgelösten Schwefel, durch Schütteln mit Quecksilber und einer Quecksilberchloridlösung von den übelriechenden Beimengungen befreit und schliesslich durch nochmalige Rectification rein gewonnen.

Der Schwefelkohlenstoff ist eine leicht bewegliche, farblose, stark lichtbrechende, angenehm riechende ölige Flüssigkeit

Fig. 157.

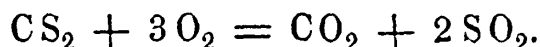
von 1,293 specif. Gewicht bei 0°, die demnach in Wasser untersinkt. Von letzterem wird er kaum gelöst, mischt sich aber in allen Verhältnissen mit Alkohol, Aether, flüssigen Kohlenwasserstoffen und vielen anderen organischen Verbindungen. Er siedet unter gewöhnlichem Luftdruck bei 47°, verdampft daher schon bei gewöhnlicher Temperatur sehr schnell unter starker Abkühlung. Die Dampfdichte wurde, entsprechend dem Moleculargewichte 76, zu 2,63 gefunden.

$$\frac{76}{28,94} = 2,626.$$

Bei -110° erstarrt der Schwefelkohlenstoff noch nicht, bildet aber bei schnellem Verdunsten in einem kräftigen Strome feuchter Luft eine feste, blumenkohllartig krystallisirende Wasserverbindung, welche schon bei -3° sich wieder zersetzt.

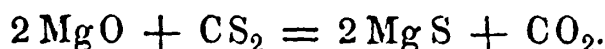
Der Dampf des Schwefelkohlenstoffs entzündet sich an der Luft sehr leicht, schon bei 150° , und verbrennt mit blauer Flamme zu den Anhydriden der Kohlensäure und schwefligen Säure:

Ein Gemenge von 1 Volum des Dampfes mit 3 Volumen Sauerstoffgas oder 6 Volumen Stickoxydulgas verpufft daher bei Annäherung eines brennenden Körpers oder beim Hindurchschlagen eines elektrischen Funkens sehr heftig, minder energisch dagegen, wenn er mit dem sechsfachen Volum Stickoxydgas gemischt ist (§. 161). Das Licht der Flamme ist sehr reich an chemisch wirkenden Strahlen (§. 196 Fig. 114). Etwas oberhalb der Temperatur, bei welcher er sich bildet, zerfällt der Schwefelkohlenstoff wieder in seine Elemente. Ueber rothglühendes Kupfer geleitet, liefert er unter Abscheidung von Kohle Cuprosulfid:

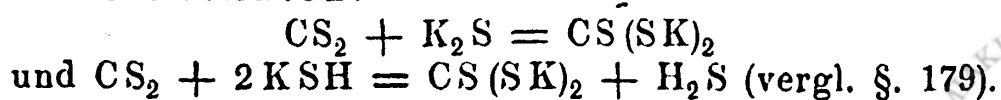
mit Metalloxyden setzt er sich bei ähnlicher Temperatur in Kohlensäureanhydrid und Metallsulfide um, z. B.:

In flüssigem Zustande wird der Schwefelkohlenstoff als Lösungsmittel für viele Körper (Schwefel, Phosphor, Fette, Harze etc.) in grossen Mengen technisch verwendet.

Schwefelkohlenstoffdampf wirkt, in geringen Mengen mit Luft gemischt eingeathmet, betäubend, in grösserer giftig. Ebenso tödtet er niedrige Organismen und verhindert deshalb Gährung und Fäulniss.

280. Thiokohlensäure und Thiocarbonate. Der Schwefelkohlenstoff ist das Anhydrid der der Kohlensäure entsprechenden Thiokohlensäure, $\text{CS}(\text{SH})_2$. Er vereinigt sich dem entsprechend mit den basischen Sulfiden und Thiohydraten zu Thiocarbonaten:

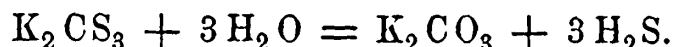

In Wasser lösen sich nicht nur die Thiocarbonate der

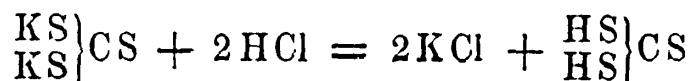

374 Verbindungen des Schwefels mit Kohlenstoff.

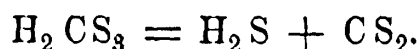
Alkalimetalle, sondern auch die des Bariums, Strontiums und Calciums. Kocht man die wässerigen Lösungen, so gehen sie unter Schwefelwasserstoffentwicklung in gewöhnliches Carbonat über:

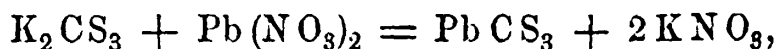
Die kalten Lösungen dieser Salze scheiden auf Zusatz stärkerer Säuren nach der Gleichung:

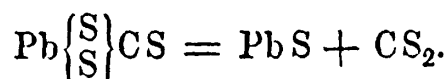
freie Thiokohlensäure als widerlich riechendes, dunkelgelbes, unbeständiges Oel ab, welches, namentlich in gelinder Wärme, leicht zerfällt:

In ähnlicher Weise zersetzen sich die unlöslichen Thio-carbonate der schwächer basischen schweren Metalle. So entsteht z. B. beim Vermischen der Lösungen von Kaliumthiocarbonat und salpetersaurem Blei ein rothbrauner Niederschlag von Bleithiocarbonat:

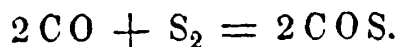

schwärzt sich aber schnell unter Zersetzung in Bleisulfid und Schwefelkohlenstoff:

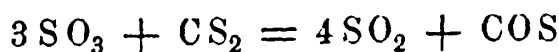

Kohlenoxysulfid, COS.

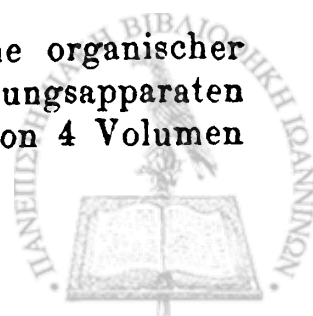
281. Diese gasförmige, zwischen Kohlensäureanhydrid und Schwefelkohlenstoff stehende Verbindung bildet sich direct aus Kohlenoxydgas und Schwefeldampf, wenn beide durch schwach rothglühende Röhren geleitet werden:

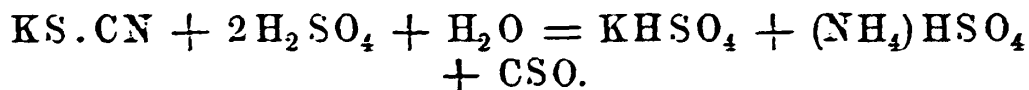
Leichter erhält man das Kohlenoxysulfid bei gelindem Erwärmen von Schwefelsäureanhydrid mit Schwefelkohlenstoff:

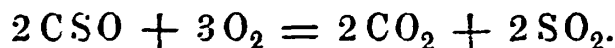
und durch Zersetzung der Thiocyanssäure (siehe organischer Theil 6. Auflage §. 105), wenn man in Gasentwicklungsapparaten deren Kaliumsalz in ein erkaltetes Gemisch von 4 Volumen

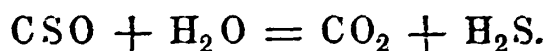
Wasser und 5 Volumen englischer Schwefelsäure einträgt. Wie die Cyansäure durch Schwefelsäure in Kohlensäureanhydrid umgesetzt wird, so liefert die Thiocyanensäure Kohlenoxysulfid:

Von beigemischten Dämpfen von Blausäure und Schwefelkohlenstoff wird das Kohlenoxysulfidgas durch Ueberleiten über feuchtes Quecksilberoxyd und dünne Kautschukschnittchen befreit. Es ist ein farbloses, eigenthümlich riechendes Gas von 2,10 Dichte, welches sich sehr leicht entzünden lässt und mit blauer Flamme verbrennt:

Schon bei starker Rothgluth wird es in Kohlenoxyd und Schwefel dissociirt. Wasser absorbirt etwa sein gleiches Volumen des Gases, die Absorption zersetzt sich aber mit der Zeit in Schwefelwasserstoff und Kohlensäureanhydrid:

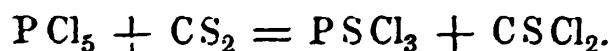

Einige natürliche Schwefelquellen, wie z. B. die von Parad in Ungarn, enthalten Kohlenoxysulfid.

282. Carbothionylchlorür, CSCl_2 , dem Carboxylchlorür (§. 233) entsprechend, entsteht bei lang andauernder Einwirkung von trockenem Chlor auf Schwefelkohlenstoff:

und beim Erhitzen von Phosphorpentachlorür mit Schwefelkohlenstoff in starkwandigen zugeschmolzenen Glasröhren auf 200° :

Es ist ein schweres, farbloses, stechend riechendes Oel, welches bei 70° siedet.

Ein dem Kohlenoxyd entsprechendes einfaches Sulfid des Kohlenstoffs, CS , hat bisher nicht dargestellt werden können. Eine procentisch ebenso zusammengesetzte Verbindung von viel höherem, jedoch unbekanntem Moleculargewichte, C_xS_x , setzt sich indessen als rothbrauner, den Glaswandungen der Flaschen meist fest anhaftender amorpher Körper aus Schwefelkohlenstoff ab, wenn dieser lange Zeit vom hellen Sonnenlichte getroffen wird. Gleichzeitig löst sich im Schwefelkohlenstoff etwas Schwefel auf:

Die Elemente der Phosphorgruppe.

283. Die Phosphorgruppe umfasst die fünf Elemente:

Stickstoff, N = 14,
Phosphor, P = 31,
Arsen, As = 75,
Antimon, Sb = 122, und
Wismuth, Bi = 210,

von welchen die drei mittleren in Folge weitestgehender Analogie in ihrem chemischen Verhalten und nach den Beziehungen zwischen ihren Atomgewichten:

$$\frac{31 + 122}{2} = 76,5$$

eine Triade (§. 69) bilden. In metallischem Zustande krystallisiren sie (Phosphor eingeschlossen) hexagonal in Rhomboëdern. Sie bilden vielfach analog zusammengesetzte isomorphe Verbindungen.

Gegenüber den positiven Elementen verhalten sie sich dreiwertig, verbinden sich demnach, mit Ausnahme des Wismuths, wie der Stickstoff mit drei Atomen Wasserstoff zu gasförmigen Trihydrüren, PH_3 , AsH_3 und SbH_3 , von denen sich dasjenige des Phosphors dem analog zusammengesetzten Ammoniak auch insofern ähnlich verhält, als es mit dem Jodwasserstoff direct zu PH_4J , entsprechend dem Jodammonium NH_4J , in Verbindung tritt.

Durch negative Elemente können die Glieder der Gruppe fünfwerthig gesättigt werden, doch verhalten sich nicht alle in dieser Beziehung gleichartig. Pentachlorüre z. B. kennt man nur vom Phosphor und Antimon, nicht vom Arsen und Wismuth, Pentoxyde P_2O_5 etc., dagegen von allen. Freilich unterscheiden diese letzteren sich in Bezug auf ihre Beständigkeit sehr wesentlich von einander, ohne dass dieselbe der Atomgewichtsänderung, ebensowenig wie die Werthigkeit gegenüber dem Chlor, parallel verläuft. Während von den Oxyden des Phosphors gerade das Pentoxyd das auch bei höchster Temperatur beständigste ist, zerfallen die Pentoxyde des Arsens und Wismuths beim Erhitzen in Sauerstoffgas und die Trioxyde, Antimonpentoxyd dagegen liefert nur das sogenannte Tetroxyd.

In gewissen Beziehungen zeigt sich jedoch auch in dieser Gruppe die Zunahme der elektrochemisch positiven Natur mit steigendem Atomgewichte: nämlich einerseits in der immer geringer werdenden Beständigkeit der Wasserstoffverbindungen, andererseits in der Zunahme der basischen Eigenschaften der Trioxyde. Während Stickstofftrioxyd und Phosphortrioxyd die Anhydride ziemlich starker Säuren sind, Arsen-trioxyd auch noch vorwiegend Säureanhydridcharakter besitzt, so bildet Antimontrioxyd fast leichter mit Säuren als mit Basen salzartige Verbindungen, ist also vorwiegend basischer Natur. Rein basisch ist das Wismuthtrioxyd.

Da der Stickstoff schon früher abgehandelt wurde, so sind an dieser Stelle nur die vier Elemente von höherem Atomgewichte zu besprechen.

XII. Phosphor, P = 31.

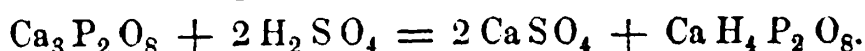
284. Vorkommen und Darstellung. Der Phosphor tritt in der Natur in höchst oxydirtem Zustande in Phosphaten, d. h. in salzartigen Verbindungen der Phosphorsäure, sehr weit verbreitet, aber selten auf einmal in grossen Mengen auf. Für das Gedeihen der Pflanzen und für das Thierleben sind diese Phosphate von unersetzbarem Werthe. Keine Pflanze kann sich, ohne aus der Erdrinde stammende phosphorsaure Salze

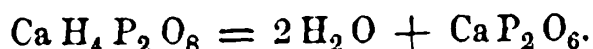
aufzunehmen, normal und bis zur Reife entwickeln, ja augenscheinlich kann auch das einfachste Zellenprotoplasma ohne solche nicht existiren. Die Wirbelthiere vor allen anderen Wesen bedürfen bedeutender Quantitäten phosphorsauren Calciums zur Bildung des Knochengerüsts. Sie nehmen dieses Salz allmählig aus der zuletzt immer dem Pflanzenreiche entstammenden Nahrung auf und lagern es in den Knorpelanlagen der Knochen ab. Letztere verdanken nur der aus der Knorpelsubstanz und dem Phosphat entstehenden Verbindung ihre Festigkeit.

Ein Ackerboden, welchem die phosphorsauren Salze durch Wegnahme der Ernten, ohne durch Verwitterung der Gesteine oder durch Zufuhr im Dünger geleisteten Wiederersatz, entzogen werden, verliert bald seine Fruchtbarkeit und wird allmählig vollkommen steril.

Das Hauptausgangsmaterial für die Darstellung des Phosphors ist die bei vollkommener Verbrennung der organischen Knochenbestandtheile zurückbleibende Knochenasche, welche etwa 85 Proc. Calciumphosphat, $\text{Ca}_3\text{P}_2\text{O}_8$, mit wenig Magniumphosphat, kohlensaurem Calcium und Fluorcalcium enthält. Diese Knochenasche wird als grobes Pulver mit der andert-halb-fachen Menge eines Gemisches aus gleichen Theilen concentrirter Schwefelsäure und Wasser in hölzernen, mit Bleiblech ausgekleideten Bottichen zusammengebracht und erwärmt. Dabei entsteht schwer lösliches Calciumsulfat (Gyps), welches sich absetzt, wogegen leicht lösliches saures Calciumphosphat in das Wasser übergeht:

Die Lösung des letzteren wird nach 24 Stunden von dem Bodensatz abgezogen, in Bleipfannen zur Syrupconsistenz verdampft und dann mit einer mehr als hinreichenden Menge groben Holzkohlenpulvers vermischt. Der dicke Brei wird in gusseisernen Kesseln über freiem Feuer getrocknet und bis fast zum Glühen erhitzt, wobei das saure Calciumphosphat in Wasser und das innig mit Kohle gemengte Salz der Metaphosphorsäure zerfällt:

Das Gemisch wird darauf in Thonretorten, deren mehrere in einem Ofen liegen (Fig. 158 a. f. S.) und durch dieselbe Feuerung erhitzt werden, gefüllt. Bei Weissgluth entziehen 10 Atome Kohlenstoff 3 Moleculen des Calciummetaphosphates

10 Sauerstoffatome, $\frac{2}{3}$ des Phosphorgehaltes wird als solcher frei und $\frac{1}{3}$ verwandelt sich wieder in neutrales Calciumphosphat:

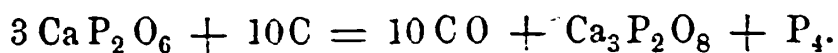
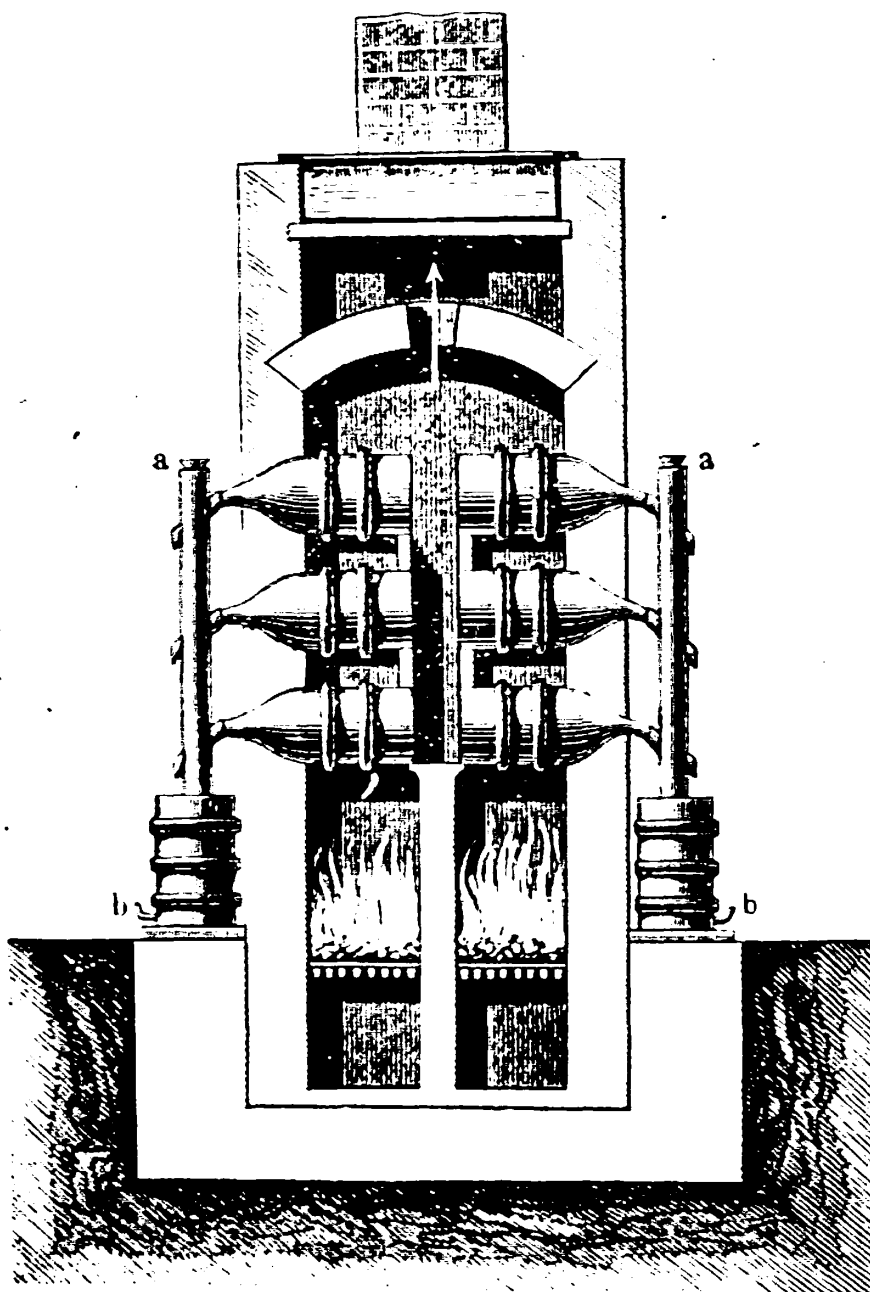

Fig. 158.

Das Gemenge von Kohlenoxydgas und Phosphordampf wird durch Thonröhren *a* in theilweise mit Wasser gefüllte Vorlagen *b* geleitet, in denen sich unter dem warm werdenden Wasser flüssiger Phosphor condensirt, während Kohlenoxydgas ungehindert entweicht.

Von mitgerissenen Theilchen der Materialien wird der Phosphor dadurch gereinigt, dass man ihn unter warmem Wasser durch sämisch gares Leder presst. Er wird dann in Stangenform gebracht, indem man ihn in grösserer Menge unter Wasser schmilzt und so in eine zur Hälfte von 60° warmem, zur Hälfte von kaltem Wasser umspülte kupferne Röhre treten lässt. Im kälteren Theile der letzteren erstarrt er, wird in Form einer Stange, die sich durch Nachfliessen der geschmolzenen Masse continuirlich nachbildet, am offenen Ende der Kupferröhre herausgezogen und dort in Stücken von passender Länge abgeschnitten.

Die Darstellung des Phosphors aus Knochen wurde 1769 zum erstenmale von Gahn und Scheele ausgeführt, nachdem das Element gerade 100 Jahre früher von Brand entdeckt worden war. Dieser hatte es durch Glühen der festen Bestandtheile des Urins, in welchem normal gewisse Mengen von Phosphaten neben anderen Salzen und organischen Stoffen vorkommen, mit Sand in kleinen Mengen gewonnen.

285. Allotrope Modificationen des Phosphors. Der Phosphor ist in drei ihren Eigenschaften nach ganz verschiedenen Modificationen bekannt. Nach dem oben beschriebenen Darstellungsverfahren wird zunächst gewonnen:

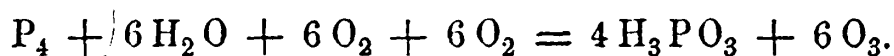
1. Weisser oder gewöhnlicher Phosphor. Frisch bereitet und im Dunklen aufbewahrt ist derselbe ein fast farbloser, durchsichtiger, bei schnellem Erstarren fettglänzend trüber Körper, der bei 0° spröde und pulverisirbar ist, oberhalb 15° aber wachweich wird, so dass die Stangen sich biegen und mit Scheere oder Messer zerschneiden lassen. Das specif. Gewicht ist bei 10° = 1,83. Bei 44,5° schmilzt er zu einer stark lichtbrechenden Flüssigkeit von 1,764 specif. Gewicht. In einer sauerstofffreien Atmosphäre siedet der Phosphor bei 290° und verwandelt sich dabei in farblosen Dampf, dem bis zu 1040° hinauf die Dichte 4,35 zukommt. Das Dampf-molecul besteht daher aus vier Atomen, P₄, denn $4,35 \cdot 28,94 = 125,9$ oder sehr annähernd $= 4 \cdot 31 = 124$.

In Wasser ist der Phosphor fast unlöslich, wenig löslich in Weingeist, Aether, fetten Oelen u. s. w., äusserst leicht löslich dagegen in Schwefelkohlenstoff (schon in $\frac{1}{18}$ seines Gewichtes), bei dessen allmählichem Verdunsten er in grossen, gut ausgebildeten regulären Rhombendodekaedern zurückbleibt.

Noch complicirtere Krystallformen des regulären Systems erhält man, wenn man ein Stück Phosphor in einem luftleer gemachten und dann zugeschmolzenen Glasrohre mehrere Tage lang im Dunkeln sich selbst überlässt. Der weisse Phosphor verdampft nämlich etwas schon bei gewöhnlicher Temperatur und setzt sich an anderen Stellen der Röhrenwandungen in demantglänzenden Krystallen wieder ab.

An feuchter Luft oxydiren sich die Dämpfe schon bei gewöhnlicher Temperatur zu phosphoriger Säure, während gleichzeitig Ozon entsteht:

Das Ozon freilich wird, sobald seine Molecule wieder mit dem Phosphor, ja auch mit Phosphorigsäure in Berührung kommen, ebenfalls zur Oxydation verwendet, so dass einem abgeschlossenen Luftvolum durch Phosphor schliesslich aller Sauerstoff entzogen werden kann (§. 141). Bei dieser langsamen, ohne starke Temperaturerhöhung ablaufenden Oxydation bemerkt man, wenn sie in verdünntem Sauerstoff, z. B. in atmosphärischer Luft, erfolgt, im Dunkeln ein eigenthümliches Leuchten, welches dem Elemente seinen Namen (von $\rho\acute{\omega}\varsigma$, Licht, und $\rho\acute{o}\rho\omicron\varsigma$, Träger) eingetragen hat. Im reinen Sauerstoffgase tritt diese Erscheinung erst oberhalb 20° ein, bei gewöhnlicher Temperatur nur dann, wenn man das Gas durch Druckverringering in entsprechendem Grade ausgedehnt hat.

Erwärmt man gewöhnlichen Phosphor an der Luft oder im Sauerstoffgase auf 50° , so entzündet er sich und verbrennt unter lebhafter Feuererscheinung mit blendend weissem Lichte (§. 188) zu festem Phosphorsäureanhydrid, P_2O_5 , welches sich als dicker weisser Rauch aus der Flamme erhebt. Kommt mit erhitztem Phosphor dagegen nur wenig Sauerstoffgas in Berührung, so entsteht Phosphortrioxyd, P_2O_3 , das Anhydrid der phosphorigen Säure.

Ueber gewöhnlichen Phosphor geleitetes Wasserstoffgas nimmt etwas Phosphordampf auf und verbrennt mit smaragdgrünem Lichte, dessen Spectrum namentlich zwei sehr helle grüne Linien zeigt.

Da auch bei der freiwilligen langsamen Oxydation Wärme erzeugt wird, so kann durch dieselbe die Temperatur bis zum Entzündungspunkte (50°) gesteigert werden. Man darf deshalb zur Vermeidung sonst unausbleiblicher Feuersgefahr den gewöhnlichen Phosphor nur unter Wasser aufbewahren. Anderer-

seits wird von der Leichtentzündlichkeit praktischer Gebrauch bei Herstellung von Reibzündrequisiten, z. B. der gewöhnlichen Zündhölzchen, gemacht. Dieselben werden an einem Ende zuerst mit einer dünnen Schwefelschicht durch Eintauchen in geschmolzenen Schwefel überzogen und dann in etwas geringerer Ausdehnung mit dem Zündgemisch versehen, welches man herstellt, indem man Phosphor in einer auf 50° erwärmten syrupdicken Gummilösung schmilzt, beide bis zu feinstem emulsionsartiger Vertheilung durcheinander rührt und dann feingepulverten Salpeter oder Bleisuperoxyd, eine kleine Menge chlorsaures Kalium und eine färbende Substanz dazu mischt. Beim Eintauchen der Hölzchen in diesen Brei bleibt eine geringe Menge als Kuppe hängen, die man dann an der Luft trocknen lässt. Der Zusatz von Gummi schützt den Phosphor durch Umbüllung vor der langsamen Oxydation. Schwaches Reiben der Kuppe auf einer rauhen Fläche aber erhöht die Temperatur so weit, dass der Phosphor sich entzündet und — zum grössten Theile auf Kosten des Sauerstoffs des Salpeters, Bleisuperoxydes und chlorsauren Kaliums — in lebhaftes Brennen geräth. Da die entstehende Phosphorsäure sich theilweise auf dem Holze als zusammenhängender, vor dem Luftzutritte schützender Ueberzug ablagert, so wird die Verbrennung erst auf den leicht entzündlichen, zu Schwefligsäuregas sich oxydirenden Schwefel und von diesem erst auf die darunter liegenden Holztheile übertragen.

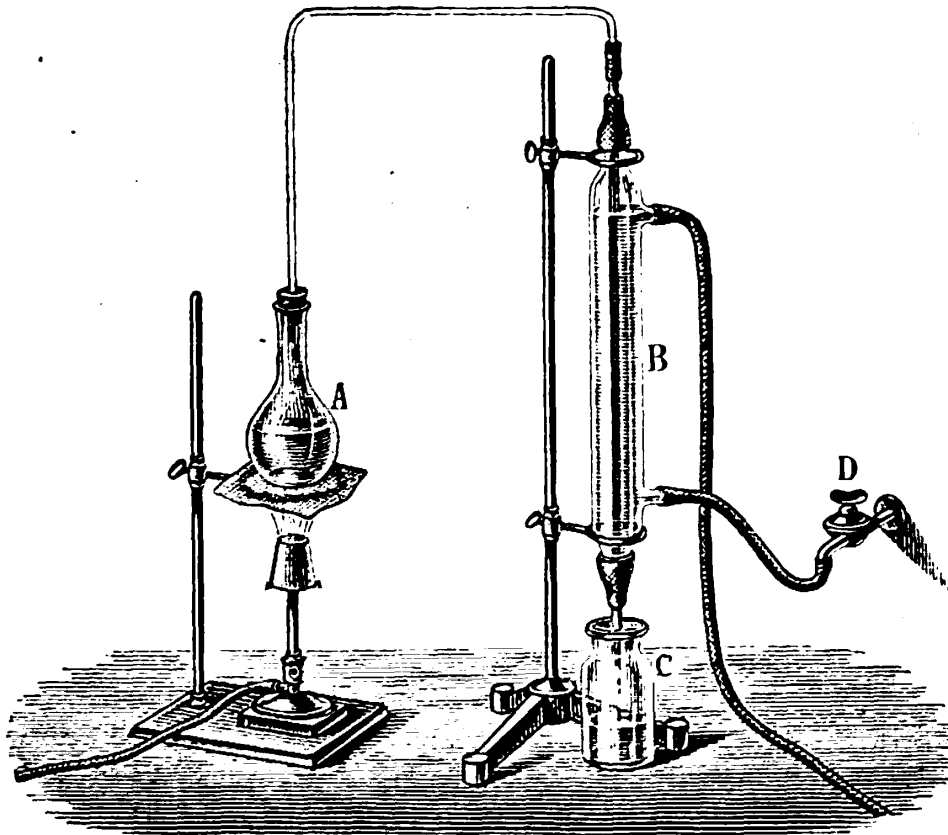
Der gewöhnliche Phosphor ist ein furchtbar heftiges Gift. Die in den Kuppen einiger gewöhnlicher Zündhölzchen vorhandene Menge genügt, einen Menschen zu tödten, wenn sie in den Magen gelangt. Auch mit offenen Wunden in Berührung kommender Phosphor kann sehr schlimme Folgen haben. Dadurch aber werden Phosphorbrandwunden, ganz abgesehen von den meist tiefgreifenden Zerstörungen, höchst gefährlich. Das Manipuliren mit Phosphor erfordert deshalb äusserste Vorsicht, namentlich darf derselbe nur unter Wasser zerschnitten werden.

Zur Nachweisung geringer Phosphormengen, vorzugsweise in Vergiftungsfällen, benutzt man die Verdampfbarkeit gewöhnlichen Phosphors und die bei langsamer Oxydation eintretende Lichterscheinung. Kocht man in dem Kölbchen A, Fig. 159 (a. f. S.), Wasser mit einigen Köpfen gewöhnlicher Reibzündhölzer, oder mit durch Phosphor vergifteten Speisen oder anderen nicht flüchtigen organischen Stoffen, und con-

densirt die Wasserdämpfe in einem Glaskühler *B*, welcher von der Wasserleitung *D* her stets mit kaltem Wasser gespeist wird, so bemerkt man an der Stelle, wo sich der Wasserdampf im Kühler verdichtet, wo der Phosphordampf also mit von

Fig. 159.

unten eindringender Luft in Berührung tritt, einen längere Zeit namentlich im Dunkeln sehr deutlichen leuchtenden Ring, während leuchtende Phosphorpünktchen mit dem herabrieselnden Wasser in das untergestellte Sammelgefäß rinnen.

2. Rother oder amorpher Phosphor. Unter Wasser aufbewahrte Phosphorstangen färben sich, wenn sie längere Zeit von hellem Tageslichte getroffen werden, an der Oberfläche roth. Dieselbe rothe Masse bleibt meist zurück, wenn man Phosphor in einem nicht ganz zureichenden abgeschlossenen Sauerstoffquantum verbrennt, entsteht also hier durch die Wirkung höherer Temperatur. Uebergießt man diese rothen Verbrennungsrückstände oder den durch Licht gerötheten Phosphor mit Schwefelkohlenstoff, so löst sich die gewöhnliche Modification in diesem auf, es bleibt aber ein braunrothes Pulver als absolut unlösliche Masse zurück. Da dasselbe bei

seiner Verbrennung auch nur Phosphorsäureanhydrid, und zwar im gleichen Mengenverhältnisse, entsprechend der Gleichung $4P + 5O_2 = 2P_2O_5$, wie gewöhnlicher Phosphor liefert, so ist diese amorphe, unlösliche rothe Substanz eine zweite allotrope Modification des Elementes. Man erhält dieselbe in grossen Mengen, wenn man Phosphor bei Abwesenheit von atmosphärischer Luft auf 200 bis 250° erhitzt, am schnellsten dagegen beim Erwärmen in luftdicht verschlossenen eisernen Gefässen auf 300°. Die Umwandlung ist indessen niemals eine ganz vollständige, da umgekehrt rother Phosphor zwischen 260° und 300° theilweise in gewöhnlichen übergeht. Will man ersteren rein erhalten, so wäscht man das wieder erkaltete Product der Erhitzung so lange mit Schwefelkohlenstoff aus, als sich noch gewöhnlicher Phosphor löst.

Eine kleine Menge Jod oder Jodphosphor wandelte schon bei ganz gelindem Erwärmen grosse Mengen gewöhnlichen Phosphors in die rothe Modification um.

Der so dargestellte rothe Phosphor ist ein scharlach- oder braunrothes Pulver von beträchtlich höherem specif. Gewichte (2,15) als die gewöhnliche Modification. Er unterscheidet sich ferner von letzterer ganz wesentlich durch absolute Unlöslichkeit in allen Flüssigkeiten, vollständige Unveränderlichkeit an der Luft nicht nur bei gewöhnlicher, sondern auch bei stark, bis über 200°, erhöhter Temperatur und endlich durch seine Nichtgiftigkeit. Erst bei 260° entzündet er sich — ohne zu schmelzen — an der Luft und verbrennt, ohne Zweifel aber nur in so weit er in der Hitze in gewöhnlichen Phosphor übergeführt wird.

Die Umwandlung des gewöhnlichen Phosphors in rothen, und die Rückverwandlung des letzteren unter Destillation lassen sich beide in einem einzigen instructiven Versuche zeigen, wenn man in die hinterste Kugel der in Quecksilber eintauchenden Glasröhre, Fig. 159, ein Stück Phosphor einführt und dasselbe bis zur Entzündung erhitzt. Sobald aller Sauerstoff verzehrt, die Flamme also verlöscht und das Quecksilber im senkrechten Theile des Rohres dem entsprechend gestiegen ist, giebt man stärkeres Feuer und destillirt dadurch allen noch unveränderten Phosphor in die benachbarte mittlere der drei Kugeln. In dieser sammelt er sich zunächst, wenn ihre Temperatur genügend niedrig ist, als die gewöhnliche Modification, kann nun aber durch vorsichtiges Erhitzen fast vollständig in die rothe übergeführt werden, die schliesslich durch

